virtual-project.eu

Fredrik Backman

NOI CONTRA VOASTRĂ

FREDRIK BACKMAN

NOI CONTRA VOASTRĂ

Original: *Björnstad #2 - Vi mot er*
[Us Against You] (2016)

Traducere din limba suedeză şi note de:
ANDREEA CALEMAN

virtual-project.eu

2019

1.

O SĂ FIE VINA CUIVA

Aţi văzut vreodată un oraş decăzând? Noi da. O să spunem că violenţa a ajuns în Björnstad în vara aceea, dar e o minciună. Violenţa era deja acolo. Pentru că, uneori, e atât de simplu să-i faci pe oameni să se urască, încât e de neînţeles de ce nu facem asta tot timpul.

•

Suntem un oraş mic în pădure. Lumea zice că niciun drum nu duce aici, ci toate trec pe lângă. Economia tuşeşte de câte ori îşi trage sufletul. Fabrica face reduceri de personal an de an, ca un copil care crede că nu se vede că a mâncat din tortul din frigider dacă ia câte puţin de pe margini. Dacă suprapui harta veche şi cea nouă a oraşului, strada cu magazine şi fâşia îngustă căreia i se zice „Centrul" parcă se tot strânge, ca o bucată de carne într-o tigaie încinsă. Încă avem patinoar, dar cam atât. Pe de altă parte, cum se zice prin partea locului: „Dă-ţi mai trebuie altceva, ce dracu'?"

•

Cei care trec prin oraş spun că Björnstad trăieşte doar pentru hochei şi, în unele zile, poate că au dreptate. Uneori trebuie să trăieşti pentru ceva ca să supravieţuieşti altor lucruri. Nu suntem tâmpiţi, nici lacomi. Multe rahaturi poţi să spui despre Björnstad, dar oamenii de-aici sunt dârji şi muncesc din greu. Şi am făcut o echipă de hochei care era ca noi, o echipă de care eram mândri. Fiindcă noi nu suntem ca voi. Când ăştia din oraşele mai mari zic despre ceva că-i greu, noi pufnim dispreţuitor: „Trebuie să fie greu!" Nu-i uşor să trăieşti în Björnstad şi de-asta *noi* am reuşit, şi nu *voi.* Am rămas în picioare, indiferent de vremuri. Apoi s-a întâmplat ceva şi am căzut.

Da, există o istorie despre noi, înainte de asta de-acum, şi noi toţi purtăm vina celor petrecute. Uneori, oamenii buni pot face lucruri îngrozitoare, crezând că, astfel, îi protejează pe cei pe care-i iubesc. Un băiat, starul echipei de hochei, a violat o fată. Şi-atunci ne-am rătăcit de la drumul drept. O comunitate e suma alegerilor noastre şi, când doi dintre copiii noştri au zis lucruri diferite, noi am ales să-l credem pe el. Pentru că a fost mai uşor. Pentru că, dacă am hotărât că fata a minţit, viaţa noastră a putut merge înainte ca şi până atunci. Când am aflat adevărul, ne-am prăbuşit şi, deodată cu noi, şi oraşul nostru. E uşor să ziceţi c-ar fi trebuit să facem altfel, dar poate că nici voi n-aţi fi fost mai breji. Dacă v-ar fi fost frică, dacă aţi fi fost

obligaţi să alegeţi cu cine să ţineţi, dacă aţi fi ştiut ce trebuie să sacrificaţi... Poate că nici voi nu sunteţi aşa de viteji cum vă credeţi. Poate că nu sunteţi atât de diferiţi de noi cum vă închipuiţi.

Acesta este şirul de întâmplări ce i-au urmat acelei istorii, din vară până în iarnă. E vorba despre Björnstad şi Hed, oraşul vecin, şi despre cum rivalitatea dintre două echipe de hochei poate deveni o luptă oarbă pentru bani, putere şi supravieţuire. Este o poveste despre patinoare şi toate inimile care bat în jurul lor, despre oameni şi sport, despre cum se sprijină reciproc. Despre noi, cei care visăm şi ne luptăm. Unii vor fi iubiţi, alţii distruşi. Vor fi cele mai bune şi cele mai rele zile ale noastre. Oraşul va jubila, dar va începe să ardă. Şi va primi o lovitură înfiorătoare.

Câteva fete ne vor face mândri şi câţiva băieţi ne vor face un nume mare. Tineri îmbrăcaţi în culori diferite se vor lupta pe viaţă şi pe moarte, într-o pădure întunecată. O maşină va trece prin noapte, cu viteză mult prea mare. O să spunem că a fost un accident de circulaţie, dar accidentele sunt întâmplătoare, pe când pe acesta vom şti că l-am fi putut împiedica. El va fi din vina cuiva.

•

Oameni pe care îi iubim vor muri. Ne vom îngropa copiii sub cei mai frumoşi copaci ai noştri.

2.

EXISTĂ TREI FELURI DE OAMENI

Pac, pac, pac, pac, pac!

Cel mai înalt punct din Björnstad e un deal, la sud de ultima casă din oraș. De acolo se vede totul, de la vilele mari de pe Colina, fabrica și patinoarul, șirurile de case mai mici din centru și până la blocurile din Groapa. De sus, de pe deal, două fete își privesc orașul. Maya și Ana. Vor împlini în curând șaisprezece ani. Greu de zis dacă sunt cele mai bune prietene din cauza sau mulțumită faptului că sunt atât de diferite. Una iubește instrumentele muzicale, cealaltă – armele de foc. Dispreţul lor reciproc faţă de gustul muzical al celeilalte e la fel de des motiv de ceartă în ultimii zece ani, ca și părerile despre animalele de companie. Ultima dată au fost date afară de la ora de istorie pentru că Maya a mormăit: „Știi cine iubea câinii, Ana? Hitler!" La care Ana a urlat: „Știi cine iubea pisicile? Josef Mengele!"

Se ciondănesc încontinuu, se iubesc fără urmă de îndoială de când erau mici și au avut zile în care au simţit că sunt singure, ele două, contra lumii întregi. După ce i s-a întâmplat Mayei în primăvară, toate zilele au fost așa.

Iunie tocmai a început. Trei sferturi de an, orașul ăsta e încapsulat în iarnă, dar acum, preţ de câteva săptămâni magice, e vară. În jur, pădurea se îmbată de lumina soarelui, copacii se leagănă fericiţi pe lângă lacuri, dar în ochii fetelor se citește neliniștea. De obicei, în perioada asta din an, erau într-o continuă aventură, trăiau în pădure și se întorceau acasă seara târziu, cu hainele zdrenţuite, feţele murdare și copilăria în privire. S-a terminat. Acum sunt adulte. Căci unele fete se maturizează nu pentru că vor, ci pentru că sunt forţate.

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

În faţa unei case, o mamă pune valizele copilului său în portbagajul unei maşini. De câte ori facem asta până cresc copiii? Câte jucării adunăm de pe jos, pentru câte animale de pluș organizăm echipe de căutare, înainte de culcare, și câte mănuși renunţăm să mai căutăm în anii de grădiniţă? De câte ori nu ne-am gândit că, dacă natura voia ca oamenii să se înmulţească, evoluţia ar fi făcut să le crească tuturor părinţilor un băţ lung la subraţ, ca să

putem scoate chestii de sub toate afurisitele de canapele şi dulapuri. Câte ore ne aşteptăm copiii în hol, până sunt gata de plecare? Câte fire albe ne scot? Câte vieţi se dedică vieţii unui copil? Ce înseamnă să fii un părinte bun? Nu mult. Ci totul. Pur şi simplu, totul.

Pac! Pac!

Sus, pe deal, Ana se întoarce spre prietena ei cea mai bună şi o întreabă:
— Ţii minte când eram mici şi voiai să ne jucăm de-a mama?
Maya încuviinţează, fără să piardă din ochi priveliştea oraşului.
— Mai vrei să ai copii? continuă Ana.
Maya răspunde cu jumătate de gură:
— Nu ştiu. Tu vrei?
Ana ridică uşor din umeri, în egală măsură furioasă şi tristă:
— Poate când oi fi bătrână.
— Cât de bătrână?
— Pe la 30.
Maya tace o vreme, apoi întreabă:
— Şi, vrei băieţi sau fete?
Ana răspunde de parcă şi-a petrecut toată viaţa cugetând la asta:
— Băieţi.
— De ce?
— Fiindcă viaţa-i de rahat doar uneori pentru ei. Pentru noi e tot timpul.

Pac!

Mama închide portbagajul şi îşi înăbuşă plânsul, căci ştie că, o lacrimă dacă îi scapă, nu se mai opreşte. Indiferent cât de mari sunt, nu vrem să plângem în faţa copiilor noştri. Facem orice pentru ei, dar ei nu văd asta niciodată, pentru că n-au cum să priceapă imensitatea a ceva necondiţionat. Dragostea de părinte e imposibilă, necugetată şi iresponsabilă. Sunt atât de mici când dorm în paturile lor, iar noi stăm lângă ei şi-i privim, cu sufletul făcut bucăţi. O viaţă întreagă de defecte şi conştiinţă încărcată. Afişăm poze fericite peste tot, dar nu arătăm şi golurile din albumul foto de familie, acolo unde rămâne tot ce doare. Lacrimile tăcute în întunericul unei camere. Nopţile pline de spaima a orice li s-ar putea întâmpla, a tot ce i-ar putea afecta, a tuturor situaţiilor în care ar putea ajunge victime.

Mama dă ocol maşinii şi deschide portiera. Nu e o mamă deosebită de vreo alta. Iubeşte, se teme, se pierde cu firea, se ruşinează, simte că nu-i de ajuns. A stat lângă patul băiatului ei când avea trei ani, l-a privit cum doarme

şi s-a temut de toate lucrurile îngrozitoare ce i s-ar putea întâmpla, exact ca orice părinte. Dar n-a crezut că o să ajungă vreodată să se teamă de contrariu, de lucrurile îngrozitoare pe care *el* le-ar putea face.

Pac!

E la răsărit şi oraşul doarme. Şoseaua care iese din Björnstad e pustie, dar sus, pe deal, privirile fetelor sunt aţintite asupra drumului. Aşteaptă răbdătoare.

Maya nu mai are coşmaruri despre viol. Despre mâna lui Kevin astupându-i gura, despre cum îi înăbuşă strigătele cu toată greutatea trupului, despre camera lui cu rafturi pline cu trofee de hochei, despre podeaua pe care cade, săltând nasturele de la bluza ei. Acum visează doar pista de jogging din jurul Colinei. O vede de pe deal. Visează seara în care Kevin alerga singur, iar ea i-a ieşit în cale din întuneric, cu puşca în mână. I-a pus ţeava la tâmplă, iar el i-a cerşit îndurare, tremurând şi plângând. În vis îl omoară. În fiecare noapte.

Pac! Pac!

De câte ori îşi face o mamă copilul să chicotească? De câte ori să râdă în hohote? Copiii ne întorc sufletul pe dos când realizăm că fac, pentru prima oară, ceva cu intenţie. Când descoperim că au umor. Când glumesc, când învaţă să ne manipuleze. Dacă ne iubesc, învaţă repede să mintă, să ne cruţe sentimentele, să pretindă că sunt fericiţi. Învaţă repede să ne ofere ce ne dorim. Ne închipuim că-i cunoaştem, dar au şi ei propriile albume foto şi, în golurile dintre poze, devin adulţi.

De câte ori a stat mama lângă maşină, uitându-se la ceas şi strigându-şi impacientată fiul? Astăzi nu-i nevoie. Fiul ei e aşezat deja pe locul de lângă şofer de ceasuri bune, timp în care ea a împachetat lucrurile. Trupul lui, odinioară atât de in formă, e slăbit după săptămâni în şir în care mama s-a chinuit să-l facă să mănânce. Privirea îi e golită.

Câte să-i poată ierta o mamă copilului ei? Cum să ştie dinainte? Niciun părinte nu crede că băieţelul lor va ajunge un delincvent când va creşte. Mama nu ştie ce coşmaruri are băiatul ei, dar ştie că se trezeşte noaptea urlând. De atunci, din seara în care l-a găsit pe pista de jogging, înţepenit de frig şi încremenit de spaimă. Se scăpase pe el de frică, iar lacrimile îi îngheţaseră pe obraz.

A violat o fată şi nimeni n-a putut dovedi. Se vor găsi întotdeauna voci care să spună că asta înseamnă că a scăpat, că familia lui a scăpat

nepedepsită. Şi au dreptate, firește. Dar mama lui nu va simți niciodată așa.

Pac! Pac! Pac!

Când mașina începe să ruleze pe șosea, Maya, sus pe deal, știe că Kevin nu se va mai întoarce niciodată aici. Că l-a zdrobit. Se vor găsi întotdeauna voci care să spună că asta înseamnă că *ea* a câștigat.

Dar ea nu va simți niciodată așa.

Pac! Pac! Pac! Pac!

Luminile de frână se aprind şi se sting repede, mama aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare, spre casa care le-a fost cămin, spre resturile de abțibild de pe căsuța poștală, de pe care numele „Erdahl" a fost smuls literă cu literă. Tatăl lui Kevin își pune lucrurile în cealaltă mașină. Singur. Era cu mama când şi-au găsit fiul pe pista de jogging, l-a văzut zăcând acolo, cu tricoul ud de lacrimi şi pantalonii uzi de urină. Viața lor împreună se destrămase cu mult înainte de asta, dar ea abia atunci a văzut zdrențele. Tatăl a refuzat să o ajute, s-a chinuit singură să-l ducă pe băiat de-acolo, pe jumătate în brațe, pe jumătate târându-l prin zăpadă. Au trecut două luni de-atunci, Kevin nu a ieşit din casă în tot acest timp, iar părinții lui abia dacă şi-au zis două vorbe unul altuia. Bărbații se autodefinesc în termeni mult mai distincți decât femeile, asta a învățat-o viața pe mama lui Kevin. Soțul şi fiul ei s-au autodefinit întotdeauna printr-un singur cuvânt: „Învingător". De când Kevin era mic, tatăl i-a repetat la nesfârşit acelaşi îndemn: „Există trei feluri de oameni. Învingători, învinşi şi cei care se uită de pe margine".

Şi, acum? Dacă nu mai sunt învingători, ce sunt? Mama dă drumul frânei, închide radioul, iese pe șosea şi virează. Cu fiul lor alături. În cealaltă mașină, soțul ei pleacă singur în direcția opusă. Actele de divorț sunt deja trimise prin poștă, împreună cu scrisoarea către școală, în care se explică faptul că tatăl s-a mutat într-un alt oraş, iar mama şi fiul pleacă în străinătate. Numărul de telefon al mamei este trecut undeva, în josul paginii, în caz că școala are întrebări. Dar nu va suna nimeni. Orașul va face tot ce poate să uite că familia Erdahl a făcut vreodată parte din comunitate.

După patru ore de tăcere, când s-au îndepărtat de Björnstad cât să nu se mai vadă pădurea, Kevin îi şoptește mamei:

— Crezi că oamenii se pot schimba?

Iar ea dă din cap că nu, muşcându-şi buza de jos şi clipind atât de des, încât nu mai vede drumul în față:

— Nu. Dar pot deveni mai buni.

Atunci el o ia de mână tremurând. Iar mama îl ţine de parcă are trei ani şi e pe marginea unei prăpăstii. Îi şopteşte:

— N-o să te iert niciodată, Kevin. Dar nici n-o să te părăsesc vreodată!

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

Aşa se aude peste tot în oraşul ăsta. Dar poate că n-are nimeni cum să înţeleagă decât dacă trăieşte aici.

Pacpacpac!

Sus, pe deal, două fete se uită după maşina care dispare în depărtare. În curând împlinesc şaisprezece ani. Una dintre ele ţine în mână o chitară, cealaltă o puşcă.

3.

FII BĂRBAT!

Cel mai rău lucru când vine vorba despre alţii e că suntem dependenţi de voi. Că ne influenţaţi vieţile. Nu doar oamenii pe care-i alegem, care ne plac, ci şi voi, toţi ceilalţi – idioţii. Voi, ăia care staţi în faţa noastră la coadă, voi, ăia care nu ştiţi să conduceţi ca lumea, voi, ăia cărora le plac serialele TV proaste şi care vorbiţi prea tare în restaurant şi ai căror copii îi molipsesc pe-ai noştri de norovirus la grădiniţă. Voi, ăia care parcaţi strâmb, ne furaţi joburile şi votaţi cu partidul greşit. Da, şi voi ne influenţaţi viaţa, clipă de clipă.

•

Doamne Dumnezeule, ce vă mai urâm din cauza asta!

* * *

La barul cârciumii Blană de Urs stau înşiraţi câţiva bătrâni tăcuţi. Se zice că au în jur de şaptezeci de ani, dar s-ar putea la fel de bine să aibă dublu. Sunt cinci la număr, au cel puţin opt păreri diferite şi li se zice „chinta unchiaşilor", fiindcă, la patinoar, stau mereu toţi cinci aproape de mantinelă, mint şi se ceartă la antrenamentele Clubului de Hochei Björnstad. După antrenament, se duc la Blană de Urs să mintă şi să se mai certe şi pe-acolo. Când şi când, se distrează încercând să se păcălească unul pe altul că l-a lovit demenţa senilă pe nepusă masă: ba îşi schimbă noaptea numărul de pe faţada casei unul altuia, ba îşi ascund reciproc cheile, după ce dau pe gât câteva pahare. Odată, patru dintre ei au remorcat maşina celui de-al cincilea şi i-au lăsat în schimb o maşină identică, dar închiriată, iar asta ca să-l sperie că i-a sunat ceasul să meargă la azil când, a doua zi dimineaţă, a constatat că nu-şi putea descuia portiera. La meciuri, plătesc cu bani de la jocul de *Monopoly.* Acum câţiva ani, preţ de aproape un sezon întreg, au pretins că sunt la Jocurile Olimpice din 1980 şi, de câte ori îl vedeau pe directorul tehnic al clubului, Peter Andersson, îi vorbeau în germană şi îi ziceau „Hans Rampf". Asta l-a scos încet-încet din minţi pe Peter, iar „chinta unchiaşilor" s-a bucurat mai ceva decât la o victorie în minutele de prelungiri. În oraş, lumea zice că e foarte posibil ca unchiaşii *să fie,* de fapt, senili deja, toţi cinci, dar cine dracu' poate să demonstreze că aşa-i?

•

Ramona, proprietara cârciumii, pune cinci pahare cu whisky pe bar. La Blană de Urs nu-i decât whisky de-un soi, însă tristeți de mai multe feluri. Unchiașii au urmărit drumul Clubului de Hochei Björnstad până sus, în vârful clasamentului național, dar și până jos, la coada lui. Toată viața. Însă astăzi vor avea cea mai proastă zi din toate câte le-au fost date.

* * *

Mira Andersson e în mașină, în drum spre birou când îi sună telefonul. E stresată din mai multe motive. Răspunde, dar scapă telefonul sub banchetă și înjură, cu detalii anatomice despre stăpânul iadului, amănunte care, după cum spune Peter, soțul Mirei, ar face să roșească și o gașcă de marinari beți. Când Mira reușește să-și găsească telefonul, interlocutoarea are nevoie de câteva secunde să-și revină după toate cele auzite.

— Alo! strigă Mira.

— Alo, da, vă sun de la compania S Express. Ne-ați trimis un e-mail în care ne solicitați o ofertă... spune femeia pe un ton foarte precaut.

— De unde? Cum ați zis? S Express? Ați greșit numărul! constată Mira.

— Sunteți sigură? În documentele mele scrie că... insistă interlocutoarea.

Dar Mira scapă din nou telefonul din mână și izbucnește iar într-o tiradă spontană despre ce simte ea legat de organele sexuale, respectiv forma capului inginerului responsabil pentru designul telefonului. Când reușește din nou să-l găsească, femeia de la celălalt capăt al firului și-a făcut singură un serviciu și a închis.

Mira nu apucă să se gândească prea mult la conversație. Așteaptă un telefon de la Peter, care e la o ședință la prefectură, în care se va discuta soarta clubului de hochei, iar emoțiile legate de consecințele acelei ședințe îi strâng stomacul ghem, tot mai tare. Când lasă telefonul pe scaunul de alături, ecranul se luminează o clipă, arătând, înainte să se stingă, o fotografie cu Maya și Leo.

Conduce mai departe spre serviciu. Dacă s-ar fi oprit și ar fi căutat pe internet firma S Express, ar fi aflat că este specializată în servicii de mutări. În orașe în care oamenilor nu prea le pasă de hochei, poate că ar fi fost o glumă nevinovată că vreun oarecare a cerut unei firme de mutări o ofertă în numele familiei Andersson. Dar Björnstad nu-i un astfel de oraș. Într-o pădure tăcută nu-i nevoie să urli ca să fii amenințător.

Dar Mira își va da seama în curând, firește. E o femeie deșteaptă și a trăit suficient de mult timp aici. Björnstadul e cunoscut pentru multe lucruri bune. Păduri frumoase de îți taie răsuflarea, o ultimă bucată de pământ virgin într-o țară în care politicienii vorbesc doar despre dezvoltare regională. Oameni prietenoși, modești, care muncesc din greu, care iubesc

natura şi hocheiul – public care umple tribunele, indiferent în ce divizie e echipa, pensionari care îşi pictează faţa în verde când merg la meci. Vânători responsabili, pescari pricepuţi, oameni tari ca pădurea, încăpăţânaţi precum gheaţa. Vecini care te ajută la nevoie. Viaţa poate fi grea pe-aici, dar oamenii râd şi zic: „Trebuie să fie grea!" Da, Björnstadul e cunoscut pentru toate astea. Mă rog... şi pentru altele.

Acum câţiva ani, un bătrân antrenor şi-a povestit în presă cele mai urâte amintiri din carieră. Pe locul doi, trei şi patru erau meciurile în oraşe mari, unde suporterii înrăiţi aruncau pe teren cu cutii de tutun de mestecat, monede, mingi de golf, atunci când nu le plăceau deciziile arbitrilor. Dar, pe primul loc era un patinoar mic, pierdut într-o pădure, unde, cândva, un arbitru a dictat o lovitură de pedeapsă în favoarea echipei oaspete în ultimul minut al partidei. Oaspeţii au marcat, Björnstad a pierdut, iar arbitrul şi-a ridicat privirea spre rândurile cu locuri în picioare din tribună, unde stăteau de obicei cei din vestita „Gaşca", bărbaţi în geci negre care cântau asurzitor şi urlau înfiorător. Dar nimeni n-a ridicat vocea – Gaşca amuţise.

Soţul Mirei, Peter Andersson, directorul tehnic al clubul din Björnstad, a fost primul care a înţeles pericolul. S-a repezit spre cabina tehnică şi, exact când s-a auzit semnalul de încheiere a jocului, a stins toate luminile din sală. În întuneric, oamenii de ordine au reuşit să-i scoată pe arbitri de pe teren şi i-au dus direct la maşini. Altfel, nimeni n-avea nicio îndoială ce s-ar fi întâmplat.

Şi de-asta ameninţările tăcute sunt de ajuns aici. Un telefon la o firmă de mutări ajunge, iar Mira va înţelege cât de curând motivul.

•

Şedinţa de la prefectură nu s-a încheiat, dar unii dintre locuitorii din Björnstad ştiu deja concluziile.

* * *

În faţa prefecturii flutură întotdeauna steaguri – unul în culorile naţionale şi unul cu stema prefecturii. Politicienii le văd din sala de şedinţe. Mai sunt câteva zile până la Sânziene şi au trecut trei săptămâni de când Kevin şi familia lui au părăsit oraşul, schimbând astfel istoria. Nu istoria celor ce vor urma, ci pe aceea a celor întâmplate. Doar că nu e limpede pentru toată lumea încă.

Unul dintre politicieni tuşeşte neliniştit şi face o încercare vitejească de a-şi închide nasturii sacoului, deşi, la o estimare fugară, pare să fi trecut cel puţin şase mese de Crăciun de când asta era, teoretic, posibil.

— Îmi pare rău, Peter! Dar am decis că, la nivel regional, cel mai bine e să aprobăm buget pentru *un* singur club de hochei. Şi are prioritate clubul din...

Hed. Ar fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine, dacă ai accepta asta, dată fiind... situaţia.

Peter Andersson, directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad, e aşezat la celălalt capăt al mesei. Realizând că a fost trădat, simte cum se prăbuşeşte în întuneric şi reuşeşte doar să îngaime:

— Dar avem... avem nevoie de ajutor câteva luni, până mai găsim câţiva sponsori... Prefectura nu trebuie decât să fie girant pentru împrumutul de la bancă...

Peter amuţeşte pe dată, ruşinat de propria-i prostie. Politicienii au vorbit deja, firește, cu şefii băncii, doar sunt vecini, joacă golf şi vânează elani împreună. Decizia s-a luat cu mult înainte ca el să intre în sala de şedinţe. Când l-au invitat să participe, politicienii au avut grijă să sublinieze faptul că avea să fie „o întâlnire neoficială". Adică nimeni nu va întocmi procesul verbal. Scaunele din sală sunt foarte înguste, astfel încât cei aflaţi la putere să poată sta pe mai multe deodată.

Telefonul lui Peter bâzâie scurt. Îl deschide şi găseşte un e-mail de la preşedintele clubului. Şi-a dat demisia. Probabil că ştia şi el dinainte ce urma să se întâmple. Cu siguranţă Clubul de Hochei Hed i-a oferit un post. Iar Peter va încasa singur lovitura.

De cealaltă parte a mesei, politicienii se foiesc stânjeniţi. Peter bănuieşte ce gândesc: „Nu te face de râs, Peter! Nu cerşi, nu implora! Fii bărbat!"

* * *

Björnstad e în apropierea unui lac mare, cu plajă de-a lungul unuia dintre maluri. Pe timpul verii, când e aşa de cald încât aproape reuşeşti să uiţi că iarna durează nouă luni pe-aici, plaja e luată cu asalt de adolescenţi. În mijlocul furnicarului de mingi gonflabile şi hormoni, e un băiat de doisprezece ani, cu ochelari de soare. Îl cheamă Leo Andersson. Puţini îi ştiau numele vara trecută, dar acum toţi îl cunosc şi-i aruncă priviri furişe, de parcă e o bombă cu ceas. În urmă cu două luni, Maya, sora mai mare a lui Leo, a fost violată de Kevin, dar poliţia n-a putut dovedi nimic, aşa că Kevin a scăpat. Oraşul s-a împărţit în două tabere. Cei mai mulţi au fost de partea lui Kevin şi ura crescândă i-a împins pe oameni să încerce să forţeze familia lui Leo să plece din oraş. Au aruncat cu pietre pe care scria „TÂRFĂ" prin fereastra camerei Mayei şi au hărţuit-o la şcoală. S-au adunat cu toţii în patinoar şi au încercat să-l concedieze pe Peter din funcţia de director tehnic.

Apoi a apărut un martor, un băiat de vârsta Mayei, care fusese în casă atunci când s-a întâmplat totul. Dar n-a contat. Poliţia n-a făcut nimic, oraşul şi-a ţinut gura, adulţii n-au ajutat-o pe Maya. Însă, într-o noapte, la puţin

timp după aceea, s-a întâmplat altceva. Nimeni nu ştie prea bine ce. Kevin n-a mai ieşit din casă. A început să umble zvonul că e bolnav psihic şi, într-o dimineaţă, acum trei săptămâni, Kevin şi familia lui au părăsit oraşul.

Leo a crezut că o să fie mai bine. Dar a fost mai rău. Are doisprezece ani şi, în vara asta, învaţă că oamenii vor prefera întotdeauna o minciună simplă, în loc de un adevăr complicat, căci minciuna are un avantaj imbatabil: adevărul trebuie să spună tot ce s-a întâmplat, pe când minciuna trebuie să fie doar uşor de crezut.

Când membrii clubului au votat, la mustaţă, ca Peter Andersson să rămână directorul tehnic al clubului, tatăl lui Kevin l-a mutat imediat pe băiat la Clubul de Hochei din Hed. Apoi i-a convins pe antrenor, pe aproape toţi sponsorii şi, în mare, pe toţi jucătorii buni din echipa de juniori să se mute şi ei. Când familia lui Kevin a plecat brusc din oraş acum trei săptămâni, totul s-a întors cu susul în jos, dar, în mod bizar, nu s-a schimbat nimic.

Păi, ce-şi închipuise Leo? Că toată lumea avea să înţeleagă că, de fapt, vinovatul era Kevin? Că oamenii aveau să-şi ceară scuze? Că sponsorii şi jucătorii aveau să se întoarcă în Björnstad cu capetele plecate? Ei, pe dracu', în oraşul ăsta nimeni nu pleacă fruntea! Cauza simplă a multora dintre cele mai rele fapte ale noastre este că nu vrem să recunoaştem niciodată că am greşit. Cu cât e mai mare greşeala şi cu cât sunt mai grele consecinţele, cu atât mai multă mândrie avem de pierdut dacă dăm înapoi. Aşa că nimeni nu recunoaşte nimic. Brusc, toţi cei cu bani şi putere din Björnstad au băgat altă strategie la înaintare: au încetat să mai spună că au fost vreodată prieteni cu familia Erdahl. Au început să mormăie precaut, apoi să spună sus şi tare că „băiatul a fost ciudăţel dintotdeauna" şi că „taică-su l-a împins prea mult de la spate, clar, se vedea!". Apoi, pe nesimţite, au început comentariile că „familia aia n-a fost niciodată ca... ştii, ca noi. Taică-su nici nu era de prin părţile locului, era venit de undeva".

Cât despre treaba cu mutatul de la clubul din Björnstad la cel din Hed, la început ziceau că Kevin a fost „învinuit pe nedrept" şi „prins într-o vânătoare de vrăjitoare", apoi au dat-o cotită: cum că sponsorii şi jucătorii nu s-au dus în Hed după Kevin, ci ca „să se îndepărteze" de el. Numele lui Kevin a fost deja şters din registrul membrilor clubului din Hed, dar a rămas în cel al clubului din Björnstad. Şi, uite-aşa, toţi s-au mutat departe de violator şi de victimă, astfel încât foştii amici ai lui Kevin să-l poată numi „psihopat", dar să continue să o facă pe Maya „târfă". Minciunile sunt simple, adevărul e greu.

Clubului de Hochei Björnstad i s-a spus „Clubul lui Kevin" de atât de multă lume, încât cel din Hed a devenit automat opusul. Părinţii jucătorilor au

primit e-mailuri de la politicienii din prefectură, mesaje despre „responsabilitate” şi „nesiguranţă” şi, când oamenii se simt ameninţaţi, totul se petrece ca într-o profeţie care se adevereşte de la sine, pas cu pas. Într-o noapte, cineva a scris „Violatori!!!” pe unul dintre indicatoarele de la intrarea în Björnstad. Peste vreo două zile, un grup de copii de opt ani, atât din Björnstad, cât şi din Hed, aflaţi în tabăra de cercetaşi, au fost trimişi acasă după ce s-au caftit la sânge, pentru că elevii din Hed le-au strigat celor din Björnstad: „Bjööörnstaaad! Violatori!”

Iar astăzi Leo e pe plajă, la cincizeci de metri de foştii camarazi ai lui Kevin, zdrahoni de optsprezece ani, cu trupuri bine antrenate. Poartă şepci roşii cu emblema Clubului de Hochei Hed. Ei sunt cei care au scris pe internet că Maya „a meritat-o” şi că, evident, Kevin era nevinovat, că doar „pe târfa aia n-ar atinge-o nimeni nici c-un băţ”. De parcă Maya ceruse cuiva să o atingă în vreun fel. Acum, aceiaşi băieţi spun că Kevin n-a fost niciodată de-al lor şi vor continua să repete aceleaşi minciuni, până când Kevin nu va mai fi asociat decât cu oraşul şi, pe oricâte părţi s-ar întoarce chestiunea, ei vor părea mereu eroii poveştii. Pentru că ei câştigă întotdeauna.

Leo e cu şase ani mai mic decât ei, mult mai firav şi mai slab, dar câţiva dintre prietenii lui i-au zis că „trebuie să facă şi el ceva”. Că vreunul dintre mizerabilii ăia trebuie pedepsit. Că trebuie „să fie bărbat”. Bărbăţia e complicată când ai doisprezece ani. Sau orice altă vârstă.

•

Şi, deodată, se aude ceva. Peste tot, capetele se întorc spre cearşafurile de plajă, pe care vibrează telefoane. Mai întâi unul, două, apoi toate deodată, până când semnalele se întrepătrund ţipător, ca într-o orchestră simfonică în care muzicienii îşi acordează instrumentele în acelaşi timp. Vestea se răspândeşte.

•

Clubul de Hochei Björnstad nu mai există.

* * *

„E doar un club, sunt lucruri mai importante pe lume!” E uşor să zici asta dacă eşti de părere că hocheiul înseamnă doar nişte cifre. Dar nu-i deloc aşa şi, pentru a înţelege, trebuie să începi cu o întrebare foarte simplă: „Ce simte un copil când joacă hochei?” Răspunsul nu-i deloc greu. Aţi fost vreodată îndrăgostiţi? Asta simte un copil când joacă hochei.

•

De-a lungul şoselei, în afara oraşului, un adolescent asudat, de şaisprezece ani, aleargă. Îl cheamă Amat. Într-un atelier de service auto, în inima pădurii, un alt adolescent murdar, de optsprezece ani, îşi ajută tatăl să

aranjeze sculele şi să stivuiască anvelope. Îl cheamă Bobo. Într-o grădină, o fetiţă de patru ani şi jumătate şutează puc după puc în zidul unei case. O cheamă Alicia.

Amat speră ca, într-o bună zi, să ajungă atât de bun, încât hocheiul să-i scoată pe el şi pe maică-sa din oraşul ăsta. Pentru el hocheiul e viitorul. Bobo speră doar să mai apuce un sezon de viaţă lipsită de griji şi plină de hohote de râs, pentru că ştie că toate zilele de după aceea vor fi ca zilele lui taică-su. Pentru Bobo, hocheiul e ultimul loc de joacă al copilăriei.

Şi pentru Alicia, fetiţa de patru ani şi jumătate care şutează pucuri în grădină? Aţi fost vreodată îndrăgostiţi? Asta e hocheiul pentru ea.

•

Telefoanele vibrează. Oraşul încremeneşte. Nimic nu se răspândeşte mai repede decât o poveste bună.

•

Amat, şaisprezece ani, se opreşte pe marginea şoselei. Mâinile pe genunchi şi pieptul pulsând greu în jurul inimii: *pac, pac, pac, pac, pac!* Bobo, optsprezece ani, aduce o altă maşină în atelier şi se apucă să îndrepte tabla îndoită a caroseriei: *pac, pac, pac!* Pe pavajul din grădină, Alicia, patru ani şi jumătate, se pregăteşte să şuteze. Mănuşile îi sunt prea mari, iar crosa prea lungă. Cu toate astea, şutează din răsputeri – *pac!*

Cresc într-un oraş mic, dintr-o pădure mare şi, în jurul lor, suficient de mulţi adulţi spun că slujbele se împuţinează, iernile sunt tot mai rele şi casele tot mai rare. Că regiunea are multe resurse naturale, dar banii tot în oraşele mari ajung, fir-ar să fie! Că „urşii se cacă în pădure şi toată lumea se cacă pe Björnstad!". Copiilor le vine uşor să iubească hocheiul, pentru că, atunci când joci, nu te mai gândeşti. Pierderea memoriei e cel mai frumos cadou pe care sportul ni-l poate face.

Dar vine mesajul. Amat se opreşte, Bobo scapă ciocanul şi, foarte curând, cineva va trebui să-i explice fetiţei de patru ani şi jumătate ce înseamnă că un club de hochei „a dat faliment". Va încerca să-i spună că-i doar un club sportiv care nu se mai ţine pe picioare, deşi cluburile sportive nu fac asta niciodată. Doar încetează să existe. Oamenii nu se mai ţin pe picioare, nu cluburile.

* * *

La cârciumă, la Blană de Urs, umblă o vorbă – „Ţine uşa închisă, să nu-ngheţe muştele!" Şi se mai zic şi altele: „Tu vorbeşti de hochei? Tu nici cu amândouă mâinile în buzunarele de la spate nu-ţi găseşti curul!" Sau: „Tu vorbeşti de tactică de joc? Tu, care eşti mai aiurit decât o vacă pe iarbă artificială?" Ori: „Fundaşii noştri mai buni în sezonul viitor? Hait, te pişi pe

piciorul meu şi-mi zici că plouă!" Dar astăzi nu se ceartă nimeni, e linişte deplină. Şi asta e insuportabil. Ramona umple paharele cu whisky, un ultim rând. Chinta unchiaşilor, toţi de şaptezeci şi ceva de ani, dau noroc scurt. Cinci pahare goale aterizează greoi pe tejghea. *Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!* Unchiaşii se ridică, ies şi fiecare îşi vede de drumul lui. Se vor mai întâlni mâine? Şi dacă da, de ce? Pe ce naiba să se mai ciondănească dacă nu mai au echipă de hochei?

* * *

Despre multe nu se vorbeşte într-un oraş mic, dar, când ai doisprezece ani, nu mai există secrete, căci ştii deja unde să cauţi pe internet. Iar Leo a citit tot. Poartă o bluză cu mânecă lungă, deşi e cald. Zice că e din cauză că s-a ars la soare, dar, de fapt, nu vrea să i se vadă urmele zgârieturilor. Nu se poate abţine să se zgârie noaptea, când ura i se strecoară pe sub piele. Nu s-a bătut niciodată, nici măcar în meciurile de hochei. Îşi zice că poate seamănă cu taică-su şi violenţa nu-i stă în fire. Dar acum tânjeşte să se ia la harţă cu cineva, care să-i dea fie şi un singur motiv să apuce ceva greu şi să-i strivească mutra.

„Fraţii trebuie să aibă grijă unii de ceilalţi!", aşa ni se zice tot timpul când suntem mici. „Nu vă certaţi! Nu vă bateţi! Fraţii trebuie să aibă grijă unii de ceilalţi!" Leo şi Maya ar fi trebuit să aibă un frate mai mare. Poate că el ar fi putut să-i protejeze. Îl chema Isak şi a murit înainte să se nască ei, de o boală dintr-acelea care îl fac pe Leo să nu creadă că există Dumnezeu. Leo nici n-a înţeles că Isak a fost o persoană în carne şi oase până când, la şapte ani, a găsit un album foto cu el şi cu părinţii. Râdeau cu gurile până la urechi în fotografii, se îmbrăţişau strâns şi se vedea că se iubeau enorm. Isak l-a învăţat pe Leo insuportabil de multe lucruri în ziua aceea, fără măcar să existe. L-a învăţat că iubirea nu-i de ajuns. Iar ăsta e un lucru îngrozitor de învăţat la şapte ani. Sau la orice vârstă.

Are doisprezece ani şi încearcă să fie bărbat. Ce o mai fi însemnând şi asta... Încearcă să nu se mai zgârie noaptea până la sânge, încearcă să plângă neauzit, ghemuit sub pătură, încearcă să urască fără ca alţii să vadă şi să înţeleagă, încearcă să ucidă gândul care nu încetează să-i pulseze în tâmple. Fraţii trebuie să aibă grijă unii de alţii, dar el nu şi-a putut apăra sora. Nu şi-a putut apăra sora nu şi-a putut apăra sora nu şi-a putut apăra sora.

•

Azi-noapte s-a scărpinat, s-a zgâriat pe burtă şi pe piept, până când şi-a făcut o rană lungă şi îngustă, din care a început să se prelingă sânge. De dimineaţă s-a privit în oglindă şi s-a gândit că rana arată ca un fitil ce duce spre inimă. S-a întrebat dacă arde acolo înăuntru. Şi cât timp mai are până la

capătul fitilului.

4.

FEMEILE SUNT ÎNTOTDEAUNA PROBLEMA

Generaţiile mai în vârstă le spuneau celor două oraşe „Ursul” şi „Taurul”, mai ales când era vorba de meciuri de hochei. Asta se întâmpla acum mulţi ani şi nimeni nu mai ştie dacă echipa din Hed avea deja taurul drept emblemă pe tricouri sau şi l-a pus după primirea poreclei. La vremea aceea, erau multe cirezi în jurul oraşului Hed şi mai mult spaţiu cu păşuni şi, de aceea, când regiunea s-a industrializat, acolo s-a început cu construitul fabricilor. Oamenii din Björnstad erau cunoscuţi că sunt sârguincioşi, dar pădurea era mult mai deasă în preajma Björnstadului, aşa că banii au ajuns în oraşul vecin. Generaţiile mai în vârstă povesteau metaforic cum s-au luptat Ursul şi Taurul şi cum lupta asta a dus la un echilibru de putere între oraşe, nelăsându-l pe unul singur să acapareze toată puterea. Poate că lucrurile stăteau altfel atunci, când slujbele şi resursele încă erau de ajuns pentru ambele oraşe, dar acum e mai greu. E o iluzie că poate exista echilibru în violenţă.

•

Violenţa nu poate fi niciodată controlată. Am vrea noi.

* * *

Maya e acasă la Ana. Sunt ultimele minute de linişte şi pace de care se bucură înainte să sosească mesajul, ultimele clipe între plecarea lui Kevin din oraş şi dezlănţuirea iadului. Trei săptămâni în care lumea aproape că părea să fi uitat de Maya. A fost minunat. Şi se va termina în curând.

Ana verifică dacă dulapul cu arme e încuiat, apoi ia cheia, descuie, se asigură că puştile sunt descărcate şi încuie la loc. O minte pe Maya că vrea „să le cureţe”, dar Maya ştie că Ana face asta doar pentru că taică-su s-a apucat din nou de băutură. Iar ultimul semn că un vânător a ajuns să bea peste măsură este faptul că uită descuiat dulapul cu arme sau vreo puşcă încărcată. S-a întâmplat o singură dată, când Ana era mică, iar maică-sa tocmai se mutase de acolo, dar Anei grija asta nu-i mai dă pace de-atunci.

Întinsă pe podea, cu chitara pe burtă, Maya se preface că nu înţelege. Ana duce povara de a fi copilul unui alcoolic. E un chin singuratic.

— Auzi, idioato? zice Ana într-un târziu.

— Ce-i, tuto? zâmbeşte Maya.

— Cântă ceva! îi porunceşte Ana.

— Nu-mi dai tu mie ordine, că nu-s sclava ta muzicantă! izbucneşte Maya.

Ana zâmbeşte cu gura până la urechi. O prietenie ca a lor nu se poate cultiva, creşte doar spontan.

— Te rooog?

— N-ai decât să-nveţi să cânţi, măgăriţă căpoasă!

— N-am nevoie, zuzo, sunt ocupată cu puşca. Hai, cântă sau trag!

Maya izbucneşte în hohote de râs. Şi-au promis una celeilalte, la începutul verii, că nu vor lăsa bărbaţii din nenorocitul ăsta de oraş să le ia şi asta – râsul.

— Da' nu ceva deprimant! adaugă Ana.

— Gura! Dacă vrei să-ţi asculţi cretinităţile tale vesele, *unţ-bumţ,* n-ai decât să iei laptopul! pufneşte Maya.

Ana îşi dă exasperată ochii peste cap:

— Băi, vezi PUŞCA, da? Dacă te-apuci să-mi cânţi muzica ta de drogaţi, îmi zbor creierii, şi-o să fie vina ta!

Râd în hohote amândouă. Iar Maya cântă cele mai vesele cântece pe care le ştie şi care, dacă o întrebi pe Ana, nu sunt vesele deloc. În vara asta, însă, se mulţumeşte cu ce primeşte.

•

Două semnale scurte ale telefonului le întrerup. Apoi încă două. Şi încă două.

* * *

A fi directorul tehnic al unui club de hochei nu-i o slujbă cu normă întreagă, ci cu trei. Când Mira nu-şi mai poate ascunde iritarea, obişnuieşte să-i spună lui Peter: „Tu ai două căsnicii, una cu hocheiul, una cu mine" Nu-i spune şi că jumătate dintre căsătorii sfârşesc în divorţ. Nu-i nevoie.

Politicienii din sala de şedinţe vor bagateliza întâlnirea, spunând că a fost „doar o chestie legată de sport". Cea mai mare minciună de care Peter a reuşit să se convingă vreodată este că „sportul şi politica nu se pupă". Ba dimpotrivă. Doar că, atunci când politica ne avantajează, zicem că-i vorba de „cooperare". Când îi avantajează pe alţii, zicem că se cheamă „corupţie". Peter se uită pe fereastră, în faţa prefecturii, flutură întotdeauna steaguri, ca să ştie nemernicii care lucrează acolo dincotro bate vântul.

— Prefectura... ăăă, noi... s-a decis să candidăm pentru a găzdui Campionatul Mondial de Schi. Adică Björnstad şi Hed împreună, îl informează unul dintre politicieni.

Bărbatul încearcă să dea impresia de prestanţă, dar e greu când, în acelaşi timp, culege firimituri de brioşă scăpate din colţul gurii în buzunarul

sacoului. Toată lumea ştie că de ani de zile încearcă să obţină aprobarea bugetului pentru un centru de conferinţe cu hotel. Campionatul Mondial de Schi i-ar da şansa mult aşteptată. Şi, din întâmplare, socrul politicianului lucrează la Federaţia Naţională de Schi, iar soţia lui are o firmă care organizează excursii de vânătoare şi „cursuri de supravieţuire" în pădure pentru oameni de afaceri bogaţi, din oraşe mari, care, de bună seamă, nu pot supravieţui fără minibar şi facilităţi de spa. Un alt politician intervine:

— Trebuie să ne gândim la imaginea regiunii, Peter. Contribuabilii sunt îngrijoraţi. Toată atenţia asta negativă din presă a atras după sine nesiguranţă...

O spune de parcă nesiguranţa e problema. De parcă nu PROBLEMA e problema. Îi toarnă cafea lui Peter. Un altfel de om probabil ar fi dat cu ceaşca de perete, dar lui Peter violenţa îi e pur şi simplu străină. Nici când juca hochei nu s-a luat vreodată la bătaie pe teren. Iar bărbaţii care stau acum în faţa lui îl urăsc pe Peter pentru asta, în secret, dar, în ultimul timp, îşi ascund secretul din ce în ce mai prost.

Ei ştiu că slăbiciunea lui Peter e loialitatea, că simte că datorează ceva oraşului natal. Hocheiul i-a dat lui Peter tot şi se pricepe să-i amintească asta necontenit. În vestiarul patinoarului, pe o bucată de hârtie prinsă pe un perete, scrie: „De la cel ce primeşte mult, mult se aşteaptă!"

Un alt politician, care se flatează mereu că el e dintre aceia care „spun lucrurilor pe nume", zice:

— Björnstadul n-are echipă de juniori şi abia dacă mai are şi de seniori! V-aţi pierdut deja cei mai buni jucători şi majoritatea sponsorilor! Au plecat toţi la clubul din Hed! Trebuie să ne gândim la binele contribuabililor!

Acum un an, acelaşi politician a primit o întrebare critică de la ziarul local, cu privire la planurile prefecturii de a aloca buget pentru construirea unui patinoar nou şi costisitor. Iar omul a răspuns, foarte sigur pe el: „Ştiţi ce vor contribuabilii din Björnstad? Vor să meargă la meciuri de hochei!" E simplu să dea vina pe ei pentru orice, indiferent cum îşi schimbă politicienii părerea – contribuabilii sunt de vină.

Aceiaşi bani vor ajunge în aceleaşi buzunare, doar că buzunarele se mută în alt oraş: Hed. Peter vrea să protesteze, dar nu poate. Întotdeauna s-au făcut matrapazlâcuri cu bugetul pentru sport al prefecturii, fie prin „subvenţii" pure, fie ascunse în „împrumuturi" sau „alocări de fonduri". Ca atunci, de pildă, când prefectura a „închiriat" locuri de parcare în faţa patinoarului, deşi terenul era chiar al prefecturii. Sau când prefectura a închiriat patinoarul „pentru folosinţă publică", în caz că vreun cetăţean ar fi avut chef să meargă la patinaj miercurea, între orele două şi cinci dimineaţa. La un moment dat, unul dintre membrii comitetului de conducere al clubului

era, în acelaşi timp, membru al conducerii unei întreprinderi prestatoare de servicii publice şi a permis întreprinderii să achiziţioneze „pachete de sponsorizare" scumpe pentru meciuri de hochei care n-au avut loc niciodată. Iar Peter a aflat. Vechea conducere a clubului de hochei era coruptă. Peter i-a înfruntat la început, apoi a fost nevoit să accepte că astea sunt „regulile jocului". Într-un oraş mic, sportul nu supravieţuieşte fără sprijinul prefecturii. Aşa că nu poate să le strige acum „Corupţilor!", pentru că politicienii ştiu exact cât ştie Peter.

•

Îi vor lichida clubul. L-au chemat doar ca să fie siguri c-o să-şi ţină gura.

* * *

Şepcile roşii ale adolescenţilor atletici au emblema cu taurul în atac. Ocupă tot mai mult din plajă, testând limitele de răbdare ale tuturor, să vadă dacă îndrăzneşte cineva să-i oprească. Leo îi urăşte din tot sufletul.

Când Kevin a plecat din oraş, istoria s-a schimbat, iar foştii lui prieteni s-au adaptat repede la noile adevăruri. Tot ce le trebuia era un nou lider. William Lyt, atacant în prima linie şi fost vecin cu Kevin, a făcut un pas în faţă şi le-a oferit o versiune a poveştii după care tânjeau cu toţii. William îşi auzise părinţii vorbind luni de zile despre asta, la masa din bucătărie, aşa că n-a trebuit decât să devină ecoul cuvintelor lor: „Noi suntem victimele în treaba asta. Ne-au furat victoria în finala campionatului! Am fi câştigat dacă îl lăsau pe Kevin să joace! Dar Peter Andersson a politizat toată situaţia şi, pe urmă, a încercat să dea vina pe *noi* că psihopatul de Kevin a violat-o pe târfa aia! Da' noi n-am făcut *nimic,* ce dracu'! Şi ştii de ce a făcut asta? Fiindcă Peter Andersson ne-a urât întotdeauna! Toată lumea îl ascultă fiindcă a fost jucător profesionist în LNH. Că parcă asta îl face superior tuturor în moralitate! Ce, crezi că dacă nu era vorba de fata lui Peter, îi mai interzicea cineva lui Kevin să joace în finală? Dacă vreo altă fată din oraş era violată, crezi că Peter trimitea copoii după Kevin în ziua finalei? Peter e un ipocrit! Iar de Kevin doar s-a folosit! Peter n-a vrut niciodată jucători de pe Colina în clubul de hochei! Şi ştii de ce? Fiindcă întâmplarea face că unii dintre noi ne-am născut în familii cu bani şi asta nu se pupă cu imaginea de binefăcător a lui Peter Andersson!"

În fiecare sezon, maică-sa, Maggan Lyt, se enervează pe club pentru că promovează drept purtători de stindard copii din cartierele sărace ale oraşului, dar, când e vorba de facturi, clubul se aşteaptă ca părinţii de pe Colina să-şi deschidă portofelele. „Când o să se sature odată lumea de proiectele sociale ale lui Peter Andersson?" s-a răţoit ea astă-primăvară, când s-a făcut public faptul că clubul a înfiinţat o şcoală de hochei pentru

fetiţe de patru, cinci ani.

— Vor club de fete! urlă William acum pe plajă.

Cuvintele lui au efect, sunt uşor de înţeles. Toţi jucătorii din echipă se simt atacaţi şi neînţeleşi după violul comis de Kevin. Aşa că e o uşurare să ştie că Peter Andersson îi urăşte, fiindcă motivul cel mai simplu de a-l urî este convingerea că Peter i-a urât primul.

* * *

Peter se uită în jur, la cei aşezaţi la masă. Toţi aşteaptă de la el „să fie bărbat", dar Peter nu mai ştie ce bărbat văd politicienii în el: băiatul pentru care Clubul de Hochei Björnstad a fost a doua casă? Tânărul care a ajuns căpitan şi a făcut dintr-o echipă de hochei muribundă, din fundul pădurii, a doua echipă din ţară ca nivel de performanţă acum douăzeci de ani? Jucătorul profesionist din Liga Naţională de Hochei? Sau bărbatul care s-a lăsat convins să se întoarcă acasă şi să devină directorul tehnic al clubului care decăzuse nu ştiu câte divizii? Bărbatul care, în pofida a tot, a reuşit să formeze una dintre cele mai bune echipe de juniori din ţară, ridicând astfel, din nou, clubul spre vârf? Oare mai e vreunul dintre toţi bărbaţii ăştia?

Sau acum e doar tată? Căci fiica *lui* a fost violată. *El* s-a dus cu ea la poliţie în acea dimineaţă de martie. *El* s-a uitat, din parcarea patinoarului, cum poliţiştii îl scoteau din autocar pe starul juniorilor din Björnstad, aflaţi în drum spre cel mai mare meci din viaţa lor. Ştie ce gândesc toţi bărbaţii aflaţi acolo, în sala de şedinţe, şi ştie ce gândesc bărbaţii de peste tot: „Dacă era fiică-mea, îl omoram pe ăla care i-a făcut aşa ceva!" Şi n-a trecut o noapte de atunci fără ca Peter să nu-şi dorească să fie un altfel de bărbat. Unul cu violenţa în vene. El însă ia ceaşca de cafea ce i se oferă. Căci a fi bărbat e greu, la orice vârstă.

Unul dintre politicieni îi explică, pe un ton în egală măsură empatic şi dispreţuitor:

— Trebuie să fii un bun coechipier, Peter! Trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru *toţi* locuitorii din regiune. O reputaţie bună e esenţială pentru a putea găzdui Campionatul Mondial de Schi. O să construim un patinoar nou în Hed şi o să înfiinţăm liceul sportiv de hochei acolo...

Lui Peter nu-i trebuie să audă mai mult. Ştie care e viziunea de viitor a prefecturii, era de faţă când s-a scris. Mai întâi noul patinoar şi liceul sportiv, apoi mallul şi drumuri mai bune spre autostradă. Centrul de conferinţe cu hotel şi un campionat mondial de schi transmis la TV. Pe urmă, cine ştie? Poate un aeroport? Orice sport e doar un sport, până când cineva, care nu dă doi bani pe sport, are de câştigat de pe urma lui. Atunci devine *economie.*

Clubul de hochei urma să salveze toată regiunea. Şi asta încă e valabil. Doar că nu pentru clubul lui Peter.

Un alt politician, care se vede treaba că era dus cu mintea în vacanţă de cel puţin două ore deja, îşi ridică braţele în aer a neputinţă:

— Da, şi regretăm, firește, toată... situaţia. Cu fiică-ta...

Aşa zic ei: „fiică-ta”. Niciodată „Maya”, numele ei. Pentru că astfel îi sugerează lui Peter *cum* ar trebui să gândească: dacă ar fi fost vorba de fiica altcuiva, l-ar fi lăsat pe Kevin să joace în finală? Politicienii îi zic „situaţia”, dar consultanţii în relaţii publice, angajaţi de prefectură, îi zic „scandalul”. Ca şi când problema nu e că o fată a fost violată, ci că fapta a ajuns la urechile tuturor. Consultanţii le-au explicat politicienilor că mai există şi alte comunităţi „lovite de scandaluri asemănătoare, care au afectat negativ imaginea oraşului”. Dar că nu vor lăsa să se întâmple asta aici. Şi că cel mai simplu mod de a îngropa scandalul e să îngroape Clubul de Hochei Björnstad.

Căci, astfel, toată lumea poate să vorbească despre un „program de redresare regională” şi despre cum se poate clădi un club mai bun în Hed, cu „mai mult simţ de răspundere şi moralitate”, fără să fie nevoiţi să dea socoteală de ce sunt aceiaşi politicieni dintotdeauna cei care „clădesc”.

— Toţi afurisiţii ăştia de ziarişti care sună, Peter... Oamenii sunt neliniştiţi! Prefectura trebuie să întoarcă foaia!

De parcă ziariştii nu sună şi acasă la Peter. Nici el, nici Maya n-au vorbit cu presa. Au făcut tot ce trebuia, şi-au ţinut gura, dar nu contează. Nu şi-au ţinut gura suficient de mult.

* * *

În timp ce William Lyt îşi petrece vara sudând echipa Clubului de Hochei Hed în ura comună faţă de Peter Andersson, alte discuţii au loc ici şi colo. Tatăl lui William e în comitetul de conducere al clubului de golf, unde joacă împreună cu directori de bancă şi politicieni. E popular nu doar pentru că are mulţi amici cu bani, ci şi pentru că e un om care „spune lucrurilor pe nume”. Prefectura are nevoie de sprijinul mediului de afaceri pentru candidatura privind găzduirea Campionatului Mondial de Schi, iar oamenii de afaceri au pus o condiţie dură: un singur club de hochei, nu două. Au zis că e vorba de „responsabilitate economică”. Şi au subliniat cuvântul „responsabilitate”.

Aşa că acum, pe plaja de lângă lac, cu câteva zile înainte de Sânziene, telefoanele adolescenţilor încep să bâzâie toate deodată. Mai întâi se lasă tăcerea, apoi grupul de băieţi musculoşi izbucneşte în hohote de râs răutăcioase. William Lyt râde mai tare decât toţi. Se caţără într-un copac şi

agaţă două steaguri roşii, ale clubului din Hed, care flutură ca două răni sângerânde deasupra frunzişului verde, culoarea clubului din Björnstad.

Echipa lui Lyt se adună în semicerc sub pâlcul de copaci, gata de harţă. Dar sunt prea masivi, prea puternici şi toţi cei adunaţi pe plajă merg la aceeaşi şcoală. Aşa că Lyt ia în stăpânire plaja, care se împarte apoi, aşa cum se împarte totul pe lumea asta: între cei care se fac auziţi şi cei care nu.

Şi-atunci cei care îi văd pe Lyt şi gaşca lui şi îi urăsc fără a putea face ceva, cei care iubesc Clubul de Hochei Björnstad, dar nu sunt suficient de puternici să se pună cu namilele, trebuie să-şi verse mânia pe altcineva. Pe cineva mai slab.

* * *

Maya şi Ana citesc primele mesaje anonime, apoi îşi închid telefoanele: „E vina ta!", „Dacă moare clubul, mori şi tu, târfo!", „Îl terminăm şi pe taică-tu!!!" Ana şi Maya ştiu ce se întâmplă, ştiu asupra cui se vor îndrepta ura şi ameninţările. Unii vor spune că prăbuşirea clubului din Björnstad e vina Mayei, că ar fi trebuit „să-şi ţină gura", alţii vor râde dispreţuitori şi vor zice că „aşa păţesc târfele mici şi mincinoase".

Maya se duce la baie şi vomită. Ana se chirceşte pe podea, în holul de lângă baie. A citit că în grupurile de sprijin pentru victimele violurilor, oamenii îşi zic „supravieţuitori". Căci asta fac zi de zi, supravieţuiesc suferinţei la care au fost supuşi, iar şi iar. Ana se întreabă dacă există un nume şi pentru ceilalţi: cei care au lăsat violul să se întâmple. Oamenii sunt mai dispuşi să-şi distrugă unul altuia viaţa decât să recunoască deschis că poartă o mică parte din vina colectivă pentru fapta unui băiat. E mai uşor să negi, dacă îţi induci convingerea că a fost „un episod izolat". Ana visează să-l omoare pe Kevin pentru ce i-a făcut celei mai bune prietene ale ei, dar cel mai mult visează să distrugă oraşul ăsta pentru ce i-a făcut Mayei.

Idioţii nu vor spune că Kevin a distrus clubul de hochei din Björnstad, vor spune că „scandalul" a distrus clubul. Căci, de fapt, problema lor nu e violul săvârşit de Kevin, ci faptul că Maya a fost violată. Dacă Maya n-ar fi existat, nimic nu s-ar fi întâmplat. Femeile sunt întotdeauna problema. În lumea bărbaţilor.

Maya şi Ana îşi pun lucrurile în rucsacuri, ies pe uşă şi se afundă, fără ţintă, în pădure. Căci oriunde e mai bine decât în casă. Ana nu-şi ia cu ea puşca. O să-i pară rău mai târziu.

* * *

Leo aşteaptă până se întunecă. Aşteaptă singur, ascuns după copacii de la marginea pădurii, până când plaja se goleşte. Atunci se furişează înapoi, se

urcă în copac şi dă foc steagurilor roşii. Filmează flăcările care înghit literele şi emblema Clubului de Hochei Hed. Apoi postează anonim filmul pe internet, într-un loc unde ştie că toată şcoala se va uita.

Lumea va zice că violenţa a ajuns în Björnstad în vara aceea, dar e o minciună. Violenţa era deja acolo. Căci toţi suntem dependenţi de alţi oameni şi asta nu putem să ne-o iertăm niciodată unii altora.

5.

ORICE OM E O SUTĂ DE LUCRURI

Un tânăr dezbrăcat până la brâu merge singur prin pădure. Are un rucsac în spate şi ursul tatuat pe braţ. Într-un birou, o avocată elegant îmbrăcată se uită la fotografiile cu familia ei, de pe masa de lucru. Tocmai a primit încă un telefon de la o firmă de mutări şi nu înţelege de ce. În acelaşi timp, pe şosea trece o străină într-un jeep. În torpedou are o listă cu nume.

Telefoanele vibrează. Peter Andersson nici n-a plecat încă de la şedinţă, dar politicienii au şi răspândit vestea că Clubul de Hochei Björnstad urmează să dea faliment. Aşa i-au învăţat consultanţii în relaţii publice scumpi: că trebuie să „controleze situaţia".

Tânărul din pădure, avocata în biroul ei şi străina din jeep se uită la telefoane. Toţi sunt afectaţi.

* * *

Orice om e o sută de lucruri, dar, în ochii celorlalţi, de cele mai multe ori n-avem şansa să fim decât unul singur. Mira Andersson e avocată, absolventă a doua universităţi, din două ţări diferite, dar, în Björnstad, va fi întotdeauna doar „nevasta lui Peter Andersson". Uneori se detestă că urăşte atât de mult asta. Că nu-i ajunge să aparţină cuiva.

Îşi mănâncă prânzul la masa de lucru, înconjurată de *post-it*-uri – pe cele roz sunt scrise lucruri legate de muncă, pe cele galbene liste cu cumpărături şi diverse treburi pe care membrii familiei au rugat-o să le facă. Lângă computer sunt fotografiile cu Leo şi Maya. Privirile lor îi umplu Mirei conştiinţa de o vină care ar distruge-o dacă gândurile nu i-ar fi întrerupte de paşii apăsaţi de pe coridor.

Mira aproape zâmbeşte, în ciuda acestei veri îngrozitoare, căci ştie cine o să intre pe uşă. Ştie, în parte, pentru că nu poate fi decât cealaltă obsedată de muncă rămasă la birou înainte de Sânziene, şi, în parte, pentru că uşa nu se deschide niciodată când intră colega, ci se azvârle la o parte din calea ei. Colega Mirei are aproape un metru nouăzeci înălţime şi face o gălăgie de-ai zice că are un metru nouăzeci şi în lăţime. E cea mai competitivă persoană pe care Mira o cunoaşte. Zicala ei e: „Tine-ţi gura şi facturează!" începe conversaţia în mijlocul unei fraze, ca de obicei, ca şi cum e vina Mirei că a avut neobrăzarea să nu fie prezentă de la prima propoziţie:

— ... şi pizzeria e închisă, Mira! Fiindcă-i *sărbătoare,* auzi! Îţi dai seama? Cum naiba să-nchizi pizzeria? Ar trebui clasată drept instituţie publică vitală ca... spitalele sau... pompierii sau... magazinele de pantofi! Şi voiam să mă culc cu ăla de la casă, ăla cu mutra tristă mereu. Ăştia trişti sunt cei mai buni în pat! Tu ce mănânci? Mai ai mult de lucru?

Mira oftează de parcă stinge lumânările de pe ultimul tort din viaţa ei. Îi arată cutia cu mâncare adusă de acasă. Colega se preface că vomită.

— Foarte matur! zice Mira.

— Ce dracu' e *aia*? scânceşte colega.

Mira izbucneşte în râs. Fără să forţeze, ceea ce e minunat. Câteva secunde de normalitate. Colega are apucături alimentare de adolescent. Nu întreabă niciodată „Ce e bun?", ci „Cât de mare e porţia?". Citeşte meniurile ca pe nişte declaraţii de război. Mira îi face încurajator semn cu furculiţa spre prânzul ei:

— Asta se cheamă *salată,* da? Seamănă cu carnea, doar că nu-i nevoie să omori animale. Hai, gustă!

Colega face un pas înapoi.

— Nici moartă! Miroase de parcă-i scoasă din curul unui cadavru!

— Haide, măi, serios! izbucneşte Mira dezgustată.

— Ce? întreabă colega nedumerită.

— Te porţi ca un copil! o apostrofează Mira.

— *Tu* te porţi ca un copil! Ţine-ţi gura şi facturează! mormăie colega şi se trânteşte pe un scaun de parcă se aruncă de pe un acoperiş.

Mira vrea să mai spună ceva, dar telefonul o întrerupe. Răspunde, crezând că e Peter, dar, de la celălalt capăt al firului, o voce izbucneşte jovial:

— Mira Andersson? Vă sun de la compania de transport Jansson. Am primit o comandă pe numele dumneavoastră pentru cincizeci de lăzi de împachetat. Le putem lăsa în grădină?

Mira nu mai înregistrează ultimele cuvinte ale interlocutorului. O vede pe colegă deschizându-şi computerul, citind ceva şi albindu-se la faţă. În secunda următoare, telefonul Mirei vibrează scurt.

* * *

Peter se ridică. Cei mai mulţi dintre politicienii aflaţi de cealaltă parte a mesei nu-l umilesc dând mâna cu el, ci doar ies din sală. Dar unul dintre ei se opreşte şi-i spune, cu un aer de falsă bunăvoinţă:

— Impresionant, Peter, ce-ai reuşit să faci cu echipa de juniori astă-primăvară! Unic, de fapt! S-ajungă băieţii noştri, orăşelul nostru, o asemenea provocare pentru echipe mari! Dacă şi câştigau... Atunci, poate... mda, ştii tu.

Peter ştie. Mult prea bine. Într-un sport în care poveştile cu cenuşărese

sunt pe cale de dispariţie, în care cluburile mari înghit toate talentele cluburilor mici, Björnstadul a reuşit să-şi convingă cei mai buni jucători să rămână şi să joace pentru oraşul natal. Şi au ajuns până în finală, dar au jucat meciul fără starul echipei. Şi... aproape au câştigat. Dar nu-i de ajuns.

Hocheiul e rege în Björnstad, iar copiii sunt educaţi după filosofia că „tabela de marcaj nu minte niciodată". Ori eşti cel mai bun, ori eşti ca toţi ceilalţi, iar cei mai buni nu caută scuze, ci o cale să câştige. Prin orice mijloace, cu orice preţ. Le vorbim despre „mentalitatea de învingător", căci un învingător are ceva ce altora le lipseşte, un creier special care face să i se pară de la sine înţeles că s-a născut să fie erou. Când meciul se decide în ultimele secunde de joc, învingătorul izbeşte cu crosa în gheaţă şi urlă la coechipieri să-i paseze pucul. Un învingător nu roagă, ci porunceşte să i se dea. Când în tribună mii de oameni se ridică în picioare şi strigă, mulţi jucători devin nesiguri şi dau înapoi, dar învingătorul iese în faţă. Despre mentalitatea asta e vorba. Toţi visăm să fim cei mai buni, să marcăm ultimul puc din ultimele clipe cutremurătoare ale sezonului, dar descurajant de puţini dintre noi au, de fapt, curaj să fructifice şansa când totul e în joc. Şi asta e ceea ce îi deosebeşte pe învingători de restul.

Acum douăzeci şi ceva de ani, echipa de seniori din Björnstad ar fi putut deveni campioană naţională. Preţ de un sezon întreg, toată lumea din oraş a repetat la nesfârşit acelaşi slogan: „Björnstad contra tuturor!" Ziariştii sportivi din oraşele mari nu le-au dat nicio şansă, echipele cu renume i-au subestimat, dar, când au ajuns în Björnstad, s-a întâmplat ceva: după ce autocarele au mers zeci de kilometri prin pădure, după ce au intrat în patinoarul dărăpănat şi au văzut tribuna transformată, pe toate laturile, în ziduri urlătoare, îmbrăcate în verde, giganţii au început să tremure. Patinoarul din Björnstad a fost un castel în sezonul acela. Întregul oraş mărşăluia într-acolo la fiecare meci. Echipa avea în spate o întreagă comunitate. Ce conta că cluburile mari aveau bani? Hocheiul era rege în Björnstad. „Björnstad contra tuturor!"

Dar finala s-a jucat în deplasare, în capitală. În ultimele secunde, Peter Andersson a preluat pucul. La sute de kilometri depărtate, în pădure, viaţa unei întregi comunităţi era pe lama crosei lui Peter. Şi, cu atât mai mult, viaţa clubului de hochei. Prăpastia dintre elită şi restul e atât de adâncă în hochei. Cei aflaţi în vârful clasamentului încasează toţi banii din meciurile televizate şi au mii de sponsori. Ceilalţi trebuie să înveţe că „echipa cea mai bună câştigă întotdeauna". Aşa că, atunci când Peter a preluat pucul, a fost mai mult decât un simplu şut, un simplu meci, a fost o şansă pentru micul oraş să doboare un gigant. Ce istorie nemaipomenită s-ar fi putut scrie! Preţ de-o seară, după tot rahatul îndurat de oamenii ăştia din pădure,

Björnstadul ar fi putut simţi că era rândul său. Ar fi fost povestea care face pe oricine să se îndrăgostească de sport, aceea în care nu câştigă *întotdeauna* cei mari şi bogaţi.

Peter a şutat. Şi a ratat. Un oraş întreg şi-a ţinut răsuflarea, apoi a încetat să mai respire. Fluierul de final a răsunat, echipa adversă a ieşit învingătoare şi, în sezonul următor, Clubul de Hochei Björnstad s-a prăbuşit din divizia A şi n-a mai reuşit să urce de atunci.

Peter s-a mutat în Canada, în Liga Naţională de Hochei, dar s-a accidentat. Cariera lui s-a încheiat mai repede decât un vis. Apoi s-a întors acasă şi, în ciuda tuturor greutăţilor, a închegat o echipă de juniori care a ajuns aproape cea mai bună din ţară. Aproape. Politicianul ridică din umeri şi adaugă:

— Victoria vindecă orice, Peter.

Mai bine i-ar fi spus în faţă ce gândeşte cu adevărat: „Nu eşti un învingător, Peter! Învingătorii câştigă. Aşa află lumea care sunt! Învingătorii marchează cu ultimul puc. Învingătorii nu amestecă treburile de dincolo de teren cu ce se întâmplă pe gheaţă. Învingătorii nu cer poliţiei să-l ridice pe starul echipei din autocarul aflat în drum spre cel mai mare meci. Învingătorii ştiu că victoria vindecă orice în oraşul ăsta, iar locul doi nu vindecă nimic.

Politicianul îl bate prietenește pe Peter pe umăr.

— Da' ştii ceva, Peter, poate ar trebui să vezi asta ca pe o oportunitate. O şansă să-ncerci o altă meserie, să petreci mai mult timp cu familia!

Peter ar vrea să-l dea dracului, dar iese tăcut din prefectură. Dă ocol clădirii, se opreşte sub o scară şi se apleacă peste un strat cu flori. Când e sigur că niciunul dintre nemernici nu-l poate vedea, vomită.

Îi sună telefonul. E Mira. Înţelege că vestea s-a răspândit deja, dar n-are putere să răspundă. Nu vrea să audă dezamăgirea din vocea soţiei şi se teme ca ea să nu audă plânsul din glasul lui. Mira sună iar şi iar, până când Peter îşi închide telefonul. Când trăieşti toată viaţa pentru un club de hochei, problema e că nu ştii cine eşti fără el. Se urcă în maşină şi porneşte, cu degetele atât de încleştate pe volan, încât picături de sânge încep să i se prelingă pe lângă pielițele rupte ale unghiilor.

* * *

Într-un jeep, o străină priveşte tăcută şoseaua, prin ochelarii de soare. Trage cu sete din ţigară şi suflă rotocoale de fum prin fereastra deschisă. Jeepul parcat la umbra unor copaci e suficient de ruginit şi rablagit să nu atragă atenţia nimănui. Pe lista cu nume din torpedou, „Peter Andersson" e primul. Când Peter se urcă în maşină şi pleacă, străina îl urmează.

6.

DACĂ NU-I RĂZBOI, ISCĂ EI UNUL

Tânărul de optsprezece ani din pădure îşi dă jos rucsacul, îl lasă în iarbă şi se urcă într-un copac. Vara i-a deschis părul lung şi i-a întunecat pielea şi mai mult în jurul tatuajului cu ursul. Îl cheamă Benjamin, dar numai mama şi surorile lui îi zic aşa. Pentru toţi ceilalţi e Benji. Numele lui e arareori asociat cu exemple de bună purtare, încă de când era la grădiniţă, se spunea că băiatul va sfârşi în închisoare sau în cimitir. Hocheiul i-a fost şi salvarea, şi condamnarea, căci cele mai rele trăsături de caracter ale lui Benji dincolo de teren l-au făcut admirat pe gheaţă. Kevin era starul, Benji era scutul. Fraţi. Oraşul iubea mâinile lui Kevin, dar idolatriza pumnii lui Benji. În Björnstad, când cineva zice gluma cu „m-am dus să văd o bătaie şi s-a lăsat cu meci de hochei", sigur e vorba despre Benji.

Aşa că oraşul a rămas şocat când Kevin a fost acuzat de viol, dar a fost aproape la fel de şocat că Benji i-a luat apărarea Mayei Andersson împotriva prietenului lui, a celui care îi era ca un frate. Benji a rămas în Björnstad, în loc să plece la clubul din Hed. Benji Ovich a făcut ce era drept. Dar pentru ce? Mesaje pline de dispreţ de la numere necunoscute sosesc acum unul după altul. Îi spun că clubul lui e mort. Că a ales greşit. Că nu mai are nimic. Acum câteva luni, juca alături de cel mai bun prieten, într-una dintre cele mai bune echipe din ţară. Iar acum stă singur într-un copac, fumează iarbă şi e gata să le demonstreze că au avut dreptate celor care zic: „Mai devreme sau mai târziu, băiatul ăsta ori îşi face lui vreun rău, ori altuia".

* * *

În vara asta, de fiecare dată când se uită la fotografiile cu Peter, Maya şi Leo, Mira Andersson simte o ruşine imensă pentru faptul că, atunci când e la serviciu, îi e mai uşor să-şi imagineze că sunt o familie normală. Că nu ard pe dinăuntru toţi patru, că nu împart aceeaşi tăcere acasă fiindcă nimeni nu mai are cuvinte.

Maya le-a cerut să nu mai vorbească despre viol, odată, când stăteau la masa din bucătărie, la începutul verii. Le-a zis pur şi simplu, fără urmă de dramatism: „Am nevoie să merg mai departe". Peter şi Mira au încercat să zâmbească şi să încuviinţeze, dar privirile lor sfredeleau parchetul. Părinţii trebuie să-şi sprijine copiii, nu pot să-şi apuce fiica de un braţ şi să ţipe că *ei* au nevoie să mai vorbească, că le e frică şi se simt descurajaţi şi... egoişti. Că

doar asta sunt, nu? Egoişti.

Mira ştie că oamenii nu înţeleg cum de are putere să lucreze, cum de lui Peter îi mai pasă de hochei, dar adevărul este că, uneori, sunt singurele lucruri de care le mai pasă. Când totul se prăbuşeşte în jur, te refugiezi în singurul lucru pe care ştii că poţi să-l controlezi. Orice altceva doare prea tare. Aşa că te duci la muncă şi te ascunzi acolo, precum alpiniştii care îşi fac adăpost în troiene când se apropie furtuna.

Mira nu e naivă, dar e părinte. A încercat să meargă înainte. Kevin a plecat, iar psihologa a zis că Maya face progrese în şedinţele de terapie, aşa că se gândeşte că totul încă poate fi... bine. Aşa îşi tot zice. Peter va vorbi cu cei de la prefectură, clubul va primi banii de care are nevoie şi totul... se va rezolva.

Dar acum le închide telefonul în nas celor de la firma de transporturi care a primit o comandă de lăzi de împachetat pe numele ei. Citeşte mesajul sosit pe telefon. E de la un jurnalist: „Încercăm să-l contactăm pe soţul dumneavoastră, Peter, pentru comentarii legate de falimentul Clubului de Hochei Björnstad". Următorul mesaj e de la un vecin: „Vă mutaţi???" Ataşat mesajului e o captură de ecran de pe pagina de internet a unei firme de imobiliare – cineva a afişat casa familiei Andersson ca fiind de vânzare. Fotografiile sunt făcute de curând. Cineva a fost în grădina lor în dimineaţa aceea.

Mira îl sună pe Peter, dar nu-i răspunde. Ştie ce urmează să se întâmple. Dacă clubul se duce de râpă, nu mai contează a cui a fost vina. Anumiţi oameni din oraşul ăsta au început deja să caute ţapi ispăşitori. Va fi vina lui Peter. Vina Mayei. A directorului tehnic. A târfei.

Mira îl sună iar pe Peter. Şi iar. Şi iar. Ultima dată, apelul nu se mai conectează. Colega face un pas înapoi când Mira izbeşte masa cu pumnul strâns. Mira îşi aude încheieturile trosnind, dar continuă să lovească cu toată mânia celor o sută de femei diferite din ea:

PAC! PAC! PAC! PAC! PAC!

* * *

Benji se ghemuieşte. Şuviţe de fum îi ies pe nări. Unii zic că drogurile îi ridică la cer, dar pentru Benji sunt ca marea – nu-l fac să zboare, doar îl ajută să plutească. Îl ţin la suprafaţă, fără să fie nevoie să se zbată. Când nu se droghează, se simte de parcă înoată din răsputeri să-şi salveze viaţa.

Când era copil iubea vara, căci atunci frunzele îi ajută pe băieţi să se facă nevăzuţi în copaci. Iar Benji a avut întotdeauna multe motive să se ascundă, aşa cum ai când eşti altfel într-un vestiar unde toţi învaţă că trebuie să fie un

întreg, un clan, o echipă, pentru a câştiga. Aşa că Benji a devenit ceea ce le trebuia: sălbaticul. A ajuns atât de temut, încât odată, când era accidentat, antrenorul l-a pus totuşi pe banca jucătorilor. N-a ieşit pe teren nici măcar un minut, dar adversarii n-au avut curaj să se atingă de Kevin.

O parte din duritatea asta Benji şi-a antrenat-o. Se căţăra în copaci într-un fel despre care antrenorul spunea, râzând, că l-a făcut „jumătate tanc, jumătate maimuţă". Tăia lemne la canisa soră-sii şi apoi boxa cu pumnii în stivă, ca să-şi întărească încheieturile. Dar o parte din brutalitate era deja în el – acea parte care nu se poate insufla, de care nu-l poate dezvăţa nimeni, iar asta îl face pe Benji imprevizibil. Când era mic, unii băieţi i-au zis „săniuţa" într-o iarnă, pentru că nu-l aducea nimeni cu maşina la antrenamente, ca pe alţi copii, ci venea singur pe bicicletă, trăgând după el o sanie pe care era geanta cu echipamentul. Porecla a durat câteva luni, până când unul dintre jucători a întins coarda prea mult cu gluma, iar Benji a intrat cu sania în vestiar şi i-a spart doi dinţi cu ea. După asta nu prea a mai primit porecle.

Stă nemişcat în copac, dar înăuntrul lui totul e haos. Primul cel mai bun prieten din copilărie e ca prima iubire. Vrem să fim cu ei tot timpul. Dacă ne părăsesc, ne simţim ca şi cum ni s-a amputat ceva. Kevin şi Benji veneau din părţi ale oraşului atât de diferite, încât parcă erau din două rase umane diferite. Dar gheaţa a devenit ringul lor de dans. Kevin avea genialitatea, iar Benji violenţa. A fost nevoie de zece ani ca toată lumea să priceapă că era ceva genialitate şi în Benji şi mult mai multă violenţă în Kevin.

Câte să-i poţi ierta celui mai bun prieten? Cum să ştii dinainte? Într-o noapte, în primăvară, în aceeaşi pădure, Kevin îl ruga tremurând să-l ierte. Dar Benji i-a întors spatele şi a plecat. N-au mai vorbit de atunci.

În dimineaţa în care, acum trei săptămâni, Kevin a părăsit oraşul, Benji era în acelaşi copac ca şi acum. Izbindu-şi capul de trunchiul copacului. Tare, tot mai tare. *Pac! Pac! Pac!* E ameţit de droguri şi apăsat de ură. Aude voci. Nu ştie dacă îşi imaginează sau e aievea. Apoi le aude din nou, mai aproape. Le vede printre copaci. Muşchii i se încordează.

•

O să facă rău cuiva.

* * *

Dacă vreţi să ştiţi de ce oamenii sacrifică totul pentru iubire, trebuie să vă întrebaţi mai întâi cum s-au îndrăgostit. Uneori nu-i nevoie de mare lucru ca să te îndrăgosteşti. Doar de timp. În adâncul sufletului, toţi adulţii ştiu că hocheiul e doar un joc inventat, dar, când ai cinci ani, inima ţi-e mică, aşa că trebuie să iubeşti cu toată deodată.

Mama lui Peter Andersson era bolnavă, iar taică-su obişnuia să se îmbete, să ţipe de parcă fiu-său nu avea urechi şi să-l lovească de parcă era un străin. Peter a crescut cu voci în minte care îi spuneau că nu era bun de nimic. Vocile au amuţit pentru întâia oară când Peter şi-a pus patinele în picioare. Nu-i poţi da unui băiat ceea ce a găsit la şcoala de hochei şi-apoi să-i iei asta înapoi fără consecinţe. S-a făcut vară, patinoarul s-a închis, dar Peter, băieţelul de cinci ani, s-a dus întins la antrenorul echipei de seniori a clubului şi i-a bătut la uşă. „Când începe hocheiul?" a vrut el să ştie. „La toamnă", i-a răspuns Sune, antrenorul, de pe-atunci un bătrân atât de rotofei, încât şi când vorbea folosea doar argumente circulare. „Cât mai e până atunci?" a întrebat băieţelul de cinci ani. „Până la toamnă?" a mormăit antrenorul. „Da, că nu ştiu ceasul", a zis băieţelul. „Păi sunt câteva... luni", a murmurat antrenorul. „Pot s-aştept aici?" a întrebat băieţelul. „Până la TOAMNĂ?" a izbucnit Sune. „E mult?" a întrebat Peter. Şi ăsta a fost începutul unei prietenii de-o viaţă.

Sune nu l-a întrebat niciodată pe băiat ce era cu vânătăile, iar Peter n-a vorbit niciodată despre ele, dar fiecare bătaie încasată acasă s-a văzut în ochii lui când a învăţat să şuteze pucuri în micuţa grădină a antrenorului. Sune ştia că hocheiul nu poate schimba viaţa unui copil, dar îi poate da o alta. O cale de a ieşi şi de a urca.

Sune l-a învăţat pe Peter ce este un club. Nu ceva pe care să dai vina, nu ceva de la care să aştepţi lucruri. „Clubul suntem noi, Peter, eu şi cu tine. Când lucrurile merg cel mai bine sau cel mai prost ne arată atuurile sau defectele noastre". L-a învăţat pe Peter şi alte lucruri: că trebuie să rămână în picioare şi când câştigă, şi când pierde, că jucătorii cei mai talentaţi au datoria de a-i ajuta pe cei mai puţin talentaţi, căci „de la cel ce primeşte mult, mult se aşteaptă!"

În acea primă seară, Sune l-a însoţit pe băieţelul de cinci ani pe drumul spre casă. Cu câteva sute de metri înainte să ajungă, i-a spus că, dacă vine la el acasă a doua zi, îl va învăţa să şuteze. „Promiţi?" a întrebat băieţelul. Sune i-a întins mâna şi i-a zis: „Promit. Şi, când promitem, trebuie să ne ţinem cuvântul, nu?" Băieţelul a dat mâna cu el şi a încuviinţat. Apoi bătrânul s-a aşezat cu copilul pe o bancă şi l-a învăţat ceasul, ca să poată număra minutele până a doua zi.

Uneori nu-i nevoie de mare lucru ca să te îndrăgosteşti. Doar de timp. Peter Andersson, băieţelul de cinci ani, a visat de-atunci acelaşi lucru în fiecare noapte, preţ de ani de zile – sunetul unui puc care zboară de pe crosă şi se loveşte de zidul unei case:

Pac!

* * *

Mama lui Benji Ovich nu vorbeşte aproape niciodată despre tatăl lui, dar, în rarele dăţi când se întâmplă, închide ochii şi şopteşte: „Unii oameni aşa sunt. Dacă nu-i război, iscă ei unul".

Lui Benji i s-a tot spus că seamănă cu taică-su, dar nu ştie în ce sens. Poate mai mult ca fire decât ca înfăţişare. Ştie că taică-su suferea. Şi că, într-o zi, suferinţa a devenit de neîndurat. Vânătorii din împrejurimi nu spun niciodată cuvântul „sinucidere", spun doar „Alan şi-a luat puşca şi s-a dus în pădure". Benji s-a întrebat întotdeauna dacă a premeditat sau a făcut-o din senin. Se întreabă acelaşi lucru când vede la ştiri fotografii cu bărbaţi care au făcut fapte îngrozitoare: De ce în ziua aceea? De ce nu pe altcineva? A fost cu intenţie sau pur şi simplu aşa s-a întâmplat?

Benji ştie că tristeţea şi mânia pot reprograma creierul, exact ca şi drogurile şi medicamentele. Poate că în capetele anumitor oameni există o anume încărcătură explozivă ce aşteaptă doar chibritul aprins. Poate că maică-sa are dreptate când zice că unii oameni sunt dintr-aceia care iscă războaie.

De sus, din copac, Benji le vede pe Maya şi Ana venind. Nu va putea niciodată spune ce anume i se întâmplă în clipa aceea. Instinct. Ceva se închide în el, altceva se deschide. Coboară din copac, îşi ia rucsacul din iarbă, scoate un obiect şi îl cântăreşte în mână înainte să pornească.

•

Le urmăreşte.

* * *

Maya şi Ana merg agale, fără o ţintă anume, tot mai încet pe măsură ce se afundă în pădure. Nu vorbesc, ştiu tot ce are cealaltă de spus. Au ştiut dintotdeauna că nu-i uşor să creşti în Björnstad dacă eşti altfel. Chestia nasoală e că, atunci când creşti, îţi dai seama că poate nicăieri nu-i uşor. Nemernici sunt peste tot.

Cele două adolescente n-au avut niciodată prea multe în comun – prinţesa şi fata naturii, pasionata de muzică şi iubitoarea de vânătoare. S-au cunoscut când erau mici şi Ana a scos-o pe Maya din copca în care căzuse. Maya şi familia ei tocmai se mutaseră în oraş, iar Ana nu avusese niciodată o prietenă. Şi-au salvat viaţa una alteia. Ana o tachina pe Maya că nu putea merge neauzită prin pădure, că se mişca precum un elan pe tocuri. Maya glumea, la rândul ei, că Ana era cum era fiindcă maică-sa o făcuse cu o veveriţă, nu cu taică-su. Dar n-a mai zis aşa după ce mama Anei a plecat de-acasă. Iar Ana n-a mai necăjit-o pe Maya că e dependentă de wi-fi. Preţ de câţiva ani au fost pe picior de egalitate, dar adolescenţa schimbă

întotdeauna balanţa puterii în prietenia dintre două fete. Când au început liceul, cunoştinţele Anei despre cum să supravieţuieşti în pădure n-au mai făcut doi bani. Maya era cea care ştia cum se supravieţuieşte pe coridoarele şcolii. Dar în vara asta? În vara asta nu mai sunt în siguranţă nicăieri.

Ana merge în faţă, Maya în urma ei, cu privirea aţintită în părul prietenei. Îşi zice din nou că Ana e cea mai puternică şi, în acelaşi timp, cea mai slabă persoană pe care o cunoaşte. Tatăl Anei s-a apucat din nou de băutură. Nu-i vina nimănui. Aşa e şi gata. Maya şi-ar dori să-i poată lua Anei durerea asta, dar nu poate, aşa cum nici Ana nu-i poate lua Mayei violul. Fiecare are propria-i prăpastie în care să se prăbuşească. Maya are coşmaruri, iar Ana are motivele ei să nu poată dormi. Seara se cuibăreşte lângă câini, când tatăl vine acasă şi dărâmă totul în bucătărie, ca un monstru enorm, încărcat de tristeţe şi cuvinte nerostite. Câinii se întind într-un cerc protector în jurul Anei, deşi nu le-o cere. Animale iubite... Tatăl n-a ridicat niciodată, nici măcar pentru o clipă, mâna asupra fiicei lui. Dar când e băut, Ana se teme de el. La beţie oamenii nu-şi simt propria greutate, nu înţeleg că pot inspira frică fie şi doar dând buzna în casă. Sunt uragane ce pustiesc păduri tinere. Se ridică ameţiţi de la masa din bucătărie şi se clatină încolo şi-ncoace, fără să bage de seamă ce calcă în picioare. A doua zi nu-şi amintesc nimic, iar sticlele goale au fost adunate, paharele spălate în secret şi casa e cufundată în tăcere. Nimeni nu zice nimic. Nu văd niciodată pustiul pe care îl lasă după ei în propriii copii.

Ana se opreşte şi se întoarce. Maya o priveşte, zâmbind vag. „Băi, ce te iubesc, tuto, fir-ar să fie!" îşi zice în gând, iar Ana înţelege. Aşa că o întreabă:

— Să fii nevoită să te operezi ca să-ţi pună rât sau să fii nevoită să te operezi ca să-ţi pună fund de porc?

Maya izbucneşte în râs. E jocul lor, de când erau mici – „Una sau alta?"

— Rât. Că mi-ar fi greu să stau cu curul pe coada aia ca tirbuşonul când cânt la chitară.

— Eşti bătută-n cap!

— *Eu* sunt bătută-n cap? Tu auzi ce-ţi iese pe gură?

Ana chicoteşte pe înfundate. Privirea îi alunecă printre copaci.

— Ok, alta atunci: să fii nefericită şi să trăieşti o sută de ani sau să fii fericită un an şi să mori?

Maya cugetă în tăcere. Nu apucă să răspundă. Când Maya tresare, Ana s-a întors deja şi sfredeleşte pădurea cu privirea. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme, dar Ana e obişnuită să ia urma şi să vâneze, nu să fie urmărită.

Un pârâit scurt, crengi uscate care se rup sub greutatea unui corp compact. Sunt departe de oraş, ceea ce face locul suficient de periculos pentru o întâlnire cu vreun animal.

Dar crengile alea nu sub greutatea unui animal s-au rupt.

* * *

Patinoarul din Björnstad e închis şi luminile sunt stinse când Peter soseşte. Nu aprinde becurile, ştie ce scrie pe bucăţile de hârtie îngălbenită lipite pe pereţi, fără să aibă nevoie de lumină. Litere mici, scrise cu voce tare: „Echipa mai presus de ego". Un pic mai sus: „Nu dau înapoi decât ca să-mi iau avânt!" Şi mai sus: „Visează – Luptă – Câştigă!" Iar aproape de uşă, cu propriul său scris: „În picioare când câştigăm, în picioare când pierdem, în picioare întotdeauna!"

Logic gândind, oamenii îşi zic, poate, că astfel de lozinci sunt ridicole, dar nu logica te face cel mai bun într-un sport. Trebuie să fii un visător. Când Peter era la şcoala primară, învăţătorul i-a întrebat ce vor să se facă atunci când vor fi mari. Peter a zis „jucător profesionist în Liga Naţională de Hochei". Îşi aminteşte şi acum că toată clasa a izbucnit batjocoritor în râs. Iar Peter şi-a petrecut toată viaţa arătându-le că au greşit. Logic gândind, oamenii zic că e imposibil ca un băieţel din micul Björnstad să ajungă să joace cu cei mai buni din lume, dar visătorii funcţionează altfel.

Problema e că pe urmă nu te mai poţi opri – nu le poţi arăta niciodată destul oamenilor că au greşit. Râsul batjocoritor îşi mută doar graniţele. Pe peretele vestiarului e un ceas. S-a oprit şi nimeni n-o să se sinchisească să schimbe bateria. Nu-i nevoie de mare lucru ca să te îndrăgosteşti, doar de timp. E nevoie de încă şi mai puţin timp să ucizi ceva – o secundă e de-ajuns. Sportul e nemilos, un mare star devine un „fost" în mai puţin de zece secunde, pe drumul dintre teren şi vestiar. Un club, care a supravieţuit mai bine de o jumătate de secol, condamnat la moarte în câteva minute, într-o prefectură. Peter se întreabă dacă vor dărâma patinoarul ca să ridice în loc centrul de conferinţe cu hotel sau vreun alt rahat la care visează cei cu putere şi bani, cei care nu iubesc niciodată nimic, ci doar *au.* Pentru ei patinoarul înseamnă doar ziduri şi un acoperiş.

Urcă scările tribunei şi iese pe coridorul îngust ce leagă birourile de la etaj. Câţi ani din viaţă şi-a lăsat în clădirea asta? Şi ce mai valorează acum? Pe pereţi sunt atârnate fotografii înrămate, înfăţişând momentele de glorie ale clubului: inaugurarea patinoarului în 1951, echipa de seniori care, acum douăzeci de ani, a avut acel sezon de aur în care a ajuns aproape cea mai bună echipă din ţară, echipa de juniori care a câştigat argintul astă-primăvară. Multe dintre fotografii sunt făcute chiar de Peter.

Dintr-o singură mişcare, Peter smulge furios toate tablourile de pe pereţi. Îşi ia avânt într-un capăt al coridorului şi dărâmă ramă cu ramă. Sticla se sparge şi o ploaie de cioburi cade pe podea, dar Peter e deja în drum spre

ieşire. Patinoarul e cufundat în întuneric când trânteşte uşa în urma lui.

* * *

Aşezată în tribună, în întuneric, străina îl urmăreşte pe Peter. Când Peter îşi porneşte maşina în parcare, străina urcă scările şi se uită la dezastrul de pe coridor. Vede fotografiile vechi acoperite cu cioburi, dar şi pe cele mai noi, cu echipa de juniori. Doi dintre jucători apar aproape în fiecare. Dă la o parte cioburile cu piciorul şi se apleacă peste o fotografie mai veche, înfăţişându-i pe aceiaşi doi băieţi, cu mult înainte să ajungă cele două staruri ale oraşului. O premiere, pe când aveau nouă, zece ani. Se ţin pe după umeri, frăţeşte. Poartă tricourile cu numărul şi numele de familie: „9 ERDAHL" şi „16 OVICH".

Cei mai buni prieteni, un sport pe care îl iubeau şi o echipă pentru care şi-ar fi dat viaţa. De ce e capabil un tânăr căruia i se iau toate astea dintr-odată? Străina trasează cu grijă un cerc în jurul numelui „Benjamin Ovich" de pe lista sa, coboară scările tribunei şi iese din patinoar, îşi aprinde din nou o ţigară. E cald şi nici măcar o pală de vânt nu adie, dar, cu toate astea, străina protejează flacăra cu mâna, de parcă se apropie furtuna.

* * *

Ana şi Maya îşi aud bătăile inimii când se întorc şi îl văd pe Benji venind printre copaci. Nu demult un băiat care îşi iubea echipa şi pe cel mai bun prieten al său, iar acum un tânăr cu pupilele mărite. Are un pumn strâns, iar în celălalt un ciocan.

•

Întrebaţi pe oricine din Björnstad şi o să vă spună că băiatul ăsta a fost întotdeauna o bombă cu ceas.

7.

PENTRU ÎNCEPUT, PRÂNZUL

O zicală veche din Hed spune aşa: „Spune-i unui străin că urăşti Björnstadul şi ţi-ai câştigat un prieten pe viaţă”. Orice copil din Hed învaţă de mic că, firește, e grozav să-i meargă bine Clubului de Hochei Hed, dar şi mai important e să-i meargă prost clubului din Björnstad. Asta mai în glumă, mai în serios. Suporterii urlă că se „urăsc” sau se „omoară” unii pe alţii, dar nu în serios, bineînţeles. Până când, brusc, *este* în serios.

Când vom povesti cum s-a născut violenţa dintre oraşele astea două, cei mai mulţi dintre noi nu-şi vor mai aminti ce a fost mai întâi: flăcările pe care Leo Andersson le-a filmat şi le-a pus pe internet sau un alt filmuleţ pe care cineva din Hed l-a postat aproape în acelaşi timp. Nimic nu se răspândeşte mai repede decât o poveste bună şi, cine a crescut în Hed iubind o echipă roşie şi urând una verde, nu-şi poate ascunde satisfacţia răutăcioasă când prefectura, banii şi puterea aleg de partea cui să fie.

Aşa că un membru al clubului suporterilor de hochei din Hed opreşte o politiciană aflată în drum spre casă şi o filmează în timp ce o întreabă: „Auziţi? Ce-o să facă toţi iubitorii de hochei din Björnstad acum?” Politiciana, o femeie agitată, de vârstă mijlocie, ori nu ştie ce să răspundă, ori ştie foarte bine ce face, căci spune: „Păi n-au decât să se facă suporteri ai echipei din Hed, nu?”

Noaptea, o izbitură puternică o trezeşte pe politiciană. Dimineaţa, când iese din casă, găseşte un topor înfipt în capota maşinii.

Îndreptându-se spre staţia de autobuz, trece pe lângă o maşină, în care sunt doi bărbaţi în geci negre. Nu-i nevoie să se uite la ea, ştie că pe ea o urmăresc.

* * *

Cârciuma Blană de Urs e la locul ei dintotdeauna, în centru. E genul acela de local care mirosea mai bine când era voie să se fumeze înăuntru. Chipul Ramonei, proprietara, e precum duşumeaua – adânc brăzdat de viaţă, precum scândurile podelei de picioarele scaunelor trase de prea multe ori înainte şi înapoi. Iar ţigările i-au adus porecla drăgăstoasă „mama Marlboro” din partea tinerilor pentru care Blană de Urs este a doua casă. Uneori chiar prima. Ramona a trecut de vârsta pensionării, dar nimeni nu vorbeşte

despre asta dacă ţine la forma nasului său. Ramona tocmai îşi toarnă un mic dejun târziu într-un pahar înalt când intră străina. Ridică mirată o sprânceană.

— Da!

Străina se uită nedumerită în jur, în cârciuma goală.

— Pardon? zice ea.

— Cu ce-ţi pot fi de ajutor? întreabă Ramona suspicioasă.

Străina are părul ciufulit, blugi, bluză de trening, şosete groase şi genul acela de ghete grosolane pe care, de obicei, le poartă cei care consideră temperaturile de peste zero grade drept un fenomen nenatural.

— Păi nu-i bar aici?

Buzele Ramonei se strâmbă precaut:

— Îhâm.

— Şi-i de mirare că intră un client în bar?

— Depinde ce client.

Străina pare a fi de acord că observaţia e pertinentă.

— Am câteva întrebări.

— Ai greşit oraşul.

Uşa din spatele străinei se deschide şi intră doi tineri.

•

Poartă geci negre.

* * *

Ana şi Maya îşi simt inima în gât. Nu-l considerau pe Benji un duşman. A fost printre puţinii care au rămas la clubul din Björnstad când Kevin şi ceilalţi jucători s-au mutat la cel din Hed. Dar, dacă Ana şi Maya au învăţat ceva în oraşul ăsta, este că loialitatea se poate schimba într-o secundă şi că nu pot avea niciodată încredere că un bărbat nu va încerca să le facă rău.

Dar Benji se opreşte la câţiva metri de ele, cântărind uşor ciocanul în mână. Pare că aşteaptă să reacţioneze ele primele. Benji a fost întotdeauna musculos, dar vara asta i-a dat trupului său altceva, o aură de cruzime. Ana nu şi-a luat puşca şi acum îi pare rău. L-a văzut pe Benji jucând hochei, ştie că e cel mai bun, dar şi cel mai periculos jucător pentru că e imprevizibil. Când lucrurile au luat-o razna uneori şi Benji a pocnit pe careva, nimeni nu s-a prins dinainte.

Dar trupul abia dacă i se mişcă acum. Când în cele din urmă, deschide gura, cuvintele îi ies încet şi răguşit, ca din coarde vocale ce n-au fost folosite de săptămâni. Lasă ciocanul să cadă, cu o bufnitură surdă, la picioarele Anei şi spune:

— O să aveţi nevoie de asta. Am ceva... pentru voi.

Anei şi Mayei le va lua ceva să înţeleagă că Benji adusese ciocanul ca să le înarmeze, ştiind că, altfel, fetele nu vor avea curaj să-l urmeze. Ce tristeţe insuportabilă pentru un om să înţeleagă că e un asemenea animal sălbatic în ochii celorlalţi.

* * *

Bărbaţii cu geci negre se opresc în pragul uşii, obişnuiţi ca simpla lor prezenţă să-i facă pe străinii nepoftiţi să-şi amintească, dintr-odată, că au rufe de pus la spălat sau de donat sânge la vreun spital aflat la cinci, şase sute de kilometri depărtare. În lunile ce vor urma, străina va înţelege că poveştile despre cei care obişnuiesc să bea la Blană de Urs sunt multe, dar prea puţine gurile dispuse să le spună. Nu poartă însemne, nu au pagină de web. Când e meci în Björnstad nu i-ai deosebi de alţi suporteri care se îndreaptă spre patinoar. Dar străina va pricepe că Gaşca are grijă ca nimeni să nu ia decizii legate de clubul de hochei fără binecuvântarea sau blestemele ei şi că îţi dai seama câţi sunt, de fapt, în Gaşca, doar când ajung să-ţi fie duşmani. Însă străina ori e prea deşteaptă, ori prea dusă cu pluta ca să-i pese.

— Eşti de la ziar? întreabă Ramona.

Bătrâna se întreabă dacă străina ignoră tonul ei agresiv sau are vreun diagnostic care o face să nu bage de seamă. Aşa că adaugă:

— Au mai fost pe-aici vreo doi înainte, tot cu „întrebări", da' n-au plecat cu răspunsuri. Doar că şi-au făcut ceva asigurări de viaţă mai bune dup-aia.

Ameninţarea directă pare că zboară direct peste părul zburlit al străinei, care se întoarce pe scaunul de bar şi priveşte încăperea cu pereţii acoperiţi cu fotografii, fanioane şi tricouri de hochei.

— Serviţi cumva prânzul?

Bărbaţii din pragul uşii nu ştiu dacă e o insultă voalată sau o întrebare sinceră. Dar Ramona izbucneşte deodată În râs. Face un gest scurt şi bărbaţii în geci negre ies.

— Nu eşti de la ziar, constată ea, studiind-o pe străină cu capul uşor plecat într-o parte.

Apoi tonul îi devine, din nou, brusc nemulţumit:

— Şi-atunci ce dracu' cauţi în Björnstad?

Străina îşi împreunează liniştită mâinile pe genunchi.

— Pentru început, prânzul.

* * *

Mira îl sună din nou pe Peter, fără succes. Sincer? Bănuia că aşa o să fie, că prefectura va găsi un mod să întoarcă situaţia împotriva lui Peter. El e un

romantic, dar Mira e avocată şi a înţeles că, pentru prefectură, cel mai simplu mod de a îngropa scandalul e să îngroape clubul.

Întreaga familie Andersson – ea, Peter, Maya şi Leo – hotărâse la începutul verii să rămână în Björnstad. Să se lupte. Dar Mira nu mai e la fel de convinsă acum. Câtă vreme să rămâi într-un loc care încearcă să scape de tine ca de un virus periculos? Iar dacă Peter nici nu mai are clubul, atunci ce le mai rămâne?

Colega stă tăcută de cealaltă parte a biroului, dar Mira îşi aminteşte tot ce-a spus despre Peter: „E dependent, Mira. Tu ai impresia că dependenţii sunt doar ăia care beau, iau droguri sau pariază la cursele de cai. Bărbatul tău n-are probleme cu alcoolul sau jocurile de noroc. E dependent de competiţie. Nu poate să nu-ncerce să câştige. Nu poate trăi fără adrenalina victoriei".

De câte ori Mira n-a stat trează noaptea, întrebându-se dacă e adevărat? Îl sună iar. Şi iar. Şi iar. În cele din urmă, Peter răspunde. Furios, chiar dacă nu se aude. Dar ea simte. În cea mai mică modulaţie a vocii lui când îi rosteşte numele. Mira şopteşte:

— Am încercat să te sun, iubitule. Am... auzit ce s-a întâmplat...

Peter nu spune nimic. Aşa că Mira îl întreabă:

— Unde eşti?

Atunci îi răspunde:

— La birou, Mira. Şedinţă. Vorbim mai târziu.

Dar Mira îşi dă seama că e în maşină. Aşa făcea mereu când pierdeau meciuri, în perioada lui de jucător profesionist. Se urca în maşină şi conducea ore în şir. Peter n-a fost niciodată violent cu nimeni, doar cu sine. Conducea fără ţintă, fără să se gândească la faptul că, acasă, cineva îl aştepta, temându-se, de fiecare dată, că aceea va fi seara în care va suna telefonul şi nu va fi Peter la celălalt capăt al firului. Că o voce de poliţist o va întreba: „Soţia domnului Peter Andersson?" şi că va auzi cum interlocutorul trage adânc aer în piept când ea răspunde: „Da".

— Nu ştiu ce să zic, iubitule. Îmi pare foarte rău! zice Mira.

— Nu-i nimic de spus, răspunde Peter scurt.

Mira ascultă huruitul motorului şi se întreabă cu ce viteză conduce Peter.

— Trebuie să discutăm, iubitule...

— Nu-i nimic de discutat. Au câştigat. Au vrut să distrugă clubul şi au găsit un mod de a câştiga.

Mira oftează neauzit, aşa cum face de obicei, de parcă a greşit cu ceva.

— Da... iubitule, poate că... ştiu că acum ţi se pare că s-a sfârşit lumea, dar...

— Nu-ncepe, Mira.

— Ce să *nu-ncep*?

— Ştii ce vreau să zic.

— Voiam doar să-ţi spun că asta-i poate o ocazie pentru noi să discutăm, în sfârşit, despre a face... altceva.

De câte ori l-a întrebat: „Când se termină hocheiul?" De câte ori el i-a răspuns: „La anul!" La anul o ia mai uşor, la anul va munci mai puţin, la anul e rândul ei să se ocupe serios de carieră. A aşteptat aproape douăzeci de ani să vină „la anul". Dar întotdeauna se întâmplă ceva care îl face pe Peter de neînlocuit – o criză în care e indispensabil –, iar pe ea o egoistă pentru că îi cere imposibilul: orar normal de lucru, să vină acasă la timp.

Atunci Peter izbucneşte agresiv, poate fără intenţie:

— Şi ce să fac, Mira? Să mă fac casnic? Ce?

Aşa că Mira răspunde defensiv, poate fără intenţie:

— Nu-ţi mai vărsa frustrarea pe mine! Voiam doar să zic că poate e o...

— O ce, Mira? Clubul ăsta e VIAŢA mea!

Peter îi ascultă răsuflarea. Mira îşi muşcă obrajii ca să nu ţipe. Peter încearcă să se calmeze şi să-şi ceară scuze, dar tot ce reuşeşte să spună este:

— Ştii ce vreau să spun, iubito...

Câţi ani şi-a irosit Mira? S-au mutat în Canada de dragul carierei lui, s-au mutat în Björnstad de dragul lui. De câte ori şi-a spus că el, mai mult decât oricine, ar trebui s-o înţeleagă? Pe toţi jucătorii de hochei îi mână dorinţa de a afla cât de buni sunt cu adevărat şi asta e valabil şi pentru avocaţi. Când s-au mutat în Björnstad, Mira a băut ceva mai mult vin decât trebuia într-o seară şi i-a scăpat adevărul: „Să te muţi aici e ca şi cum ai accepta că nu vei ajunge niciodată să-ţi foloseşti potenţialul la maximum". Peter a crezut că despre el vorbea, şi cuvintele ei l-au rănit. Pe *el* l-au rănit!

— Ştii ce vreau să spun! repetă el.

Mira înţelege, într-adevăr. Asta şi e problema. Hocheiul e toată viaţa lui. Încheie discuţia.

•

Colega abia apucă să se ferească de telefonul care se izbeşte de perete.

* * *

Străina pune o bucată de hârtie mototolită pe tejghea, o listă cu nume.

— Îi cunoşti?

Bătrâna crâşmăreasă priveşte hârtia fără să o atingă.

— Meniul zilei e carne cu cartofi şi sos. După ce mănânci, fii bună şi pleacă încotro oi vedea cu ochii.

Străina strâmbă din nas.

— O opţiune vegetariană se poate?

Ramona înjură şi dispare în bucătărie. Un cuptor cu microunde piuie. Se întoarce şi îi trânteşte în faţă o farfurie – carne, cartofi şi sos.

— Sunt vegană, spune străina, pe un ton care sugerează că e ceva cât se poate de natural şi nu ceva pentru care un om normal ar trebui vreodată să-şi ceară scuze.

— Ce eşti? mârâie Ramona.

— Vegană.

— Atunci meniul zilei e cartofi cu sos, spune Ramona şi, luând un cuţit, scoate, cu aerul unei mame enervate, bucăţile de carne din farfurie direct pe tejgheaua barului.

Străina urmăreşte toată trebuşoara, apoi întreabă:

— Sosul e cu smântână?

Ramona îşi goleşte paharul cu bere, înjură iar, îi smulge farfuria din faţă şi dispare din nou în bucătărie. Se întoarce cu o altă farfurie. Plină doar cu cartofi.

Străina încuviinţează netulburată şi începe să mănânce. Ramona o priveşte iritată o vreme, apoi îi pune o bere lângă farfurie.

— Din partea casei. Trebuie să bagi şi ceva hrănitor în tine, măi femeie!

— Nu beau alcool, spune străina.

— Nici eu, m-am lăsat! zice Ramona şi, turnându-şi încă o bere, continuă pe un ton defensiv: Asta? N-are nici cinci la sută. Practic, e lapte.

Străina pare că ar vrea să întrebe de la ce fel de vaci îşi ia Ramona „laptele", dar se abţine. Ramona toarnă şi două pahare de whisky. Pe unul îl dă pe gât. Străina nu se atinge de al ei.

— Nu-i de dragul alcoolului. Face bine la stomac! declară Ramona.

Văzând că străina nu se atinge de whisky, îl dă pe gât şi pe-al ei. De două ori mai bine pentru stomac. Străina studiază fanioanele şi tricourile de hochei de pe pereţi.

— V-a plăcut mereu hocheiul aşa mult în oraşul ăsta? întreabă ea.

Ramona pufneşte dispreţuitor:

— Nu *ne. Place* hocheiul. *Le place* ălora din oraşele mari, cu nenorocitele lor de floricele de porumb şi loje VIP. Şi a doua zi le place altceva. Asta nu-i un oraş mare.

Străina nu reacţionează. Asta o nelinişteşte pe Ramona. De obicei, se pricepe să citească oamenii. Străina termină de mâncat, se ridică, pune banii pe tejghea, bagă lista cu nume în buzunar şi pleacă. Când aproape că a ieşit pe uşă, Ramona strigă:

— De ce-s numai bărbaţi pe listă?

Străina se întoarce spre ea.

— Cum adică?

— Dac-ai venit în Björnstad să-ntrebi de hochei, cum de ai doar nume de bărbaţi pe listă?

Străina îşi închide fermoarul bluzei de trening.

— Nu-s doar de bărbaţi. E şi numele tău acolo.

Uşa se deschide şi se închide. Străina îşi face loc printre bărbaţii în geci negre de afară. Ramona rămâne pe loc, derutată. E un sentiment cu care nu e obişnuită şi care nu-i place defel.

8.

AŞA ÎNCEPE... CÂND SE TERMINĂ

Încă de mic, când copacii înverzeau, Benji fugea de-acasă şi mergea ore în şir înainte să se caţăre în vreunul. Dacă vântul bătea dinspre oraş, ţipa cât îl ţinea gura. Îşi urla toată durerea. Dacă vântul bătea din faţă, stătea nemişcat până când rafalele îi amorţeau obrajii şi nu-şi mai simţea lacrimile.

Cele trei surori mai mari l-au învăţat să vâneze. Nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că, atunci când mama lucra, băiatul nu putea sta singur în casă fără să facă prostii. Cu Benji, singurul lucru de care puteai fi sigur era că nu puteai fi sigur de nimic. Dar, spre surprinderea tuturor, natura a reuşit să-i pătrundă în suflet acolo unde oamenii au eşuat. Când înveţi de mic să te descurci în pădure, e ca şi cum ai învăţa încă o limbă maternă. Aici văzduhul vorbeşte, iar Benji înţelege. Văzduhul e trist şi sălbatic.

Surorile au învăţat să vâneze de la tatăl lor şi Benji le ura pentru asta, pentru faptul că şi-l aminteau. Aşa că, atunci când l-a cunoscut pe Kevin, a fost pentru prima oară în viaţă când a simţit că are pe cineva doar al lui. Vara dispăreau într-un loc secret, o insuliţă năpădită de vegetaţie, în mijlocul unui lac, unde nici vânătorii nu se duceau. Acolo, băieţii puteau fi în largul lor. Se scăldau goi, se uscau la soare pe pietre, pescuiau pentru cină şi dormeau sub cerul înstelat. Uneori nu-şi spuneau nici măcar un cuvânt zile la rând. În prima vară au stat acolo o zi, când au ajuns adolescenţi stăteau cu săptămânile. Tot timpul lor liber, înainte să înceapă cantonamentul, acolo îl petreceau.

În primii ani ai prieteniei lor, Benji încă făcea pe el când îl visa pe taică-su. Dar nu i se întâmpla niciodată pe insulă. Odată ce vâslea până la malul insulei şi lega barca de un pripon de metal, fixat între bolovani, visele nu-l mai ajungeau din urmă. Kevin era totul pentru Benji. Cel mai bun prieten din copilărie e şi prima iubire, şi ne frânge inima cel mai rău cu putinţă.

Benji le duce pe Ana şi Maya până la malul acoperit de vegetaţia ce a crescut nestânjenită de nimic. Lacul n-are ponton, dar Benji scoate o barcă ascunsă între tufişuri şi îşi lasă rucsacul în ea. Apoi se aruncă în apă şi începe să înoate spre larg.

La început, fetele nu-şi dau seama spre ce vâslesc, căci în mijlocul lacului nu se vede decât o grămadă de bolovani acoperiţi de buruieni şi câţiva copaci pitici. Pare imposibil să tragă la mal undeva. Dar Benji se iveşte din

apă, în spatele unor bolovani mari, cu stropi picurându-i de pe braţe şi, cu picioarele goale bine înfipte în pământ, trage barca la mal.

Ana găseşte piroane din metal în rucsac şi, folosindu-se de ciocan, fixează unul în crăpătura unei pietre şi leagă odgonul bărcii. Maya se dă şi ea jos şi abia atunci fetele pricep unde sunt: în mijlocul insuliţei se zăreşte un petic pătrat de pământ, curăţat de bolovani, imposibil de zărit de pe lac, dar suficient de mare cât să încapă un cort de două persoane.

— E o ascunzătoare bună, murmură Benji încet, cu privirea în pământ.

— Şi de ce ne-o arăţi? întreabă Maya.

— Nu-mi mai trebuie, răspunde el.

Minte, Maya vede prea bine. Preţ de-o clipă, Benji pare gata să recunoască. Apoi le arată un loc de scăldat şi adaugă aproape timid:

— Dacă faceţi baie acolo, nu se vede dinspre pădure.

Maya şi Ana nu-l întreabă cu cine împărţea insula. Acum e a lor. Partea bună cu natura e că nu-i niciodată nostalgică, pietrele şi copacii nu se sinchisesc de foştii proprietari. Benji se îndreaptă spre apă, dar, chiar înainte să sară de pe pietre, Maya îl strigă:

— Benji?

Benji se întoarce spre ea. Vocea fetei sună frânt:

— Sper ca povestea ta să fie cu sfârşit fericit.

Tânărul încuviinţează scurt şi se întoarce, înainte ca Maya să poată vedea cât de mult înseamnă pentru el cuvintele ei. Fetele rămân pe insulă, iar Benji plonjează în lac şi se îndepărtează.

Ana urmăreşte cu privirea braţele băiatului tăind suprafaţa apei, trupul încordat când iese din lac şi intră în pădure. Trist şi sălbatic, băiatul ăsta. Îşi muşcă mulţumită buza de jos. Când Maya o priveşte dojenitor, Ana izbucneşte:

— Ce? Mă gândeam că... doar nu era musai s-o întindă aşa repede. Adică, na, *el* ar avea voie să mă vadă când fac baie...

Maya îşi ciocăne în glumă fruntea.

— Ai probleme psihice serioase, Ana!

— Ce, mă? Tu i-ai văzut bicepşii? Pe bune, i-aş da voie să se uite la mine când...

— Mersi! Ajunge! Dacă nu-ţi ţii fleanca, nu te mai las pe insula mea!

— Ceea? Acuma, hodoronc-tronc, e insula *ta*?

Maya izbucneşte în râs. Prietena ei cea mai bună e cea mai ţicnită şi deşteaptă persoană pe care a cunoscut-o vreodată şi, în felul ei smintit, Ana se luptă să recâştige tot ce e normal: băieţii, sexul, viaţa, lumea. Şi începe aşa cum se începe în orice încercare de supravieţuire: cu umor.

Rămân pe insulă aproape toată vara. Ana face, când şi când, excursii acasă

să aducă provizii, dar mai mult ca să arunce sticlele goale din bucătăria tatălui ei. Se întoarce întotdeauna pe insulă înainte de lăsarea întunericului şi are de fiecare dată grijă ca Maya să aibă ce mânca. Într-o dimineaţă, când se trezeşte, Maya îşi găseşte prietena dezbrăcată şi înjurând în apa mică de la mal, în timp ce încearcă să prindă peşte cu mâinile goale, pentru că văzuse nu ştiu ce idiot făcând asta la televizor, într-un program despre supravieţuirea în sălbăticie. De-atunci Maya nu i-a mai zis altfel decât „Gollum". Ana, la rândul ei, o urmăreşte pe Maya când îşi scoate hainele pentru prima oară şi, observând dunga bronzată pe piele, între capătul tricoului şi elasticul pantalonilor scurţi, comentează: „O să fii un tată marfa într-o zi! Deja ai bronzul regulamentar al oricărui tată în vacanţă la mare!" Pentru o ultimă vară, dansează nebuneşte, cântă cât le ţine gura şi dorm fără coşmaruri sub cerul liber. Maya cântă la chitară nestingherită. Încă nu ştie, dar peste zece ani, unul dintre cântecele compuse acolo va fi cel pe care-l va cânta în deschiderea fiecărui concert când va merge în turneu. Îşi va face un tatuaj pe fiecare braţ, o chitară şi o puşcă, şi va dedica acel cântec celei mai bune prietene. „Insula" se cheamă cântecul.

* * *

Benji aleargă singur într-o altă parte a pădurii. Găseşte noi ascunzători. Le-a căutat îndelung. A devenit un bărbat care nu ia nimic ca fiind de la sine înţeles, căci doar copiii fac asta. Doar când suntem copii credem că vom avea întotdeauna un prieten foarte bun, de pildă. Că ni se va da voie să fim cine vrem. Să ne îndrăgostim de cine vrem. Benji nu mai are nicio certitudine în viaţă. Aleargă mai departe până când creierul se zbate după oxigen, iar trupul nu mai simte nimic. Atunci se urcă într-un copac. Aşteaptă vântul.

* * *

Trebuie să-ţi ţii promisiunile. E primul lucru pe care un copil te învaţă când începe să vorbească. Când Maya era mică, l-a obligat pe Peter să-i promită că o lasă să se facă astronaută când va creşte. Iar el i-a promis, căci aşa fac părinţii. Şi i-a promis şi că n-o să lase pe nimeni să-i facă rău vreodată. Şi că totul va fi bine. Deşi nu-i adevărat.

După tot ce s-a întâmplat în primăvară, Peter şi-a întrebat fiica dacă vrea să se mute din Björnstad. Maya a răspuns: „Nu. E şi oraşul meu!" A întrebat-o ce poate face pentru ea, iar Maya a răspuns: „Fă un club mai bun! Pentru toţi". Iar el i-a promis.

Peter nu s-a priceput niciodată la cuvinte. N-a fost niciodată genul acela de tată care îşi declară sus şi tare iubirea pentru soţie şi copii. A sperat mereu că e de ajuns să o arate. Şi-acum? Acum ce să le arate mai mult decât faptul că e un învins?

Se opreşte la o trecere de pietoni. Un tată mai tânăr trece strada împreună cu o fetiţă de opt, nouă ani. O ţine de mână, iar fetiţa îi arată foarte clar că se simte cu vreo sută de ani prea bătrână să mai fie ţinută de mână când traversează. Peter se abţine să iasă din maşină şi să urle: „Nu-i da drumul! Niciodată!"

Când Peter şi Mira au avut primul copil, pe Isak, Mira i-a spus: „De-acum suntem în primul rând părinţi. Orice altceva e secundar!" Peter gândea, bineînţeles, la fel. Toţi părinţii gândesc aşa. Nu e o decizie voluntară, e un asalt emoţional. Te transformi în proprietatea cuiva de la primul lor scâncet. Îi aparţii acelei fiinţe cu totul. Mai presus de orice. Aşa că, atunci când li se întâmplă ceva copiilor tăi, e pentru totdeauna vina ta.

Şi de-asta Peter ar vrea să se repeadă la tatăl de pe trecerea de pietoni şi să urle: „Să n-o scapi niciodată din ochi, să nu te-ncrezi în nimeni! Să n-o laşi la petreceri!"

Când a murit Isak, oamenii l-au întrebat: „Cum se poate trece peste aşa ceva?" Peter le-a răspuns mereu că nu se poate. Ci doar trăieşti mai departe. O anumită parte a registrului sentimentelor trece pe pilot automat. Iar acum? Nu ştie nici el. Ştie doar că, atunci când i se întâmplă ceva copilului tău, nu contează a cui a fost vina, e pentru totdeauna vina ta. De ce n-ai fost acolo? De ce nu l-ai omorât? De ce n-ai fost de ajuns?

Peter vrea să-i strige tatălui de pe trecerea de pietoni: „NU-I DA DRUMUL NICIODATĂ, ALTFEL NEMERNICII ĂIA VĂ VOR DISTRUGE VIAŢA!"

•

Dar nu strigă, ci plânge tăcut, cu unghiile înfipte în volan.

* * *

Insula

A fost atunci acea vară,
Şi insula a noastră, într-o doară,
După o iarnă rea,
De-o mie de ani grea.

Iar tu erai zdrobită,
Şi eu nimicită.
Tu frânghia ai fixat-o
Şi nod să-i fac mi-ai dat-o.

De câte ori am apucat să murim,
Până şaisprezece ani să-mplinim?

Câte cântece de adio am compus,
Pe care doar ţie ţi le-am spus?

Dar a fost atunci acea vară
Şi insula a noastră, într-o doară,
Iar tu eşti a mea
O mie de ani de-aş avea.

* * *

Mira obişnuia să adoarmă pe canapea când Peter venea târziu acasă. O sticlă de vin nedeschisă şi două pahare pe masă, o mică săgeată tăcută pentru conştiinţa lui, ca să-i dea de înţeles că l-a aşteptat. Că pe cineva a durut faptul că el n-a venit la timp. Peter obişnuia să o ia uşurel în braţe, să o ducă în pat, apoi să adoarmă cu răsuflarea în spinarea ei.

O căsnicie lungă e făcută din lucruri atât de mici, încât, dacă le pierdem, nici nu ştim unde să începem să le căutăm. Modul în care Mira îl atinge, ca din întâmplare, când el spală vasele, iar ea face cafea şi îşi trece degetul mic peste al lui când mâinile li se întâlnesc pe blatul chiuvetei. Buzele lui atingând fugar părul ei, înainte să se aşeze la masă, fiecare dintre ei cu privirea în altă parte. Doi oameni care se iubesc de suficient de mult timp încetează să se mai atingă conştient când se mişcă unul în preajma celuilalt. Devine ceva instinctiv. Când se întâlnesc, oriunde între hol şi bucătărie, trupurile lor se caută unul pe celălalt. Când ies pe uşă, mâna ei o găseşte pe-a lui ca din greşeală. Mici coliziuni, zi de zi, tot timpul. Aşa că, atunci când ele dispar, fără să ştie nimeni de ce, cei doi ajung, brusc, să se mişte în lumi paralele. Într-o dimineaţă nu se mai uită unul în ochii celuilalt, degetele unuia se aşază la centimetri distanţă de ale celuilalt pe blatul chiuvetei. Trec unul pe lângă altul pe hol. Nu se mai întâlnesc din întâmplare.

E trecut de miezul nopţii când Peter deschide uşa. Mira ştie că speră ca ea să fi adormit, aşa că se preface că doarme. Sticla de vin de pe masă e goală şi, alături, e doar un pahar. Nu o ridică în braţe să o ducă în pat, ci doar o acoperă stângaci cu o pătură. Rămâne în picioare lângă canapea câteva clipe, aşteptând, poate, ca ea să nu se mai prefacă. Dar, când Mira deschide ochii, Peter e deja în baie. Apoi iese, se duce şi încuie uşa, se uită lung în podea. Mira rămâne pe canapea, cu privirea în tavan. Nu ştiu dacă mai au ceva să-şi spună. Parcă totul are un termen de garanţie. Zicem mereu că „bucuria împărtăşită e bucurie dublă", dar ne încăpăţânăm să credem că tristeţea împărtăşită ar fi o povară mai uşoară. Poate că nu-i adevărat. Doi oameni pe cale să se înece, cu greutăţi de plumb legate de picioare, nu se pot salva unul pe altul dacă se ţin de mână. Doar se scufundă de două ori mai repede. În

cele din urmă, devine de neîndurat să cari inima frântă a celuilalt.

•

Dorm departe de vârfurile degetelor celuilalt. Fără buze care ating părul şi răsuflări calde în spinare. Şi o singură întrebare le sfredeleşte tot mai adânc minţile, noapte de noapte: Aşa începe... când se termină?

9.

O SĂ TREBUIASCĂ SĂ SE BATĂ CU CINEVA ÎN SEARA ASTA

Toţi cei care iubesc sportul ştiu că, într-un meci, nu e decisiv doar ceea ce se întâmplă, ci, la fel de mult, ceea ce nu se întâmplă. Şutul în bara porţii, decizia de arbitraj greşită, pasa nereuşită. Orice discuţie despre sport eşuează inevitabil în o mie de „dacă" şi zece mii de „dacă n-ar fi..." Viaţa unora eşuează cam în acelaşi mod – anii trec, dar ei le repetă aceeaşi poveste unor necunoscuţi, la tejgheaua unui bar din ce în ce mai gol: despre o iubire pierdută din tinereţe sau un partener de afaceri necinstit, despre o concediere nedreaptă sau copii nerecunoscători, despre un accident sau un divorţ. Despre singurul motiv din cauza căruia totul s-a dus dracului.

La urma urmelor, oricine are ceva de spus despre viaţa pe care ar fi meritat-o în loc de cea pe care a primit-o. Oraşele funcţionează la fel şi, dacă vrei să le înţelegi istoriile mari, trebuie mai întâi să le asculţi poveştile mărunte.

* * *

Prefectura rămâne pustie după Sânziene, căci politicienii îşi iau concediu sau se ocupă de slujbele lor obişnuite. Dacă vrei să înţelegi cum se conduce o prefectură, de aici trebuie să începi: prin părţile locului, politica nu e o ocupaţie cu normă întreagă, iar salariul, câteva mii de coroane pe lună, raportat la numărul de ore de lucru, face totul să pară mai degrabă muncă pro bono. Aşa că majoritatea politicienilor sunt angajaţi în altă parte sau au propriile afaceri, ceea ce înseamnă că au clienţi, furnizori, şefi, colegi şi parteneri de afaceri. Evident, în situaţia asta e aproape imposibil să spună că nu sunt „dependenţi" de alţii, dar niciun om nu e o insulă, mai ales atât de adânc în pădure.

Un singur politician continuă să lucreze la prefectură optsprezece ore pe zi toată vara şi e singurul care nu-i e dator nimănui cu nimic. Îl cheamă Richard Theo. Îmbrăcat în costum negru, singur în biroul lui, încinge telefonul sunând încolo şi-ncoace. E urât de unii, temut de mulţi şi, în curând, va schimba direcţia unui club de hochei şi a doua oraşe.

* * *

Urmează câteva zile ploioase şi Björnstadul e altfel, căci nu-i la fel de obişnuit cu genul ăsta de precipitaţii, cum e cu zăpada. Oamenii stau în casă, sunt mai tăcuţi şi mai uşor iritabili decât de obicei.

Jeepul o ia în sus, prin pădure, pe drumul noroios. Străina opreşte în faţa unui mic garaj, lângă o casă dărăpănată. Pe peluza din faţă sunt parcate maşini care aşteaptă să fie reparate. Una dintre ele, în special, e greu de ignorat – are un topor înfipt în capotă.

Străina vede un tânăr cu pumnii cât purceluşii de lapte sărind pe şasiu şi trăgând de topor să-l scoată, cu umerii atât de încordaţi, încât gâtul pare că-i dispare în piept.

Un bărbat mătăhălos, în jur de patruzeci şi ceva de ani, care seamănă atât de bine cu tânărul încât nici nu se poate pune problema să fi fost vreun poştaş implicat în paternitate, se apropie de jeep şi ciocăne uşor în geam.

— Anvelopele? mormăie el.

Străina deschide geamul şi repetă nedumerită:

— Anvelopele?

Bărbatul loveşte cu piciorul o roată din faţă.

— Sunt tocite lună! Uite, asta are profilurile adânci cât şanţurile de pe un disc! Bănuiesc că de-asta ai venit, nu?

— OK, zice străina.

— *OK?* Îţi trebuie cauciucuri noi au ba? întreabă bărbatul.

— OK, repetă străina, ridicând din umeri de parcă întrebarea era: „Mai vrei ketchup?"

Bărbatul mormăie ceva nedesluşit, apoi strigă:

— Bobo! Avem anvelope dintr-astea?

Străina n-a venit, de bună seamă, ca să schimbe anvelopele, ci ca să evalueze un fundaş, dar, dacă asta o s-o coste o pereche de anvelope, fie! Îl urmăreşte cu privirea pe Bobo, a cărui performanţă de a scoate un topor dintr-o capotă, cu mâinile goale, o duce pe străină cu gândul la o versiune cu buget redus a regelui Arthur. Bobo intră în atelierul pe ai cărui pereţi nu sunt postere cu femei îmbrăcate sumar, ceea ce o face pe străină să tragă concluzia că în familia aceea e o femeie cu care tatăl şi fiul nu se pun. În schimb, sunt fotografii cu echipe de hochei, şi vechi, şi noi.

Străina arată scurt spre fotografii, apoi spre Bobo când băiatul se întoarce cu câte o anvelopă sub fiecare braţ, şi-l întreabă pe tată:

— Şi, e bun băiatul ăsta al tău? La hochei vreau să zic.

Chipul tatălui se luminează brusc de acea mândrie pe care o ai numai dacă ai fost fundaş la viaţa ta:

— Bobo? Da! Cel mai tare fundaş din oraş!

Cuvântul „tare" nu o miră pe străină, căci şi tatăl şi fiul dau impresia clară

de oameni care nu pot patina decât într-o singură direcţie. Tatăl îi întinde o mână murdară de ulei, iar străina i-o scutură cu acelaşi entuziasm cu care ar scutura un şarpe.

— Mi se zice Mistreţul, zice tatăl zâmbind larg.

— Zackell, se prezintă străina.

Străina părăseşte atelierul cu o pereche de anvelope uzate, dar mai bune decât cele vechi, un pic mai scumpe decât ar fi fost cazul şi o însemnare pe bucata de hârtie: „Bobo. Dacă învaţă să patineze".

•

Bucata de hârtie nu e o listă. E componenţa unui lot de jucători.

* * *

Amat aleargă singur pe lângă şosea, cu tricoul negru de umezeală, până când lacrimile îi curg şiroaie şi creierul i se goleşte de orice gânduri.

E unul dintre cele mai mari talente pe care oraşul ăsta le-a văzut vreodată, dar nimeni n-a priceput asta până astă-primăvară. Locuieşte cu maică-sa într-un apartament modest din „Groapa", cartierul aflat în nordul Björnstadului. De când se ştie a jucat doar în echipament cumpărat la mâna a doua. I se spune că e prea mic de statură, dar nimeni nu-i mai iute pe patine decât Amat. „Rupe-i, frate!" obişnuiesc prietenii lui cei mai buni să-i ureze în loc de „Baftă!". Rapiditatea e arma lui.

Hocheiul e sportul urşilor pe-aici, dar Amat a învăţat să joace ca un leu. Sportul a fost pentru el calea de intrare în comunitatea din Björnstad. Şi speră să fie şi biletul de ieşire. Mama face curăţenie în patinoar iarna şi în spital vara, dar, într-o bună zi, Amat va deveni jucător profesionist şi o va duce de aici. În primăvară i s-a oferit şansa să intre în echipa de juniori. Şi Amat n-a ratat-o. A arătat întregului oraş că-i un învingător, iar calea spre adeverirea viselor s-a deschis larg. A fost cea mai bună şi cea mai rea zi din viaţa lui. După meci, a fost invitat la o petrecere unde urma să vină şi Maya Andersson, iar singurul lucru la care Amat visa mai mult decât la hochei era să o sărute pe Maya.

Era ameţit de băutură, dar nu va uita niciodată niciun detaliu: s-a împleticit prin camerele pline cu adolescenţi beţi care cântau şi râdeau, a urcat la etaj şi a auzit strigătul de ajutor al Mayei. A deschis o uşă şi a văzut violul.

Când şi-a dat seama că Amat l-a văzut, Kevin, împreună cu William Lyt şi alţi câţiva jucători din echipa de juniori, i-a oferit tot ce băiatul visase vreodată: un loc în echipă, statut de star şi începutul unei cariere. Totul în schimbul tăcerii lui. Tatăl lui Kevin i-a oferit bani şi promisiunea unei slujbe mai bune pentru maică-sa. Cine îndrăzneşte să-l judece pe Amat că s-a

gândit dacă să accepte sau nu oferta, trăieşte cu siguranţă într-o lume în care morala e ceva simplu. Nu e niciodată aşa. Morala e un produs de lux.

Părinţii lui Kevin şi sponsorii i-au convocat pe membrii clubului la o şedinţă şi au încercat să-i convingă că tatăl Mayei, directorul tehnic, trebuie concediat. Amat s-a dus la întâlnire, într-un târziu, şi a povestit, în faţa tuturor, ce l-a văzut pe Kevin făcând. Votul membrilor a decis ca Peter Andersson să-şi păstreze slujba.

Şi-apoi, ce? Amat aleargă tot mai repede, picioarele îl dor tot mai tare. Şi-apoi ce dracu' s-a întâmplat? Kevin n-a fost pedepsit. Mayei nu i s-a făcut dreptate, iar când a plecat de la întâlnirea membrilor clubului, Amat avea cu vreo sută de duşmani mai mult. Lyt şi prietenii lui l-au căutat şi l-au bătut. Dacă Bobo nu schimba tabăra în ultima clipă şi nu-l apăra pe Amat, l-ar fi omorât.

Nici Amat, nici Bobo nu sunt bine-veniţi în echipa Clubului de Hochei Hed. Amat e văzut ca un turnător, iar Bobo drept un trădător. Iar în Clubul de Hochei Björnstad? În curând n-o să mai existe şi Amat se teme c-o să ajungă, peste treizeci de ani, unul dintre aceia care stau la tejgheaua unui bar, povestind la nesfârşit o istorie plină de „dacă" şi „dacă n-ar fi". I-a văzut şi el la patinoar de atâta ori – bărbaţi distruşi, nebărbieriţi de trei zile şi mahmuri de patru, a căror perioadă de glorie s-a terminat deja în adolescenţă.

•

Amat ar putea deveni jucător profesionist, viaţa lui ar putea să o ia într-o cu totul altă direcţie, în schimb, pare că n-o să ajungă decât un „fost" la şaisprezece ani.

•

Privirea îi e pierdută înăuntru. Nu vede jeepul care vine din spate. După ce maşina îl depăşeşte, nu-şi dă seama că l-a urmărit preţ de câteva minute, cât să-şi poată da seama străina la ce distanţă e Amat de Björnstad şi cu ce viteză aleargă. Îşi notează: „Amat. Dacă inima îi e la fel de mare precum plămânii".

* * *

Benji stă lipit cu spatele de piatra de mormânt a tatălui. Trupul îi e plin de alcool făcut în casă şi marijuana, o combinaţie ce acţionează ca un întrerupător pentru creier, îl închide. Altfel nu face faţă.

Are trei surori mai mari şi diferenţele dintre ele sunt limpezi de îndată ce le rosteşti numele. Gaby e mamă, genul care le citeşte copiilor poveşti la culcare, se culcă devreme vinerea seara şi încă se uită la seriale la televizor, şi nu pe computer. Katia e barmaniţă la Hambarul, o crâşmă din Hed. De obicei îşi petrece vinerea seara turnând bere clienţilor şi dând afară pe uşă

beţivi de o sută patruzeci de kile care se hotărăsc să-i lase fără dinţii din faţă pe alţi beţivi de o sută patruzeci de kile. Adri, cea mai în vârstă, locuieşte singură la canisa pe care o ţine, în afara Björnstadului, vânează, pescuieşte şi îi plac oamenii care îşi ţin gura. Dacă zici „Benji", Gaby o să izbucnească îngrijorată: „A păţit ceva?", Katia o să ofteze şi-o să întrebe: „Ce-a mai făcut acum?", dar Adri o să te lipească de un perete şi-o să te interogheze subit: „Ce dracu' ai cu frate-miu?" Gaby îşi face griji, Katia rezolvă problema, Adri protejează, asta e împărţirea responsabilităţilor între trei surori al căror tată şi-a luat puşca şi s-a dus în pădure. Ştiu că nu pot îmblânzi o inimă ca a lui Benji. Cel mult îl pot struni un pic. Aşa că, atunci când trăieşte ca un nomad – uneori acasă, la mama, alteori la vreuna dintre surori – fiecare îşi intră în rol. Dacă e la soră-sa cea mică, Gaby se furişează noaptea să verifice dacă respiră, deşi Benji are optsprezece ani. Când se duce la sora mijlocie, Katia încă îl răsfaţă, nu-l muştruluieşte pentru multe, căci nu vrea ca Benji să nu mai vină la ea cu problemele lui. Iar când stă la soră-sa cea mare, la canisă, Adri se culcă, negreşit, cu cheia de la dulapul cu arme sub pernă. Astfel încât frăţiorul ei să nu facă acelaşi lucru ca şi tatăl lor.

În oraşul ăsta s-au găsit întotdeauna unii sau alţii să spună că Benji e un rebel. Dar surorile lui ştiu că e exact opusul. Benji a devenit exact ce a vrut fiecare să facă din el, pentru că un băieţel nevoit să ducă povara unui secret enorm învaţă repede unde e cel mai bine să se ascundă – la vedere.

Încă de mic, Benji a fost primul care a înţeles că Kevin poate deveni un star. În Björnstad, astfel de jucători se numesc „cireşi înfloriţi într-o grădină îngheţată". Aşa că a avut grijă ca prietenul lui să aibă întotdeauna suficient loc pe gheaţă să înflorească. Şi, pentru asta, Benji snopea şi încasa atât de multă bătaie, încât bărbaţii din tribună ziceau: „Ăsta da jucător de hochei! Că nu-i sport de poponari, e pentru d-ăştia ca Benji!" Cu cât se bătea mai abitir, cu atât lumea credea că-l cunoaşte mai bine. Până când a devenit cel pe care-l voiau.

Acum are optsprezece ani. Se ridică şi, sprijinindu-se de piatră, sărută numele tatălui. Apoi face un pas înapoi şi loveşte cu toată puterea în acelaşi loc. Sângele începe să picure din încheieturile degetelor. Pleacă spre Hed, prin pădure. Mâine e ziua de naştere a lui Alan Ovich şi e prima dată, după mulţi ani, când Benji trebuie să o comemoreze fără Kevin. O să trebuiască să se bată cu cineva în seara asta.

Nu vede nici el jeepul parcat sub un copac. Străina se apropie de mormânt, prin ploaie, şi citeşte numele de pe piatra funerară. Întoarsă în maşină, notează pe bucata de hârtie: „Ovich. Dacă mai vrea să joace".

•

Benji. Amat. Bobo. În fiecare istorie mare sunt poveşti mici. În timp ce trei

tineri din Björnstad sunt convinşi că şi-au pierdut clubul, o străină face deja o echipă cu ei.

* * *

Richard Theo, politicianul, e singur în prefectură la căderea serii. Pare mai tânăr decât cei patruzeci şi ceva de ani ai săi, mulţumită genelor pe care le dispreţuia când aştepta nerăbdător pubertatea, dar pe care, acum, le apreciază, când îi vede pe cei de-o vârstă cu el smulgându-şi fire de păr cărunte din barbă şi blestemând gravitaţia de câte ori se uşurează. Theo e îmbrăcat întotdeauna în costum, pe când colegii lui umblă, în cel mai bun caz, în blugi şi sacou, şi e obişnuit să fie luat în râs că arată „ca un politician de la centru", deşi e doar „un nimeni de provincie". Dar nu-i pasă. Nu se îmbracă pentru slujba pe care o are, ci pentru cea pe care vrea s-o aibă.

A crescut în Björnstad, dar n-a fost niciodată printre cei populari la şcoală şi n-a jucat niciodată hochei. Când a plecat în străinătate, la studii, nimeni nu i-a dus lipsa. A lucrat la o bancă din Londra ani de zile până când, într-o bună zi, s-a întors, cu costume scumpe şi ambiţii politice. S-a înscris în cel mai mic partid politic de la vremea aceea. Care acum nu mai este cel mai mic.

Nu demult, Theo era un chip pe care foştii colegi de clasă îl recunoşteau în fotografii, fără să-i ştie numele. A devenit însă cunoscut când ziarul local i-a criticat activitatea politică. Dar pentru Theo nu e important cum i-au învăţat numele. Important e că acum i-l ştiu. Părerile pot fi influenţate.

Theo n-a fost de faţă la şedinţa în care Peter a fost informat de soarta Clubului de Hochei Björnstad, pentru că Richard Theo nu e parte din cercul de putere. Orice prefectură are o elită politică, dar cercul conducător din regiune a hotărât să nu-l poftească pe Theo la masa puterii. Ei susţin, firește, că e din cauza părerilor lui politice, dar el e convins că adevărul e că se tem de el. Are putere de convingere. Îl numesc „populist", dar singura diferenţă dintre el şi alţi politicieni este că el n-are nevoie de steaguri. Ei îşi au birourile la ultimul etaj al clădirii şi joacă golf cu marii industriaşi. Richard Theo are biroul la parter. Informaţiile şi le adună de la cei concediaţi, mai degrabă decât de la cei care concediază, de la cei mânioşi, şi nu de la cei mulţumiţi. Aşa că lui nu-i trebuie steaguri ca să ştie dincotro bate vântul. Când toţi ceilalţi politicieni aleargă în aceeaşi direcţie, unul ca Richard Theo merge în direcţia opusă. Uneori aşa se câştigă cursa.

Cineva bate la uşa biroului. E târziu, nimeni n-a văzut-o pe străină venind.

— Aici erai! În sfârşit! Ei, te-ai gândit? Te interesează jobul? întreabă Richard Theo de îndată.

Zackell rămâne în pragul uşii. În buzunar are hârtia cu lotul de jucători. Răspunsul e atât de apatic, încât e greu de zis dacă-i vorba de lipsă de

entuziasm pentru jobul în sine sau pentru viaţă, în general:

— M-ai sunat să mă-ntrebi dacă vreau să antrenez echipa de seniori a Clubului de Hochei Björnstad. Dar clubul ăsta e în faliment. Şi dacă nu e, are deja antrenor. Şi dacă n-ar avea antrenor, tu eşti politician, nu director tehnic. Adică, dacă nu cumva am înţeles eu complet greşit sistemul democratic, eşti la fel de in măsură să-mi oferi o slujbă de antrenor cum poţi să-mi oferi un unicorn.

— Cu toate astea, ai venit, constată Richard Theo, sigur de sine.

— Întâmplarea face că-mi plac mult unicornii, recunoaşte Zackell, pe un ton din care e imposibil să-ţi dai seama dacă încearcă să glumească sau e serioasă.

Theo o studiază, cu capul uşor lăsat într-o parte.

— Vrei cafea?

— Nu beau cafea. Nu-mi plac băuturile calde.

Theo tresare, de parcă evită o lovitură de pumnal.

— Nu bei CAFEA? O să fie greu să te integrezi în oraşul ăsta!

— Lasă că nu sunt singura, răspunde Zackell.

Theo izbucneşte în râs.

— Eşti o ciudată, Zackell!

— Mi s-a mai zis.

Theo loveşte cu palmele tăblia biroului şi se ridică jovial:

— Îmi place! Presa o să te iubească! Slujba e a ta! Lasă-mă pe mine să mă ocup de directorul tehnic al clubului. Aştept cu nerăbdare colaborarea noastră!

Arată de parcă are de gând să bată *high five* cu Zackell, dar străina nu dă semne că ar fi cazul.

— Sper din tot sufletul ca noi doi să nu *colaborăm* vreodată. Am venit aici să mă ocup de hochei, nu de politică.

Theo îşi aruncă amuzat braţele în aer.

— Păi eu urăsc hocheiul, ţi-l las ţie!

Zackell îşi bagă mâinile în buzunarele bluzei de trening.

— Pentru unul care urăşte hocheiul, pari al naibii de implicat.

Ochii lui Theo se îngustează într-un zâmbet tacticos.

— Asta pentru că, atunci când toată lumea fuge într-o direcţie, eu merg în cealaltă, Zackell. Şi aşa câştig!

10.

CUM LE SPUI COPIILOR?

La firma de avocatură, luminile sunt stinse, cu excepţia unui singur birou. Mira Andersson lucrează, iar colega, întinsă pe două fotolii, caută pachete de vacanţă pe internet.

— Pachete de vacanţă? Ţie nici să-ţi iei câte o zi liberă nu-ţi place, îi aminteşte Mira.

Colega se întinde ca o pisică.

— Nu-mi place, nu. Dar cu corpul ăsta, Mira? Ar fi o crimă împotriva umanităţii să nu-l arăt în bikini măcar o dată pe an!

Mira izbucneşte în râs. Sfinte Sisoe! Fata asta încă reuşeşte să o facă să râdă atât de uşor. Ce noroc să ai o asemenea prietenă!

— Bine, să-mi zici când ţi-ai făcut rezervarea, să sun ţara în cauză, să le zic să-şi încuie bărbaţii în casă.

Colega încuviinţează foarte serioasă.

— Şi fiii. Şi taţii, dacă am băut destulă tărie.

Mira zâmbeşte. Apoi clipeşte încet şi murmură:

— Mulţumesc că stai cu mine...

Colega ridică din umeri.

— Merge prost internetul acasă.

Minte, bineînţeles. A rămas la serviciu pentru că ştie că Mira nu vrea să se întoarcă acasă devreme şi să aştepte singură, într-o casă goală, până se întoarce Peter. Colega nu judecă, nu despică firul în patru, ci doar rămâne în singurul birou unde lumina e aprinsă.

•

Ce noroc să ai o asemenea prietenă!

* * *

„Să nu iubeşti niciodată un club de hochei. Că n-are iubire de dat!" Aşa zicea mama lui Peter Andersson. Era mai moale decât taică-su. Uneori Peter îşi zice că poate şi taică-su fusese mai blând înainte să se îmbolnăvească ea. „Să nu crezi că eşti cineva!" îi zicea taică-su. Se vede treaba că Peter nu i-a ascultat nici pe unul, nici pe celălalt.

Şi-a sunat toţi cunoscuţii. Pe toţi cei cu care a jucat hochei. Le-a cerut sfatul, le-a cerut bani sau jucători cu care să salveze clubul. Toată lumea e

înţelegătoare, plină de compasiune, dar hocheiul se clădeşte pe cifre şi statistici. Nimic nu e gratis.

Sună telefonul. E Frac, prietenul lui din copilărie, proprietar de supermarketuri şi ultimul sponsor adevărat al Clubului de Hochei Björnstad. Vocea lui Frac tremură când îi spune:

— E dată dracu', Peter! Dată dracului de tot... fir-ar ai dr... au pus... o chestie...

— Ce? întreabă Peter.

— Am vrut să te sun, să nu-i laşi pe copii să vadă. Au... nemernicii au pus un anunţ mortuar în ziar azi. Cu numele tău.

Peter tace. Înţelege mesajul. Oricât ţi-ai spune că „face şi critica parte din slujbă" şi că important e „să nu pui la inimă", oameni suntem. Când îţi vezi numele într-un anunţ mortuar *pui* la inimă.

— Dă-i dracu'! încearcă Frac, dar ştie că e imposibil.

Poate că un club de hochei se poate salva, chiar dacă nu sunt toţi de partea ta. Dar nu şi dacă toţi sunt împotriva ta.

Peter închide telefonul. Ar trebui să se ducă acasă, dar Maya şi Ana sunt plecate cu cortul, iar Leo doarme la un prieten. Aşa că ar fi singuri în casă, dar Peter ştie deja ce o să-i spună Mira. O să încerce să-l convingă să renunţe.

•

Aşa că Peter întoarce Volvo-ul şi pleacă. Iese din Björnstad, goneşte pe şosea, mai repede, tot mai repede.

* * *

În biroul lui Richard Theo, pe un perete atârnă o imagine cu o barză. Theo a studiat statistică şi ştie că modul cel mai simplu de a influenţa părerile oamenilor este să le demonstrezi legătura logică: obiceiurile alimentare proaste duc la îmbolnăvire, alcoolul provoacă accidente rutiere, sărăcia duce la săvârşirea de infracţiuni. Ştie şi că cifrele pot fi oricând influenţate de nevoile politicienilor.

Theo a citit, de pildă, într-o carte scrisă de un britanic, că există statistici care arată că numărul de copii născuţi anual e mult mai mare în oraşele în care sunt mai multe berze decât în cele cu mai puţine. „Ce ne demonstrează asta? Că barza aduce copiii!" concluzionează sarcastic statisticianul. Evident, doar în glumă. De fapt, sunt mai multe berze în oraşele cu mai multe hornuri, întrucât pe horn le place berzelor să-şi ridice cuib. Mai multe hornuri înseamnă mai multe case în oraş, prin urmare mai mulţi locuitori şi, astfel, mai mulţi copii.

Aşa că Richard Theo are un tablou cu o barză pe perete, care să-i

amintească zi de zi că nu e important ce se întâmplă. Important e cum le povesteşti oamenilor ce s-a întâmplat.

•

Îl interesează şi alte animale: urşii şi taurii, de pildă. Ca toţi ceilalţi copii de pe-aici, a crescut ştiind că aşa li se spune celor două cluburi de hochei. Dar, când a început să studieze economia în străinătate, a auzit şi o altă istorie. Pe Wall Street, agenţii de bursă numesc „tauri" tendinţele brusc ascendente ale pieţei de capital, când tonusul e pozitiv, şi „urşi" – mişcările lente, necruţător descendente în vremurile de recesiune. Ideea e că ambele sunt necesare, economia e în echilibru doar când cele două „animale" se luptă.

Richard Theo gândeşte la fel când e vorba de cluburile de hochei, doar că el vrea să rupă echilibrul. Căci alegerile politice sunt simple: când totul e bine şi oamenii sunt mulţumiţi, cercul conducător câştigă. Când oamenii sunt mânioşi şi se ceartă, Richard Theo câştigă. Pentru ca un nepoftit să aibă acces la putere, trebuie să existe un conflict. Şi dacă nu există un conflict? Atunci poate că trebuie să işte unul. Formează numărul unui vechi prieten din Londra.

— Toată lumea-i de acord? întreabă Theo.

— Da, toată lumea e la bord. Dar pricepi că noii proprietari trebuie să primească oarecare garanţii... politice? întreabă amicul londonez.

— Vor primi tot ce vor, tu ai grijă să vină aici şi să zâmbească în poză pentru ziar, spune Theo zâmbind.

— Şi *tu* ce vrei?

— Nu vreau decât să le fiu prieten, insistă Theo.

Londonezul râde:

— Sigur, sigur, ca de obicei.

— E o afacere bună pentru noii proprietari, promite Richard.

Londonezul încuviinţează:

— O afacere foarte bună, neîndoielnic, şi care n-ar fi fost posibilă fără experienţa şi contactele tale politice. Ajutorul tău e foarte apreciat de noii proprietari. Dar, cinstit vorbind, acum: de ce eşti *tu* atât de interesat de fabrica aia?

Theo răspunde calm:

— Pentru că e-n Björnstad. Am nevoie de fabrică fiindcă o să-mi dea un club de hochei.

Londonezul râde din nou. Când s-au întâlnit la universitate, Richard Theo avea doar o mică bursă de studii şi două buzunare goale. Era fiu de profesoară şi muncitor la fabrică. Taică-su s-a implicat la un moment dat în sindicat şi a devenit cunoscut drept un negociator atât de dur, încât legenda

spune că patronii fabricii l-au pus şef la nivel mediu de conducere, ca să nu mai fie nevoiţi să-l aibă drept duşman. Apoi taică-su s-a îngrăşat şi s-a lenevit şi, în scurt timp, nu mai era un pericol. Aşa a învăţat Richard Theo ce poţi face cu puterea. Când a ajuns la universitate, a căutat cu obstinaţie compania unui anumit gen de bărbaţi: din familii bogate, dar slabi de înger, hărţuiţi de alţii şi neîncrezători în sine. Theo era spiritual şi haios, un amic bun, o companie excelentă la petreceri şi destul de priceput la a pălăvrăgi cu fetele. Calităţi valoroase oriunde. Şi-a făcut prieteni loiali care, în timp, au moştenit puterea şi averile părinţilor. Aşa a învăţat Richard Theo valoarea contactelor.

Când s-a întors în Björnstad, ar fi putut alege orice partid, dar l-a ales pe cel mai mic din acelaşi motiv pentru care alesese să-şi înceapă cariera politică într-un oraş mic şi nu într-unul mare: uneori e mai eficient să fii un peşte mare într-o baltă mică decât unul mic într-un lac mare. Direcţia şi culoarea politică sunt complet neinteresante pentru el, putea la fel de bine să fie şi într-o extremă, şi în cealaltă. Unii sunt mânaţi de un ideal, dar Richard Theo e mânat de rezultate. Ceilalţi politicieni spun că e un „oportunist", cu „răspunsuri simple la întrebări grele", unul dintr-aceia care ba stă la Blană de Urs cu şomerii şi le promite investiţii în zonă, ba stă pe Colina cu industriaşii şi le promite reduceri de taxe. Unul care caută ţapi ispăşitori simpli – de fiecare dată când se întâmplă o infracţiune în Groapa, se foloseşte de ocazie să propage în ziarul local un apel pentru „mai mulţi poliţişti" şi să critice în acelaşi timp conducerea prefecturii că „nu se înscrie în bugetul alocat". Unul care stă la masă cu militanţii pentru mediul înconjurător şi le promite că va face tot ce-i stă în putinţă să pună capăt influenţei vânătorilor asupra politicii locale, apoi, când îi convine, se mută la masă cu vânătorii şi le alimentează frustrările legate de iubitorii de lupi din oraşele mari şi de autorităţile care urăsc armele.

Lui Theo îi e indiferentă toată bârfa asta, bineînţeles. E doar un alt mod de a spune că el n-are nevoie de steaguri.

Politica se construieşte pe strategii, nu pe visuri. Aşadar, ce situaţii ar putea exploata el în vara asta, oare?

Se zvoneşte, de ceva vreme, că spitalul din Hed urmează să se închidă. În acelaşi timp, fabrica din Björnstad face reduceri de personal de ani de zile. Iar acum clubul de hochei a intrat în faliment. Trebuie să cunoşti una şi alta despre cum bate vântul, ca să ştii cum să câştigi din toate cele trei situaţii.

— Un club de *hochei*? Credeam că nu-ţi place sportul, zice londonezul mirat.

— Îmi place tot ce-mi oferă oportunităţi, răspunde Richard Theo.

* * *

Două femei, Fatima şi Ann-Katrin, străbat pădurea într-o maşină mică. Fiii lor, Amat şi Bobo, s-au împrietenit astă-primăvară, iar ursul de pe tricoul băieţilor le-a unit şi pe mame. Fatima face curăţenie la spital pe timpul verii, iar Ann-Katrin e asistentă medicală, aşa că au început să-şi ia cafeaua împreună şi au descoperit că, deşi locurile lor de naştere sunt la mare distanţă unul de celălalt, ele două au aceeaşi mentalitate: să muncească din greu, să râdă în hohote şi să-şi iubească odraslele din toată inima.

La început, discuţiile erau mai mult despre zvonurile că se va închide spitalul. Fatima i-a povestit lui Ann-Katrin că, printre primele cuvinte în dialectul local pe care le-a învăţat, ca imigrantă nou-venită cu un băieţel în braţe, au fost: „Trebuie să fie greu!" Fatimei i-au plăcut din prima oamenii de-aici, pentru că nu pretind că viaţa e necomplicată. Viaţa e grea, doare, iar oamenii din Björnstad o recunosc fără ocolişuri. Dar, pe urmă, râd şi zic: „Da' trebuie să fie grea, ce dracu'! Altfel s-ar descurca orice mocofan de oraş mare!"

Ann-Katrin i-a povestit Fatimei propriile istorii. Despre părinţii ei, care au murit de tineri, şi copilăria în pădure, în vreme ce economia mergea tot mai prost, despre cum s-a îndrăgostit de o matahală căruia i se spune „Mistreţul" doar pentru că juca hochei ca un mistreţ rănit şi nu putea patina decât în linie dreaptă, cu toată viteza. Ann-Katrin n-a călătorit nicăieri, n-a văzut lumea. Nu i-a trebuit. „Cei mai frumoşi copaci din lume aici sunt!" i-a spus ea Fatimei, apoi a adăugat: „Şi nici bărbaţii nu-s de lepădat, dacă ai răbdare!"

Mistreţul şi cei trei copii ai lor o ţin ocupată pe Ann-Katrin. Se trezeşte devreme, le face de mâncare, le pregăteşte hainele, îl ajută pe Mistreţul cu hârţogăria atelierului, apoi pleacă la spital şi lucrează în schimburi lungi, pline de cele mai rele zile din viaţa altor oameni. Apoi se întoarce acasă unde sunt „lecţii de făcut şi chestii de rezolvat şi, uneori, lacrimi de şters de pe obraji".

Dar seara, i-a mai povestit Ann-Katrin Fatimei, Mistreţul se strecoară în bucătărie cu paşi mai moi decât ai crede că e în stare o asemenea namilă. O ia în braţe, iar ea se întoarce spre pieptul lui şi dansează cu picioarele pe ale lui, astfel încât el o ridică la fiecare pas. Şi-atunci simte că a meritat. Atunci toată lumea e a ei. „Mai ţii minte când erau copiii mici de tot, Fatima? Când mă duceam să-i iau de la grădiniţă, veneau alergând spre mine şi îmi săreau în braţe! Se aruncau fără teamă, fiindcă aveau încredere totală că-i prind. Clipele mele preferate, din toate câte mi-au fost date pe lume!" Fatima a zâmbit atunci şi i-a zis: „Ştii? Când Amat joacă hochei, când e fericit, eu încă mă simt aşa. Ştii ce zic?" Iar Ann-Katrin a înţeles exact ce a vrut să zică

Fatima. Şi aşa s-au împrietenit.

Când Ann-Katrin s-a prăbuşit în cantina spitalului într-o după-amiază, acum câteva săptămâni, Fatima a prins-o în braţe. Şi tot ea a fost printre primii cărora Ann-Katrin le-a spus despre boală. Fatima a însoţit-o de atunci la controale, a dus-o cu maşina la specialiştii de la un alt spital, astfel încât Mistreţul să stea acasă şi să aibă grijă de atelier.

Iar acum se întorc acasă, aproape că au ajuns, iar Ann-Katrin spune cu un zâmbet obosit:

— Faci prea multe pentru mine.

Fatima răspunde hotărâtă:

— Ştii ce-am învăţat când am ajuns în Björnstad? Că dacă n-avem grijă unii de alţii, nimeni n-o să aibă.

— „Urşii se cacă în pădure şi toată lumea se cacă pe Björnstad!" zice Ann-Katrin, imitând vocea unchiaşilor abţiguiţi de la Blană de Urs.

Izbucnesc amândouă în râs.

Când ajung la peluza din faţa casei, Fatima îi şopteşte:

— Trebuie să-i spui lui Bobo că eşti bolnavă.

— Ştiu, suspină Ann-Katrin, cu chipul ascuns în mâini.

Ar fi vrut să aştepte până începe sezonul de hochei, astfel încât Bobo să aibă un loc unde să se ducă, între toate sentimentele. Dar nu mai e timp. Cum se face? Cum le spui copiilor? Cum le spui copiilor că o să mori?

* * *

„Hambarul" e o cârciumă la marginea Hedului, cu muzică live şi bere ieftină şi, ca orice altă crâşmă de felul ăsta, e loc de întâlnire fie pentru oamenii care vor să-şi uite problemele, fie pentru cei care caută beleaua cu lumânarea. Katia Ovich se uită pe tabele cu evidenţa contabilă când unul dintre paznici bate în cantul uşii.

— Ştiu c-ai zis că nu vrei să fii deranjată, dar frăţiorul tău e la bar. În tricou.

Katia îşi pleacă fruntea, cu un oftat de frustrare. Se ridică, îl bate prietenește pe umăr pe paznic şi-i spune că se ocupă ea.

Într-adevăr, Benji e la bar, ceea nu e neapărat o problemă, căci băiatul a crescut, practic, în Hambarul şi, când era lipsă de personal, mai şi făcea pe barmanul, cu mult înainte să fie suficient de mare să aibă voie să cumpere alcool. Dar acum e altceva. Clienţii obişnuiţi ai Hambarului ţin cu echipa din Hed, dar l-au lăsat pe Benji să vină şi să plece nestingherit din trei motive: 1. Clienţilor obişnuiţi le place Katia. 2. Benji nu era decât un jucător în echipa de juniori a clubului din Björnstad. 3. Benji a avut mereu bunul-simţ să poarte bluze cu mânecă lungă.

Dar acum Benji are optsprezece ani, în toamnă ar trebui să intre în echipa de seniori şi, în seara asta, stă la bar doar în tricou, aşa că toată lumea îi vede ursul tatuat pe braţ. Şi asta în săptămâna în care cineva a postat pe internet un filmuleţ în care steagul roşu al Clubului de Hochei Hed arde, iar o politiciană din oraş, care a spus ceva despre falimentul Clubului de Hochei Björnstad, s-a trezit cu un topor în capota maşinii.

— Ce-ar fi să-ţi pui o bluză? zice Katia intrând în bar.

— Salutare, surioara mea favorită! zâmbeşte Benji.

E manevra lui de când era mic, să o ia la sentiment. Slăbiciunea Katiei e că nu se poate supăra pe el, fiindcă vrea ca Benji să ţină la ea cel mai mult. Oftează întristată:

— Benji, dragule, nu te duci tu în altă parte să faci... asta?

Face un gest spre paharul cu bere. Katia ştie că nu-şi poate opri familia de la nimic, a învăţat încă de mică. Mâine ar fi fost ziua de naştere a tatălui lor...

— Nu-ţi face griji, surioara mea preferată! zice Benji.

De parcă are de ales. Katia îl priveşte rugător.

— Bea-ţi berea şi du-te acasă, bine? Termin contabilitatea şi vin şi eu, sunt gata într-un sfert de oră.

Benji se apleacă peste bar şi o sărută pe obraz. Katiei îi vine şi să-l îmbrăţişeze, şi să-i tragă una. Exact ca întotdeauna. Se uită de jur-împrejur. Cârciuma nu-i nici pe sfert plină şi cei mai mulţi clienţi sunt ori prea bătrâni, ori deja prea beţi să le mai pese de tatuajul lui Benji. Katia speră să-l scoată de acolo înainte să observe cineva.

* * *

Când nu-şi mai simte picioarele, Amat se întoarce şi aleargă spre casă mai încet. La jumătatea drumului se întâlneşte cu un Volvo. E Peter Andersson. Amat ar fi trebuit, poate, să se abţină, să ţină la mândria lui, dar nu poate. Începe să sară şi să dea frenetic din mâini. Maşina încetineşte, parcă fără chef. Amat îşi bagă capul prin fereastra deschisă şi cuvintele izbucnesc din el întretăiate:

— Salut, Pet... Peter... Voiam să-ntreb... toată vorbăria asta despre club... se face echipă de juniori la toamnă? Vreau să joc... trebuie să...

Peter n-ar fi trebuit să oprească. Ar fi trebuit să aibă mai multă stăpânire de sine şi nu să-şi verse furia pe un copil de şaisprezece ani. Însă, pentru o secundă, uită ce a făcut Amat astă-primăvară, uită că motivul pentru care juniorul ăsta nu se poate duce la echipa din Hed este că a depus mărturie de dragul Mayei. Uită că Amat i-a salvat slujba. Dar, uneori, tristeţea şi mânia te pot cuprinde în asemenea măsură încât uiţi că alţi oameni au şi ei sentimente.

— Amat, am treabă, vorbim altă dată...

— Când? N-am unde să JOC! se răţoieşte Amat, cu răsuflarea întretăiată.

Poate că n-a vrut să se răstească, dar îi e frică. Vina îl înăbuşă pe Peter şi-atunci anumite locuri din inimă nu primesc suficient oxigen. I-o retează, la rându-i, lui Amat:

— Eşti SURD, Amat? MĂ DOARE UNDEVA DE ECHIPA DE JUNIORI! Nici CLUB nu ştiu dacă mai am!!!

•

Abia atunci Amat vede că Peter a plâns. Băiatul se îndepărtează încet de maşină. Peter pleacă, răvăşit. Din cauza ploii, nu vede că şi obrajii băiatului sunt scăldaţi în lacrimi.

* * *

În Hambarul, la bar, e un tânăr de vreo douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani. Blugi şi tricou din pichet. În mână are o bere şi în faţă o carte. Când Katia se întoarce în birou, ridică o sprânceană spre Benji şi întreabă:

— Să mă car?

Benji se întoarce spre el cu un zâmbet şăgalnic dansând în colţurile gurii, de care e greu să nu te molipseşti.

— Adică?

Bărbatul în tricou din pichet zâmbeşte:

— Soră-ta pare să creadă c-o să dai de belea. De-aia întrebam dacă să mă car.

— Depinde cât de mult îţi plac belelele, răspunde Benji şi ia o gură de bere.

Bărbatul încuviinţează. Aruncă o privire spre încheieturile pline de sânge ale lui Benji.

— Locuiesc pe-aici doar de vreo patru ore. Cam de cât timp e nevoie ca să dai de belele?

— Depinde cât ai de gând să stai. Ce carte e?

Întrebarea vine atât de repede încât, pe moment, bărbatul nu ştie ce să răspundă. Îşi dă apoi seama că pesemne asta şi era ideea. Benji se pricepe să-i facă pe ceilalţi să se simtă nesiguri.

— Era... vreau să zic *este* o... biografie despre Friedrich Nietzsche, zice bărbatul în tricou din pichet, dregându-şi încurcat glasul.

— Ăla cu abisul? întreabă Benji.

Bărbatul citează uimit:

— „Dacă priveşti îndelung abisul, abisul îţi va scruta, la rându-i, străfundul sufletului". Da. Nietsche, încuviinţează el.

— Pari mirat, observă Benji.

— Nu... minte bărbatul.

Benji mai ia o gură de bere. Mulţi ani, maică-sa a avut obiceiul să-l pedepsească dacă se bătea la şcoală, punându-l să citească ziarul. Şi nu-i dădea voie să plece la antrenament până nu-i răspundea la întrebări din toate secţiunile: *Editorial*, *Politică externă*, *Cultură*, *Politică internă.* După o vreme, devenise prea uşor pentru Benji, aşa că mama a trecut la literatură clasică. Ea abia dacă silabisea, dar ştia că fiu-său e mult mai deştept decât lăsa să se vadă. Aşa că pedeapsa era întotdeauna şi un mod de a-i reaminti: „Poţi mai mult de atât!"

Benji îi zâmbeşte amuzat bărbatului în tricou din pichet.

— Ce, credeai c-o să ţi-o servesc p-aia cu „ce nu ne omoară ne face mai puternici" când ai zis Nietzsche? Sau, poate, p-aia cu „din Rai lipsesc toţi oamenii interesanţi"? Sau... cum dracu' suna? „Cei care au fost văzuţi dansând au fost consideraţi nebuni de cei care nu puteau auzi muzica".

— Asta nu cred c-a zis-o Nietzsche, spune bărbatul şovăind.

Benji îşi bea berea într-un mod care nu-i dă de înţeles bărbatului dacă citatul a fost o greşeală sau un test. Apoi spune:

— Încă pari mirat.

— Da... nu... adică... sincer să fiu, n-arăţi ca unul care ar şti să citeze din Nietzsche... recunoaşte bărbatul, izbucnind în râs.

— N-arăt a multe lucruri, spune Benji.

Zâmbetul şăgalnic îi dansează din nou în colţurile gurii.

* * *

Bobo şi maică-sa fac o plimbare lungă prin pădure în seara aceea. Mama ar vrea să-i spună cât e de greu să fii adult, cât de complexă e lumea, dar nu ştie cum. Întreaga copilărie a încercat să-l înveţe pe Bobo că violenţa e ceva rău, însă astă-primăvară s-a băgat în cea mai cruntă bătaie din viaţa lui, din care a ieşit aproape zdrobit, iar ea n-a fost în viaţa ei mai mândră de el. Pentru că l-a apărat pe Amat. A mâncat bătaie de dragul lui. A apărat o cauză.

Preţ de mulţi ani a fost fericită că Bobo era atât de mămos. Alţi băieţi se ruşinau când mamele lor îi pupau în faţa camarazilor. Băiatul ei, nu, ci era unul dintr-aceia care spun: „Ce bine îţi stă părul azi, mamă!" Iar acum îşi doreşte să fi fost mai dur. Mai rece. Poate că atunci ar fi primit mai uşor vestea.

— Sunt bolnavă, Bobo... şopteşte ea.

Bobo plânge când îi povesteşte, iar ea plânge şi mai tare. Bobo nu mai e băieţelul care îi sărea în braţe, ci e destul de mare să-i încapă cea mai mare durere în piept şi suficient de înalt şi de puternic să-şi ridice mama în braţe

şi s-o ducă acasă când îi spune c-o să moară. Mama îi şopteşte la ureche:

— Ai fost mereu cel mai bun frate mai mare din lume. Acum trebuie să fii şi mai bun.

Seara îl aude citindu-le fraţilor mai mici din *Harry Potter.* Noaptea, Mistreţul îi face un ceai slab, iar Bobo vine în baie şi o ţine când vomită. Apoi o întinde pe pat, îi şterge lacrimile şi-i spune:

— Vrei s-auzi cât sunt de tăntălău? Îmi tot spui că nu-mi găsesc prietenă fiindcă am aşteptări prea mari. E vina ta! Fiindcă vreau pe cineva care să se uite la mine cum vă uitaţi tu şi tata unul la altul.

Ann-Katrin îi ţine capul mare şi nătărău strâns lipit de fruntea ei. Ar vrea atât de mult să-l vadă însurat. Să-l vadă tată. Viaţa e atât de al dracului, al dracului de grea uneori, încât devine insuportabilă. Chiar dacă aşa trebuie să fie.

* * *

Katia şi-a terminat treburile când paznicul de la uşa cârciumii vine alergând. Ştie că e deja prea târziu. Niciunul dintre clienţii Hambarului n-avea chef să se ia la harţă cu Benji din cauza tatuajului, dar cineva i-a sunat pe alţii, care n-au aceeaşi toleranţă pentru... libertatea de exprimare artistică. Unul dintre ei are un taur tatuat pe braţ. Când intră pe uşă, Benji se întoarce spre bărbatul în tricou din pichet şi-i spune:

— *Acum* mai bine te cari!

I-o spune rânjind ca un copil pus pe şotii, care a pus o pernă pârţâitoare pe scaunul cuiva. Niciunul dintre bărbaţii din pragul uşii nu sunt la fel de bine antrenaţi precum Benji, dar sunt patru, iar el e singur. Sare entuziasmat de pe scaunul de bar, de parcă s-ar bucura că sunt atât de mulţi, să se echilibreze „echipele". Cei patru nu se reped la el, ci Benji se duce întins spre ei, iar asta îi derutează suficient de multe secunde pentru a-i da lui Benji un avantaj imediat. Bărbatul cu taurul tatuat pe braţ înşfacă o sticlă goală de pe o masă, aşa că Benji hotărăşte să-l pocnească pe el primul. Dar nu apucă, bineînţeles.

Bărbatul în tricou din pichet o vede pe Katia ieşind în fugă din birou şi aruncându-se drept în mijlocul lor. Îl lipeşte de perete pe bărbatul cu sticla în mână şi ţipă:

— Să nu dea dracu' să boxezi pe-aici, că te-mbeţi acasă singurel un an de zile!

Apoi Katia se întoarce spre Benji. Îi cunoaşte privirea atât de bine. Aceeaşi privire ca a lui Adri, sora lor cea mare. Aceeaşi ca a lui taică-su. Dacă nu-i război, iscă ei unul.

— Benji... nu aici, nu azi, te rog... şopteşte ea.

Îi pune mâinile pe piept şi-i simte inima bătând. Pulsul e liniştit, răsuflarea regulată. Patru bărbaţi în toată firea vor să-l facă zob şi lui nici măcar nu-i e frică. Nimic n-o sperie pe Katia mai mult decât asta.

Benji o priveşte în ochi. Sunt ochii mamei lor şi rar îl roagă ceva pe frăţiorul ei. Aşa că o sărută pe obraz şi râde dispreţuitor, uitându-se spre cei patru bărbaţi din pragul uşii.

— Intraţi sau ieşiţi? Vreau să plec acasă şi, dacă nu sunteţi prea ocupaţi să vă trageţi de puţe, daţi-vă la o parte să trec!

Bărbaţii se uită la Katia şi la paznicii cârciumii şi, în cele din urmă, se dau la o parte. Dar mesajul e limpede – nu mai e voie în Hed cu tatuaje cu urşi. O fi nu ştiu ce „gaşcă" în Björnstad, dar şi aici sunt bărbaţi gata să le ţină piept.

Benji iese râzând în hohote. În urma lui, bărbaţii tremură de furie. Unul dintre ei mormăie către Katia:

— Noroc mai are frate-tu cu tine! Tocmai i-ai salvat viaţa.

Katia îi aruncă o încruntătură.

— Asta crezi? Pe bune? Că *lui* i-am salvat viaţa?

Bărbatul rânjeşte, încercând să pară sigur pe el, dar gura îi e uscată. Katia pufneşte dispreţuitoare şi pleacă, îşi ia lucrurile din birou şi se urcă în maşină, dar Benji a dispărut deja în noapte. Şi-atunci Katia ştie că n-o lasă să-l găsească.

* * *

Toate sporturile sunt ridicole. Toate jocurile sunt idioate. Două echipe, o minge, sudoare şi gâfâieli, pentru ce? Pentru ca noi toţi, preţ de câteva clipe năucitoare, să pretindem că nimic altceva nu contează pe lume.

Noaptea, Mistreţul şi Bobo fac curat în atelier. N-au vorbit niciodată prea multe unul cu celălalt, ca tată şi fiu, şi amândurora le e teamă acum să nu aleagă alternativa simplă în schimb. Şi în casa lor, ca şi în multe altele, sunt sticle cu băutură. Dar aleg altceva. Scot maşinile afară, mută sculele şi maşinăriile până golesc atelierul.

Apoi îşi ia fiecare crosa de hochei şi o minge de tenis. Joacă toată noaptea, asudând şi gâfâind, de parcă nimic altceva nu contează pe lume.

* * *

După ce uşa se închide în spatele lui, Benji merge singur câteva sute de metri prin pădure. Apoi se opreşte cu mâinile în buzunar şi se uită împrejur. Ca şi cum încearcă să decidă dacă să-şi complice seara în vreun alt mod sau să caute un copac în care să se urce şi să fumeze iarbă până adoarme. Vocea din spatele lui îl ia şi nu-l ia prin surprindere:

— Nu m-am bătut în viaţa mea, aşa că n-aş fi de mare ajutor dacă asta

cauţi. Dar aş merge la o bere, în altă parte... spune bărbatul în tricou din pichet.

Benji se uită peste umăr.

— Ştii tu vreun club de noapte pe-aici?

Bărbatul râde.

— După cum ziceam, locuiesc aici de patru ore. Dar am... o casă. Cu frigider.

N-a făcut asta niciodată, să invite un necunoscut acasă, pur şi simplu. Lucrurile nu merg aşa de obicei. Dar Benji se pricepe să facă oamenii să fie spontani. Şi nesăbuiţi.

O iau prin pădure. Bărbatul stă cu chirie într-o căsuţă din campingul de lângă Hed, în drum spre Björnstad, suficient de departe de amândouă ca să nu se vadă nici dintr-un oraş, nici din celălalt. Se sărută în hol, pentru prima oară. Când bărbatul se trezeşte a doua zi dimineaţă, Benji a plecat deja.

Bărbatul îşi găseşte cartea acolo unde i-a căzut din mână, pe podea, între uşa de la intrare şi dormitor. Răsfoieşte până când găseşte ce caută: „Trebuie să ai în tine haos ca să dai naştere unei stele dansatoare".

•

Undeva, mai departe, într-un cimitir, un tânăr şutează puc după puc într-o piatră de mormânt. Are răni pe încheieturile degetelor şi altele, încă şi mai urâte, în suflet. Alan Ovich e mort, Kevin Erdahl e ca şi mort pentru el. Benji e un bărbat căruia îi plac bărbaţii şi pe toţi cei pe care-i iubeşte, îi pierde.

•

Greu să aibă cineva mai mult haos de atât înăuntrul lui.

11.

O ULTIMĂ ŞANSĂ SĂ FII UN ÎNVINGĂTOR

Iubirea nu poate fi măsurată, dar nimic nu ne împiedică să căutăm mereu noi moduri de a încerca. Unul dintre cele mai simple e, poate, spaţiul – cât spaţiu sunt dispus să-ţi dau ţie, aşa cum eşti, pentru a deveni persoana care vrei să fii?

Odată, Mira a îndrăznit să încerce să discute cu Peter despre iubire în termeni de hochei: „În căsnicie e ca într-un sezon de hochei, iubitule, da? Nici măcar cea mai bună echipă nu-i cea mai tare în fiecare meci, dar e suficient de bună cât să câştige partida, chiar dacă joacă prost. La fel e şi-n căsnicie – nu se măsoară cât e de reuşită atunci când bem vin înainte de prânz şi facem sex fantastic şi cea mai mare problemă a noastră e că nisipul e un pic prea fierbinte şi soarele bate prea tare în ecranul telefonului când ne jucăm. Se măsoară în banalul de zi cu zi, acasă, la nivelul cel mai de jos, în cum vorbim unul cu celălalt şi cum rezolvăm problemele".

Peter s-a supărat, de parcă Mira căuta cearta dinadins, şi a întrebat-o ce „vrea". Iar ea i-a răspuns că vrea să discute „ca doi adulţi, despre problemele noastre". Peter s-a gândit şi, după ciudat de mult timp, i-a răspuns: „Eu am o problemă că mereu laşi două picături de lapte pe fundul cutiei şi o pui înapoi în frigider fiindcă n-ai chef s-o clăteşti şi s-o arunci în containerul de sortat hârtie!" Mira s-a holbat la el şi l-a întrebat uluită: „Tu zici că *asta* e cea mai mare problemă din căsnicia noastră?" Iar el a murmurat rănit: „*Da' de ce* mă mai întrebi, dacă tot ai de gând să critici răspunsul?" Mira s-a apucat să-şi maseze tâmplele. Peter a ieşit trântind uşa şi s-a dus la un meci de hochei. Nu, nu-i deloc simplu să ai o relaţie care funcţionează aşa.

Mira e aşezată la masa din bucătărie. N-a văzut anunţul mortuar din ziar, cu numele lui Peter. Sticla de vin din faţa ei e nedesfăcută. Lângă sticlă sunt două pahare. Îşi învârte absentă verigheta – o dată, încă o dată, şi-ncă o dată – de parcă e o piuliţă pe care încearcă să o înşurubeze.

Într-un târziu, aude Volvo-ul sosind. E ridicol, ştie, dar se duce lângă uşă imediat. Căci, atunci când aude paşii lui Peter afară, vrea să ştie dacă descuie uşa de îndată sau dacă se opreşte în faţa ei. Dacă şovăie. Iar Peter e nevoit să tragă de câteva ori adânc aer în piept înainte să aibă puterea să intre în casă.

* * *

Peter se opreşte cu mâna pe clanţă. Îşi lipeşte cu grijă fruntea de uşă, de

parcă încearcă să audă dacă respiră casă, dacă mai e cineva treaz înăuntru. Acum nu mult timp, când Mira credea că el doarme, a auzit-o vorbind la telefon în bucătărie: „De douăzeci de ani îmi spune că la anul e rândul meu să mă ocup de carieră. La anul! Îşi închipuie că numai el tânjeşte să afle cât e de bun, sau ce?”

De douăzeci de ani Peter se minte că nu face ce face doar de dragul lui, ci şi de-al celorlalţi. S-a făcut jucător profesionist în Canada pentru a-şi întreţine familia, a acceptat slujba de director tehnic pentru că familia avea nevoie de un cămin liniştit, după ce l-au pierdut pe Isak. S-a luptat să ţină clubul în viaţă de dragul oraşului. Deoarece Clubul de Hochei Björnstad e mândria comunităţii, singurul mod al acestei părţi de ţară de a le aminti oraşelor mari că mai trăiesc oameni şi aici. Că încă le pot da peste nas.

Dar acum nu mai e sigur. Oare a făcut totul doar din egoism? Încearcă să nu se mai gândească la anunţul mortuar, întotdeauna a fost anxios, constant neliniştit de orice, de la facturi până la dacă a închis sau nu cafetiera. Dar în seara asta e o altfel de neliniște. În seara asta îi e teamă.

Tocmai a băgat cheia în uşă când un clic metalic îl face să tresară. Un mâner apăsat în întuneric, o portieră care se deschide în spatele lui, pe stradă.

•

Un bărbat îmbrăcat în negru se apropie de el.

* * *

Două maşini străbat şoseaua prin pădure. Una se duce până sus, la canisă. Din ea coboară un bărbat în geacă neagră, prea strâmtă să se poată închide peste pieptul musculos. Dă mâna cu Adri. Au fost colegi de liceu acum o jumătate de viaţă. Adri n-are nimic cu el, bineînţeles, decât că omul i se pare mai tulbure la cap decât o fotografie făcută de un reumatic cu o cameră foto de unică folosinţă. Odată a trebuit să-i explice că sudul de pe hartă nu e „mai la vale” în realitate. Şi, altă dată, că insulele nu plutesc liber pe mare, ci sunt, de fapt, fixate de fundul oceanului. Arborele genealogic al familiei lui n-are prea multe ramuri. Are un nou tatuaj pe mână, o pânză de păianjen atât de neregulată, încât Adri se simte nevoită să-l întrebe:

— Ce dr... Ai pierdut vreun pariu sau ce?

— Ce? întreabă el nedumerit, holbându-se la propria mână fără să vadă, în mod evident, că tatuajul arată de parcă e făcut pe întuneric.

În liceu i se zicea „Păianjenul”, pentru că avea picioare lungi, subţiri şi păroase. Era genul de băiat căruia nu-i păsa cum i se spune, atâta vreme cât lumea ştia cine e, aşa că a acceptat porecla jignitoare. De-atunci şi-a făcut cel puţin zece tatuaje pe tema asta, toate făcute, ai zice, de vreun beţiv călare pe

un balansoar.

Adri dă din cap resemnată şi deschide portbagajul Păianjenului, plin cu lăzi de băutură. Bagă de seamă că a doua maşină se opreşte la capătul drumului, şoferul rămâne înăuntru, ca să-i poată avertiza dacă se apropie musafiri nepoftiţi, iar cel de lângă şofer se dă jos. Adri îl cunoaşte şi pe acesta de mulţi ani, dar spre deosebire de Păianjenul, nu e deloc un idiot. Iar asta îl face periculos.

Îl cheamă Teemu Rinnius. Nu e nici foarte bine făcut, nici prea înalt, iar frizura îi e atât de îngrijit pieptănată, încât prietenii cei mai buni îi spun „Contabilul". Dar Adri l-a văzut bătându-se şi ştie că, sub breton, e un cap ca de ciment. Loveşte cu atâta forţă, încât în oraşul ăsta cailor le e frică să stea în spatele lui. Când era mai tânăr, el şi fratele lui mai mic erau vestiţi pentru anumite lucruri. Vânătorii obişnuiau să glumească: „Ştii de ce nu-i bine să dai cu maşina peste vreun Rinnius pe bicicletă? Că s-ar putea să fie bicicleta ta!" Pe urmă au crescut şi nimeni nu mai face glume pe seama lui Teemu. Dacă vine cineva din afara oraşului şi întreabă de el, până şi cel mai mic ţânc din Björnstad ştie să răspundă: „Cine?"

Teemu nu poartă geacă neagră. N-are nevoie. Deschide portiera din spate şi dă drumul la doi dulăi. I-a cumpărat de mici de la Adri şi, dacă are cineva întrebări despre ce caută acolo, explicaţia este că vrea să mai cumpere unul. N-are un orar de livrări, n-are ore fixe. Adri primeşte un telefon cu câteva ore înainte şi, când se lasă întunericul, apare şi Teemu. Adri îi zice, pe jumătate drăgăstos, pe jumătate în glumă, „Angrosistul". Iar ea e distribuitoarea cu amănuntul. Două maşini nu pot merge din casă în casă în Björnstad să descarce băutură, fără să stârnească suspiciuni. Dar toată lumea ştie că vânătorii din zonă obişnuiesc să dea pe la canisă când şi când, să se uite la căţeluşi şi să bea cafea. Vin cam des, ce-i drept, mai ales în preajma sărbătorilor. Dar întreabă pe oricine de pe-aici despre Adri şi-o să auzi acelaşi lucru: „Face o cafea al dracului de bună fata aia!"

Bărbaţii în geci negre au întotdeauna două maşini, iar Teemu nu vine niciodată cu cea în care e băutura. Există rapoarte ale poliţiei care afirmă că e liderul unei „facţiuni huligane violente, aşa-zisă *Gaşca,* formată din suporteri ai Clubului de Hochei Björnstad". Poveştile despre influenţa Găştii asupra afacerilor clubului abundă. Se zice că jucătorii cu salarii prea mari şi performanţe prea mici şi-au rupt singuri contractele, dar nu s-a găsit niciodată vreo dovadă. Şi nu există, firește, nicio dovadă că Gaşca face contrabandă cu alcool sau comerţ ilicit cu piese de maşini sau de scutere pentru zăpadă. Nu s-a putut dovedi niciodată nici măcar că Gaşca a ameninţat pe cineva, aşa cum fac, de obicei, reţelele de crimă organizată pentru a pune lumea la respect. Poliţia susţine că Gaşca n-are nevoie să facă

asta, pentru că se folosesc de meciurile de hochei ca să-şi facă reclamă. Teoria e că toţi cei care au văzut vreodată gecile negre în tribună, pe locurile în picioare, sau au auzit ce le-au făcut suporterilor altor echipe, cărora le-a dat prin cap să-i provoace, ar pricepe că e groasă dacă le bate Gaşca la uşă.

Dar astea-s doar vorbe goale, firește. Zvonuri şi înfloriturile celor din oraşe mari, care au văzut prea multe filme. Dacă îi întrebi pe cei din Björnstad despre Gaşca, se vor stropşi: „Ce gaşcă, mă?"

Când Adri ridică ultima ladă cu băutură din portbagaj, vede un topor sub ea. Îşi dă exasperată ochii peste cap.

— Serios, Teemu, nu crezi că-i suspect să umbli cu toporul în portbagaj când toţi copoii din zonă au văzut poza cu maşina politicienei ăleia din Hed?

Nu sunt mulţi cei care ar îndrăzni să-i vorbească lui Teemu pe un asemenea ton, dar bărbatul pare amuzat.

— Adri, ia gândeşte-te un pic! După ce s-a întâmplat cu maşina politicienei din Hed, ar fi suspect să *nu* umblăm cu topoarele la noi.

Adri izbucneşte în râs.

— Eşti un idiot. Dar nu eşti idiot!

— Mersi, mersi! spune Teemu rânjind.

* * *

Noaptea pe insulă, după ce Ana adoarme, Maya scrie texte despre ură. Uneori stă trează până când, în cele din urmă, scrie despre iubire. Nu iubire dintr-aia zguduitoare, ci de-aia plicticoasă, *pentru toată viaţa.* Nu ştie de ce, dar în vara asta se gândeşte mult la părinţii ei. Când eşti adolescent, ai vrea ca părinţii să fie nişte fiinţe asexuate, dar cumva, de-a lungul timpului, cele mai mici amintiri ale dovezilor de afecţiune dintre părinţi îşi pun amprenta asupra ADN-ului nostru. Părinţii care divorţează, că ai Anei, pot face un copil să nu creadă niciodată în dragostea eternă. Părinţii care sunt împreună o viaţă întreagă pot face un copil să creadă că dragostea e întotdeauna eternă.

Maya îşi aduce aminte lucruri atât de neînsemnate de acasă. Cum descrie mama stilul vestimentar al tatălui: „poliţist în civil la discotecă de liceu". Cum scutură tata cele două picături de lapte rămase pe fundul cutiei şi mormăie: „Bine aţi venit la încercarea de a intra în Cartea Recordurilor cu: Cea mai mică. Ceaşcă cu cafea. Din lume!" Cum înnebuneşte mama când găseşte şosete aruncate pe jos şi cum tata ar vrea să-i aducă în faţa tribunalului de război pe cei care nu şterg blatul chiuvetei după ce fac mizerie. Cum s-a mutat mama de două ori la celălalt capăt al lumii de dragul hocheiului lui tata şi cum o priveşte tata pe mama admirativ când are vreo discuţie telefonică legată de serviciu – ca pe cea mai deşteaptă, haioasă, tenace şi bătăioasă persoană pe care a cunoscut-o vreodată şi încă

nevenindu-i să creadă că e a lui. Că e perechea lui.

Cum ea şi Leo n-au ştiut numele părinţilor până la grădiniţă, pentru că îşi ziceau doar „iubitule" şi „iubito". Faptul că n-au rostit niciodată cuvântul „divorţ", nici măcar când erau certaţi cel mai rău, pentru că ştiu că e ca o bombă atomică – dacă ameninţi odată cu asta, toate certurile se vor sfârşi cu aceeaşi ameninţare. Cum, dintr-odată, pare că nu se mai ceartă pe lucruri mărunte. Cum casa e mai tăcută de la o vreme, cum aproape că nu se mai privesc în ochi după cele întâmplate Mayei. Cum parcă nu mai au putere să-şi arate unul altuia cât de zdrobiţi sunt.

Copiii bagă de seamă din cele mai mici detalii când părinţii se pierd unul pe celălalt. Poate fi un cuvânt – „tău", de pildă. Maya le trimite mesaje în fiecare dimineaţă acum, pretinzând că o face ca să nu-şi facă griji pentru ea. Dar, de fapt, e invers, ea îşi face griji. Căci e obişnuită ca părinţii să vorbească unul despre celălalt cu „mama" şi „tata". Cum ar fi: „Mama sigur n-a vrut să spună că eşti pedepsită *o mie* de ani, iubito!" sau „Tata n-a vrut să-ţi dărâme omul de zăpadă, s-a împiedicat de el, iubito!" Dar într-o zi, ca în treacăt, unul dintre ei scrie: „Ai face bine s-o suni pe *maică-ta,* ştii că se îngrijorează când nu eşti acasă!" Iar celălalt scrie: „Să nu uiţi că *taică-tu* te iubeşte mai mult decât orice pe lume!" Câteva litere pot dezvălui sfârşitul unei căsnicii: „a ta", „al tău". Ca şi cum nu mai sunt unul perechea celuilalt.

Maya e pe o insulă, pe un lac, în adâncul pădurii şi scrie cântece despre toate astea, pentru că n-are putere să se ducă acasă, să vadă ce se întâmplă.

Teren minat

Al meu e terenul minat pe care păşiţi.
Fiecare vorbă-i o bombă, dar nu vă opriţi,
Până când, sub picior, un clic surd auziţi,
Şi-atunci e deja prea târziu înapoi să fugiţi.

V-am făcut şi pe voi victime şi asta-i partea rea,
Că nu mai pot să vă repar, oricât de mult aş vrea.
E ca şi cum eu am murit, dar ei pe voi v-au îngropat,
E ca şi cum el pe mine m-a frânt, dar voi v-aţi stricat.

* * *

Bărbaţii în geci negre dau mâna cu Adri şi se îndreaptă spre maşini, dar Teemu mai zăboveşte. Îşi aprinde o ţigară. Adri îşi pune sub buză o bucată de tutun de mestecat mare cât un pumn de bebeluş. Nu-i nici ea vreo idioată. Ştie cine sunt cei din Gaşca şi de ce sunt în stare, dar e o femeie pragmatică.

Într-o vară, acum câţiva ani, în Björnstad s-au întâmplat mai multe

spargeri. O bandă de hoţi venea noaptea în dube şi intra în case. Odată au lovit un bătrân care a încercat să-i împiedice, altă dată un vecin a sunat la poliţie în timp ce se dădea o spargere. O maşină de poliţie a venit după trei ore. Adri îşi aminteşte cum, cu doar câteva luni înainte de asta, poliţia aflase că braconierii împuşcă lupi şi au plecat să-i prindă cu elicoptere, cu secţia de criminalistică a poliţiei de stat şi o trupă de intervenţie. O fi corect, o fi greşit, dar când Adri vede că lupii sunt mai bine apăraţi de poliţie decât pensionarii, atunci are mai mare încredere în infractorul de lângă ea decât în cei din guvern şi din prefectură. N-are nimic de-a face cu morala. Cei mai mulţi oameni sunt ca ea – pragmatici.

Când banda de hoţi s-a întors pentru o nouă spargere, un grup de bărbaţi în geci negre îi aştepta. Toată lumea din Björnstad şi-a încuiat bine uşile în noaptea aceea, a dat mai tare volumul televizoarelor şi nimeni n-a întrebat nimic a doua zi. Dar spargerile au încetat. Teemu e un lunatic, cu asta Adri e de acord, oricine ar zice-o, dar îşi iubeşte oraşul la fel de mult cum îl iubeşte şi ea. Şi iubeşte hocheiul. Şi de-asta zâmbeşte acum ca un clovn şi spune:

— Benji intră la seniori la toamnă, nu? Cred că eşti al dracu' de mândră de el! Ai văzut grupele? E ambalat rău?

Adri încuviinţează. Ştie că Benji e pe gheaţă tot ceea ce Teemu aşteaptă de la un jucător de hochei: dur, neînfricat, rău. În plus, Benji e din Björnstad, un talent local, un băiat din vecini. Iar bărbaţii ca Teemu iubesc asta. Şi da, Adri a văzut grupele, lista s-a postat ieri pe internet. Primul meci e Björnstad contra Hed, la toamnă.

— O să joace dacă mai există clubul la toamnă, spune ea morocănoasă.

Teemu zâmbeşte, dar privirea îi e tot mai greu de descifrat.

— Ne bazăm pe Peter Andersson să rezolve asta.

Adri îl cercetează atent cu privirea. Gaşca a avut grijă ca Peter să rămână în slujba de director tehnic, când s-a votat la şedinţa membrilor clubului din primăvara trecută. Nimeni nu poate dovedi, dar toată lumea ştie că aşa a fost. Fără voturile Găştii, Peter ar fi fost concediat. Gaşca şi-a asumat un risc mare, căci clubul şi-a pierdut aproape toţi sponsorii, s-au mutat la cel din Hed. Ramona, proprietara cârciumii, obişnuieşte să spună: „N-o fi ştiind Teemu diferenţa dintre corect şi greşit, dar să fiu a naibii dacă n-o ştie p-aia dintre bine şi rău!" Poate că are dreptate. Gaşca a ales să nu ţină cu Kevin, starul echipei, ci cu un director tehnic şi cu fiica lui. Dar poate fi o povară periculoasă pentru un director tehnic, dacă duce spre faliment clubul Găştii.

— Chiar aveţi încredere în Peter Andersson? I-am văzut anunţul mortuar în ziar, spune Adri.

Teemu ridică mirat dintr-o sprânceană:

— O fi fost vreo glumă.

— Sau poate că vreunul din partea ta de tribună încearcă să transmită un mesaj.

Teemu îşi scarpină fruntea cu prefăcută îngrijorare:

— E o tribună mare. Nu pot să-i ţin în frâu pe toţi.

— Dacă Benji păţeşte ceva, vă omor.

Teemu izbucneşte în râs de se cutremură pădurea.

— Nu vorbesc mulţi cu mine aşa, Adri.

— Eu nu sunt *mulţi*! i-o întoarce ea.

Teemu îşi aprinde o altă ţigară de la mucul primei.

— Tu l-ai învăţat pe frate-tu să joace hochei, nu?

— Eu l-am învăţat să se bată.

Copacii se cutremură din nou de hohotele lui Teemu.

— Şi-acum care dintre voi câştigă dacă vă bateţi?

Adri îşi coboară privirea. Vocea i se îngroaşă:

— Eu! Fiindcă am un avantaj necinstit. Benji nu-i poate răni pe cei pe care-i iubeşte.

Teemu încuviinţează admirativ. O bate prietenește pe umăr şi spune:

— De la Benji un singur lucru vrem pe gheaţă. Acelaşi lucru ca de la toată echipa.

— Să dea tot ce are mai bun şi să se distreze? întreabă Adri cu acreală.

Teemu rânjeşte amuzat. În cele din urmă şi Adri. Căci ştie prea bine ce vrea să spună. Victoria. Asta-i tot ce ţi se cere prin părţile locului. Teemu scoate un plic şi i-l întinde:

— Ramona a auzit că tu şi Sune aţi făcut echipă de hochei pentru fetiţe de cinci ani. Uite, ăştia sunt din Puşculiţă.

Adi ridică mirată privirea. „Puşculiţa” e o cutie pe care Ramona o ţine la Blană de Urs pentru clienţii fideli ai crâşmei, care fie îşi pierd locul de muncă, fie nu mai fac faţă facturilor. Acolo se pun toate bacşişurile, iar la Blană de Urs se lasă bacşiş mai generos decât s-ar putea crede. Teemu plăteşte întotdeauna dublu pentru bere, pentru că o dată, când era mai tânăr şi tocmai dăduse afară, a câta oară, vreun iubit nemernic al maică-mii, cineva le-a bătut la uşă şi le-a dat un plic întocmai ca acesta. Teemu n-a mai lăsat pe nimeni de atunci să o bată pe maică-sa, iar când a fost suficient de mare să pună pe picioare Gaşca, n-a uitat niciodată generozitatea clienţilor cârciumii. Îi spune lui Adri:

— Pentru crose şi patine. Sau ce le mai trebuie fetelor.

Adri încuviinţează recunoscătoare. Când Teemu pleacă spre maşină, îi strigă din urmă:

— Auzi? Mai dă-i lui Peter Andersson o şansă! Poate găseşte el o cale să salveze clubul.

Teemu închide portbagajul. Toporul e tot acolo.

— Îi dau o şansă lui Peter. Dacă nu-i dădeam, nu mai era de mult în oraş.

* * *

Peter rămâne în faţa uşii, dar scapă clanţa din mână, scoate cheia din broască şi se întoarce spre stradă. Richard Theo se apropie de el. E îmbrăcat în costum negru, deşi e în miezul verii. N-au vorbit niciodată unul cu altul, din câte îşi aminteşte Peter, dar ştie prea bine cine e Richard Theo. Ştie şi ce fel de politică propovăduieşte şi nu-i place. O politică agresivă, care învrăjbeşte oamenii. Dar, mai înainte de toate, Theo i-a dat de multe ori lui Peter impresia că urăşte hocheiul.

— Bună seara, Peter, sper că nu te deranjez, zice Theo.

Tonul politicos al bărbatului are ceva prevestitor de rău.

— Pot să te-ajut cu ceva? întreabă Peter, uşor confuz.

— Nu, dar eu pot, răspunde Theo.

— Cu ce?

Buzele politicianului schiţează un zâmbet.

— Pot să-ţi salvez clubul, Peter. Pot să-ţi dau o ultimă şansă să fii un învingător.

12.

SUNT GATA SĂ ARD CU VOI

Toţi oamenii care îşi petrec viaţa încercând să ajungă cei mai buni în ceva primesc, mai devreme sau mai târziu, aceeaşi întrebare: „De ce?" Căci, dacă vrei să fii cel mai bun în ceva, trebuie să sacrifici orice altceva. Prima dată când l-a întâlnit, în acea seară în capitală, când Peter pierduse primul mare meci din viaţa lui şi a intrat distrus în restaurantul părinţilor Mirei, l-a întrebat şi ea exact acelaşi lucru: „De ce?"

N-a putut să-i răspundă şi asta a iritat-o pe Mira la culme. Mulţi ani mai târziu, când erau deja căsătoriţi, aveau copii şi o întreagă viaţă împreună, a dat peste un citat vechi de o sută de ani, al unui alpinist, căruia i s-a pus întrebarea: „De ce ai vrut să escaladezi Everestul?" Alpinistul a răspuns nedumerit, ca şi cum întrebarea era bizară, iar răspunsul evident: „Pentru că există!"

Atunci Mira a înţeles. La urma urmelor, ea de ce a vrut să meargă la facultate, când nimeni din familia ei nu făcuse asta? De ce a ales dreptul, când toată lumea i-a zis că-i va fi prea greu? De ce? Pentru a afla dacă poate. Pentru că voia să escaladeze afurisitul ăla de munte. Pentru că muntele exista.

Aşa că ştie ce se întâmplă acum, poate chiar înainte ca Peter însuşi să fi înţeles. Stă lângă uşă şi aude frânturi din discuţia cu Richard Theo. Bărbatul ei va găsi o cale să-şi salveze clubul şi să se facă din nou indispensabil. Ca întotdeauna. Mira rămâne în hol, până aude Volvo-ul pornind. Pe fereastră, îl vede pe Peter plecând. Sticla de vin rămâne nedesfăcută, Mira pune paharele la loc în dulap. Pielea îi e rece sub verighetă când se duce la culcare. Va trece o noapte, iar mâine se va trezi şi va încerca să pretindă că totul e bine, deşi acum ştie că fiecare zi care trece face ca „la anul" să fie şi mai departe.

* * *

Peter conduce fără ţintă ore în şir. În cap îi stăruie aceleaşi întrebări: „Cât valorează un club de hochei? Pentru cine există? Cât de mult poate să coste?" Şi undeva, mai adânc, alte întrebări: „Ce ştiu să fac în afară de hochei? Ce fel de om aş fi fără hochei?"

N-a iubit niciodată altă femeie în afară de Mira şi ştie că ar fi foarte fericită dacă s-ar lăsa de hochei, dar, în adâncul sufletului, nu poate să nu se întrebe: „Chiar ar fi fericită? S-a îndrăgostit de un bărbat cu visuri şi ambiţii,

oare cum s-ar uita la el dacă trec anii şi el tot nimic n-ajunge?"

La răsărit, lumina se revarsă peste Björnstad aşa cum spunea mereu mama lui Peter că se întâmplă vara: „Ca şi cum însuşi Dumnezeu Tatăl a vărsat suc de portocale peste vârfurile copacilor!" Peter opreşte în faţa supermarketului şi, cu ochii închişi, îşi repetă la nesfârşit aceleaşi, aceleaşi, aceleaşi întrebări.

Primul lucru pe care i i-a spus Richard Theo ieri a fost: „Nu-ţi place politica mea, nu?" Peter a răspuns gânditor: „Cu tot respectul, prefer să mă distanţez de tot ce reprezinţi. Eşti populist". Theo a dat din cap liniştit, nepărând să i-o ia în nume de rău: „Populist se cheamă că eşti doar până câştigi alegerile. Apoi se cheamă că eşti partidul aflat la putere". Când a văzut privirea plină de dezgust a lui Peter, politicianul a adăugat: „Cu tot respectul, Peter, politica înseamnă să-nţelegi că lumea e complicată, oricât de mult ar vrea oamenii ca tine să fie simplă".

Peter a dat din cap dezaprobator: „Te hrăneşti din antagonisme. Politica ta creează conflicte. Excludere". Politicianul a zâmbit înţelegător: „Şi hocheiul? Ce crezi tu că le face hocheiul celor rămaşi pe dinafară? Îţi aminteşti de mine în anii de şcoală?" Peter şi-a dres atunci încurcat glasul şi a murmurat: „Erai cu câţiva ani mai mic, nu?" Richard Theo a dat din cap că nu – nici furios, nici acuzator, ci aproape resemnat: „Eram în clasă cu tine, Peter!

Peter nu ştie dacă Theo a plănuit discuţia asta doar ca să-l descumpănească, dar a funcţionat, în orice caz. Când şi-a aţintit ruşinat privirea în pământ, politicianul a zâmbit mulţumit şi i-a explicat apoi, cât se poate de simplu, de ce l-a căutat: „Am anumite contacte la Londra. Ştiu ce companie va cumpăra fabrica din Björnstad".

„Nici nu ştiam că se vinde!" a izbucnit atunci Peter, dar politicianul a ridicat modest din umeri şi i-a zis: „E datoria mea să ştiu lucruri pe care alţii nu le ştiu, Peter. Şi despre tine ştiu o grămadă. De asta sunt acum aici".

* * *

A doua zi dimineaţă, când Leo se trezeşte, casa e deja goală. Mama i-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie: „Sunt la serviciu. Taică-tu e la club. Sună-ne dacă e ceva. Ţi-am lăsat bani în sertar. Te iubim! *Mama*". Leo nu mai e copil. Observă şi el acel „tu". Tatăl *tău.* Nu „tata", perechea mamei.

Băiatul se duce în camera soră-sii, închide uşa şi se ghemuieşte pe podea. Sub pat sunt caietele Mayei, pline cu poezii şi cântece. Le citeşte printre lacrimi, unele ale ei, unele ale lui. Maya n-a fost niciodată ca alte surori mai mari, care ţipă şi îşi dau afară din cameră fraţii mai mici. Leo a avut întotdeauna voie să vină în camera ei. Maya îl lăsa să doarmă în patul ei când îi era frică sau când îi ascultau pe furiş pe părinţi cum se frâng vorbind

despre Isak. Podeaua din jurul patului Mayei a fost întotdeauna locul unde Leo s-a simţit cel mai în siguranţă. Dar acum e mare, iar Maya e în pădure cu Ana toată vara. Leo obişnuia să-i ceară Mayei sfatul în legătură cu orice, iar acum nu mai ştie pe cine să întrebe ce anume ar trebui să facă un frate când sora lui mai mare a fost violată. Sau ce poate face pentru părinţii lor, care nu mai sunt unul perechea celuilalt. Sau ce să facă el cu toată ura.

Undeva, pe ultimele pagini dintr-un blocnotes, găseşte un text care se cheamă „Chibritul". Rupe cu atenţie foaia şi o pune în buzunar. Apoi se duce la plajă.

•

Se scarpină tot timpul, tare şi adânc. Îşi întinde mai bine mânecile bluzei peste mâini.

* * *

Zilele acelea ploioase ar fi putut fi o şansă să se mai răcorească spiritele între Björnstad şi Hed, dar William Lyt o broboană de sudoare n-a precupeţit. Antrenorul lor i-a zis odată că n-a văzut în viaţa lui pe cineva „jucând cu o mai mare nevoie de afirmare". Poate că a vrut să-l facă pe William să vorbească despre complexele lui, dar băiatul a luat remarca drept un compliment.

Toată copilăria lui s-a străduit să redevină prietenul cel mai bun al lui Kevin din nou. Fuseseră cei mai buni prieteni, când se plimbau cu trotinetele în faţa casei lui Kevin şi jucau floorball în subsolul lui William. Apoi s-au apucat amândoi de hochei şi brusc a apărut Benji. Kevin n-a mai stat niciodată de-atunci lângă William în fotografiile cu echipa. William a făcut tot ce a putut să-l înlăture pe Benji – îl tachina pentru originea lui, hainele ieftine şi îl striga „săniuţa". Până când Benji l-a pocnit cu sania în gură. Asta l-a costat pe William doi dinţi din faţă şi respectul vestiarului. Mama lui William a cerut ca Benji să fie pedepsit pentru „atac", dar clubul n-a făcut nimic.

Când au mai crescut, William a încercat să-l pună în umbră pe Benji, lăudându-se că s-a culcat cu un ştiu câte fete, ca să pară mai bun de luat la petreceri decât „drogatul ăla care se caţără-n copaci". Minţea, bineînţeles. De fapt, a fost printre ultimii virgini din echipă. Dar, într-o zi, Kevin a venit în vestiar şi a strigat: „William! Te-aşteaptă prietenele la uşă!" William s-a ridicat stânjenit şi a ieşit. Coridorul era gol, dar pe podea era un pachet cu zece perechi de şosete albe, trei sferturi. Kevin i-a zis, râzând batjocoritor: „Ca să nu mai spele maică-ta de *fiecare* dată când te *culci* tu cu *prietena*!" William nu va uita niciodată cum a râs de el toată echipa. Mai ales Benji. A jucat ani de zile cu nevoia asta de afirmare apăsându-i greu pe umeri. Şi

acum? Clubul din Hed a însemnat un nou început pentru el, o şansă să devină, în sfârşit, lider. Nu vrea să mai fie niciodată băiatul cu şosetele.

În zilele acelea ploioase, s-a antrenat ridicând greutăţi şi s-a uitat la filmul de pe internet, în care steagurile roşii ale Clubului de Hochei Hed, clubul lui, ard. S-a uitat de nenumărate ori, sperând să găsească vreun indiciu care să-l trădeze pe şobolanul laş care a îndrăznit să facă filmul. În cele din urmă, a văzut ceva: mâna care ţinea bricheta era mică, a vreunuia cel mult de gimnaziu, iar când mâneca a alunecat un pic, pe braţul dezgolit s-au văzut urme de zgârieturi.

•

William îi sună pe cei mai solizi jucători din echipă. Cumpără ţigări şi se duc la plajă.

* * *

Chibritul

Dacă într-o cameră întunecată,
Zace închis vreun băiat, sau o fată,
Care se teme de întunericul tenebros,
Lăsat acolo, cu spaima până la os,
Doar pentru că viaţa-i un porc scârbos,
Dacă tu ai fi în camera aia încuiat,
Şi-n buzunar de-un chibrit ai dat,
Îl aprinzi, chiar dacă miros de gaz ai simţit.

Între ploaie şi zăpadă sunt doar câteva grade.
O casă se clădeşte de jos în sus şi de sus în jos arde.
Mi-aţi arătat lucruri de care mi-e mai fiică decât de moarte,
Dar uite că sunt gata să ard cu voi, dacă de-asta am parte.

* * *

Când soarele se întoarce în Björnstad, plaja se umple de adolescenţi care se prefac că nu se holbează unii la trupurile altora. La început e veselie şi zarvă, apoi o tăcere înfricoşată cuprinde pe nesimţite malul. Doi băieţi se urcă într-un copac şi pun steaguri noi ale clubului din Hed. Apoi William Lyt pleacă la vânătoare printre cearşafuri. Se opreşte în dreptul fiecărui elev de gimnaziu, cu o ţigară între degete şi întreabă:

— Ai o brichetă?

Nimeni nu-l priveşte în ochi. William îl apucă pe fiecare de braţ şi caută urmele de zgârieturi. Nici William nu ştie prea bine ce speră să găsească. La

urma urmelor, cine ar avea curaj să recunoască orice în faţa lui acolo? Dar vrea măcar să bage spaima în ei. Să nu mai îndrăznească niciodată să se pună cu echipa lui. Cu fiecare adolescent care dă din cap că nu, cu privirea înfiptă în nisip, inima lui William e mai uşoară. Cu fiecare copil care nu va mai avea curaj să fumeze în vara asta, William se simte mai mare.

Dar, deodată, se aude un clic. O dată, apoi încă o dată, apoi un scurt fâsâit când se aprinde flacăra. În spatele lui William, o voce subţire spune:

— Am eu brichetă!

•

Degetele lui Leo nu tremură. Mâneca bluzei alunecă, dezgolind braţul ridicat. Cicatricele lucesc.

* * *

„Ce... cum adică ştii şi alte lucruri despre mine?" a îngăimat Peter ieri. Richard Theo i-a răspuns nepăsător, aproape vesel: „Ştiu că clubul mai are maximum trei luni până la faliment, asta dacă amicul tău Frac mai vinde vreun supermarket. Şi ştiu şi că antrenorul seniorilor, Sune, e bolnav".

Peter a rămas cu gura căscată. Sune avea probleme cu inima încă de la începutul verii. Adri Ovich l-a găsit prăbuşit în casă, după ce nu venise la antrenamentul şcolii de patinaj pentru nou-înfiinţata echipă de fete. Adri l-a sunat pe Peter de la spital. Sune i-a rugat pe amândoi să nu spună nimănui, fiindcă nu sunt decât „nişte palpitaţii", iar bătrânul antrenor nu voia „să fac pe martirul, ce dracu'!"

Adri şi Peter şi-au ţinut gura, firește, dar, sincer vorbind, nu doar de dragul lui Sune. Peter avea motivele lui egoiste – nu putea recruta un nou antrenor fără sponsori şi bani, nu-i putea face pe jucători să semneze contracte noi fără antrenor, iar fără jucători n-avea cum să atragă nici antrenor nou, nici sponsori.

„După cum ziceam", a adăugat apoi Richard Theo liniştit, „e de datoria mea să ştiu astfel de lucruri. Am prieteni la spital. Şi aş vrea să-ţi fiu şi ţie prieten". Apoi i-a prezentat lui Peter, calm şi metodic, oferta. Noii proprietari ai fabricii vor avea nevoie de investiţii politice pentru a putea renova fabrica. El poate aranja asta. Dar viitorii proprietari au înţeles că trebuie „să se pună bine cu locuitorii", aşa că i-a convins că „modul cel mai simplu de a ajunge la inimile oamenilor este hocheiul".

Peter şi-a mutat încurcat greutatea de pe un picior pe altul şi l-a întrebat, încercând din răsputeri să-şi stăpânească vocea: „Din câte am auzit, celelalte partide nu vor să colaboreze cu tine. De unde să ştiu eu că poţi face tot ce promiţi?" Theo i-a răspuns senin: „Ieri, patinoarul încă nu-şi plătise factura de electricitate şi nu era mică, Peter. Dacă suni acum şi verifici, o să vezi că-i

plătită. Ţi-e de-ajuns atâta dovadă?"

Neliniştea l-a cuprins atunci pe Peter: „De ce fix clubul nostru? De ce nu te duci la clubul din Hed?" Politicianul a zâmbit din nou: „Cei din Björnstad sunt vestiţi că muncesc din greu. Şi ceea ce aţi reuşit acum douăzeci de ani, când tot oraşul a sprijinit clubul, are o forţă simbolică. Cum ziceţi voi: *Björnstad contra tuturor*?"

Peter a mormăit defensiv: „Parcă nu-ţi plăcea hocheiul". Theo şi-a îndreptat tacticos butonii manşetelor şi a răspuns: „Poziţia mea politică va fi întotdeauna că banii contribuabililor trebuie investiţi în asistenţă medicală şi slujbe, Peter, nu în sport!"

Peter s-a scărpinat stânjenit în creştetul capului şi a zis, încercând să nu pară impresionat de cuvintele lui Theo: „Adică o să bagi bani de la buget în fabrică şi le ceri noilor proprietari să sponsorizeze clubul de hochei. Şi uite-aşa eşti politicianul care a salvat şi fabrica, şi hocheiul în oraş. Ba, pe deasupra, mai şi pare că economiseşti bani publici... care pot fi investiţi în sănătate... Dumnezeule mare! O să câştigi alegerile viitoare cu asta!"

Theo şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor, radios şi foarte mulţumit de sine: „Noi doi avem multe în comun, Peter, să ştii! Doar că jucăm sporturi diferite. Ca să pot juca mai departe, trebuie să câştig alegerile. Iar tu, ca să poţi juca mai departe, trebuie să ai un club".

* * *

William are optsprezece ani şi, probabil, de două ori mai multe kilograme decât băiatul de doisprezece ani din faţa lui. Dar Leo nu dă înapoi. Înfruntă privirea lui William cu ochi care nu mai au nimic de pierdut.

Întreaga plajă se uită la ei, prin urmare, chiar dacă înainte s-a gândit, poate, că nu vrea să snopească în bătaie un băiat cu şase ani mai mic, William nu mai poate da înapoi acum. Mâinile i se strâng pe gâtul lui Leo, ca să-l oblige pe micul nemernic să stea nemişcat, dar se întâmplă ceva cu băiatul: strânsoarea îl face să intre în panică, gura i se deschide fără să vrea când simte unghiile înfigându-i-se în carne, sub bărbie, iar ochii îi lăcrimează. Există doar două reacţii viscerale posibile: să-l apuce disperat pe atacator de mâini sau să lovească din răsputeri.

Prima lovitură a lui Leo e în gol, dar băiatul continuă să izbească sălbatic şi a doua nimereşte urechea lui William. Nimeni nu-ţi spune înainte de prima bătaie din viaţă cât de al dracului de tare doare dacă loveşti în ureche. William îl slăbeşte din strânsoare preţ de o secundă, iar Leo nu scapă ocazia. Îl loveşte cu toată forţa şi îl nimereşte sub bărbie. Aude fălcile lui William trosnind violent. Probabil că şi-a muşcat limba, căci, în clipa în care se repede la Leo, îi ţâşneşte sânge din gură. Apoi totul se termină repede. Căci

William e prea masiv ca un băiat de doisprezece ani să aibă vreo şansă.

* * *

Peter a mai dat o dată din cap neîncrezător şi i-a spus lui Richard Theo: „Noi doi n-avem nimic în comun. Îţi pasă doar de putere!" Atunci politicianul a râs, pentru prima oară în acea discuţie: „Şi nu crezi că gândeşti la fel de politic ca mine, Peter? Astă-primăvară, când fiică-ta l-a acuzat pe Kevin Erdahl de viol şi sponsorii au încercat să te lase fără slujbă, ai reuşit să rămâi director tehnic doar fiindcă... Gaşca, sau cum îi zice, ţi-a ţinut partea, nu?"

Mici picături de sudoare rece încep să curgă pe ceafa lui Peter. „N-a fost... n-am avut nicio influenţă... nu eu le-am cerut să..." s-a bâlbâit el, dar Richard Theo i-a retezat-o: „Totul e politică. Toată lumea are nevoie de aliaţi!" Peter l-a întrebat atunci, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul: „Ce vrei de la mine?" Politicianul i-a răspuns sincer: „Când totul devine oficial, vreau să vii la o conferinţă de presă. Nu trebuie decât să zâmbeşti pentru camerele de luat vederi şi să dai mâna cu noii sponsori. În schimb, primeşti capital şi controlul total asupra clubului. Nimeni nu se va amesteca în deciziile tale. Ai şansa să pui pe picioare o echipă câştigătoare. Tot ce-ţi cer e... prietenia. Hai că nu-i prea mult, nu?"

Theo a zâmbit din nou şi, înainte ca Peter să apuce să răspundă, politicianul a adăugat ceea ce era cel mai important: „Şi o ultimă chestiune. Noii proprietari nu vor, firește, să fie asociaţi în vreun fel cu violenţa. Aşa că, la conferinţa de presă va trebui să spui că te distanţezi de Gaşcă şi că ai de gând să desfiinţezi locurile în picioare din tribună" Peter a amuţit atunci. Se pare că Theo pe asta se şi baza. I-a mai explicat binevoitor alte câteva aspecte şi, după ce a plecat, Peter a rămas năuc locului, nici el nu ştie pentru cât timp.

Când, în cele din urmă, s-a urcat în maşină şi a plecat în noapte, un singur gând îi răsuna în minte: Controlul asupra clubului? Cu un buget adevărat? Peter a fost adesea acuzat că se comportă de parcă le este cumva „superior din punct de vedere moral" altora. Poate că oamenii au dreptate. După el, un club de hochei are de-a face cu mai mult decât sportul, trebuie să fie o forţă incoruptibilă, niciodată influenţată de bani sau politică.

Dar cât e dispus să sacrifice din idealismul ăsta? Câţi duşmani e pregătit să înfrunte? Dacă ia puterea. Dacă învinge.

•

E pe cale să afle acum.

* * *

Richard Theo s-a urcat, la rându-i, în maşină şi a condus toată noaptea,

până la un mic aeroport, unde un amic tocmai aterizase. Amicul a dat mâna cu Theo şi a zis iritat:

— Sper să nu-mi fi irosit timpul cu tine!

Theo şi-a cerut scuze:

— Unele lucruri nu pot fi discutate la telefon.

— Mda, în fine... a încuviinţat amicul.

Atunci Theo i-a explicat:

— Le garantez prietenilor noştri din Londra investiţiile politice de care au nevoie, în teren şi în fabrică. Dar am nevoie de câteva lucruri în schimb. Există un grup de huligani care distrug clubul. Un politician nu poate face prea multe ca să-i oprească, dar un nou sponsor ar putea... înţelegi tu... să-şi folosească influenţa.

Amicul a încuviinţat din nou:

— Iar cu clubul ăla de hochei? De ce-i aşa de important pentru tine?

— E o chestie simbolică, a zis Theo zâmbind.

— Şi ce-ţi trebuie în schimb? a întrebat amicul.

— Noii proprietari trebuie să pună o condiţie înainte să sponsorizeze: ca directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad să se distanţeze de suporterii violenţi şi să desfiinţeze locurile în picioare din tribună.

— Nu pare mare lucru, a zis amicul.

— Fireşte că nu. Dar e important să vină direct de la noii proprietari ai fabricii şi nu de la mine.

Amicul îi promite. Îşi strâng mâna. Amicul se urcă în avion.

•

Richard Theo s-a urcat apoi în maşină şi, la întoarcere, s-a gândit tot drumul la faptul că doar cineva care n-a fost niciodată în Björnstad ar putea spune că „nu pare mare lucru”. De asta Theo e întotdeauna cu un pas înaintea tuturor. Nimeni nu mai pare să verifice nimic înainte de a deschide gura.

* * *

— William! William! şuieră undeva unul dintre coechipieri.

Leo e prea ameţit ca să-şi dea seama de unde se aude vocea. E întins pe spate şi nu mai vede nimic sub lovituri.

William apucă să ridice braţul o ultimă oară, dar unul dintre camarazi îl prinde de braţ şi repetă:

— William!

Cu coada ochiului, William vede că amicul îi arată ceva mai încolo, pe drumul care duce la plajă. O maşină a oprit. Din ea coboară doi bărbaţi în geci negre. Nu se apropie de plajă, nu-i nevoie. Gaşca nu s-a băgat niciodată în treburile adolescenţilor din oraş. Linia de marcaj dintre jocul serios al

seniorilor şi joaca juniorilor a fost întotdeauna clară. Dar William nu mai e în echipa de juniori şi acum nu mai e vorba doar de hochei.

William îi dă drumul lui Leo. Se ridică şovăind. Bărbaţii în geci negre nu se mişcă. William scuipă sânge, murdărindu-şi tricoul de salivă roşie.

— Dă-o dracu' de treabă... murmură el, suficient de încet ca nimeni să nu simtă că-i tremură vocea.

Se întoarce şi pleacă. Coechipierii îl urmează. Bărbaţii în geci negre rămân pe loc până când unul dintre prietenii lui William pricepe mesajul. Se urcă în copac şi dă jos steagurile Clubului de Hochei Hed. Bărbaţii în geci negre pleacă fără să scoată o vorbă, dar mesajul e limpede – jucătorii din Hed nu mai au ce căuta pe teritoriul celor din Björnstad.

Leo se aşază pe cearşaf, fără să se şteargă de sângele lui William. Gâtul îl doare atât de tare, încât e sigur că şi-a rupt ceva. Unul dintre prieteni îl bate pe umăr, iar un altul îi întinde o ţigară. Leo n-a fumat în viaţa lui, dar nici nu se poate apuca acum. Îl doare îngrozitor, dar se simte incredibil de bine.

N-a dat înapoi în faţa lui William Lyt şi nu sunt steaguri roşii noi în copaci în vara asta. Leo ar fi trebuit, poate, să fie mulţumit cu atât, dar inima băiatului de doisprezece ani bate pe o altă frecvenţă acum, pentru că tocmai a descoperit ceva. Adrenalina. Violenţa. E ca şi cum tocmai s-a îndrăgostit. Iar a doua zi dimineaţă, mama lui William Lyt va deschide cutia poştală şi o va găsi plină ochi cu brichete.

Oamenii ca William Lyt nu pot ignora astfel de provocări. Oamenii ca Leo Andersson asta şi vor.

13.

AŞA CĂ I-AU DAT O ARMATĂ

„Totul are un preţ, nimeni nu primeşte nimic pe degeaba”, spunea adesea bărbatul Ramonei. Primul lucru pe care voia să-l ştie, dacă afla că ai cumpărat ceva, fie o maşină nouă, fie un prăjitor de pâine la mâna a doua, era: „Cât ai dat?” Şi, indiferent ce răspundeai, izbucnea: „Păi te-au păcălit! Mie mi-l dădeau la jumate de preţ!” Ramona era atât de sătulă să audă asta, dar ce n-ar da acum să mai audă o dată. O iubea pe Ramona, iubea hocheiul şi obişnuia să spună că verigheta lor e cercul de punere în joc a pucului, de la centrul terenului, şi că n-are nevoie de una şi pe deget. Când viaţa era grea, nu zicea niciodată că „se rezolvă”, ci doar „Las’ că-ncepe mintenaş hocheiul!”. Când cineva spunea „vară”, îl corecta: „Se zice perioadă de cantonament”. Schimba foile calendarelor, astfel încât anul să înceapă în septembrie, căci pentru el atunci era anul nou, când Björnstad avea primul meci din sezon.

Sunt unsprezece sezoane de când a lăsat-o pe Ramona. Iar astăzi, un angajat al unei firme de vânzări prin telefon formează un număr, fără să-i pese prea mult cine ar putea răspunde:

— Domnul Holger? Bună ziua! strigă vânzătorul în receptor, când cineva răspunde la capătul firului.

— Holger e mort de unsprezece ani. Şi, înainte să moară, numai bună nu i-a fost ziua! Ce vrei, băiete? răspunde Ramona, de după tejghea, ţinând în mână un pahar cu al doilea mic dejun.

În receptor, se aude cum vânzătorul tastează anxios ceva.

— Nu sunteţi... *Blană de Urs*?

— Ba da, răspunde Ramona.

— Aha, îmi cer scuze, dar Holger e numele care apare în documentele noastre la *proprietar.*

— E crâşma noastră. Doar că eu fac totul pe-aici de la o vreme.

— Aha, ia să vedem ce scrie aici... Sunteţi... Ramona?

— Îhî.

Vânzătorul îşi ia din nou avânt şi turuie:

— Ce plăcere! Ce mai faceţi, doamna Ramona?

— Băiete, în vremurile astea există tehnologie care ajută oamenii ca mine să afle adresa de-acasă a unor oameni ca tine.

— Pof... tim?

— Lasă, c-ai auzit!

Urmează o scurtă tăcere, apoi vânzătorul îşi drege vocea şi pare, din motive neclare, că încearcă să-şi adune curajul, apoi spune, un pic cam exaltat:

— Vă propun un abonament la produse de îngrijire a pielii! În fiecare lună puteţi primi acasă opt produse, le alegeţi pe cele dorite şi le returnaţi pe celelalte fără costu...

— Opt? întreabă Ramona, după două guri zdravene de mic dejun.

— Da!

— Şi vrei părerea mea despre asta? Serios, băiete, crezi că are cineva atâta piele de îngrijit?

Vânzătorul n-are niciun răspuns standard pentru o asemenea întrebare, dar încearcă din nou:

— În momentul de faţă, avem o ofertă avantajoa...

Tonul Ramonei e, în acelaşi timp, defensiv şi iritat, ca şi cum urmează să-i spună vânzătorului că i-a călcat mâţa cu maşina, dar că mai nasoală a fost pentru ea toată tărăşenia, fiindcă lighioana mică a scăpat primele două dăţi când a încercat s-o omoare:

— Măi, băiete, oamenii la care suni tu nu-şi văd capul de treabă încercând să-şi ducă traiul. Opt produse de îngrijire a pielii? Lumea abia se târăşte de azi pe mâine.

Vânzătorul răspunde pe un ton hârşâit de pastile de gât şi resemnare:

— La fel şi eu...

— Ai mâncat ceva de dimineaţă, băiete? E cea mai importantă bere a zilei. Şi sigur e bună şi pentru piele, are tone de vitamine.

— O să-ncerc, promite vânzătorul.

— Ştii ceva, băiete? Dac-ajungi prin Björnstad, ai una din partea casei.

Ramona închide. „Totul are un preţ!" zicea Holger înainte s-o lase, iar când l-a îngropat, preotul a zis acelaşi lucru: „Tristeţea-i preţul iubirii, Ramona. O inimă frântă pentru una întreagă!" Nemernicul ăla de popă! Era abţiguit, cum altfel? Dar avea dreptate. Toată lumea plăteşte pe lumea asta – şi oamenii, şi societatea.

A fost o vreme când vânzătorii care sunau auziseră de Björnstad. „Björnstad? A, ăia cu hocheiul, nu?"

* * *

În parcul din faţa blocurilor cu chirie din Groapa, câţiva copii joacă hochei folosind zidul unui bloc drept poartă şi sticle de suc drept stâlpi. De la fereastră, Amat îi priveşte. Aşa juca şi el cu cei mai buni prieteni: Zacharias

şi Lifa. Era un joc simplu atunci. Fiecare cu crosa lui, o minge de tenis, două echipe.

Dar acum au şaisprezece ani, sunt aproape bărbaţi. În Groapa e tot mai rău. Sau poate că acum sunt suficient de mari să vadă realitatea din jur. Dacă vrei să înţelegi ce e Groapa, trebuie să ştii că locuitorii din cartierul ăsta privesc restul Björnstadului aşa cum restul Björnstadului priveşte oraşele mari: „Suntem doar un soi de rubrici negre în ziar pentru ei".

Lifa i-a zis cândva lui Amat: „Te iubesc dacă eşti bun la hochei, dar numai când câştigi vor spune că eşti din Björnstad. Când pierzi, vor spune că eşti din Groapa". Lifa nu mai joacă hochei de câţiva ani şi, de la o vreme, e altfel, mai dur. Umblă tot timpul cu gaşca lui frate-său şi face livrări pe motoretă, cu un rucsac în care Amat nu ştie ce e. Se întâlnesc tot mai rar de la un timp.

Zacharias îşi petrece timpul acasă, jucând jocuri pe computer toată noaptea şi dormind ziua. Părinţii sunt plecaţi la rude peste vară, iar Zacharias putea la fel de bine să fie în altă ţară, că nu conta – îşi petrece viaţa pe internet. La începutul verii, Amat îl suna în fiecare zi şi îl întreba dacă vrea să meargă la alergat, iar Zacharias încerca de fiecare dată să-l ademenească la el acasă, să joace jocuri şi să mănânce sandvişuri calde. Amat nu l-a mai sunat pe urmă, ca să nu fie tentat să-şi petreacă vara nefăcând nimic. Nimicul nu duce nicăieri, ştie prea bine.

Aşa că Amat se antrenează singur. Ridică greutăţi, folosindu-se de pat pe post de bancă de forţă, face flotări până îi dau lacrimile şi aleargă de-a lungul şoselei până vomită. Noaptea, driblează pucuri şi mingi printre sticle goale, în spălătoria comună a blocului. Repede, tot mai repede. Mama lui, Fatima, lucrează la spital vara. Iar seara ajunge târziu acasă, pentru că trebuie să ajute o prietenă bolnavă. Amat nu ştie cine e. Nu-i spune mamei că-i lipseşte, ca să n-o facă să se simtă vinovată. Fatima e genul de om care are grijă de toţi cei care au nevoie de ea, iar fiu-său e suficient de mare acum ca să stea la coadă.

În seara asta însă nu se antrenează. Nici nu doarme. Adolescenţii de vârsta lui, din Groapa, se întâlnesc noaptea sus, „pe deal", un povârniş la marginea pădurii, lângă fosta balastieră. Amat îi vede de la balcon – fac grătar, fumează iarbă, pălăvrăgesc vrute şi nevrute şi râd. Ca... adolescenţii.

Totul are un preţ. Se zice că-i nevoie de zece mii de ore de antrenament ca să ajungi cu adevărat bun într-un sport – câte o să-i ia lui Amat ca să poată pleca de aici? Nici echipă nu mai are. A renunţat la tot în primăvară, ieşind în faţă şi spunând adevărul despre ce i-a făcut Kevin Mayei. Nu i-a mai rămas nimic. Nici măcar tatălui Mayei nu-i pasă de el.

Îşi pune un tricou, iese din casă şi se îndreaptă spre deal. Cei mai mulţi dintre cei adunaţi în jurul grătarelor îl cunosc din copilărie, dar tot îl privesc

ca pe un animal aflat, de regulă, în captivitate şi care a reuşit să sară gardul. Se opreşte jenat, cu privirea în pământ, până când cineva începe să râdă şi îi întinde o ţigară. Amat nu întreabă ce fel de ţigară e.

— Ia, superstarule! E petrecere! zice fata care i-o întinde.

E dulce. Şi fumul la fel. Amat închide ochii şi pluteşte, iar când fata îl ia de mână, se gândeşte că poate rămâne aici, în Björnstad, până la urmă. N-au decât să se ducă dracului toate: hocheiul, clubul, cerinţele, presiunea. Nu vrea decât să fie normal o noapte. Să se afume cu iarbă până se pierde în văzduhul nopţii.

Se trezeşte cu o bere în mână. Nu ştie de la cine. Apoi o altă mână, apărută de niciunde, îl loveşte la subraţ cu atâta putere, încât scapă şi cutia cu bere şi ţigara. Amat ţipă „Ce dracu'!?", se întoarce instinctiv şi-l loveşte pe idiot în piept.

•

Lifa, prietenul lui din copilărie, e un tânăr solid acum. Pieptul nu i se clinteşte nici măcar un milimetru. Îl apucă pe Amat de tricou şi îi face vânt la vale, violent.

* * *

Frac cel înalt şi greoi, proprietarul de supermarketuri, întotdeauna mai bine dispus decât un labrador sub un aspersor de grădină pornit, se holbează şocat când Peter îi povesteşte toată istoria. Sunt în biroul lui Frac, plin de dosare cu evidenţa contabilă a clubului de hochei. Frac e ultimul mare sponsor al clubului şi îşi petrece tot timpul liber încercând să-şi dea seama cât timp mai poate susţine clubul fără ajutorul prefecturii.

— Nu pricep... De ce ar vrea Richard Theo să te dezici de...

Se ridică şi închide uşa înainte să termine fraza:

— ... de Gaşca?

Peter îşi freacă obosit cearcănele.

— Noii proprietari ai fabricii vor să sponsorizeze un „sport de familie". Dă mai bine în mass-media. I-au spus lui Theo că nu vor să le fie asociată imaginea cu „huliganismul". Şi, după treaba cu toporul înfipt în capota maşinii acelei politiciene...

— Păi şi cum o să facă asta? se întreabă Frac.

Peter închide ochii, epuizat.

— Trebuie să spun la o conferinţă de presă că am hotărât să desfiinţez locurile în picioare din tribună.

— Bine, dar acolo nu stau doar ăia din Gaşca...

— Nu. Dar toţi din Gaşca stau, de obicei, acolo. Lui Richard Theo i se rupe ce se-ntâmplă, îl interesează doar cum arată din afară.

Frac face ochii mari, fascinat:

— E dat dracului... Theo ăsta! Toată lumea ştie că Gaşca a votat să rămâi în club, la şedinţa din primăvară. Aşa că dacă *tu* te dezici de ei în presă, o să aibă efect... din plin.

— Da, iar Richard Theo obţine tot ce vrea: fabrica, slujbele, clubul. Toate meritele sunt ale lui, toată vina a altcuiva. Nici măcar Gaşca nu-l va urî, mă vor urî pe mine. Adică îi dăm tot ce-i trebuie ca să câştige alegerile locale viitoare.

— Nu poţi să faci asta, Peter! Gaşca o să... ştii care sunt... sunt câţiva duşi rău cu capul în Gaşca şi hocheiul e tot ce au pe lume! zice Frac.

Frac ştie ce vorbeşte, pentru că unii dintre ei lucrează la depozitul lui. Muncesc din greu şi au grijă ca toţi din schimbul lor să facă la fel. Dacă se dă vreo spargere în vreun supermarket, Frac nu trebuie să sune la vreo firmă de pază şi protecţie, rezolvă Gaşca. În schimb, Frac le aranjează orarul de muncă astfel încât băieţii să nu fie nevoiţi vreodată să-şi ia zile libere când Clubul de Hochei Björnstad joacă în deplasare. Dar, dacă vine poliţia la vreo săptămână după câte un meci, fişa de pontaj spune că erau la muncă fix la ora la care poliţia încearcă să demonstreze că au fost implicaţi într-un act de huliganism. „Huligani? Aici nu lucrează niciun huligan!" izbucneşte şeful, făcând pe niznaiul. „Gaşca? Care Gaşcă?"

Peter îşi frământă mâinile.

— Şi care-i alternativă, Frac? Lui Theo îi pasă doar de putere. Să lăsăm clubul pe mâna lui şi a unor investitori complet necunoscuţi e... pură nebunie. Pe de altă parte, Frac, clubul moare în trei luni dacă n-o facem!

— Mai vând un supermarket... sau iau un împrumut pe ăsta de aici, încearcă Frac.

Peter pune o mână fermă pe umărul prietenului.

— Nu pot să-ţi cer asta, Frac! Ai făcut destule pentru club.

Frac pare jignit.

— Club? Clubul suntem noi, Peter!

Încruntarea lui Peter se risipeşte într-un zâmbet abia schiţat.

— Ai început să vorbeşti ca Sune. Ce ne mai bătea la cap cu asta când eram mici: „Clubul suntem noi!" îl imită el pe bătrânul antrenor.

Frac şi Peter urau vara când erau mici, pentru că atunci patinoarul era închis. S-au împrietenit la cataramă într-o parcare goală, el, Frac şi încă vreo câţiva copii care n-aveau chef să se scalde sau să se joace de-a războiul în pădure. Jucau hochei pe asfalt, cu crose vechi şi o minge de tenis până la lăsarea întunericului, apoi plecau acasă cu genunchii juliţi, iar în inimă cu zece campionate mondiale câştigate. Iar acum sunt în aceeaşi parcare, căci aici şi-a construit Frac primul supermarket. Mângâie o fotografie veche de

pe perete şi-i spune lui Peter:

— N-aş face-o pentru club, idiotule, aş face-o pentru tine! Acum douăzeci de ani, când am câştigat argintul, tu ai primit pasa la sfârşitul meciului. Mai ţii minte de la cine a fost pucul?

Dacă-şi aminteşte? Toată lumea îşi aminteşte. Frac i-a pasat pucul, Peter a preluat şi a ratat înscrierea. Frac simte că au câştigat argintul, dar Peter simte doar că au pierdut aurul. A fost vina lui. Însă Frac îşi şterge lacrimile cu dosul mânecii şi spune încet:

— Dacă aş mai avea încă o sută de şanse să pasez pucul ăla, tot spre tine l-aş trimite, Peter. Mi-aş vinde toate magazinele pentru tine. Asta faci când ai un star în echipă, crezi în el! Îi pasezi pucul!

Privirea lui Peter e aţintită în podea.

— Unde se mai găsesc prieteni loiali ca tine, Frac?

Frac roşeşte mândru.

— Pe patinoar. Doar pe patinoar.

* * *

Un unchiaş matusalemic intră în Blană de Urs târşâindu-şi picioarele. Ramona nu l-a văzut niciodată fără ceilalţi patru din chinta unchiaşilor. Arată de parcă a îmbătrânit cu încă o jumătate de viaţă peste noapte, ca şi cum anii au căzut pe el grămadă toţi deodată.

— Ăilalţi au dat p-aci? întreabă el, referindu-se la cei mai buni prieteni ai săi, cu care se întâlneşte zilnic de când se ştie.

Ramona dă din cap că nu şi-l întreabă:

— I-ai sunat?

Bătrânul spune cu tristeţe:

— N-am numărul lor de telefon.

An de an, zi de zi, unchiaşii s-au întâlnit fie la patinoar, să se uite la hochei, fie la Blană de Urs, să vorbească despre hochei. Şi ei au acelaşi calendar ca şi Holger, unul în care anul începe în septembrie. La ce să le trebuiască numerele de telefon?

Bătrânul rămâne pierdut în faţa barului. Apoi pleacă acasă. El şi prietenii lui erau cinci bărbaţi care stăteau la bar în fiecare zi şi vorbeau despre sport. Şi nu vor să fie cinci bărbaţi care stau la bar în fiecare zi şi doar beau.

* * *

Adolescenţii din jurul grătarelor au amuţit. Lifa a ajuns, în timp record, de la a fi un oarecare la unul cu care nu se pune nimeni. N-are nevoie să ridice vocea.

— Cine-i mai dă lui Amat vreo nenorocită de bere sau vreo ţigară nu mai

calcă pe-aici! S-a înţeles?

Tuşind, Amat urcă înapoi dealul, în patru labe. În spatele lui Lifa e Zacharias, deloc în largul lui şi cu brânză topită pe tricou. Când Lifa a venit la el acasă, cu puţin timp în urmă, şi i-a zis că a auzit că Amat e pe deal, Zacharias a încercat să-l convingă pe Lifa să stea la un sandviş cald mai bine. A fost de-ajuns ca Lifa să-i arunce o privire, că Zacharias şi-a şi pus pantalonii şi l-a urmat fără să mai scoată un sunet.

— Mă distrez, Lifa! Vezi-ţi de rahaturile tale! reuşeşte Amat să bălmăjească.

Lifa îşi strânge pumnii, dar nu loveşte. Pleacă dezamăgit spre blocuri. Zacharias îl ajută pe Amat să se ridice, mormăind:

— Amat, nu eşti tu ăla să...

— Nu sunt eu ăla să ce? Nu mai e niciun *eu* care să nimic! Nici echipă nu mai am!

Amat îşi dă singur seama cât de patetic sună. Lifa se întoarce pe deal cu un grup de copii, cu crose în mâini, îl atinge pe unul dintre ei pe umăr şi-l îndeamnă:

— Spune-i cine eşti când jucaţi!

Băiatul tuşeşte intimidat şi se uită la Amat pe sub breton când şopteşte:

— Sunt... tu.

Din părul lui Amat cade pietriş. Lifa îi pune un deget în piept.

— Îţi plângi de milă?

— Nu-mi... începe Amat.

Dar Lifa îl întrerupe, arătându-i spre blocuri:

— Eu şi Zach am jucat hochei cu tine în parc în fiecare nenorocită de zi! Ai impresia că ni se părea mişto de fiecare dată? Nu crezi că Zach ar fi preferat să se joace pe computer?

— Ba cum să nu, cum să nu! întăreşte Zach, scuturându-şi discret firimiturile de brânză de pe tricou.

Ochii lui Lifa ard.

— Am jucat cu tine în fiecare seară fiindcă am priceput ce talent ai, la dracu', am înţeles unde poţi să ajungi!

— Nu mai am nici măcar echipă! se smiorcăie Amat.

Dar Lifa îl întrerupe din nou:

— Gura! Valea acasă! Şi ştii de ce? Fiindcă fie că te laşi păgubaş, fie că nu, copiii ăştia oricum vor face ca tine! Aşa că te duci să te antrenezi, la dracu'! Când o să fii jucător profesionist în LNH şi-ţi iau un interviu ăia de la TV, o să le spui că eşti de-aici. Că eşti din Groapa şi ai ajuns cineva! Şi fiecare mucos din Groapa o să ştie asta şi-o să vrea să fie ca tine, nu ca mine!

Lacrimile i se rostogolesc lui Lifa pe obraji, dar nu-i pasă, nici măcar nu

încearcă să le ascundă.

— Nemernic egoist! Tu chiar nu pricepi că toţi ar da orice să aibă talentul tău?

Mâinile lui Amat tremură. Lifa se apropie de el şi-l îmbrăţişează, de parcă au din nou opt ani. Îl sărută pe cap şi-i şopteşte:

— O s-alergăm cu tine! Fiecare tăntălău de-aici o s-alerge cu tine în vara asta dacă trebuie!

Lifa nu vorbeşte prostii. Aleargă cu Amat de-a lungul şoselei în noaptea aceea până se prăbuşeşte, iar după ce Amat îşi aduce prietenul acasă în spinare, Zacharias se duce cu el să alerge. Când Zacharias nu mai poate, apar alţi doi. În total două duzini de tăntălăi care promit să nu mai bea şi să nu mai fumeze câtă vreme Amat are nevoie să se antreneze cu cineva.

Peste zece ani, când Amat va fi jucător profesionist, nu va uita toate astea. Unii dintre cei care aleargă acum cu el vor fi murit deja de supradoze, alţii în încăierări, unii vor fi la închisoare, iar alţii îşi vor fi distrus viaţa. Dar unii vor avea vieţi împlinite, oneste. Şi toţi vor şti că, preţ de-o vară, au alergat pentru ceva. Amat va da interviuri în engleză la televiziune şi reporterul îl va întreba unde a crescut, iar el va răspunde: „I'm from Groapa!”[1] Şi fiecare tăntălău va şti că îşi aduce aminte de ei.

•

Nu mai avea echipă. Aşa că i-au dat o armată.

[1] „Sunt din Groapa!“ (n. tr.).

14.

O STRĂINĂ

Peter cutreieră singur Björnstadul. Trece pe lângă casa în care a pierdut-o pe maică-sa şi s-a ascuns de tristeţea lui taică-su, apoi pe lângă patinoarul unde şi-a găsit al doilea cămin, pe lângă lac şi dincolo de parcările unde şi-a găsit cei mai buni prieteni, pe Frac şi pe Mistreţul. Când Peter a semnat contractul de profesionist, a jucat hochei cu ei o ultimă seară, înainte să plece în Canada, cu o minge de tenis pe asfalt, aşa cum făceau când erau copii. Era aproape paralizat de emoţie, dar prietenii i-au spus: „Ei, hocheiul e un joc simplu. Dacă dai la o parte toate rahaturile din jurul lui, tribunele, publicul, tabelele de scor şi banii, e simplu – fiecare cu crosa lui, două porţi, două echipe".

Sune a fost, bineînţeles, cel care le-a insuflat totul. La Sune se duceau întotdeauna să-i ceară sfatul – şi despre viaţă, şi despre hochei. Antrenorul le era mai tată decât le-au fost vreodată propriii taţi. Aşa că la el se duce Peter şi acum. Acasă la antrenorul lui, ca să-i spună că i s-a oferit o ultimă şansă să salveze clubul.

Bătrânul antrenor s-a mai împuţinat la trup din cauza problemelor cu inima. Umerii îi sunt căzuţi, tricoul cu ursul atârnă pe el. E necăsătorit şi n-are copii, e ca un general bătrân care a servit hocheiul o viaţă întreagă. „Când a îmbătrânit aşa de tare?" se întreabă Peter, iar Sune pare că-i citeşte gândurile, căci zâmbeşte obosit şi-i răspunde:

— Lasă că nici tu nu eşti vreun boboc de trandafir japonez, să-ţi fie clar!

Un căţeluş latră bucuros la picioarele bătrânului, care îl bombăne:

— Poartă-te ca un căţel civilizat! Sau măcar prefă-te!

— Cum te simţi? întreabă Peter.

Sune îl bate părinteşte pe umăr şi face semn spre cearcănele lui Peter.

— Arăţi cam cum mă simt eu. Cu ce pot să te-ajut?

Aşa că Peter îi povesteşte tot: cum poate salva ursul de pe tricoul lui Sune, dar numai cu ajutorul unui sponsor puternic, despre care nu ştie nimic şi al unui politician în care n-are încredere, iar asta doar cu condiţia să desfiinţeze locurile în picioare din tribună şi să dea afară Gaşca, adică pe cei care l-au salvat de la concediere în primăvară.

Sune ascultă. Apoi zice:

— Vrei cafea?

— Am venit să-ţi cer sfatul, răspunde Peter nerăbdător.

Sune dă din cap neîncrezător şi spune răstit:

— Baliverne! Când îţi eram antrenor şi urma să execuţi o lovitură de pedeapsă, întotdeauna treceai pe la banca jucătorilor înainte, ca să creadă toţi că voiai să-mi ceri sfatul. Era drăguţ din partea ta să fii respectuos cu antrenorul tău, dar ştim amândoi că deja hotărâseşi ce voiai să faci. Aşa cum ştii şi acum. Hai, stai la cafea! Are un gust scârbos, da-i tare!

Peter se încăpăţânează să rămână în hol.

— Chiar dacă *aş salva* clubul... tu nu mai poţi antrena echipa, şi-atunci n-am antrenor!

Sune îi răspunde cu un hohot de râs. Abia când se duce după el în bucătărie, Peter înţelege de ce. Sune nu e singur. La masa din bucătărie e o străină. Sune clipeşte satisfăcut.

— Dânsa e Elisabeth Zackell, bănuiesc că o recunoşti. A sunat la uşă mai devreme să-mi spună că-i gata să-mi ia slujba.

* * *

Mira Andersson stă pe treptele de la intrarea în casa micuţă. Aşteaptă un bărbat care nu mai vine. Ştie ce-ar fi zis colega: „Bărbaţii! Ştii de ce nu poţi să ai încredere în ei? Pentru că iubesc *bărbaţi*! Nimeni nu iubeşte bărbaţii mai mult decât *bărbaţii* înşişi, Mira! Nici la sport nu se pot uita, dacă nu e cu bărbaţi! Bărbaţi asudaţi, care gem şi se luptă cu alţi bărbaţi în faţa a zece mii de bărbaţi în tribună – asta vor bărbaţii. Să dea naiba, parcă văd că apare un nou gen de pornografie, doar cu bărbaţi, care are drept grup-ţintă bărbaţii heterosexuali, care nu se excită deloc când văd bărbaţi goi, dar n-au încredere că femeile au competenţa necesară pentru sex!”

Colega o face adesea pe Mira să râdă. Ca atunci când un tip în costum a strănutat asurzitor, fără jenă în timpul unei întâlniri cu un client, fără măcar să încerce să-şi acopere gura, iar colega a izbucnit: „Bărbaţii ăştia! Cum era dacă aveaţi ciclu menstrual? Nu sunteţi în stare să vă ţineţi doar pentru voi nici măcar flegma în public!”

Dar astăzi n-a făcut-o pe Mira să râdă, ci doar să se ruşineze. O bate la cap de când sunt prietene că ar trebui să-şi facă o firmă împreună. Mira n-a avut niciodată nevoie de scuze, căci era doar o fantezie distractivă, ceva spus în glumă, despre care râdeau o dată la câteva luni, la o sticlă de vin şi un hybris tot mai mare. Dar astăzi colega a dat buzna în biroul Mirei, cu o hârtie în mână şi i-a zis: „E liberă clădirea!” Clădirea la care au visat ani de zile, în care Mira şi colega şi-ar putea face firma, un loc unde i-ar putea atrage, fără probleme, pe câţiva dintre clienţii mari ai firmei la care lucrează amândouă acum. Sediul perfect.

Dar Mira a răspuns ca de obicei: „Nu pot acum. Slujba lui Peter, copiii... Trebuie să-i fiu Mayei alături". Colega s-a aplecat atunci peste masa de scris a Mirei: „Ştii că ar veni după noi clienţii. Am economisit suficient de mulţi bani. Dacă nu acum, atunci *când*?" Mira caută scuze, dar singura care îi trece prin minte e timpul. Să faci o firmă de la zero cere zi de muncă dublă, şapte zile pe săptămână. Când să facă asta, plus antrenamentele de hochei ale lui Leo, vânzarea de bilete pentru tombola şcolii şi voluntariatul la bufetul patinoarului?

Colega o priveşte în ochi, foarte serioasă: „Eşti patru femei diferite întruna, Mira. Şi-ncerci să fii totul pentru toţi, tot timpul. O soţie bună, o mamă bună, o angajată bună. Până când?"

Mira s-a prefăcut că se uită într-un document important din computer, dar, până la urmă, a cedat şi a murmurat: „Ai zis patru. Soţie, mamă, angajată... care-i a patra?" Colega s-a aplecat atunci peste masă, a închis monitorul şi a ciocănit întristată în sticla ecranului: „Ea, Mira! Când e rândul femeii ăsteia?" Mira a rămas cu privirea aţintită în ochii propriei reflexii din ecranul negru.

Iar acum stă pe treptele casei. Bea vin. Şi aşteaptă un bărbat care nu mai vine.

* * *

Peter îi întinde mâna. Elisabeth Zackell i-o strânge fără mare tragere de inimă. Limbajul trupului ei e de-a dreptul bizar, ca şi cum e o Elisabeth Zackell mai mică acolo, înăuntru, care încearcă să o dirijeze pe cea mare cu un controler.

— Te-am văzut jucând la Jocurile Olimpice... recunoaşte Peter.

Zackell pare că nu ştie ce să spună despre comentariul ăsta, aşa că Sune intervine:

— Ei, la dracu', Peter, ai în faţa ta două sute patruzeci şi patru de participări în competiţii internaţionale! Medalii la Jocurile Olimpice şi la Campionatul Mondial! Şi şi-a luat şi licenţa de antrenor! Dacă era bărbat, erai în genunchi acum şi o *implorai* să-mi ia slujba!

Peter ia cana cu cafea, se prăbuşeşte pe un scaun la masa din bucătărie şi se uită ruşinat la Elisabeth Zackell.

— Dacă erai bărbat, aveai deja o slujbă la un club de elită, nu-i aşa?

Zackell încuviinţează scurt şi spune:

— Nu mi s-a dat şansa să antrenez o echipă bună, aşa că m-am hotărât să iau una proastă şi să o fac bună.

Sprâncenele lui Peter zvâcnesc de indignare, Sune râde în hohote, iar Zackell nu pricepe ce anume a zis de a trezit asemenea reacţii.

— Păi sunteţi slabi rău, nu?

Peter zâmbeşte forţat.

— De unde ştii că ne trebuie antrenor nou? Sune n-a spus nimănui despre boală...

Dar se opreşte, dându-şi brusc seama care e răspunsul: „Richard Theo". Nu-i nevoie să-i spună Zackell. Îşi bea cafeaua şi spune, mai mult pentru sine:

— Deştept Theo ăsta. O antrenoare...

— Fiică-ta e fata violată? îl întrerupe Zackell.

Peter şi Sune îşi dreg stânjeniţi vocea. Dar Zackell insistă, nedumerită:

— A fost sau nu? Violată? De un jucător crescut de voi?

Vocea lui Peter sună spart:

— De asta ai venit? Să-l ajuţi pe Richard Theo în marea lui lovitură de spălare a imaginii publice? O antrenoare la fostul club al violatorului? Presei o să-i placă la nebunie.

Zackell se ridică, pierzându-şi răbdarea.

— N-am treabă cu presa. Cu asta te ocupi tu. Şi mă doare undeva de Richard Theo, nu pentru el am venit.

Peter şi Sune se uită unul la celălalt.

— Dar de ce-ai venit? întreabă Sune.

— Să fiu antrenoare de hochei, răspunde Zackell.

•

Sune se scarpină pe burtă. El e cel care obişnuieşte să spună că doar ne prefacem că hocheiul e complicat, când, de fapt, nu e. Dacă dai la o parte toate rahaturile din jurul lui, jocul e simplu – fiecare cu crosa lui, două porţi, două echipe. Noi contra voastră.

•

Din grădină se aude un zgomot. Sune ridică privirea şi zâmbeşte larg. Peter e prea adâncit în propriile gânduri ca să recunoască zgomotul.

— Eu... începe el, străduindu-se să sune ca un bărbat stăpân pe sine, ca un director tehnic, ca un lider.

Dar e întrerupt de acelaşi zgomot: „Pac!" Băiatul care era Peter cândva, visătorul, ar fi recunoscut imediat zgomotul. Se uită întrebător spre Sune. *Pac! Pac! Pac!* se aude din grădină.

— Ce-i asta? întreabă Peter.

— A! Oare-am uitat să vă zic? rânjeşte Sune, cu aerul unuia care n-a uitat nici pe dracu'.

Peter se ridică şi iese în grădină. În spatele casei lui Sune, o fetiţă de patru ani şi jumătate şutează în zid, cu toată forţa, puc după puc.

— Mai ţii minte, Peter, când veneai aici şi făceai la fel? E mai bună decât

tine. Ştia deja ceasul când a venit! spune Sune mulţumit.

Peter urmăreşte traiectoria pucului spre zid şi amintirile îl duc în urmă cu o viaţă. Da, e un joc simplu, de fapt. Fetiţa ratează un şut, se enervează brusc şi dă cu crosa de zid. Crosa se crapă şi abia atunci fetiţa se întoarce şi dă cu ochii de ei. Peter vede cum fetiţa se fereşte instinctiv, ca de o lovitură, şi toată copilăria lui îi zguduie pieptul.

— Cum te cheamă? şopteşte el.

— Alicia, răspunde ea.

Peter îi vede atunci vânătăile. Aşa avea şi el. Ştie că n-are de ce să o întrebe ce e cu ele, căci copila îl va minţi. Copiii le sunt al naibii de loiali părinţilor. Aşa că Peter se lasă pe vine şi-i promite, cu toată disperarea propriei copilării în glas:

— Văd că eşti obişnuită să fii pedepsită când greşeşti. Dar hocheiul n-o să-ţi facă asta niciodată. Pricepi ce zic? Hocheiul n-o să-ţi facă niciodată rău!

Fetiţa dă din cap că da. Peter îi aduce o altă crosă. Alicia continuă să şuteze. În spatele lor, Sune zice:

— Ştiu c-ai hotărât deja să salvezi clubul, Peter. Dar e bine să ţi se amintească de dragul cui vrei să-l salvezi.

Peter clipeşte spre bătrânul antrenor mai des decât ar vrea.

— Ai antrenat echipa de seniori a clubului de când mă ştiu. Şi-acum, dintr-odată, eşti gata să-ţi dai slujba unei... străine?

Încearcă să ascundă cât de bine poate faptul că „străină” nu era tocmai primul cuvânt care i-a trecut prin minte. Sune răspunde, răsuflând anevoios:

— Mi-am dorit întotdeauna să fie mai mult decât un club de hochei. Nu cred în scoruri şi clasamente, ci în semne şi simboluri. Cred că-i mai important să formezi oameni, nu staruri. Şi tu gândeşti la fel.

— Şi crezi că Elisabeth Zackell asta din bucătărie gândeşte la fel?

Sune zâmbeşte, dar bărbia i se mută sceptic într-o parte.

— Nu. Elisabeth Zackell nu-i ca noi. Dar, în momentul ăsta, e ceea ce-i trebuie clubului.

— Eşti sigur? întreabă Peter.

Sune îşi strânge cureaua. Inima slăbită a făcut pantalonii să-i rămână mari. Fireşte că nu vrea să-şi dea slujba, nimeni n-ar vrea. Dar Sune şi-a dedicat viaţa clubului, ce fel de lider ar fi dacă n-ar fi gata să-şi înghită mândria când clubul stă să moară?

— Când naiba poţi fi sigur de ceva pe lumea asta, Peter? Tot ce ştiu e că ursul trebuie să fie un simbol pentru ce are mai bun oraşul ăsta, dar acum unii vor să-l îngroape ca pe simbolul a tot ce-i mai rău aici. Şi, dacă-i lăsăm pe împieliţaţii ăştia să-şi facă mendrele, dacă-i lăsăm să mute toţi banii în Hed de-ndată ce le convine situaţia, ce le dăm de înţeles copiilor din oraş? Că

n-am fost decât un simplu club? Că asta se-ntâmplă când ai curaj să ieşi în faţă şi să spui adevărul?

— În ce fel e diferită de tine Zackell?

— E o învingătoare, răspunde Sune.

Cei doi bărbaţi rămân fără cuvinte. Se uită tăcuţi cum Alicia şutează pucuri în zid. *Pacpapepacpacpac!* Peter se duce la toaletă, dă drumul la apă şi stă în faţa oglinzii fără să se uite în ea. Când iese, vede că Zackell deja şi-a pus ghetele.

— Unde te duci? întreabă Peter.

— Păi n-am terminat? răspunde Zackell, ca şi cum tocmai şi-a luat singură slujba de antrenoare.

— Trebuie să vorbim despre echipă, nu? zice Peter.

— Pun de cafea, zice Sune şi intră în bucătărie.

— Nu beau cafea, spune Zackell.

— Nu bei CAFEA?! sare Sune ca ars.

— Ţi-am zis de când am venit.

— Am crezut că-i o glumă!

Stând între ei, Peter îşi freacă pleoapele şi zice obosit:

— Alooo! Echipa! Când vorbim despre echipă?

Elisabeth Zackell arată ca şi cum Elisabeth Zackell cea foarte mică dinăuntru aleargă încolo şi-ncoace în creierul lui Elisabeth Zackell cea mare, încercând să găsească un întrerupător.

— Ce echipă? întreabă ea.

•

Jocul o fi simplu, dar oamenii – niciodată. *Pac! Pac! Pac!*

15.

VIDAR RINNIUS

În scurt timp, personalul şcolii din Björnstad va avea şedinţa de planificare a primului semestru al noului an şcolar. Se vor discuta bugetul, planul de învăţământ şi renovarea sălii de sport. Dar un profesor va întreba de un elev pe nume Vidar, apărut brusc pe lista unei clase. Directorul îşi va drege încurcat glasul şi va spune: „Da, e un elev care a mai fost la noi la şcoală şi care revine de anul ăsta. Am primit târziu înscrierea...” Profesorul va întreba unde a fost, între timp, elevul, dacă a urmat cursurile vreunei alte şcoli. „Mmm, Vidar a studiat în... într-un sistem alternativ de educaţie...” îşi drege din nou glasul directorul. „Adică la... şcoala de corecţie?” întreabă profesorul. „Cred că e mai degrabă o instituţie de... reabilitare”, îl corectează directorul. Profesorul însă nu pare a înţelege sau a da doi bani pe diferenţă.

Un alt profesor, va şopti din fundul încăperii: „Vătămare corporală şi deţinere de narcotice. A-ncercat să omoare în bătaie un poliţist!” Un altul va pufni: „Eu la mine-n clasă să nu-l văd pe psihopatul ăla!” Altcineva va întreba cu voce tare: „Dar nu primise pedeapsă mai lungă?”, însă nimeni nu-i va răspunde. Un altul va întreba îngrijorat: „Vidar? Care-i numele de familie?” Genele directorului se vor zbate ca aripile unui colibri când va răspunse: „Rinnius. Vidar Rinnius. E fratele mai mic al lui Teemu Rinnius”.

* * *

Elisabeth Zackell se scarpină pe cap. Greu de zis dacă tunsoarea e făcută de un stilist sau din greşeală. Iese din casa lui Sune, în ghetele butucănoase, făcute să înfrunte geruri, şi cu cel puţin două numere mai mari. Îşi aprinde o ţigară. Peter iese după ea, îngrijorat de-a binelea:

— Ce faci? întreabă el.

Zackell, în mod vădit nu e o prea bună cunoscătoare a firii umane, se gândeşte că Peter vorbeşte despre ţigară:

— Asta? Eh... nu ştiu. Sunt vegană, nu beau alcool sau cafea. Dacă nu fumez, niciun om întreg la minte n-ar avea încredere în mine, zice ea, nu ca pe o glumă, ci ca pe un fapt la care a cugetat îndelung.

Peter oftează adânc, apoi începe să tuşească.

— Nu poţi să vii pur şi simplu aici şi să crezi că primeşti jobul de antrenor fără să explici ce ai de gând să faci cu echipa *noastră*!

Zackell trage voluptuos din ţigară şi îl studiază pe Peter, cu capul lăsat uşor într-o parte:

— Echipa voastră?

— Da! Aia pe care vrei s-o antrenezi!

— A, echipa ta de seniori? E varză. O gaşcă de foşti, prea bătrâni şi slab pregătiţi ca să-i vrea altcineva.

— Şi tu poţi să scoţi ceva din ei? Asta zici?

Zackell chicoteşte – nu prietenos, nu şarmant, ci disprețuitor:

— Nu, nu, nu, te rog! O echipă care-i varză nu poate fi redresată, că nu-s Harry Potter!

Lui Peter îi intră fum de ţigară în ochi şi îşi pierde cumpătul:

— Şi-atunci ce cauţi AICI? Ce VREI?

Zackell scoate lista mototolită din buzunar. Suflă fumul în altă parte, astfel încât să nu-i mai intre în ochi lui Peter, cu un aer care parcă spune că nu vrea să-şi ceară scuze că fumează, ci doar regretă că Peter nu e fumător.

— Eşti supărat?

— Nu sunt... supărat, se adună Peter.

— Că pari cam supărat, de-aia zic.

— Nu sunt SUP... Termină!

— Ăăă, mi s-a zis că nu prea mă pricep să mă port cu... oamenii. Când e cu chestii... cu sentimente, recunoaşte Zackell, dar chipul îi e în continuare complet lipsit de expresie.

— Nu zău! N-aş fi zis! mormăie Peter sarcastic.

Zackell îi întinde lista şi adaugă:

— ... dar sunt o antrenoare bună. Şi-am auzit că tu eşti un director tehnic bun. Dacă-i faci pe ăştia de pe listă să-mi dea tot ce au mai bun în ei pe gheaţă, o să fac din ei o echipă câştigătoare.

Peter citeşte numele: Bobo, Amat, Benji.

— Ăştia-s adolescenţi... Unul dintre ei are doar şaisprezece ani... Din *ei* vrei să faci echipă de seniori?

— Nu din ei fac echipă de seniori. Ei doar trebuie s-o susţină. Uite, ăsta e noul nostru căpitan, îl întrerupe Zackell.

Peter se holbează la ea, apoi la numele de pe listă pe care i-l arată.

— Pe EL vrei să-l faci căpitan? Al echipei de SENIORI???

Femeia răspunde de parcă e cel mai firesc lucru cu putinţă:

— Nu. Tu o să-l faci. Că tu te pricepi la oameni.

Apoi îi întinde o altă bucată de hârtie. Cu un singur nume: Vidar. Peter îl citeşte şi începe să urle:

— NICI MORT!

— A, îl cunoşti?

— Dacă-l cunosc!? El... a...

Peter tremură şi se răsuceşte de nervi, ca un ceasornic înnebunit. Sune e în pragul uşii cu cafeaua. Zackell refuză ceaşca, dar Sune i-o pune în mână. Apoi râde, văzând numele de pe hârtie.

— Vidar? Băiatul ăla... mda. Nu poate juca în echipa ta. Din motive... geografice.

Zackell spune, fără pic de îngâmfare:

— Mi s-a garantat că va fi eliberat în curând.

— De la clinică? Cum naiba a fost posibil? izbucneşte Sune.

Zackell nu spune „Richard Theo", ci doar:

— Asta nu-i problema mea. Problema mea e că-mi trebuie un portar şi se pare că el e cel mai bun portar din Björnstad.

Peter se strânge literalmente în braţe de furie.

— Vidar e un INFRACTOR şi un... un... PSIHOPAT! NU joacă în echipa mea!

Zackell ridică din umeri şi îl corectează:

— Nu-i echipa ta. E a mea. M-ai întrebat ce *vreau.* Vreau să câştig. Şi pentru asta nu sunt de ajuns câţiva jucători bătrâni pe care nu-i vrea nimeni. Trebuie să-mi daţi mai mult.

— Ce? bolboroseşte Peter, sprijinindu-se resemnat de zidul casei.

Zackell scoate un nor de fum şi răspunde:

— O bandă de haiduci.

* * *

Teemu Rinnius intră în Blană de Urs. Ramona se apleacă peste tejgheaua barului şi îl mângâie drăgăstos pe obraz. A adus cu el două plase, una cu mâncare, iar cealaltă, mai mare, burduşită cu pachete de ţigări. Când Holger a lăsat-o, Ramona n-a mai ieşit din casă. Teemu n-a învinuit-o niciodată pentru asta, ci doar a avut grijă să nu-i lipsească nimic. Aşa că nici ea nu-i reproşează alegerile în viaţă. Moralitatea poate fi discutabilă, dar ei doi ştiu că majoritatea oamenilor încearcă doar să-şi câştige pâinea de zi cu zi. Cum spune Ramona de obicei: „Fiecare se tăvăleşte în propriul rahat".

Teemu poate părea aproape inofensiv cu părul lui frumos pieptănat şi bărbia rasă cu grijă. Iar Ramona poate părea aproape trează, dacă vii suficient de devreme dimineaţa.

— Ce face maică-ta? întreabă ea.

— Bine, e bine, răspunde Teemu.

Maică-sa e mereu obosită, Ramona ştie. Îi plac prea mult pastilele de dormit şi bărbaţii răi. Când Teemu a crescut, a început să-i dea afară pe bărbaţi, dar de pastile n-a putut s-o scape. În ochii lui albaştri se citesc toate vieţile pe care şi le-ar fi dorit pentru maică-sa şi poate că de-asta Ramona a

prins mai mult drag de Teemu decât de toţi ceilalţi bărbaţi care s-au perindat pe la Blană de Urs de-a lungul anilor. Dar astăzi, în ochii lui albaştri luceşte altceva: speranţa.

— Tocmai m-a sunat Vidar! Ştii ce-a zis? spune el cu însufleţire.

Există rapoarte ale poliţiei care spun că Teemu Rinnius este „deosebit de periculos". Sunt mulţi cei care spun că e un „infractor". Dar în cârciuma din Björnstad va fi întotdeauna un băieţel nesigur şi entuziast.

— Da' ce crezi că-i aici, băiete? *Cine ştie câştigă*? Scuipă odată ce-ai de zis! îi porunceşte Ramona nerăbdătoare.

— Frăţiorul meu vine acasă! zice Teemu, râzând fericit.

Ramona sare de bucurie, nu ştie ce să facă cu picioarele, aşa că dansează în cerc de două ori, apoi zice gâfâind:

— Ne trebuie un whisky mai bun!

Teemu a pus deja sticla pe tejghea. Ramona iese din spatele barului şi-l îmbrăţişează:

— De data asta o s-avem mai multă grijă de frate-tu! De data asta nu-l mai scăpăm din ochi!

Bătrâna crâşmăreasă şi tânărul bătăuş râd. Astăzi sunt mult prea fericiţi ca să se întrebe: De ce îi dau drumul lui Vidar mai devreme? A cui mână a învârtit cheia?

* * *

Politica e o serie de negocieri şi compromisuri şi, chiar dacă procesele sunt, adesea, complicate, ideea de la bază e întotdeauna simplă: toată lumea vrea bani, aşa că majoritatea mecanismelor birocratice funcţionează la fel. Îmi dai ceva, îţi dau ceva. Aşa clădim noi, oamenii, civilizaţii.

Richard Theo îşi iubeşte maşina şi parcurge sute de kilometri an de an. O fi bună tehnologia, dar lasă urme. E-mailul, sms-urile, conversaţiile telefonice înregistrate sunt cei mai aprigi duşmani ai unui politician. Aşa că Theo e dispus să meargă până departe ca să poată vorbi în linişte despre lucruri pe care nimeni nu le poate dovedi.

Peter Andersson are dreptate, Theo a sunat-o pe Elisabeth Zackell pentru că a înţeles ce potenţial publicitar are. O antrenoare pentru clubul violatorului. Theo ştie şi valoarea victoriei, aşa că, atunci când Zackell s-a uitat pe lista jucătorilor seniori ai clubului, Theo a întrebat-o de ce are nevoie. Iar ea i-a răspuns: „În primul rând, de un portar. Acum doi ani era un junior cu cifre bune în statistici – Vidar Rinnius. Se pare că a dispărut. Ce s-a întâmplat cu el?" Theo nu ştie nimic despre hochei, dar se pricepe la oameni.

A fost simplu să dea de urma clinicii de reabilitare unde era Vidar, căci, de-a lungul anilor, Theo şi-a făcut mulţi prieteni printre oameni care

lucrează în diverse autorităţi şi instituţii publice. Aşa că a sunat-o pe Zackell şi a întrebat-o: „Cât de mult îl vrei pe Vidar?" Zackell i-a răspuns: „Dacă mi-l promiţi pe Vidar şi mai găsesc încă trei jucători buni în Björnstad, atunci pot să câştig".

Richard Theo a trebuit să facă oarece favoruri, să promită una şi alta şi să mai parcurgă încă alte sute de kilometri. Dar, în scurt timp, Vidar Rinnius a fost eliberat, cu mult timp înainte de termen. Nu s-a încălcat nicio lege, nici măcar vreo regulă, tot ce s-a întâmplat a fost că Richard Theo s-a împrietenit cu cine trebuia, cu preşedintele unei anumite comisii, şi cazul a ajuns la un nou funcţionar, care a decis că „se impune o reevaluare a tratamentului necesar".

Vidar avea doar şaptesprezece ani când a fost arestat pentru vătămare corporală şi deţinere de narcotice, aşa că, în loc de închisoare, l-au condamnat la „reabilitare" într-o clinică securizată. Birocraţia poate fi complicată, se pot face greşeli şi, cu mâna pe inimă vă zic: n-ar trebui reevaluat tratamentul din când în când? Având în vedere lipsa acută de locuri din asemenea clinici, n-ar fi o lipsă de responsabilitate politică să lăsăm tinerii să stea închişi mai mult decât e nevoie?

În raport, noul funcţionar însărcinat cu cazul a mai explicat că Vidar Rinnius era un jucător de hochei promiţător înainte să ajungă în clinică şi că reabilitarea spre „o viaţă prosocială" s-ar face mult mai uşor dacă tânărului i s-ar oferi „posibilitatea să-şi reia o ocupaţie cu un scop, într-un mediu mai... deschis". În mod normal, eliberarea lui s-ar fi făcut treptat, prin perioade petrecute în alte instituţii de reabilitare, dar „se poate face o excepţie, dacă tânărul beneficiază de un cămin stabil şi sigur". Aşa că s-a aranjat rapid un apartament pentru Vidar, în Groapa, din fondul locativ municipal. De bună seamă, Richard Theo n-a avut nimic de-a face cu asta, altfel ar fi putut fi bănuit de corupţie. Iar funcţionarul care s-a ocupat de dosarul lui Vidar Rinnius nu este din Björnstad, altfel ar fi dat de gândit. Dar soacra funcţionarului, decedată de curând, era de-acolo. Nevasta funcţionarului a moştenit o căsuţă şi un teren pe malul lacului, iar peste câteva luni, pe ordinea de zi a primăriei va ateriza, ca din întâmplare, o cerere de autorizaţie pentru construcţia unor mici cabane de închiriat. În mod normal, astfel de cereri se resping, pentru că nu e voie să se construiască atât de aproape de apă, dar, ca un făcut, fix cererea asta primeşte aprobare fără probleme.

•

O semnătură pe o hârtie contra unei semnături pe o altă hârtie. Birocraţie contra birocraţie. Elisabeth Zackell primeşte un portar, Teemu Rinnius îşi primeşte fratele înapoi, iar Peter Andersson se alege cu prieteni periculoşi.

În cele din urmă, Richard Theo obţine tot ce a vrut. Toată lumea vrea să fie plătită, doar valuta diferă.

* * *

După ce Peter a plecat de la Sune, bătrânul antrenor şi Zackell o duc acasă pe Alicia.

— Pot să vin înapoi mâine să şutez? întreabă fetiţa.

Sune îi spune că da. Chipul lui Zackell e lipsit de orice expresie. Sune a fost nevoit să-i spună să nu fumeze în faţa copilului, iar Zackell a făcut o faţă ca una care nu pricepe dacă i-a zis asta pentru că nu e frumos sau pentru că fetiţa încearcă să se lase şi nu vrea să fie tentată.

După ce Alicia fuge în casă, Sune se încruntă la Zackell.

— Vorbeşti serios că vrei să-l aduci pe Vidar în echipă?

— Nu-i portar bun? Am văzut statistica din ultimul lui sezon. E greşită?

— Vidar e, poate, cel mai bun portar pe care l-a avut vreodată oraşul ăsta. Dar a avut şi... probleme.

— E disponibil să joace au ba?

— Disponibil nu-i tot una cu potrivit, spune Sune.

Nedumerirea lui Zackell e aproape înduioşătoare:

— Hocheiul e hochei. Dacă-i bun, e cel potrivit. De ce e Peter aşa de supărat pe el?

Sune încearcă să nu izbucnească în râs.

— Peter nu-i... supărat.

— Pare supărat.

— Vidar are probleme să-şi ţină în frâu... impulsurile. Îi e greu să se controleze. Iar lui Peter nu-i place... mizeria.

— Mizeria?

— Vidar... of, de unde să-ncep? Fratele lui e...

— Huligan. Şeful Găştii. Am auzit, îl întrerupe Zackell.

Sune îşi drege glasul:

— Mmm... mda... nu ştiu dacă neapărat există *Gaşca* asta. Se exagerează în presă. Dar, da... sigur... un grup de suporteri a sărit la bătaie în faţa patinoarului, după un meci al seniorilor. Teemu era printre ei. Echipa de juniori avea meci imediat după şi, când să înceapă meciul, Björnstad n-avea portar, fiindcă Vidar era deja într-o maşină a poliţiei. Fugise afară şi se aruncase în încăierare, cu patinele în picioare. Altă dată a intrat în patinoar şi a mers cu motoreta prin tribună. Era, cum să zic... un pic ameţit de băutură. Altă dată a auzit că Peter Andersson a vorbit urât despre „huligani" într-o şedinţă a comitetului de conducere şi atunci a ieşit noaptea şi a furat toate pucurile. Şi vreau să zic *toate* pucurile. Din nenorocitul ăla de patinoar,

din magazinele sportive, din garajele oamenilor... A trebuit să le cerem suporterilor veniţi a doua zi pentru un meci al echipei de copii să vadă dacă n-au pucuri ascunse pe undeva prin casă, ca să putem juca meciul. Altă dată, Vidar l-a pocnit pe un arbitru în părţile mai... delicate. În mijlocul unui meci! Peter l-a dat afară din club, iar Vidar s-a dus şi a făcut caca pe biroul lui.

Zackell dă din cap indiferentă.

— Iar lui Peter nu-i place mizeria, nu?

Sune izbucneşte în râs.

— Peter face o criză de nervi şi dacă se întâmplă să verse cineva cafea pe biroul lui. Pe-aia cu rahatul nu i-o iartă! N-o să te lase să-l aduci pe Vidar în echipă.

Zackell dă impresia vădită că nu înţelege cum se leagă toate astea.

— Aveţi vreun portar mai bun decât Vidar?

— Nu.

— Eu antrenez jucători de hochei. Singurul mod în care ştiu s-o fac e tratându-i pe toţi corect. Nu pe toţi la fel. Un jucător bun e un jucător bun.

Sune încuviinţează şi spune oftând:

— Iisuse! Tu şi Peter o să vă certaţi la cuţite.

— Şi asta-i rău?

Sune zâmbeşte.

— Nu. Un club viu trebuie să fie plin cu oameni care ard pentru el, iar focul se face prin fricţiune...

— Şi incendiile de pădure la fel, spune Zackell.

— Lasă că-nţelegi tu metafora, oftează Sune.

— Ce-i aia metaforă? Scuză-mă. Dar nu mă pricep la...

— Oameni? Sentimente? ghiceşte Sune.

— ... la abureli dintr-astea. Eu am nevoie de jucători care... joacă şi gata.

— De-asta o să ai nevoie de Peter. El îi motivează, tu îi antrenezi.

— Da.

— N-o să vorbească nici mort cu Vidar. Dar pot să vorbesc eu cu fratele lui.

— Fratele?

— Da.

— Şi ceilalţi trei? Benji, Bobo şi Amat? O să vorbească Peter cu ei?

— Cu ei, nu.

— Nu?

— Dacă vrei să-i motiveze pe Benji, Bobo şi Amat, nu cu ei trebuie să vorbească. Ci cu mamele şi surorile lor.

— Sunteţi un oraş ciudat, constată Zackell.

— Ni s-a mai zis! spune Sune.

16.

BJÖRNSTAD CINTRA TUTUROR

Ştirea ajunge rapid pe pagina de internet a ziarului local. Poate pentru că nu se întâmplă mai nimic demn de atenţie. Poate pentru că hocheiul e mai important aici decât în alte părţi. Sau poate pentru că vântul şi-a schimbat chiar atunci direcţia, pe nesimţite pentru cei mai mulţi.

„Clubul de Hochei Björnstad salvat de un nou sponsor! Directorul tehnic Peter Andersson poartă negocieri secrete!" trâmbiţează ziarul. Iar câteva rânduri mai jos, vine următoarea dezvăluire: „Ne-au parvenit informaţii că Elisabeth Zackell, fostă jucătoare de renume a echipei naţionale feminine de hochei, este noua antrenoare a echipei de seniori şi prima antrenoare din istoria Clubului de Hochei Björnstad".

Ziarul nu specifică de unde au informaţiile, ci doar faptul că ar fi „o sursă de încredere, apropiată conducerii clubului".

* * *

Politicienii au nevoie de conflicte pentru a câştiga alegerile, dar şi de aliaţi. Richard Theo cunoaşte doar două moduri de a-i face pe cei care nu-l plac să-l susţină: un duşman sau un prieten comun.

În aceeaşi zi în care Peter Andersson o întâlneşte pe Elisabeth Zackell, o reporteră de la ziarul local îl sună la prefectură pe un anumit politician. Dar la telefon răspunde Richard Theo:

— Persoana pe care o căutaţi este în concediu, din păcate. Eu doar treceam pe coridor şi am auzit telefonul din întâmplare, spune el prietenos.

— Aha... Am primit un e-mail de la asistentul dumnealui, care mi-a scris să-l contactez. Ceva cu... „un pont despre clubul de hochei".

Theo are o capacitate excepţională de a face pe prostul. Faptul că asistentul politicianului are drept parolă la computer o înjurătură urmată de cifrele „12345" e doar o întâmplare fericită, desigur.

— Un pont despre Clubul de Hochei Björnstad? O fi chestia despre noul antrenor şi noii sponsori? sugerează binevoitor Richard Theo.

— Poftim? izbucneşte reportera.

Theo se face că ezită:

— Mă scuzaţi... Am crezut că e informaţie publică deja... Ce prost sunt! Na, că m-a luat gura pe dinainte! Nu era treaba mea să spun.

Reportera îşi drege vocea:

— Mi-aţi putea spune... mai multe despre asta?

— Şi pot să am încredere că nu-mi veţi publica numele în ziar? întreabă Richard Theo.

Reportera îi promite, bineînţeles, iar Theo spune, mărinimos, că nu vrea să atragă atenţia asupra sa în niciun fel, întrucât „meritul este în întregime al lui Peter Andersson, care s-a ocupat de tot".

Când ştirea ajunge în ziar, Theo se duce la supermarket, întreabă unde este proprietarul şi este îndrumat să-l caute în depozit.

•

Frac mută mărfurile – un gigant, fost jucător de hochei, manevrând un motostivuitor, îmbrăcat în costum, ca de obicei. Când era tânăr, Frac nu prea reuşea să atragă atenţia fetelor, aşa că a început să se îmbrace mai elegant decât toţi ceilalţi. Când ei purtau tricou, Frac umbla în sacou. Când toţi s-au îmbrăcat în costum pentru o înmormântare, el a venit îmbrăcat în frac. De acolo şi porecla.

— Richard Theo, se prezintă politicianul, deşi nu e nevoie.

— Ştiu cine eşti, ce dracu'! mormăie Frac şi coboară de pe motostivuitor dintr-o săritură.

Politicianul îi întinde o cutie mare. Frac o ia suspicios.

— Vreau să ajut clubul, spune Theo.

— Oamenilor nu le place când un politician se amestecă în treburile clubului, spune Frac.

— Un politician? Sau politicianul *ăsta*? întreabă Theo cu autoironie.

Frac îi răspunde prudent, dar nu duşmănos:

— Zic că ştii mai bine ce reputaţie ai. Ce vrei de la mine?

— Vreau să ne ajutăm reciproc. Fiindcă avem un prieten comun, Frac, şi cred că e mai important decât să avem duşmani comuni.

Frac deschide cutia, aruncă o privire şi încearcă să pară complet neimpresionat. Nu reuşeşte.

— Ce să fac cu... astea?

— Toată lumea zice că eşti cel mai bun vânzător din Björnstad. Vinde-le! spune Richard Theo.

Îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor scumpi. Poartă cămaşă albă, scrobită, vestă gri, cravată roşie din mătase şi pantofi lustruiţi. Nimeni nu se îmbracă aşa în Björnstad, cu excepţia lui şi a lui Frac. Frac se uită din nou în cutie. Pe lângă familie, două lucruri iubeşte pe lume: oraşul şi clubul de hochei. Când dă să plece, Richard Theo vede cu colţul ochiului că Frac

zâmbeşte.

•

Cutia e plină cu tricouri. „Björnstad contra tuturor” scrie pe spate. Frac le vinde în mai puţin de o oră.

* * *

În orice relaţie unul pierde. Poate că nu vrem să recunoaştem asta, dar unul primeşte întotdeauna mai mult, iar celălalt cedează mai uşor.

Mira stă pe treptele casei. Trage aer în piept, dar plămânii nu reuşesc să se umple de oxigen. Pădurea asta te poate sufoca dacă tânjeşti după altceva, dar cum să ţii o familie închegată dacă te gândeşti doar la propria-ţi răsuflare? I s-au oferit slujbe mult mai bune, departe de Björnstad. I s-a oferit şi un post de şefa la firma la care lucrează, dar a refuzat, pentru că ar fi însemnat mai multe ore de muncă şi să fie disponibilă la sfârşit de săptămână. Iar asta nu se putea – în weekend sunt lecţii de chitară, antrenamente şi meciuri de hochei.

Trebuie să vândă programul meciurilor, să toarne cafea, să fie mama cuiva şi nevasta altcuiva.

Colega, fanatică antimonogamă, îi tot spune, bineînţeles, să nu mai suporte „rahatul ăla!”. Dar ce-i o căsnicie, când scoţi iubirea din ecuaţie? O continuă negociere. Sfinte Sisoe, e suficient de greu ca două persoane să decidă împreună la ce serial TV să se uite, d-apoi să se pună de acord preţ de-o viaţă întreagă! Unul trebuie să sacrifice ceva.

Peter coboară din Volvo cu un buchet de flori în mână. Mira are un pahar în plus pe trepte. Steaguri albe. În cele din urmă zâmbeşte. Mai mult la vederea florilor.

— Unde le-ai găsit la ora asta?

Peter roşeşte.

— Le-am cules dintr-o grădină. Din Hed.

Întinde mâna, îi atinge pielea, iar degetele li se întâlnesc sfioase.

* * *

E doar un club de hochei. E doar un joc. E doar în joacă. Se vor găsi întotdeauna voci care să-i spună asta Aliciei, dar copila n-ascultă de nimeni, puşlamaua mică! Are patru ani şi jumătate şi mâine va suna din nou la uşa lui Sune. Bătrânul o va învăţa să şuteze pucuri în zid, tare, tot mai tare. Urmele lăsate în faţadă vor fi ca desenele din copilărie ale altora, pe care unii bunici le pun pe frigider. Mici crestături în timp, care povestesc că aici a crescut cineva pe care îl iubim.

— Cum e la grădiniţă? întreabă Sune.

— Băieţii sunt răi, răspunde fetiţa.

— Dă-le la moacă! o îndeamnă Sune.

Fetiţa îi promite. Iar promisiunile trebuie ţinute. Când o duce acasă, Sune adaugă:

— Dar trebuie să fii prietenă cu copiii cu care nu se joacă nimeni. Şi trebuie să-i aperi pe cei slabi. Chiar dacă e greu, chiar dacă ţi-e frică. Trebuie să fii întotdeauna o prietenă bună.

— De ce? întreabă fetiţa.

— Pentru că, într-o bună zi, vei fi cea mai bună. Şi-atunci antrenorul te va face căpitanul echipei. Şi va trebui să-ţi aduci aminte că de la cel ce primeşte mult, mult se aşteaptă!

Alicia nu înţelege ce înseamnă asta, dar îşi va aminti fiecare cuvânt. Până atunci, în fiecare noapte va visa acelaşi sunet: *Pac! Pac! Pac, pac, pac!* Clubul ei merge înainte. Din fericire, ea nu va înţelege niciodată pe deplin ce s-a întâmplat în vara aceea, cât de aproape de moarte a fost clubul şi cum a reuşit să supravieţuiască. Şi, mai ales, cu ce preţ.

* * *

Dacă trăieşti cu cineva suficient de mult timp, descoperi adesea că, deşi aţi avut, poate, sute de conflicte la începutul relaţiei, până la urmă rămâne unul singur. Aceeaşi ceartă se repetă la nesfârşit, doar pretextele sunt noi.

— E un... sponsor nou, începe Peter.

— A scris deja în ziar, toată lumea vorbeşte, încuviinţează Mira.

— Ştiu ce vrei să spui, şopteşte Peter, fără să se aşeze pe treptele casei lor.

— Ba nu. Pentru că nu m-ai întrebat, răspunde Mira şi ia o înghiţitură de vin.

Nici acum nu o întreabă. Ci spune:

— Pot să salvez clubul. I-am promis Mayei c-o să...

Strânsoarea degetelor Mirei e moale, dar vocea e nemiloasă:

— N-o amesteca pe Maya în treaba asta! Clubul îl salvezi pentru tine. Vrei să le arăţi tuturor din oraşul ăsta care şi-au pierdut încrederea în tine că s-au înşelat. Din nou! N-o să încetezi niciodată să faci asta!

Peter scrâşneşte din dinţi:

— Şi ce vrei să fac? Să las clubul să moară, în timp ce lumea o să...

— La dracu', nu contează ce zice sau ce crede *lumea*, dacă... îl întrerupe ea.

Dar Peter o întrerupe, la rându-i:

— Au pus anunţ mortuar cu numele meu! Cineva mă ameninţă cu moartea!

— Cineva *ne* ameninţă cu moartea! Cum dracu' se face că numai tu ai dreptul să alegi când familia e o echipă şi când nu?

Atunci lacrimile lui cad în părul ei, în sfârşit. Se prăbuşeşte pe vine.

— Iartă-mă! Ştiu că n-am dreptul să-ţi cer mai mult. Te iubesc! Şi pe tine, şi pe copii... vă iubesc mai mult... decât orice...

Mira închide ochii.

— Ştim, iubitule.

— Ştiu ce ai sacrificat pentru hocheiul meu. Ştiu!

Mira îşi ascunde deznădejdea în spatele pleoapelor strânse. În fiecare toamnă, iarnă şi primăvară, toată familia trăieşte după cum dictează hocheiul, sare în sus de bucurie când echipa câştigă şi se prăbuşeşte când echipa pierde. Cu toate astea, acum se ridică şi spune:

— Ce-ar fi iubirea fără sacrificiu, dragul meu?

— Iubito, eu... începe Peter, dar amuţeşte.

Mira poartă un tricou verde, pe care scrie „Björnstad contra tuturor". Îşi muşcă obrajii, cu sufletul frânt de toate câte sacrifică, dar mândră de alegerea ei şi spune:

— A trecut Frac pe-aici. Le vinde la magazin. Vecinii aveau şi ei când s-au întors acasă. Dumnezeule mare, au peste nouăzeci de ani amândoi! Ce bătrâni de nouăzeci de ani îşi mai pun tricouri?

Zâmbeşte. Peter clipeşte vinovat.

— Nu ştiam că Frac...

Mira îi atinge obrazul.

— Frac te iubeşte! Doamne cât te iubeşte, dragul meu! Unii te urăsc în oraşul ăsta şi n-ai ce să le faci. Dar mulţi te idolatrizează. Şi nici ăstora n-ai ce să le faci. Uneori aş vrea să nu le fii indispensabil, să nu mai fie nevoie să te împart cu ei. Dar am ştiut de când m-am măritat cu tine că jumătate din inima ta aparţine hocheiului.

— Nu-i adevărat... te rog, iubito... spune-mi să-mi dau demisia şi-o fac!

Mira nu-l roagă. Îl cruţă. Nu vrea să-l facă s-o mintă. Aşa e când iubeşti. În schimb, îi spune:

— Şi eu te idolatrizez. Şi sunt în echipa ta, orice-ar fi! Du-te şi salvează-ţi clubul!

Răspunsul lui e o şoaptă abia auzită:

— La anul, iubito! mai lasă-mă un sezon şi... la anul...

Mira îi întinde paharul de vin. E pe jumătate plin. Sau pe jumătate gol. Îşi sărută bărbatul pe buze şi el îi şopteşte, cu răsuflarea într-a ei:

— Te iubesc!

Iar ea îi răspunde:

— Victoria! Dacă chiar vrei să faci asta, atât îţi cer... victoria!

•

Apoi intră în casă. Îi trimite un e-mail colegei: „Nu pot să mă bag în chestia cu biroul. Nu anul ăsta. Îmi pare rău”. Apoi se culcă. În noaptea aceea, trei femei dorm în patul ei. Doar trei.

* * *

Reportera de la ziarul local îl sună pe Peter noaptea târziu şi îl întreabă fără ocolişuri:

— Ne puteţi confirma zvonurile, chiar există sponsorul ăsta nou? Puteţi salva clubul? Aţi angajat o antrenoare? Björnstad joacă contra echipei din Hed în primul meci din serie?

•

Peter răspunde acelaşi lucru la toate cele patru întrebări, apoi închide telefonul:

— Da.

17.

SIMT MIROS DE SĂNGE ŞI ATACĂ

Pe peretele biroului lui Richard Theo, lângă imaginea cu barza, e lipită o foaie printată de pe pagina de internet a Federaţiei Naţionale de Hochei. E programul meciurilor Clubului de Hochei Björnstad din prima etapă a sezonului. Primul meci e contra Clubului de Hochei Hed.

O muscă intră pe fereastra deschisă. Theo nu o omoară. O lasă să bâzâie de colo colo tot mai derutată. A citit de curând o carte despre terorism, în care un istoric făcea o comparaţie cu un magazin de porţelanuri: o muscă nu poate răsturna singură o ceaşcă, dar o muscă ce bâzâie în urechea unui taur până când taurul, înfuriat şi panicat, se repede în magazinul de porţelanuri poate nimici tot.

Richard Theo n-are nevoie să devasteze, se mulţumeşte cu conflicte. Aşa că i-a ascultat pe toţi, multă vreme. În supermarket, la magazinul de feronerie, la Blană de Urs, în Groapa, pe Colina. I-a privit pe toţi în ochi, dar, în loc să-şi dea cu părerea, i-a întrebat: „Ce-ar trebui să facem noi, politicienii, pentru tine?", „Unde vezi tu Björnstadul peste zece ani?", „Cât impozit ai plătit anul trecut? Ţi se pare că banii publici sunt bine investiţi?" Şi, astfel, a înţeles că oamenii îşi fac griji pentru trei lucruri: slujba, sănătatea şi hocheiul.

Aşa că Richard Theo s-a aşezat în faţa computerului şi a început să scrie. Ziarul local a publicat toată vara articole despre zvonul că spitalul din Hed se va închide, iar Theo a postat comentarii anonime la fiecare, de pe vreo şase conturi false. Nu scrie niciodată comentarii pline de ură, nu atrage atenţia asupra sa, ci doar pune discret vreascuri pe un foc care pâlpâie deja. Când o gravidă îngrijorată a întrebat ce se va întâmpla cu maternitatea spitalului, una dintre identităţile anonime ale lui Theo a comentat: „Ai auzit ceva?" Femeia a răspuns: „Mi-a zis o cunoştinţă care lucrează acolo că se închide!!!" Pseudonimul lui Theo a comentat din nou: „Să sperăm că nu creşte acciza pe benzină, că atunci nu ne mai permitem să naştem nici în maşină". Când un bărbat, proaspăt concediat de fabrica din Björnstad a răspuns: „Exact!! Tot timpul noi, ăştia din provincie, suntem caii de bătaie!", Theo a scris, de pe un alt cont: „Şi de ce să se bage toţi banii în spitalul din Hed, iar în Björnstad nici dispensar n-avem?"

Alte voci indignate s-au alăturat comentariilor, tonul a devenit din ce în

ce mai agresiv. Theo n-a făcut decât să împingă frustrarea în direcţia care i-a convenit: „Adică femeile din Björnstad să nască în maşină, dar pentru clubul de hochei din Hed se găsesc întotdeauna bani la prefectură?" Sănătatea şi sportul nu sunt finanţate din acelaşi buget. Şi nu politicienii decid asta. Dar, dacă pui o întrebare suficient de dificilă, se va găsi întotdeauna public dornic să asculte răspunsul cel mai simplu. Aşa că, zi de zi, Richard Theo a făcut ce ştie el mai bine, prin diverse comentarii strategic plasate: a iscat conflicte, a pus adversarii faţă în faţă. Provincie contra oraş mare. Sănătatea contra hocheiului. Hed contra noastră.

Noi contra voastră.

•

Iar acum tot mai mulţi oameni, de toate vârstele şi din toate cartierele îmbracă un tricou verde cu textul: „Björnstad contra tuturor".

•

Politica nu e niciodată strict liniară. Marile schimbări nu se întâmplă din neant, există întotdeauna o serie de mici cauze. Uneori, politica înseamnă să găseşti un antrenor pentru un club, alteori înseamnă doar să răspunzi la telefon când toţi ceilalţi politicieni sunt în concediu. Reportera care îl sună pe Richard Theo pentru a doua oară este aceeaşi, o angajată temporar, care încearcă să umple pagina seacă de ştiri, pe timp de vară, cu rubrici de genul „Cum şi-au petrecut vacanţa celebrităţile locale". Iar Richard Theo e, de bună seamă, „un politician de oarecare renume" şi doar a fost atât de amabil data trecută când au vorbit. Richard Theo nu scapă, bineînţeles, ocazia:

— Am fost în Hed şi am văzut festivităţile de Sânziene, ştiţi, acelea sponsorizate anual de prefectură. Dar mi-aş fi dorit din tot sufletul să fi sărbătorit în Björnstad!

— Vreţi să spuneţi că prefectura ar trebui să sponsorizeze festivităţi şi în Björnstad? întreabă reportera.

— Vreau să spun că, în vremuri ca acestea, contribuabilii din Björnstad sunt îngrijoraţi că toate resursele regionale par a merge în Hed, răspunde Theo amabil.

— Cum adică?

— E de-ajuns să citiţi comentariile la articolele din ziarul la care lucraţi, îi sugerează Theo.

Reportera închide telefonul şi se duce imediat la comentariile de sub articolele postate pe pagina de internet a ziarului. Richard Theo şi-a şters toate comentariile, dar alţii au repetat deja informaţiile: „Adică Björnstadul trebuie să-şi găsească singur sponsori, dar PREFECTURA îi sponsorizează pe ăia din Hed!? Şi de ce sunt bani pentru clubul de hochei din Hed, dar nu şi pentru SPITAL?"

Reportera îl sună din nou pe Theo, care îi răspunde modest că „nu a participat la negocierile legate de spital”, dar că îi sugerează să-i pună întrebarea liderului celui mai mare partid reprezentat în regiune. Aşa că reportera îl sună pe acela. Domnul îi răspunde din concediu, din Spania. Reportera îl întreabă:

— De ce mutaţi în Hed banii pentru Clubul de Hochei Björnstad? Hed nu-şi poate găsi singur sponsori, astfel încât banii să fie investiţi în spital?

Politicianul ori e prea relaxat, ori a băut, poate, un pahar de vin sau o sticlă, căci răspunde:

— Drăguţă, nu-s aceiaşi bani, nu pricepi? Bugete diferite! În ceea ce priveşte hocheiul pe gheaţă, distribuim cu prioritate resursele prefecturii acolo unde vedem c-ar putea da roade. Adică spre clubul din Hed, în momentul de faţă, nu spre cel din Björnstad.

Reportera îl parafrazează, dar fără să scrie cuvântul „club”. Aşa că articolul spune: „Distribuim cu prioritate resursele prefecturii în Hed, nu în Björnstad”. Comentariile încep să curgă: „Ha! Ca de obicei, Hed să primească tot!!! Da’ noi, ăştia din Björnstad, nu plătim impozite sau ce!?” Pe urmă: „Cum a mai comentat cineva: de ce sunt bani pentru hochei în Hed, dar în Björnstad nici dispensar n-avem?” Apoi: „Ce cred politicienii ăştia că e mai important? Hocheiul sau sănătatea?”

Reportera îl sună din nou pe politicianul aflat în concediu în Spania şi-l întreabă:

— Ce consideraţi *dumneavoastră* că e mai important? Hocheiul sau spitalele?

Politicianul tuşeşte încurcat un „nu se poate face comparaţie...”, dar reportera se încăpăţânează, aşa că, în cele din urmă, omul răbufneşte:

— Normal că spitalele sunt mai importante decât hocheiul, ce dracu’!

Reportera îl citează din nou, cu o mică adăugire: „... afirmă politicianul, dând declaraţii de la casa sa de vacanţă din Spania”. În articol se mai menţionează, ca în treacăt, faptul că omul locuieşte în Hed, nu în Björnstad.

Când reportera îl sună, pentru a treia oară, pe Richard Theo şi-l roagă să-i acorde un nou interviu, Theo o întreabă, binevoitor, dacă n-ar prefera să facă interviul în biroul lui, întrucât el lucrează toată vara.

— Să fii politician aici, la noi, nu-i o slujbă, e un privilegiu, mai spune el.

În următorul articol din ziarul local apare o fotografie cu el, singur în cantina goală a prefecturii, lucrând de zor. La întrebarea „Hocheiul sau spitalele?” răspunde:

— Contribuabilii noştri merită o societate în care să nu fie nevoiţi să aleagă între sport şi sănătate.

* * *

În curând, va fi publicat un nou articol pe pagina ziarului. Nimeni nu pricepe cum o reporteră „de vară” e în stare să dezgroape asemenea informaţii dar, brusc, apar documente care demonstrează că s-au purtat, toată primăvara, negocieri secrete privind spitalul din Hed, între politicienii de vârf din prefectură. În documente se spune că slujbele dintr-una din secţiile spitalului ar putea fi salvate, poate, dacă o altă secţie, „mai costisitoare” este închisă. Într-un fel sau altul, ziarul a aflat, din „surse de încredere”, că secţia pe care „elita politică aflată la putere” ar dori să o păstreze are mai mulţi angajaţi care locuiesc în Hed, pe când cea pe care vor să o închidă are mai mulţi angajaţi din Björnstad.

Mai târziu, se va dovedi că nu era adevărat, dar nu va mai avea nicio importanţă, pentru că titlul verii rămâne: „Mai mulţi şomeri pentru Björnstad!” Iar comentariile de sub articol fac ce fac întotdeauna comentariile de genul ăsta – simt miros de sânge şi atacă.

* * *

La un moment dat, o politiciană se duce la atelierul Mistreţului să-şi ia maşina, care a trebuit reparată după ce vizibilitatea prin parbriz a fost oareşicum redusă de apariţia nefericită a unui topor în capotă. Bobo a reparat şi a lăcuit tabla, dar, când femeia îşi scoate portofelul să plătească, băiatul dă din cap şi spune:

— A fost deja cineva aici şi-a plătit.

Bobo nu-i spune cine, dar femeia înţelege. Pleacă acasă, încă speriată de moarte la gândul că ar putea da din nou ochii cu bărbaţii în geci negre. Dar n-o aşteaptă nimeni în faţa casei. Doar un buchet de flori magnific. Pe biletul prins de buchet scrie: „Nu-ţi fie teamă, încă ai prieteni! Nu lăsa forţele răului să învingă! *Richard Theo”.*

Femeia îl sună să-i mulţumească. Richard Theo vorbeşte modest, nu-i cere nicio favoare în schimb şi, astfel, îi câştigă respectul. Theo zâmbeşte după ce termină convorbirea. De cele mai multe ori are un plan, dar nu întotdeauna. Uneori e, pur şi simplu, ca un jucător de hochei talentat: are viteză de reacţie bună. În după-amiaza aceea, chiar înainte de Sânziene, după ce politicienii s-au întâlnit cu Peter să discute despre Clubul de Hochei Björnstad, politiciana aştepta nesigură pe coridor, neîndrăznind să iasă din clădire. Richard Theo, trecând pe lângă ea, în drum spre automatul de cafea, a întrebat-o: „Pari îngrijorată, care-i treaba?”

Politiciana reprezintă un partid care, public, „se distanţează categoric”, bineînţeles, de Richard Theo. Dar câteva cuvinte prietenoase înseamnă mult. Aşa că femeia a recunoscut atunci: „La naiba, nu ştiu! Toată lumea zice că

clubul de hochei va da faliment, dar eu n-am treabă cu sportul! Ce să răspund dacă mă întreabă careva ce părere am?"

Theo i-a pus camaraderește mâna pe umăr și i-a zis: „Ei, că doar nu-i dracul așa de negru. Regiunea mai are un club de hochei. Zi-le și tu că toți ar trebui să fie suporteri ai Clubului de Hochei Hed".

Așa că femeia a ieșit din clădire și, când un suporter al clubului din Hed o filma, a răspuns exact așa cum a sfătuit-o Theo. A urmat treaba cu toporul în capotă. Colegii de partid n-au dat dovadă de pic de compasiune a doua zi, ci doar au mârâi acuzator: „Cum poți să scoți din tine asemenea tâmpenii? Auzi, toată lumea să fie suporteri ai ălora din Hed? Păi în orașul *ăsta* ți-ai găsit să zici așa ceva?" Ce-ar fi putut spune? Că așa i-a zis Richard Theo să răspundă? Și-a ținut gura, colegii de partid s-au stropșit la ea, iar ea a plâns când n-o vedea nimeni.

În seara aceea, Richard Theo a venit în biroul ei, a ascultat-o și a liniștit-o, ba chiar i-a cerut și iertare. Cu atâția dușmani noi, femeia avea nevoie de un prieten. Theo s-a oferit să-i ducă mașina la un service, să plătească reparațiile și a rugat-o să nu-și facă griji. A dus-o acasă cu mașina și i-a spus că, dacă se simte amenințată, să-l sune, la orice oră din zi sau din noapte. „Nu-ți fie teamă, ai prieteni de nădejde", i-a reamintit el, apoi i-a promis: „O să am eu grijă ca clubul să-i pedepsească pe huliganii ăia care s-au luat de tine! O să desființez locurile în picioare!"

Niciunul dintre colegii de partid n-a întrebat-o cum se simte, nimeni nu i-a întins o mână, așa că femeia a acceptat ce i s-a oferit. De către cineva cu viteză de reacție bună.

* * *

Când citește ziarul, politicianul cu casă de vacanță își dă, bineînțeles, seama, că a greșit. Își întrerupe brusc concediul și se întoarce acasă. La aeroport, se întâlnește cu Richard Theo.

— Ce cauți aici? întreabă politicianul cu casă de vacanță.

— Vreau să te-ajut, răspunde Theo.

Politicianul cu casă de vacanță râde disprețuitor:

— Nu zău? Noi doi n-am fost niciodată... în aceeași echipă, ca să zic așa.

Dar omul e curios, iar articolele din ziar despre spital l-au cam strâns cu ușa. Așa că Theo îl invită la o cafea, îi explică prietenos că „și tu, și eu nu vrem decât binele regiunii" și că „nimeni n-are de câștigat din neliniște și discordie". Discută un pic despre articolele legate de spital. Theo își exprimă regretul pentru cât de „nefericit formulat" a fost totul. Politicianul cu casă de vacanță îi înjură pe „împieliții de ziariști". La care Theo izbucnește:

— Ai auzit de chestia cu noul sponsor al clubului din Björnstad?

Politicianul cu casă de vacanţă încuviinţează mormăind:

— Da! Toată lumea numai despre asta vorbeşte, dar nimeni nu pare să ştie cine-i sponsorul ăsta misterios!

Theo se apleacă spre el, cu un aer complice:

— O companie care vrea să cumpere fabrica din Björnstad. M-au contactat, dar te-aş putea lăsa pe tine să ţii conferinţa de presă când afacerea devine oficială. O s-aducă multe locuri de muncă.

Politicianul cu casă de vacanţă se bâlbâie:

— De unde ştii... de unde ai aflat...

Fără să intre în detalii, Theo îi povesteşte că pontul a venit de la foştii colegi de serviciu din perioada în care lucra la banca din Londra. Îi spune şi ce aşteptări au noii proprietari ai fabricii de la prefectură:

— Au nevoie de o oarecare... bunăvoinţă politică. Investiţii în... infrastructură.

Politicianul cu casă de vacanţă înţelege ce înseamnă asta: teren subvenţionat, chirii mici, fonduri mai mult sau mai puţin publice pentru renovarea fabricii. Dar înţelege şi valoarea unei conferinţe de presă în care el este politicianul care promite noi locuri de muncă.

— De ce îmi spui toate astea? întreabă el suspicios.

— Pentru că nu vreau să-ţi fiu duşman, răspunde Theo blând.

Atunci politicianul cu casă de vacanţă izbucneşte în râs.

— Eşti un afurisit de negustor de cai, Richard. Ce vrei?

Richard Theo răspunde calm:

— Un loc la masa negocierilor, pe viitor. Ajunge să-mi pomeneşti numele şi pe-al partidului meu în timpul conferinţei de presă, să deschizi uşa pentru colaborare, şi celelalte partide îţi vor urma exemplul.

— Adică să-ţi curăţ reputaţia politică?

— Îţi dau şansa să fii politicianul care aduce locuri de muncă în Björnstad.

Politicianul cu casă de vacanţă se preface a fi greu de convins, dar, în gândul lui, deja a acceptat. Aşa că îi pune o singură condiţie lui Theo:

— Toate slujbele noi de la fabrică vor fi date numai oamenilor din Björnstad. Nu-mi permit să mai planeze vreo altă suspiciune că partidul meu îi favorizează pe cei din Hed.

Richard Theo îi promite, pe onoarea lui. Care nu are mare valoare. Theo n-are nimic cu politicianul cu casă de vacanţă. De fapt, seamănă foarte mult, asta e şi problema. Politicianul cu casă de vacanţă îi cunoaşte pe toţi cei cu bani din regiune, dar are şi renumele de mare iubitor de sport, care a sprijinit întotdeauna cluburile de hochei. O combinaţie mult prea periculoasă. Richard Theo are nevoie de un adversar uşor de înfrânt. Aşa că, după ce politicianul cu casă de vacanţă pleacă acasă, Theo îşi sună imediat

amicul din Londra.

— S-a rezolvat. Noii proprietari vor primi tot ce-au cerut. O singură chestie, însă...

Noii proprietari ai fabricii înţeleg, firește, când Theo le explică faptul că, date fiind discuţiile locale încinse legate de închiderea spitalului, „politicienii locali" ar aprecia dacă domniile lor ar promite că o mare parte a noilor slujbe „va fi rezervată forţei de muncă din Hed".

•

Astfel încât nimeni să nu-i acuze pe politicieni că favorizează Björnstadul.

* * *

Într-o seară, la sfârşitul verii, Richard Theo bate la o uşă. Politiciana deschide mirată. Îl poftește pe Theo să intre, dar bărbatul zâmbeşte şi se scuză că „nu vrea să deranjeze". Vede prin uşa deschisă că soţul şi copiii femeii sunt acasă.

— Noii proprietari vor face publică achiziţia fabricii în curând. Vor spune că oferă locuri de muncă şi că vor să sponsorizeze clubul de hochei din Björnstad. Vor ţine o conferinţă de presă împreună cu politicienii care au înlesnit afacerea.

Femeia nu e suficient de versată în jocuri politice pentru a înţelege în ce fel o priveşte pe ea vestea asta, aşa că spune:

— Felicitări! Următoarele alegeri vor fi floare la ureche pentru tine.

Theo zâmbeşte modest:

— A, nu, eu nu particip la conferinţa de presă. Dar partidul tău va fi, bineînţeles, acolo, doar sunteţi cel mai mare partid din regiune.

— Nu sunt suficient de sus în ierarhie ca să merg la conferinţe de presă. Mai ales după treaba cu... toporul în capotă, ştii, spune femeia.

Theo se bucură să audă că din tonul politicienei răzbate nu doar teamă, ci şi mânie.

— Şi dacă aş aranja lucrurile astfel încât să stai alături de liderul partidului tău la conferinţa de presă?

— Nu cred că... Poţi tu aşa ceva?

Femeia amuţeşte, Theo nu zice nici el nimic, aşa că politiciana îngaimă:

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-ţi fiu prieten, răspunde el.

— Ce vrei să spun la conferinţa de presă? întreabă ea, un pic cam tăios.

— Adevărul! Că nu doar Björnstad are nevoie de slujbe, ci şi Hed. Un politician responsabil se gândeşte la binele întregii regiuni.

Femeia dă din cap că nu, iar pleoapele îi zvâcnesc neliniştite.

— Nu pot... Ştii prea bine că nu pot...

Theo îi atinge mâna, calm şi încurajator.

— Ţi-e frică. Să nu-ţi fie! Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

Femeia vede că Theo vorbeşte serios. Oftează.

— Adică vrei să cer ca o parte din noile locuri de muncă să fie date locuitorilor din Hed?

— Jumătate, încuviinţează el.

— Pricepi cât de urâtă voi fi în Björnstad pentru asta?

Richard Theo ridică pragmatic din umeri.

— Da, şi iubită în Hed. Iar Hed are mai mulţi locuitori. Dacă deja eşti urâtă într-un loc, fă în aşa fel încât să fii şi mai iubită în altul. Nu câştigi având cât mai puţini duşmani, ci cât mai mulţi prieteni.

— Dar asta-i legal? Tu nici măcar... Şi dacă mă dau afară din partid?

— Cred că mă-nţelegi greşit. După treaba asta n-o să mai fi un simplu membru al partidului tău. O să fii liderul partidului.

Richard Theo e cât se poate de serios, şi de data asta.

18.

O MUIERE

Vara în Björnstad poate fermeca pe oricine. Aşa cum mirosul de trandafiri devine mai puternic în camere întunecate, lumina e copleşitoare într-un loc atât de obişnuit cu întunericul. Verdeaţa ne învăluie dintr-odată, e lumină aproape douăzeci şi patru de ore şi adierile calde se hârjonesc în văzduh precum mânjii scăpaţi pe păşune. Dar am învăţat să n-avem încredere în căldură, e trecătoare şi falsă, întotdeauna ne trădează. Copacii se despoaie repede în colţul ăsta de ţară, îşi aruncă frunzişul tot deodată, ca pe o cămaşă de noapte. Zilele se scurtează brusc şi orizontul pare tot mai aproape. Iarna se aşterne pe nesimţite şi şterge toate culorile celorlalte anotimpuri. Şi, într-o bună dimineaţă, când ridicăm storurile, lumea e iar ca o foaie albă de hârtie, ca un cearşaf scrobit şi îngheţat. Legăm bărcile la mal, lăsând bucăţi din sufletul nostru pe fundul lor. Cei care eram în iulie, oamenii verii, rămân să se odihnească pe un pat de stinghii, adânc sub zăpadă, atâtea luni, încât, până la primăvara următoare, aproape că uităm cine suntem.

•

Se apropie septembrie şi anotimpul celor care iubesc hocheiul. Anul nostru acum începe.

* * *

Fatima şi Ann-Katrin îşi termină schimbul la spital. Toţi medicii care trec pe lângă ele vor să discute despre hochei. Dezvăluirea ziarului local cum că există un „nou sponsor misterios", care va salva Clubul de Hochei Björnstad, e subiectul zilei atât în Björnstad, cât şi în Hed. „Tiii, să vedeţi ce mai sezon o s-avem!" izbucneşte o asistentă medicală în sala de mese, dar se ia imediat la ceartă cu o alta care ţine cu echipa adversă: „Sponsorul ăla trebuia să bage banii în Hed! Nu-i loc de două cluburi de hochei pe-aici!" „Nu zău! Atunci să se desfiinţeze clubul din Hed!" sugerează prima.

La început e o ciorovăială prietenoasă, dar Fatima şi Ann-Katrin au urmărit hocheiul suficient de multă vreme în oraşele astea două ca să ştie că, în scurt timp, se vor isca adevărate conflicte. Şi nu doar la spital, peste tot. Toate sentimentele cele mai nobile şi cele mai urâte ale oamenilor vor exploda când Björnstad şi Hed îşi vor măsura forţele. Prin părţile astea, sportul nu e doar un sport. Mai ales în sezonul ăsta.

•

Când Fatima şi Ann-Katrin ies din spital, după serviciu, un bărbat îmbrăcat în bluză de trening le aşteaptă în parcare.

— Peter? Ce cauţi aici? întreabă Ann-Katrin mirată când îl vede pe directorul tehnic al clubului din Björnstad.

— Vreau să vă cer ceva, spune Peter.

— Ce? întreabă Ann-Katrin.

— Pe băieţii voştri.

Fatima şi Ann-Katrin încep să râdă, dar îşi dau seama că Peter nu glumeşte.

— Te simţi bine, Peter? întreabă Fatima îngrijorată.

Cu o mină serioasă, Peter dă din cap că da.

— Avem o antrenoare, poate aţi auzit deja. Şi vrea să facă echipă... în jurul băieţilor voştri.

Ann-Katrin îl cercetează atentă, apoi întreabă:

— Şi zici că-i o idee bună?

Colţurile gurii lui Peter se ridică, dar privirea îi coboară.

— Am încercat mereu să clădesc un club care să fie... mai mult decât un club de hochei. Care să educe bărbaţi, nu doar jucători de hochei. În care nu victoria cu orice preţ să fie cel mai important lucru. Dar... avem un nou sponsor. Dacă nu câştigăm sezonul ăsta... dacă nu-i învingem pe ăştia din Hed şi nu urcăm în divizie... nu ştiu dacă o să mai existăm la anul.

— Zi odată ce vrei să zici! îi cere Ann-Katrin, pierzându-şi răbdarea.

Pieptul lui Peter se ridică şi coboară.

— Mi-e teamă că băieţilor li se va cere mai mult decât vor primi anul ăsta.

— Cum aşa? vrea să ştie Fatima.

Peter se întoarce spre ea.

— Amat m-a oprit pe şosea acum ceva timp. M-a întrebat dacă o să fie în echipa de juniori şi eu... m-am purtat ca un nemernic...

— Toţi suntem nişte nemernici, n-oi fi tu cel mai rău, zice Fatima zâmbind, dar Peter o întrerupe:

— M-a întrebat de echipa de juniori, Fatima, şi eu... Doamne, Fatima, nu-l vrem pe Amat în echipa de juniori, îl vrem la seniori.

Fatima îşi înghite cu greu nodul din gât:

— Cu toţi... bărbaţii?

Peter nu-i ascunde adevărul:

— Presiunea va fi imensă. Şi jucătorii mai în vârstă vor fi foarte duri cu el. Mulţi înaintea lui au fost distruşi de asta... Să fii cel mai tânăr din echipă... printre bărbaţi maturi... Nu-i va fi uşor!

Privirea Fatimei e dârză.

— Nimeni nu i-a promis băiatului meu că-i va fi uşor.

Peter îşi mângâie ruşinat barba nerasă:

— Ar fi trebuit să-i spun lui Amat că eu şi fiică-mea încă îi suntem datori multe mulţumiri fiindcă a ieşit în faţă la şedinţa membrilor clubului astă-primăvară şi a spus adevărul...

Fatima dă din cap că nu.

— *Tu* poţi să-i mulţumeşti, dar Maya nu-i e datoare cu nimic. Noi ar trebui să-i cerem iertare fetei, tot oraşul. Fiu-meu nu vrea decât să joace hochei. Şi o să joace, dacă-i găseşti un loc unde s-o facă.

Peter încuviinţează recunoscător. Apoi se întoarce spre Ann-Katrin:

— N-am de gând să te mint...

— N-ai îndrăzni, zâmbeşte Ann-Katrin.

E căsătorită cu Mistreţul, prietenul din copilărie al lui Peter şi îi ştie pe amândoi încă de atunci. Aşa că Peter e sincer:

— Avem nevoie de Bobo sezonul ăsta. Avem prea puţini fundaşi. Dar sincer îţi zic: nu-i suficient de bun pentru un alt nivel... Adică, dacă vom câştiga, dacă ne ajută să urcăm în clasament... n-are nicio şansă să fie plasat în sezonul viitor. E... ultimul lui sezon. Şi-o să-i cer sânge, sudoare şi lacrimi, o să trebuiască să pună hocheiul mai presus de orice, decât şcoala, fetele şi... orice. Dar tot ce pot să-i dau în schimb e... încă un an de hochei, atât.

Ann-Katrin oftează din greu. Trupul o doare. Peter crede că e slabă şi epuizată pentru că munceşte din greu, până seara târziu. Nu ştie nimic, după cum nu ştie nimeni, despre boala ei. Şi vrea să-şi vadă fiul jucând pentru o ultimă oară. Aşa că-i spune zâmbind lui Peter:

— Un an? Un an e o veşnicie.

Mistreţul, bărbatul ei, s-a lăsat de hochei după mai multe comoţii cerebrale. Doctorii l-au obligat. A tăcut săptămâni în şir, mohorât de parcă fusese la propria-i înmormântare. Luni de zile n-a fost în stare să se ducă la patinoar, pentru că simţea că şi-a trădat echipa. Trădat, da! Pentru că n-a fost nemuritor. Bobo a moştenit umerii lui laţi şi forţa brută, dar şi nevoia de a fi parte dintr-o echipă. Şi unul, şi celălalt urăsc să fie singuri. Au nevoie de un context, în care să se simtă iubiţi şi acceptaţi. Aşa că, atunci când n-a mai avut dulapul lui în vestiar, Mistreţul s-a simţit ca şi cum i s-a amputat ceva. Ce n-ar fi dat pentru încă un an? Pentru încă un meci? Pentru o ultimă secundă în care să-şi simtă inima în gât pentru că publicul urlă şi totul e în joc?

Ann-Katrin abia se mai ţine pe picioare când ajunge acasă. Mistreţul o ia de la maşină. Bolovănosul ei mare, tăntălău şi minunat o duce în braţe în casă. Şi, pentru că e prea obosită să danseze, se învârte uşurel şi iubitor cu ea în braţe prin bucătărie. Iar ea adoarme cu buzele lipite de gâtul lui, cu

mâinile lui, încă îndrăgostite, sub puloverul ei. Bobo le citeşte *Harry Potter* fraţilor mai mici, într-o altă cameră. Mâine dimineaţă devreme, Ann-Katrin se va duce din nou la doctor.

•

Un an? Ce n-am da pentru încă un an? E o eternitate.

* * *

Cinci unchiaşi stau, din nou, la bar în Blană de Urs. Fiindcă au, din nou, de ce să se certe.

— Bine, da' o muiere? Ca antrenor? Păi, o fi bine? zice unul.

— Zic c-au mers prea departe cu egalitatea asta, spune un altul.

— Aş, tacă-ţi fleanca! Muierea aia pesemne a uitat mai multe despre hochei decât aţi ştiut vreodată voi doi la un loc, neghiobi senili ce sunteţi! îi contrazice un al treilea.

— Tu vorbeşti? Tu nici nu mai vezi când e degajare interzisă, când e şut. Tot sezonul trecut am stat lângă tine ca un câine-ghid pentru orbi şi ţi-am zis întruna unde-i pucul, comentează râzând cel de-al patrulea.

— Acum să te credem că există şi câini vorbitori? Nu ne-ajunge că minţi c-ai văzut Campionatul Mondial din 1987 chiar în Elveţia? întreabă al cincilea.

— Ba *acolo* l-am văzut! insistă al patrulea.

— Zău? Nu-i rău deloc, dacă te gândeşti că-n '87 campionatul a fost în Austria, îi dă peste nas al cincilea.

Şi-atunci râd în hohote toţi cinci. Apoi primul, sau, poate, al doilea, zice:

— Da' antrenor muiere, mă? Păi, o fi bine?

— Şi cică se culcă numai cu femei, auzi! Una de-astea la noi în oraş? se întreabă al doilea, sau, poate, primul.

Al patrulea sau al cincilea îşi dă şi el cu părerea:

— Aş, sigur sunt mai multe prin oraş. Sunt peste tot acuma.

Primul pufneşte:

— N-are decât, da' să nu trâmbiţeze peste tot! Ce, musai să facem vâlvă din orice? Musai să fie totul numai politică în ziua de azi?

Al treilea se apleacă spre bar cu tot cu scaun, e greu să-ţi dai seama dacă el sau scaunul pârâie, şi-i cere Ramonei încă o bere. În timp ce Ramona îi toarnă, unchiaşul zice:

— Vă zic de-acuma să vă intre-n scăfârlie! Dacă antrenoarea asta nouă câştigă meciul cu Hed, n-are decât să se culce şi cu muierea *mea,* că de-aia nu mai pot!

Şi-atunci râd din nou toţi cinci, unul de celălalt şi împreună.

•

Ramona le pune în faţă ceva de ronţăit. Uscături pentru uscături.

* * *

Peter sună la uşa familiei Ovich. Mama lui Benji deschide.

— Peter! Hai, că-i gata masa! îi ordonă ea, de parcă Peter a întârziat la cină, nu ca şi când nu s-au mai văzut de ceva vreme.

Benji nu e acasă. Lui Peter îi pare bine, căci nu cu el vrea să vorbească. În bucătărie sunt toate cele trei surori: Adri, Katia şi Gaby. Mama le trage câte una peste ceafă fiecăreia, fiindcă nu se grăbesc să mai pună un tacâm pentru musafir.

— Nu stau mult şi am mâncat deja, încearcă Peter să se scuze.

Dar Adri îl apucă strâns de braţ şi-i şuieră:

— Şşt! Dac-o refuzi pe mama, eşti mai curajos decât credeam.

Peter zâmbeşte, mai întâi ruşinat, apoi speriat. Se glumeşte mult în familia Ovich, dar nu şi despre mâncare. Aşa că Peter mănâncă, trei porţii mai mult decât îi trebuia, apoi cafea şi patru feluri de prăjitură. Primeşte şi la pachet să ducă acasă, în recipiente de plastic şi folie de aluminium. Adri îl conduce mulţumită până la uşă.

— Să-ţi fie învăţare de minte dacă vii la ora cinei!

Peter se ţine cu mâinile de burtă.

— Nu voiam decât să vorbesc despre Benjamin.

— Am priceput noi, de-aia am lăsat-o pe mama să-ţi îndruge verzi şi uscate, spune Adri, cu gura până la urechi.

Dar zâmbetul îi dispare, când vede că Peter e serios.

— Avem un nou antrenor. O femeie, Elisabeth Zackell.

— Am auzit. Toată lumea ştie. A scris şi-n ziar.

Peter îi întinde o bucată de hârtie mototolită. Adri citeşte numele, vede că e şi al fratelui ei acolo, dar nu reuşeşte să priceapă sensul literei „C” din dreptul numelui lui Benji. Peter o ajută:

— Vrea să-l facă pe Benji căpitan de echipă.

— Pentru echipa de seniori? Printre bărbaţi? Benji e...

— Ştiu. Dar Elisabeth Zackell asta nu pare... cum să zic? Nu face lucrurile ca toată lumea, spune Peter resemnat.

Adri zâmbeşte:

— Nu, şi slavă cerului că-i aşa! Dar Benji căpitan de echipă? Femeia asta ştie în ce se bagă?

— Zice că nu vrea să aibă o echipă, ci o bandă de haiduci. Mai ştii tu pe vreunul care duce o viaţă mai haiducească decât frate-tău?

Adri îl priveşte suspicioasă, cu capul uşor lăsat într-o parte.

— Şi ce vrei de la mine?

— Să m-ajuţi să-l controlez.

— Nimeni nu-l poate controla.

Peter se scarpină neliniştit pe gât.

— Nu m-am priceput niciodată la oameni, Adri. Dar Elisabeth Zackell asta e...

— Mai rău decât tine? sugerează Adri.

— Da! De unde ştii?

— M-a sunat Sune. Mi-a zis că vii.

— Şi m-ai lăsat să stau aiurea la cină? izbucneşte Peter.

— Ce, nu-ţi place mâncarea mamei? pufneşte Adri de îndată, atât de agresiv, încât Peter simte nevoia să ridice mâinile de parcă tocmai e somat de un cowboy să-i dea tot ce are.

— Adri dragă, ajută-mă şi atât! Avem nevoie de Benji ca să câştigăm.

Adri se mai uită o dată pe listă.

— Dar aveţi nevoie de un Benji care e lider. Un Robin Hood, nu un nebun.

— Avem nevoie de un Benji care-i mai puţin ca... Benji cel de toate zilele.

— O să fac ce-o să pot, promite Adri.

Peter dă din cap recunoscător.

— Şi avem nevoie de tine ca antrenoare pentru echipa de fete, dacă mai ai putere. N-am ce salariu să-ţi dau şi ştiu că slujba e ingrată, dar...

— Nu-i ingrată! se împotriveşte Adri.

Peter vede focul ce mocneşte în ea. Nu poţi înţelege decât dacă eşti om de hochei. Se despart cu o strângere de mână, directorul tehnic şi sora, tatăl şi antrenoarea echipei de fete. Dar, înainte să plece Peter, Adri îl întreabă:

— Cine dă banii? Cine-i „sponsorul misterios" despre care scrie în ziar? Ce vrea?

— Cine a zis că vrea ceva?

— Toţi ăştia cu bani vor ceva, Peter. Mai ales când e vorba de bani şi hochei la un loc.

— Nu pot să spun nimic până nu-i oficial, înţelegi? spune Peter rugător.

Răspunsul lui Adri nu e ameninţător, ci mai degrabă plin de compasiune:

— Numai să nu uiţi cine a sărit în ajutorul clubului la greu!

Adri n-are nevoie să spună „Gaşca". Peter ştie ce înseamnă „a sărit în ajutor".

— O să fac tot ce pot, promite el.

•

Deşi ştiu amândoi că a promite nu e niciodată de-ajuns în oraşul ăsta.

19.

ACELAŞI TRICOU ALBASTRU DIN PACHET

Vremea e încă plăcută când începe şcoala în Björnstad. Soarele străluceşte, norii plutesc uşori în înalt, temperatura încă minte că e vreme de tricou şi stat în grădină, dar, dacă ai trăit aici toată viaţa, simţi iarna în aer. Frigul va îngheţa în curând lacurile, vor cădea fulgi de nea grei precum mănuşile de bucătărie şi întunericul se va abate asupra oraşului ca un uriaş înfuriat, care atacă pe la spate şi îndeasă toate casele într-un sac negru, ca să le ducă în camera lui secretă din beci, unde îşi face o machetă.

E ca şi cum fiecare an se termină în august în Björnstad. Poate că de-asta e atât de uşor să iubeşti un sport care începe în septembrie. În faţa şcolii cineva a pus steaguri verzi în copaci. Pentru unii e o chestie nevinovată, pentru mulţi alţii e o provocare.

•

Nu aici începe totul. Dar de-aici încolo e tot mai rău.

* * *

Ana şi Maya sunt la o sută de metri de intrare. Trag adânc aer în piept şi se iau de mână. Au fost libere toată vara, dar şcoala e o altfel de insulă, nu dintr-acelea unde te ascunzi cu cel mai bun prieten, ci una unde te refugiezi de nevoie după un accident îngrozitor. Toţi elevii sunt naufragiaţi, nimeni n-are de ales în compania cui să-şi petreacă orele, toţi încearcă să supravieţuiască până se termină semestrul şi pot pleca de acolo.

— Eşti sigură că nu vrei să mă duc să iau puşca? întreabă Ana.

Maya izbucneşte în râs:

— Foarte!

— N-aş împuşca pe nimeni. Nu mult, în orice caz, o asigură Ana.

— Dar poţi să pui laxative în automatul de lapte din sala de mese, dacă sunt răi, zice Maya.

— Şi să fur becurile din toaletă şi să pun folie de plastic peste veceuri, adaugă Ana.

— Eşti dusă! râde Maya.

— Nu lăsa porcii să te vadă plângând, şopteşte Ana.

— Niciodată! răspunde Maya.

Intră în şcoală umăr lângă umăr. Privirile le străpung pielea, tăcerea le

zvâcneşte în tâmple, gata să le spargă, dar merg cu spatele drept. Ana şi Maya contra lumii întregi. Nu sunt nici cincizeci de metri până la dulapul Mayei, dar nimic pe lume nu li se va părea mai înfiorător vreodată. Două tinere femei care păşesc într-o şcoală plină de şoapte, fără să coboare privirea nici măcar o dată. După chestia asta nu le mai poţi speria cu nimic.

* * *

William Lyt mărşăluieşte pe coridoare, înconjurat de patru coechipieri. Poate că nu caută intenţionat duşmani, poate că din pură întâmplare se ciocnesc de Bobo, când dau colţul. Se lasă imediat cu bătaie, aproape instinctivă în stângăcia ei. Pe coridorul îngust trupurile tinere se zvârcolesc ca aruncate direct într-un stup de albine. În primăvară, când Amat a ieşit în faţă la şedinţa membrilor clubului şi a depus mărturie că Maya a fost violată de Kevin, câţiva dintre băieţii ăştia s-au dus după el în Groapa, să-l pedepsească. Bobo era printre ei, dar a schimbat tabăra în ultima clipă. Şi, dacă Bobo nu încasa atunci atâtea lovituri pentru Amat, probabil îl omorau pe noul lui prieten. Iar bătaia aceea încă nu s-a terminat.

Cineva îl împinge pe Bobo, care cade pe spate. Toată lumea ţipă, dar Lyt şi apropiaţii lui amuţesc rapid. Bobo e întins pe jos, iar la câţiva metri în spatele lui a apărut Benji. Nu zice nimic, ci doar se uită la ei, cu ochii pe jumătate deschişi şi părul ciufulit, de parcă s-au luat la bătaie lângă vreo bancă pe care el şi-a petrecut noaptea. Mâinile înfipte în buzunare, privirea arogantă, atât de conştient de efectul pe care îl are printre ceilalţi, încât nici măcar nu încearcă să pară ameninţător.

— O rezolvăm pe loc, William, sau vrei să-ţi mai aduci câţiva tovarăşi? întreabă Benji, ca şi când vrea să ştie dacă William doreşte un suc mediu sau mare la meniul de hamburger.

Prietenii lui Lyt trag cu ochiul spre el, aşteptând vreun semn. Lyt se uită în ochii lui Benji, dar nu mult. Reuşeşte să mormăie o insultă, dar nici aia convingătoare:

— Lasă c-o rezolvăm noi pe gheaţă! Succes cu antrenoarea, lesbiana dracu'! Vi se potriveşte, că şi-aşa jucaţi ca nişte pizde!

Benji s-a ridicat în vârful picioarelor, Lyt, mai înalt decât el, îşi înfige bine călcâiele în podea. Când profesorii vin în fugă pe coridor, Lyt ridică repede defensiv palmele spre ei, ca şi cum ar spune „bine, bine, plec" şi o ia în direcţia opusă. Benji rămâne pe loc, fără să-şi coboare privirea şi toată lumea care se uită la ei ştie în ce parte s-a înclinat balanţa puterii în şcoală.

•

Unul dintre cei care îi priveşte cu mare atenţie e Leo Andersson.

* * *

Maya şi Ana sunt lângă dulapul Mayei când aud strigătele şi bufniturile. E ca şi cum şcolile se construiesc dinadins cu o acustică specială, în care sunetele te găsesc oriunde ai fi, astfel încât elevii să nu poată scăpa unii de alţii. Maya vede profesori alergând într-acolo şi câţiva elevi dintr-a douăsprezecea încăieraţi în capătul coridorului. Întreabă, fără să vrea, cu voce tare, dându-şi seama cât de ridicol sună exact în clipa în care cuvintele îi ies pe gură:

— Acum pe ce se mai ceartă?

O colegă de vârsta lor, aflată la câţiva metri mai încolo, se întoarce spre ea şi-i răspunde, pe un ton otrăvit:

— Nu mai face pe proasta, idioată de mincinoasă şi târ...

O prietenă a fetei o opreşte înainte să rostească ultima silabă. De parcă mai contează. Maya o priveşte o secundă prea mult. Ochii fetei se lărgesc de furie, unghiile i se înfig în palmă când urlă:

— De parcă NU ştii de ce se bat! Îţi place, nu? Toate încăierările din fututul ăsta de oraş sunt din cauza TA! Maya Andersson, micuţa prinţesă de Björnstad!

Rosteşte numele Mayei de parcă scuipă pe mormântul ei. Grupul se îndepărtează, trăgându-şi prietena după ele. Pe rucsac fata are o insignă cu Clubul de Hochei Hed. Fratele ei mai mare şi iubitul joacă acum pentru Hed. Erau cândva prieteni buni cu Kevin Erdahl.

Maya şi Ana rămân pe loc, cu spatele atât de strâns lipit de dulapuri, încât uşile de metal vibrează sub pulsul lor. Nu se termină niciodată. Niciodată. Maya geme deznădăjduită:

— De fapt, pentru câte chestii mă pot urî? Sunt victima unui viol, târfă sau... *prinţesă*?

Lângă ea, cu privirea în pământ, Ana îşi drege glasul şi spune:

— Păi... dacă te-ajută cu ceva *eu* cred în continuare că eşti o *idioată* obişnuită!

Colţurile gurii Mayei se străduiesc să ţină zâmbetul prizonier în fortăreaţa tristeţii, dar, în cele din urmă, cedează şi surâsul larg iese triumfător.

— Mare tută mai...

— Zise idioata! chicoteşte Ana.

Iar Maya râde în hohote.

•

Fiindcă n-ai voie să laşi niciodată nemernicii să te vadă făcând invers.

* * *

Bobo se târăşte pe podea ca un cerb gras rănit. Amat vine în fugă şi îi

întinde mâna. Împreună cu Benji, îl ridică gemând.

— Cum naiba poţi fi atât de greu şi totuşi atât de uşor de răsturnat? rânjeşte Amat.

Bobo, nu tocmai faimos pentru replicile lui isteţe, reuşeşte să scoată din el pe neaşteptate:

— Puţa îmi afectează centrul de greutate.

Râsul lui Amat şi al lui Benji răsună pe coridor. Sunt singurii care au rămas la clubul din Björnstad din toată echipa de juniori de anul trecut. Dar, în clipe ca acelea, li se pare de-ajuns.

— Aţi auzit că mă antrenez cu seniorii azi? întreabă Amat fericit.

Bobo dă din cap că da, dar, dintr-odată, pare derutat:

— Ce-a vrut să zică Lyt cu antrenoarea lesbiană?

Amat şi Benji îl privesc miraţi.

— N-ai auzit că seniorii au o antrenoare acum?

Chipul lui Bobo se luminează. Poate că veştile se răspândesc repede în Björnstad, dar nu suficient de repede pentru Bobo.

— Ba da, mă, da' lesbiană? O s-avem antrenoare lesbiană?

Benji nu zice nimic. Amat tuşeşte stânjenit.

— Bobo... am zis „seniorii".

— Adică n-am loc la seniori anul ăsta sau ce? sare Bobo ca ars.

Amat ridică din umeri:

— Băi, nu ştiu. Poate dacă ne trebuie un încurcă-lume la antrenament, te bagă. Patinele tale sunt mai rapide când nu le porţi!

Benji izbucneşte în râs. Bobo încearcă să-l prindă pe Amat să-i tragă una, dar Amat e mult, mult prea rapid pentru el.

Glumesc toţi trei, dar, în sinea lor, niciunul dintre ei nu ştie dacă e suficient de bun. Dacă au vreo şansă să intre în echipa de seniori. Şi ce sunt dacă nu mai sunt jucători de hochei?

* * *

Şcoala se umple încet-încet de profesori şi elevi. Un nou semestru, cu la fel de multă speranţă, cât şi anxietate. Reîntâlnirea dulce-amară cu cei la care ţii şi cu cei pe care îi urăşti, conştient că trebuie să împarţi aerul şi cu unii, şi cu ceilalţi.

În biroul directorului, o tânără profesoară, Jeanette, face o ultimă încercare să-l convingă pe bărbatul îmbrăcat în sacou din faţa ei, care îşi masează tâmplele:

— Mai dă-mi o şansă! Lasă-mă să le bag în ora de sport.

Directorul oftează.

— Te rog, Jeanette! După tot ce s-a întâmplat astă-vară, tot ce-mi doresc e

măcar *un* semestru fără scandaluri şi atenţia presei. Şi tu vrei să-i înveţi pe elevi să se bată!

— Dar nu-i... fir-ar să fie... sunt arte marţiale! spune Jeanette printre dinţi.

— Cum ai zis că le zice?

— AMM, arte marţiale mixte, repetă Jeanette cu răbdare.

Directorul îşi dă exasperat ochii peste cap.

— *Arte*? Un pic bizar să le zici arte, nu? Ce, e expoziţie de nasuri sparte sau cum?

Jeanette îşi împreunează mâinile. Mai mult ca să nu cumva să-i dea cu ceva în cap.

— Artele marţiale îi învaţă pe elevi disciplină şi respect pentru propriile trupuri şi pentru trupurile altora. Am deja o sală, sus, la canisa lui Adri Ovich. Tot ce vreau e să mă laşi să le spun elevilor că pot veni acolo şi...

Directorul îşi şterge puţin cam apăsat ochelarii.

— Îmi pare rău, Jeanette. Ar înnebuni părinţii! Ar lua-o ca şi cum ai de gând să-i înveţi pe copii să fie violenţi. Nu ne mai permitem alte scandaluri.

Directorul se ridică, dându-i de înţeles că e timpul ca Jeanette să plece din birou, dar când deschide uşa, se trezeşte cu un pumn în cap. În faţa uşii e un bărbat care se pregătea să ciocăne.

— O să fie un an lung, simt de pe-acum, murmură directorul.

Jeanette rămâne în birou, curioasă.

— Salut! spune ea.

Bărbatul din pragul uşii zâmbeşte.

— Eu... trebuie să încep azi... zice el.

— Da! Noul profesor de istorie şi filosofie! izbucneşte directorul.

Apoi, răsfoind nişte hârtii de pe un raft, adaugă:

— Şi de mate, ştiinţele naturii şi... franceză, nu? Ştii franceză?

Profesorul pare că încearcă să protesteze, dar Jeanette îi face zâmbind semn să-l ignore. Directorul îi trânteşte în braţe un teanc de manuale şi un vraf de hârtii şi-i spune:

— La treabă! Orarul e prima hârtie de deasupra.

Profesorul îi mulţumeşte şi iese pe coridor. Directorul se uită lung după el şi pufneşte:

— Ha, direct de pe băncile facultăţii! Ştiu c-ar trebui să mă bucur c-a ales locul ăsta din proprie iniţiativă, dar pentru numele lui Dumnezeu, Jeanette, câţi ani îi dai?

— Douăzeci şi cinci? Şi şase? îşi dă Jeanette cu părerea.

— Şi-ai văzut cum arată?

— N-am băgat de seamă, mustăceşte Jeanette.

— Toată şcoala colcăie de hormoni şi noi angajăm un profesor care arată

ca venit direct din vreo trupă! Va trebui să-ncuiem jumătate dintre eleve! mormăie directorul.

— Şi poate şi vreo profesoară... murmură Jeanette.

— Poftim? întreabă directorul.

— Poftim? repetă Jeanette cu un aer nevinovat.

— Ai zis ceva?

— Nu! Mă duc la oră.

Directorul mârâie nemulţumit:

— Să pui un anunţ despre clubul de arte marţiale. UN anunţ, Jeanette, unul!

Jeanette încuviinţează şi iese din birou. Pune patru anunţuri şi urmăreşte şoldurile noului profesor până când acesta dispare pe un alt coridor.

* * *

Noul profesor e la tablă şi scrie, în timp ce elevii intră în clasă în grupuri. Clopoţelul sună începerea orelor, aproape înăbuşit de scârţâitul scaunelor, bufniturile rucsacurilor trântite pe podea, pălăvrăgelile entuziaste despre tot ce s-a întâmplat peste vară şi despre bătaia de pe coridor de adineauri.

Benji intră ultimul, aproape neobservat de ceilalţi. Părul îi e tot ciufulit, cămaşa de blugi e pe jumătate băgată în pantaloni, de parcă s-a îmbrăcat pe întuneric. Arată exact ca atunci când s-a ridicat din pat, în cabana din camping, între Björnstad şi Hed acum puţin timp, în noaptea plină de Nietzsche, bere rece şi mâini calde.

Ceilalţi elevi sunt prea ocupaţi cu ale lor ca să vadă cum noul profesor se întoarce spre clasă şi rămâne fără răsuflare. Benji nu e tocmai uşor de surprins, dar acum rămâne ţintuit în loc de şocul care îl izbeşte în piept din plin.

•

Profesorul are acelaşi tricou albastru din pichet ca în seara aceea.

20.

SPUMĂ DE RAS ÎN PANTOFI

Nu-i uşor când îţi pasă de cineva. De fapt, e epuizant, pentru că empatia e complicată. Ne cere să acceptăm că viețile altora curg deodată cu ale noastre, tot timpul. N-avem buton de pauză când nu mai facem faţă, nimeni nu are.

•

La sfârşitul orei, elevii ies din clasă de parcă a luat foc. Benji rămâne ultimul, ca din întâmplare. Se pricepe să fie nonşalant, fără pic de efort. Profesorul e încordat, gulerul tricoului e ud de sudoare.

— Nu... nu ştiam că eşti elev, Benjamin. Dacă ştiam... Am crezut că eşti mai mare. A fost o gre... greşeală! Pot să rămân fără slujbă. Nu trebuia să facem... De obicei, nu mă... cu... Ai fost o... doar o...

Benji se apropie de el. Mâinile profesorului tremură.

— Doar o greşeală. Am fost doar o greşeală, completează Benji.

Profesorul încuviinţează angoasat, cu ochii închişi. Privirea lui Benji zăboveşte asupra buzelor lui. Când profesorul deschide ochii, Benji a plecat deja.

* * *

Bobo vine acasă imediat după şcoală, ca de obicei. Îşi lasă rucsacul în cameră, se schimbă şi se duce să-l ajute pe taică-su, pe Mistreţul, în atelier. Ca de obicei. Dar astăzi nu Bobo stă cu ochii pe ceas, ci Mistreţul.

— Gata, Bobo. Ajunge! îi spune băiatului, când a venit timpul.

Bobo încuviinţează uşurat şi îşi scoate salopeta. Mistreţul bagă de seamă că aproape i-a rămas mică şi asta. Bobo îşi ia echipamentul de hochei, iar taică-su şovăie îndelung înainte să spună ceva. Poate pentru că nu vrea ca băiatul să vadă cât de multe aşteptări are. Aşteptările taţilor pot fi sufocante pentru fii. În cele din urmă, spune:

— Ai emoţii?

O întrebare prostească, firește, căci Bobo e cu nervii întinşi ca un motan cu coadă lungă, lăţit între două balansoare. Astăzi e primul lui antrenament cu echipa de seniori. Are optsprezece ani, iar hocheiul ştie să-i dea de înţeles unui copil, fără ocolişuri, când a devenit adult. Bobo dă din cap că nu, dar pupilele lui spun că da. Tatăl zâmbeşte larg.

— Capul plecat şi ţine-ţi gura! Dă ce ai mai bun în tine! Şi pune-ţi o pereche de pantofi care nu-ţi plac.

Bobo deschide gura şi scapă acelaşi sunet pe care-l face de când era mic când nu înţelege ceva:

— Hă?

— Jucătorii mai mari o să-ţi pună spumă de ras în pantofi când intri la duş. O să-ţi facă viaţa un iad la început, dar n-ai ce face. Să nu uiţi că-i un semn că te respectă. Griji să-ţi faci dacă *nu-ţi* fac viaţa un calvar, că atunci o să ştii că eşti pe cale să fii dat afară din echipă.

Bobo încuviinţează. Mistreţul pare că vrea să-i pună părinteşte o mână pe umăr, dar se întinde şi ia în schimb o sculă din spatele fiului său. Bobo se pregăteşte să-şi schimbe pantofii. Mistreţul îşi drege glasul şi-i spune:

— Mulţam de ajutor!

Bobo nu ştie ce să răspundă. Doar îl ajută zi de zi, dar taică-su nu obişnuieşte să-i mulţumească. Mistreţul adaugă:

— Mi-aş fi dorit să ai o viaţă mai puţin complicată. Să te gândeşti doar la şcoală, hochei şi fete sau cu ce vă ocupaţi voi, băieţii, timpul. Ştiu că-i greu să munceşti la service şi acum e şi treaba asta cu maică-ta...

Tace. Bobo nu-i termină fraza, ci doar spune:

— Nu-i nimic, tată.

— Sunt al naibii de mândru de tine, spune Mistreţul, cu privirea în caroseria unui Ford.

Bobo se duce să-şi ia o pereche de pantofi vechi.

* * *

Amat e cel mai mic din vestiar. Face tot ce poate să se facă şi mai mic. Simte privirile jucătorilor mari şi ştie că nu-l vor acolo. Lângă el stă Bobo, ceea ce face lucrurile şi mai rele, pentru că e atât de mătăhălos. Amat devine direct ţinta câtorva dintre jucătorii mai în vârstă, care nu şi-au găsit de lucru după ce clubul aproape a dat faliment şi care, la naiba, n-au de gând să-şi piardă locul în echipă din cauza unor juniori. La început, mici chestii – unul intră în el cu umărul, altul se împiedică de echipamentul lui şi i-l împrăştie pe podea. Când fac glume, Bobo încearcă disperat să spună şi el ceva amuzant. Dar e mult prea evident că încearcă să se facă acceptat şi asta nu face situaţia cu nimic mai bună. Amat îl înghioneşte, încercând să-l facă să tacă, dar Bobo e de neoprit. Unul dintre jucători mormăie:

— Şi ziceţi c-o s-avem antrenoare mai nou? Directorul ăla nu poate să găsească alt mod să ne facă reclamă? Musai să fim toţi parte din mutări politice?

— Aia sigur n-a primit slujba pe bune, i-au dat-o doar de chestie, cu

egalitatea asta de şanse! se burzuluieşte un altul.

— Aţi auzit că-i lesbiană? întreabă Bobo, cu puţin prea multă însufleţire.

Seniorii îl ignoră, cu excepţia unuia care zice:

— Da, linguristă, clar, se vede de la o poştă.

— Hă? Ce-i aia? Ăăă, adică... am priceput! Lesbiană, nu? Am priceput! strigă Bobo.

Nimeni nu-l bagă în seamă. Jucătorii continuă:

— Adică o echipă de hochei nu mai poate fi echipă de hochei şi gata? Totul trebuie să fie politică? Mâine, poimâine schimbă şi ursul de pe tricou cu un curcubeu.

Ca lovit cu o baghetă magică, Bobo se ridică şi spune brusc:

— Da şi ne pun să jucăm în... gen... tutuuri, ca balerinele!

Face o piruetă stângace, se împiedică de o bancă şi cade lat pe spate, pe două genţi. Şi-atunci se întâmplă ceva: doi dintre jucătorii mai mari izbucnesc în râs. Râd de el, nu cu el, dar, atâta vreme cât îl bagă în seamă, Bobo înghite lacom atenţia. Se ridică, mai face o piruetă. Unul dintre jucători îl întreabă, cu prefăcută seriozitate:

— Bobo zici că te cheamă?

— Da! încuviinţează Bobo entuziasmat.

Ceilalţi jucători chicotesc curioşi, conştienţi că bărbatul îl tachinează.

— Ar trebui să-i arăţi puţa! zice el.

— Hă? se miră Bobo.

Jucătorul mai în vârstă îl lămureşte tacticos:

— Antrenoarei. Că-i lesbiană. Arată-i-o! Să vadă ce pierde!

— Hai, Bobo, scoate anaconda din cuşcă! Nu fi laş! strigă un altul.

În scurt timp, toţi jucătorii seniori urlă încurajator, de parcă Bobo îşi ia avânt pentru o săritură în lungime.

— Da'... n-o să se... supere? întreabă Bobo derutat.

— Nuuu, o să creadă că ai umor! spune un altul entuziasmat.

Mai târziu va fi uşor să zici că Bobo e dus cu pluta, dar, când ai optsprezece ani, într-un vestiar plin de bărbaţi care, dintr-odată, te aclamă, „nu" e ultimul cuvântul care ai vrea să-ţi iasă din gură.

Aşa că, atunci când Elisabeth Zackell trece pe coridor prin faţa uşii, Bobo sare afară din vestiar aşa cum l-a făcut maică-sa. Se aşteaptă ca antrenoarea să se arate foarte şocată. Sau măcar să tresară. Dar femeia nici măcar nu ridică o sprânceană.

— Ce-i? întreabă ea.

Bobo se foieşte pe loc stânjenit:

— Păi... ăăă... că am auzit că eşti lesbiană şi am...

— BOBO VREA SĂ ŢI-O ARATE CA SĂ ŞTII CE PIERZI!!! ţipă cineva din

vestiar.

Două duzini de bărbaţi izbucnesc în râsete isterice.

Zackell îşi sprijină mâinile pe genunchi şi se uită cu interes la organele genitale ale lui Bobo.

— Aia? întreabă ea, arătând curioasă cu degetul.

— Hă? îi scapă lui Bobo.

— Despre puţa aia e vorba? Mda, am văzut gagici cu clitoris mai mare decât chestia aia!

Apoi se întoarce pe călcâie şi pleacă spre teren, fără să mai zică nimic.

Bobo e roşu până în albul ochilor când se întoarce în vestiar.

— Ăăă... păi... a zis că... da n-are cum să fie un clitoris aşa mare, nu? Sau? Cât de mare poate să fie, mă? Cam cât?

Vestiarul se zguduie de hohote dispreţuitoare. Râd de el, nu cu el. Dar Bobo zâmbeşte blegos, căci, uneori, orice formă de atenţie înseamnă validare.

•

Amat se face şi mai mic în echipament, căci, uitându-se la Bobo, se gândeşte că treaba asta numai bine nu se va termina.

* * *

La începutul antrenamentului, jucătorii vin agale spre centrul terenului, aroganţi la modul ostentativ, pentru a-i da de înţeles lui Elisabeth Zackell că nu e bine-venită. Dar antrenoarea nu pare să priceapă, căci se apropie de ei cu şase găleţi pe braţ.

— La ce sunteţi buni, voi, ăştia din Björnstad?

Cum nimeni nu răspunde, ridică din umeri şi continuă:

— Am văzut toate meciurile voastre din sezonul trecut şi ştiu că sunteţi varză la aproape tot. De-aia vă întreb, că m-ar ajuta să ştiu la ce sunteţi *buni.*

Cineva zice în glumă „la beţie şi la futut", dar nici asta nu trezeşte mai mult decât un mormăit înăbuşit drept răspuns din partea grupului. Apoi altcineva începe, dintr-odată, să râdă, dar nu din cauza glumei, ci din cauza a ceva ce se întâmplă în spatele lui Zackell. Dinspre banca jucătorilor, Bobo vine în viteză, cu toate cele o sută de kile ale lui, îmbrăcat într-o fustă luată de la patinatoarele din echipa de patinaj artistic. Face trei piruete şi e răsplătit cu aplauze şi urale de către jucătorii mai în vârstă aflaţi la centru. Elisabeth nu-i întrerupe, deşi nu de Bobo râd, ci de ea.

Dar, când Bobo e la mijlocul celei de-a patra piruete, uralele încetează şi, înainte ca Bobo să priceapă ce l-a pocnit, îşi pierde cunoştinţa. Când deschide din nou ochii, e întins pe spate pe gheaţă şi abia mai răsuflă, iar Elisabeth Zackell, aplecată asupra lui, îi spune, cu un chip lipsit de orice

expresie:

— De ce nu te-a învăţat nimeni să patinezi?

— Hă?

— Eşti cât un feribot şi te-am văzut scoţând un topor dintr-o capotă. Dacă ai şti să patinezi ca lumea, nu te-aş putea pune jos aşa de uşor. Şi-atunci n-ai fi un jucător de doi bani. De-aia te întreb: de ce nu te-a învăţat nimeni să patinezi?

— Nu... ştiu, geme Bobo, încă întins pe spate, cu dureri în piept de parcă n-a fost trântit, ci călcat de maşină.

— La ce sunteţi buni? repetă Zackell, cât se poate de serioasă.

La început Bobo nu răspunde, aşa că Zackell se lasă păgubaşă şi se duce spre jucătorii adunaţi la centru. Dar, într-un târziu, tânărul se ridică anevoios, îşi scoate fusta şi strigă, umilit şi furios:

— La muncă! Suntem buni de muncă, noi, ăştia din Björnstad. Poate să zică lumea multe rahaturi despre oraşul ăsta... dar de muncit, MUNCIM!

Jucătorii mai în vârstă se foiesc pe loc, stingheriţi. Dar nimeni nu protestează. Aşa că Elisabeth Zackell constată mulţumită:

— Bine! Atunci aşa putem câştiga. Muncind mai din greu decât toţi ceilalţi. Dacă aveţi nevoie să vomitaţi, scuipaţi în astea! Am auzit că directorului tehnic nu-i place mizeria şi mă gândesc că n-are chef să vadă borâtură pe gheaţă. Bănuiesc că ştiţi exerciţiul „alergare pe mantinelă”.

Jucătorii mormăie ceva la unison, Zackell o ia drept „da” şi aşază cele şase găleţi pe gheaţă. Restul antrenamentului constă în exerciţii fizice oribil de grele. Alergare de viteză între mantinele, deplasare laterală, luptă corp la corp. Muncă, muncă, muncă. Niciuna dintre găleţi nu e goală la sfârşit. Şi singurul jucător rămas în picioare e Amat.

La început, jucătorii mai în vârstă încearcă să-l oprească. Nu pe faţă, ci prin trucuri care fac totul să pară întâmplător: un cot bine plasat în confruntare, un tras de tricou chiar când Amat îşi ia avânt, un vârf de patină care îi atinge discret lama, cât să-şi piardă echilibrul. Cei mai mulţi coechipieri au cu treizeci, patruzeci de kilograme mai mult decât Amat – e de ajuns să se aplece spre el. Nu e vina lui Amat că se poartă aşa. Nu încearcă să-i provoace, nu încearcă să se dea mare sau să atragă atenţia în vreun fel. Pur şi simplu, Amat e prea bun. Îi face pe ceilalţi să pară înceţi, iar asta e insuportabil pentru ei. De fiecare dată când îi pun piedică, se ridică. Patinează şi mai repede, se luptă şi mai abitir, caută resurse şi mai adânc în sine. Privirea îi e din ce în ce mai îndârjită.

Nimeni nu ştie cât e ceasul, iar Elisabeth Zackell nu dă vreun semn că ar avea de gând să oprească antrenamentul. Jucătorii mai mari cedează unul câte unul şi se prăbuşesc. Dar, când se uită pe teren, îl văd pe Amat încă în

picioare. Oricâte ture de alergat „din mantinelă în mantinelă” l-ar pune Zackell să facă, nu reuşeşte să-l epuizeze. Tricoul îi e negru de sudoare, dar e încă în picioare. Bobo zace pe gheaţă aproape inconştient, dar plin şi de mândrie, şi de invidie când îşi vede prietenul muncind. Muncind. Muncind.

•

Amat e cel mai tânăr din echipă. La duş, după antrenament, muşchii coapselor îi tremură şi de-abia îşi mai poate ţine echilibrul. Dar, când se întoarce în vestiar, cu prosopul în jurul mijlocului, vede că pantofii îi sunt plini cu spumă de ras.

•

Şi-atunci simte că a meritat.

* * *

Când Elisabeth merge prin patinoarul gol după antrenament, un singur jucător a rămas în vestiar. Bobo e mare cât o vacă de lapte, totuşi mic şi speriat ca un arici. Privirea îi e umedă, aţintită asupra unor pantofi pe care nimeni nu i-a umplut cu spumă de ras. Singurul lucru pe care coechipierii mai în vârstă i l-au strigat când a ieşit de la duş a fost: „Mulţumim pentru antrenamentul criminal, cretin mic! *Suntem buni de muncă*? Cum dracu’ să-i spui o asemenea prostie unui antrenor?”

Amat a încercat să-l consoleze, dar Bobo a râs şi l-a trimis la plimbare, iar Amat era prea obosit să insiste. Ceilalţi au plecat acasă, iar Bobo a rămas pe loc, cel mai mic jucător din lume.

— Să stingi lumina când pleci, zice Zackell, care nu prea le are cu astea, cu... sentimentele.

— Cum se câştigă respectul? suspină Bobo.

Zackell pare indescriptibil de jenată.

— Ai... muci... peste tot, spune ea, făcând un gest cu mâna în jurul propriei feţe.

Bobo se şterge cu latul palmei, iar Zackell pare gata să se ghemuiască în poziţie fetală şi să urle în gând.

— Vreau să mă respecte. Să-mi pună şi mie spumă de ras în pantofi! spune Bobo pe un ton rugător.

Zackell oftează din greu.

— Nu trebuie să fii respectat. Nu-i aşa de important cum crede lumea.

Bobo îşi muşcă buzele.

— Iartă-mă pentru faza din vestiar, şopteşte el.

Zackell se sileşte să zâmbească.

— Noroc că n-ai cine ştie ce puţă, zice ea, măsurând în aer câţiva centimetri între arătător şi degetul mare.

Bobo începe să râdă. Zackell îşi bagă mâinile în buzunare şi spune încet:

— Trebuie să fii folositor pentru echipă, Bobo. Şi-atunci te vor respecta.

Apoi pleacă fără să mai aştepte altă întrebare. Iar Bobo se va culca în fiecare seară gândindu-se ce a vrut să spună.

•

În drum spre casă se opreşte la supermarket. Cumpără spumă de ras, ca să nu se întristeze taică-su. Când Mistreţul vede pantofii murdari, îşi îmbrăţişează fiul. Iar asta nu se întâmplă des.

21.

E LA PĂMÂNT

Sune păşeşte încetişor şi legănat, răsuflând cu greu. Îi e dor de munca de antrenor în fiecare clipă, dar abia dacă mai poate urca treptele tribunei. Hocheiul întinereşte, în timp ce toată lumea îmbătrâneşte şi, când îşi termină treaba cu noi, ne aruncă fără pic de remuşcări. Dar sportul merge înainte şi se dezvoltă, de dragul noilor generaţii.

— Zackell! strigă Sune, cu răsuflarea tăiată, când o vede pe femeia care i-a luat slujba.

— Da! răspunde ea, ieşind din vestiar.

— A fost bine la antrenament azi?

— *Bine?* întreabă Zackell, de parcă e un cuvânt într-o limbă străină.

Sune se sprijină de un perete, zâmbind uşor.

— Vreau să spun că... nu-i uşor să fii antrenor de hochei în oraşul ăsta. Mai ales dacă eşti... ştii tu.

Sune vrea să spună „dacă eşti femeie". Zackell răspunde:

— Nu-i uşor să fii antrenor de hochei nicăieri.

Sune încuviinţează trist.

— Am auzit că unul dintre jucători ţi-a arătat... organul... genital.

— Nu-i cine ştie ce! spune Zackell tăios.

Sune tuşeşte uluit.

— Nu-i cine ştie ce... că ţi-a arătat... organul?

— Nu-i cine ştie ce organ, îl corectează Zackell, măsurând în aer câţiva centimetri între arătător şi degetul mare.

— A, aia e din cauză că uneori... ştii, bărbaţii pot să... încearcă Sune să explice, cu privirea aţintită asupra propriilor genunchi.

Zackell pare agasată.

— De unde ştii ce s-a întâmplat?

Sune interpretează greşit întrebarea şi, crezând că Elisabeth e ofuscată de episodul cu organul genital, murmură:

— Pot să vorbesc cu băieţii, dacă vrei, îmi dau seama că te-au jignit, dar...

— Nu vorbeşti *tu* cu jucătorii mei. *Eu* vorbesc cu ei. Şi singura care poate spune dacă sunt jignită sau ba sunt eu.

Sune ridică o sprânceană.

— Să-nţeleg că nu eşti aşa de uşor de jignit?

— Să te simţi jignit e un sentiment.

Zackell parcă vorbeşte despre ceva unelte când spune asta. Sune îşi bagă mâinile în buzunar şi mormăie:

— Nu-i uşor să fii antrenor în Björnstad. Mai ales când lucrurile încep să meargă prost. Crede-mă, am avut slujba asta o viaţă întreagă înainte să vii. Sunt unii în oraş cărora n-o să le placă să vadă un antrenor de hochei care... arată ca tine.

Bătrânul o priveşte în ochi şi vede acea calitate care lui i-a lipsit întotdeauna – lui Zackell nu-i pasă. Lui Sune i-a păsat întotdeauna, în adâncul sufletului. Întotdeauna şi-a dorit ca jucătorii, suporterii, mătuşile şi afurisiţii de unchiaşi de la Blană de Urs să-l placă. Tot oraşul să-l placă. Dar lui Elisabeth Zackell nu-i e frică de părerea lumii, căci ştie ceea ce ştiu toţi antrenorii de succes: lumea o s-o iubească dacă aduce victoria.

— Mă duc să mănânc, spuse ea pe un ton nici duşmănos, nici prietenos.

Sune încuviinţează. Zâmbeşte din nou. Înainte să plece, îi mai zice:

— O ţii minte pe Alicia, fetiţa care şuta pucuri în grădina mea? A fost azi la patinoar. De şapte ori. A fugit de la grădiniţă să se uite la antrenamentul seniorilor. Am dus-o înapoi. A fugit iar. Şi aşa o să facă toată toamna.

— Nu pot fi închişi în clasă copiii? întreabă Zackell, nepricepând, poate, întru totul ce vrea să spună Sune.

Aşa că Sune îi explică:

— Copiii iau ca atare lucrurile cu care cresc. Acum că te-a văzut antrenându-i pe seniori, Aliciei i se pare de la sine înţeles că şi femeile antrenează echipe. Când va fi suficient de mare să joace într-o echipă de senioare, poate că pentru ea nu va avea nicio importanţă dacă antrenorii sunt femei sau bărbaţi. Vor fi doar... antrenori.

Pentru Sune asta înseamnă ceva. Ceva important. Nu ştie dacă şi pentru Elisabeth Zackell înseamnă ceva. La drept vorbind, nu pare deloc să aibă vreo importanţă, femeia arată ca şi cum tot ce vrea e să plece să mănânce. Foamea e şi ea o trăire, la urma urmelor.

Dar, chiar înainte să iasă pe uşă, ochi îi scapără – există şi lucruri de care chiar îi pasă – şi-l întreabă pe Sune:

— Cum e cu portarul meu? Acel Vidar?

— O să vorbesc cu frate-su, îi promite Sune.

— Parcă-ai zis şi c-o să vorbească Peter cu surorile lui Benjamin Ovich, nu? mai zice Zackell.

— Da, recunoaşte Sune.

— Şi-atunci de ce n-a fost azi la antrenament?

— N-a fost? zice mirat Sune.

•

Nici prin cap nu i-a dat că Benji nu se va duce la antrenament. Nu doar copiii iau lucrurile ca de la sine înţelese.

* * *

Într-o cabană dintr-un camping stă un bărbat îmbrăcat într-un tricou albastru din pichet. Are lecţii de pregătit, o slujbă de profesor pentru care a studiat câţiva ani, dar nu reuşeşte să se concentreze. Aşezat la masa din mica bucătărie, cu o carte de filosofie în faţă, se uită lung pe fereastră, sperând să vadă un tânăr cu ochi trişti şi suflet neîmblânzit. Dar Benji nu vine. Benji e... pierdut. Astăzi profesorul l-a privit în ochi şi i-a spus că a fost o greşeală, cu toate că greşeala a fost a profesorului.

Toată lumea în oraşul ăsta ştie că Benji e periculos, pentru că bate cel mai tare. Cu toate astea, puţini pricep că totul în Benji bate cel mai tare, tot timpul. Inclusiv inima.

* * *

În casa familiei Ovich intră Gaby, una dintre surorile lui Benji. Se duce întins în camera băiatului unde, pe podeaua plină de Lego, cei doi copii ai ei se joacă. Gaby poate fi dură când vorbeşte despre fratele ei mai mic, dar nu există unchi mai bun pe lume. Când vor fi mari, copiii ei vor spune că încăperea aceea, în camera unchiului lor, a fost pentru ei cel mai sigur loc din tot universul. Acolo nu li se putea întâmpla nimic rău, nimic n-ar fi îndrăznit să-i atingă, pentru că unchiul lor i-ar fi protejat de oricine şi orice. Odată, unul dintre copii i-a spus lui Gaby: „Mama! Sunt fantome în dulapul lui Benji! Se ascund, că le e frică de unchiu'!" Gaby zâmbeşte, gata să închidă uşa la loc, când, brusc, îşi dă seama şi întreabă:

— De unde aveţi Lego?

— Era în cadou, răspunde nepăsător unul dintre copii.

— Ce cadou?

Copiii pufnesc de parcă sunt acuzaţi de furt:

— De pe pat! Scria numele noastre pe el, mami! Era pentru noi!

Cineva sună la uşă în clipa aceea. Gaby nu se duce spre uşă. Aleargă.

* * *

Adri, sora cea mare, deschide uşa. E Amat, coechipierul lui Benji. Băiatul nu se nelinişteşte decât când vede cât de îngrijorată e sora lui Benji. Adri pricepe totul din clipa în care îl vede pe Amat.

— E acasă Benji? întreabă băiatul, deşi ştie deja răspunsul.

— La dracu'! răspunde Adri.

Gaby vine în fugă dinspre camera lui Benji, ţipând:

— Benji le-a lăsat cadouri copiilor!

Amat tuşeşte încurcat:

— N-a fost la antrenament. Am zis să văd dacă-i OK!

Ultimele cuvinte aproape le urlă după Adri, căci sora lui Benji a trecut pe lângă el ca şi cum nu era acolo şi a luat-o spre pădure.

•

Lui Benji i se rupe uneori de antrenamente, dar niciodată de primul din toamnă. Picioarelor lui le e atât de dor de gheaţă, mâinilor le lipseşte nespus de mult crosa, creierul tânjeşte după adrenalina curselor de pe teren. Pentru nimic în lume n-ar pierde primul antrenament, în anul în care Björnstad va întâlni Hed în primul meci din etapă. Ceva nu e-n regulă.

* * *

Ramona e în spatele tejghelei, ca întotdeauna, cât se poate de netulburată. Ca întotdeauna. A văzut oraşul ăsta înflorind, dar l-a văzut şi încasând lovituri în ultimii ani. Oamenii din Björnstad sunt muncitori, dar au nevoie de un loc unde să muncească. Sunt gata să se lupte, dar trebuie să aibă pentru ce să se lupte.

Singurul lucru de care poţi fi sigur este că în toate oraşele, şi mari, şi mici, există oameni distruşi. N-are nimic de-a face cu locul în sine, ci doar cu viaţa – ne poate înfrânge. Şi-atunci e uşor să ajungi la crâşmă. Barurile pot fi locuri foarte triste. Cel care nu mai are de ce să se sprijine, se ţine strâns de un pahar, cel obosit să tot cadă se ascunde pe fundul unei sticle, căci de acolo nu mai are cum să se prăbuşească.

Ramona a văzut atâtea suflete fragile venind şi plecând. Unii au mers înainte, alţii au clacat. Unii s-au îndreptat, iar alţii, precum Alan Ovich, s-au dus în pădure.

Ramona e suficient de bătrână să nu ţopăie de bucurie când lucrurile merg bine şi nici să dispere când lucrurile merg prost, dar până şi ea ştie cât de uşor e să ai aşteptări nerealiste de la o echipă de hochei aflată în faţa unui sezon precum cel ce tocmai începe. Căci sportul nu e realitate, iar când realitatea e un iad, avem nevoie de poveşti care să ne facă să simţim că, dacă ajungem cei mai buni în ceva, atunci poate se întoarce norocul şi ne merge bine în tot.

•

Dar Ramona, de fapt, nu prea e sigură. Se întoarce norocul vreodată? Sau doar ne obişnuim cu situaţia?

* * *

Ultimul lucru pe care Alan Ovich l-a făcut înainte să-şi ia puşca şi să se ducă în pădure a fost să le lase cadouri pe pat copiilor lui. Nimeni nu ştie de

ce i-a dat prin cap aşa ceva. Poate că a sperat că asta va rămâne ultima lor amintire despre el. Sau că se poate afunda în pădure, iar ei se vor gândi doar că i-a lăsat şi a plecat; îşi vor imagina că tatăl lor e un agent chemat într-o misiune strict secretă sau un astronaut plecat în spaţiu. Poate a sperat că vor avea copilărie, în ciuda a tot.

Dar n-a fost aşa. Adri, fiica lui cea mare, nu va putea explica niciodată cum de a ştiut unde e tatăl lor. A simţit, pur şi simplu, că acolo s-a dus. Poate că de-asta o şi iubesc atât de mult câinii, fiindcă simte lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu le simt. N-a ţipat „Tată!" când s-a apropiat de el, printre copaci. Copiii de vânători nu fac niciodată asta, căci învaţă devreme că toţi bărbaţii din pădure pot fi tatăl cuiva, aşa că, dacă vrei să-l găseşti pe-al tău, trebuie să-l strigi pe nume ca oricine altcineva. Dar Adri n-a fost niciodată oricine altcineva, căci s-a născut cu ceva din Alan în ea. Iar Alan nu s-a putut adânci în pădure cât să nu-l găsească Adri.

* * *

O crâşmă poate fi un loc mohorât, căci, per total, viaţa ne dă mai multe motive de întristare decât de a sărbători, mai multe pahare de închinat la pomeni decât de ridicat în toasturi la nunţi. Dar Ramona ştie că o crâşmă poate fi şi alte lucruri uneori, mici crăpături în pietrele de pe suflet. Nu-i musai să fie cel mai bun loc de pe lume, dar nu-i neapărat cel mai rău.

De câteva săptămâni încoace, se zvonesc multe. Se zice că fabrica e pe cale să fie vândută. Björnstadul e un oraş greu încercat şi ştie că asta poate însemna, la fel de bine, falimentul. E uşor să spui că e un oraş de „cinici", dar cinismul e doar o reacţie chimică la prea multă dezamăgire. Tinerii de la Blană de Urs nu mai sunt singurii care vorbesc despre şomaj, toată lumea e îngrijorată. Într-o comunitate mică, a pierde un angajator e ca o catastrofă naturală – toată lumea ştie pe cineva afectat şi, în cele din urmă, te afectează şi pe tine.

E uşor să spui că oamenii sunt paranoici când spun întruna că politicienii trimit toate fondurile către Hed, fiindcă nu le pasă dacă Björnstadul mai supravieţuieşte încă o generaţie sau nu. Dar ceea ce e cel mai rău când vine vorba despre paranoia e că singurul mod de a demonstra că nu eşti paranoic e să arăţi că ai avut dreptate.

* * *

Unii copii nu scapă niciodată de părinţii lor. Se ghidează după ei ca după o busolă, văd lumea prin ochii lor. Când se întâmplă lucruri îngrozitoare, cei mai mulţi oameni devin valuri. Dar un anumit tip de oameni devin stânci. Vântul aruncă valurile înainte şi înapoi, dar stâncile îndură neclintite şfichiuirile, aşteptând să treacă furtuna.

Adri era doar un copil, dar a luat puşca din mâinile tatălui şi s-a aşezat pe o buturugă, cu mâna lui într-a ei. Poate din cauza şocului sau poate ca să-şi ia rămas-bun şi de la el, şi de la ea însăşi. Adri s-a schimbat după treaba asta. Când s-a ridicat şi s-a întors în Björnstad prin pădure, n-a ţipat panicată după ajutor, ci s-a dus întins acasă la cei mai buni şi mai puternici vânători, ca s-o ajute să aducă trupul acasă. Când maică-sa s-a prăbuşit pe podea, urlând, Adri a luat-o în braţe, pentru că fata îşi terminase deja lacrimile. Era pregătită să fie stânca. Şi asta a fost de-atunci înainte.

Katia şi Gaby erau „fetele mamei", dar Adri şi Benji erau „copiii lui tata". Născători de conflicte, căutători de război. Aşa că, de câte ori pleacă în pădure să-şi caute frăţiorul, Adri ştie că-l va găsi, de parcă are magneţi sub piele. Nu se teme niciodată că nu-l va găsi, se teme că-l va găsi mort. De fiecare dată. Fratele nu înţelege la ce o supune pe soră-sa mai mare. Neliniştea ce se ascunde după colţ, cuvintele ce se ascund în spatele altor cuvinte, cheile de la dulapul cu arme care se ascund noaptea sub perne.

•

Benji nu e sus în copac. E la pământ.

* * *

Elisabeth Zackell intră în Blană de Urs. E trecut de mult de ora cinei, dar se aşază într-un colţ, iar Ramona îi aduce o farfurie mare cu cartofi, fără ca Zackell să ceară.

— Mulţumesc, spune antrenoarea.

— Nu ştiu ce mai mănâncă vegetariabilii ăştia ca tine, în afară de cartofi. Da sunt ceva ciuperci prin împrejurimi, pe-aici! Mai e puţin şi vine sezonul lor, spune Ramona.

Zackell ridică privirea. Ramona dă din cap severă. Bătrâna crâşmăreasă nu prea le are nici ea cu sentimentele, dar ăsta e modul ei de a-i spune antrenoarei că speră să rămână în oraş o vreme.

* * *

Trupul lui Benji e nemişcat, ochii încă deschişi, dar privirea departe. Adri încă îşi aminteşte mâna tatălui într-a ei, când a stat atunci pe buturugă. Cât era de rece, cât de ţeapănă fără pulsul care o însufleţise.

Cu grijă, delicate şi fără să facă zgomot, sora cea mare se întinde lângă frăţior. Cu mâna pe-a lui, doar ca să-i simtă căldura şi bătăile inimii.

— O să mă omori cu zile. Să nu te mai prind întins pe jos când te caut, creier prost, cât bobul de mazăre! şopteşte ea.

— Iertare, răspunde Benji.

Nu e nici beat, nici ameţit de marijuana. Astăzi nu fuge de sentimente. Şi-

atunci pe Adri o cuprinde neliniştea.

— Ce s-a întâmplat?

Ultima rază a verii străluceşte în picăturile prinse în genele lui Benji.

— Nimic. Doar o... greşeală.

Adri nu mai întreabă nimic. Nu e sora care să discute despre inimi frânte, e doar sora care îşi aduce fratele din pădure. Aşteaptă până ajung la marginea oraşului, înainte să-i spună:

— Antrenoarea nouă te face căpitan de echipă.

Atunci Adri vede ceva ce n-a mai văzut în ochii lui Benji de ani de zile.

•

Frică.

* * *

Zackell aproape că şi-a terminat cina când Ramona se apropie din nou de masa ei şi-i pune în faţă o bere.

— De la clienţii casei, zice Ramona.

Zackell se uită spre cei cinci unchiaşi aşezaţi la bar.

— Ei?

Ramona dă din cap că nu.

— De la nevestele lor.

La o masă, în colţul cel mai îndepărtat, stau cinci femei. Cu părul cărunt, genţile înşirate pe masă, mâinile zbârcite care ţin strâns o bere. Au trăit în Björnstad toată viaţa. E oraşul lor. Câteva dintre ele au copii şi nepoţi care lucrează la fabrică, iar câteva au lucrat ele însele acolo. Au trupuri bătrâne, dar poartă tricouri noi. Identice. Verzi, cu trei cuvinte ca un strigăt de război:

BJÖRNSTAD
CONTRA
TUTUROR

22.

CĂPITAN DE ECHIPĂ

În Björnstad nu-i niciodată toamnă adevărată. Ţine cât o clipire, înainte să se aştearnă iarna. Zăpada nici măcar n-are bunul-simţ să îngăduie frunzelor căzute să putrezească. Întunericul se lasă devreme, dar măcar lunile astea au fost pline de lumină: un club s-a zbătut şi a supravieţuit. Un bătrân a pus o mână părintească pe umărul unei copile speriate, de patru ani şi jumătate. Hocheiul a fost mai mult decât un joc. Bere pe masa unei străine. Tricouri verzi care spun că suntem uniţi, orice ar fi. Băieţi cu visuri mari. Prieteni care au fost o armată.

Din păcate, nu asta ne vom aminti peste câţiva ani. Mulţi dintre noi îşi vor aminti doar... ura din lunile acelea. Fiindcă aşa funcţionăm noi, ceea ce e şi bine, şi rău: întotdeauna definim diferite perioade după cele mai rele momente ale lor. Aşa că ne vom aminti ura celor două oraşe, unul faţă de celălalt. Ne vom aminti violenţa, care de-abia a început. Nu vom vorbi despre asta, bineînţeles, aici nu se discută despre aşa ceva. Vom pălăvrăgi despre meciuri, ca să nu vorbim despre înmormântările la care ne-am dus între meciuri.

* * *

Întunericul se lăfăie peste tot în Björnstad şi Hed când o siluetă zveltă se îndreaptă spre pădure. Începe să fie frig. Zilele nu dau încă de bănuit, dar nopţile sunt sincere, nu ascund gradele sub minus în spatele razelor de soare. Silueta tremură şi grăbeşte paşii, atât de nelinişte, cât şi ca să se încălzească.

Patinoarul din Hed nu are alarmă, iar clădirea e veche şi plină de uşi în spate, pe care cineva ar putea uita să le încuie. Silueta n-are vreun plan complicat despre cum să dea spargerea, ci îşi încearcă pur şi simplu norocul, trăgând de toate mânerele. N-are noroc cu uşile, ci cu fereastra unei toalete. Reuşeşte să o deschidă, deşi treaba asta cere toată forţa de care sunt în stare braţele unui băiat de doisprezece ani.

Leo se strecoară înăuntru, aleargă în întuneric. A jucat destule meciuri în deplasare ca să ştie unde e vestiarul. Seniorii au dulapurile lor. Cele mai multe n-au niciun nume pe uşă, iar unii jucători sunt prea îndrăgostiţi de propriile combinaţii de litere ca să reziste tentaţiei de a le pune pe uşă. Leo

luminează fiecare dulap cu telefonul mobil, până găseşte dulapul lui William Lyt. Apoi face ce şi-a pus în cap să facă.

* * *

Adri, Katia şi Gaby Ovich bat la uşa crâşmei după ora închiderii. Ramona urlă:

— AM FLINTA PREGĂTITĂ!

Ăsta e modul ei de a spune: „Ne pare rău, am închis!", dar surorile Ovich intră cu paşi apăsaţi. Ramona sare ca arsă când le vede pe toate trei.

— Acum ce-am mai făcut? geme ea.

— Nimic, vrem să te rugăm ceva, zice Katia.

— Nimic!? Când intraţi pe uşă toate trei deodată, o babă ca mine gândeşte negreşit c-o s-o ia pe cârcă, lasă că ştiţi prea bine, ce dracu'! se văicăreşte Ramona, ducându-şi teatral mâna la piept.

Surorile chicotesc. Şi Ramona. Pune pe tejghea bere şi whisky şi le bate părinteşte pe obraz, pe fiecare în parte.

— Nu v-am văzut de mult. Tot prea frumoase pentru oraşul ăsta aţi rămas.

— Cu măgulelile n-ajungi nicăieri, zice Adri.

— De-aia ne-a dat Dumnezeu băutură, încuviinţează Ramona.

— Cum îţi merge? întreabă Gaby.

Ramona se burzuluieşte:

— Îmbătrânesc. Şi-i o porcărie să-mbătrâneşti! Te dor şalele şi te lasă ochii. Cu moartea n-am nimic, da' îmbătrânitul ăsta chiar e musai?

Surorile zâmbesc. Ramona trânteşte paharul gol pe tejghea şi continuă:

— Ei? Cu ce treburi pe la mine?

— Ne trebuie o slujbă, spune Adri.

•

Când surorile Ovich ies din Blană de Urs, îl găsesc pe frăţior sprijinit de zid. Adri îi dă peste mână, Benji scapă ţigara, Katia îi îndreaptă severă gulerul, iar Gaby îşi linge degetele şi apoi îi netezeşte părul cu ele. Înjură toate trei şi-i spun că-l iubesc, ambele chestii în aceeaşi propoziţie, cum numai ele sunt în stare să facă. Apoi îl împing înăuntru pe uşă.

— Surorile tale au zis că-ţi trebuie o slujbă.

— Se pare că da, mormăie Benji.

Ramona vede privirea lui Alan Ovich atât de limpede în ochii fiului.

— Mi-au zis că n-ai astâmpăr, că trebuie să te ţină ocupat. Că nu te pot împiedica s-ajungi la crâşmă, dar că vor măcar să fii de partea bună a tejghelei. I-am zis lui Adri că o slujbă de barman pentru unul ca tine e ca şi cum ai pune câinele să păzească friptura de elan, da soră-ta nu-i om de

înţeles. Şi Katia m-a tot cicălit că ai experienţă de barman, cică ai lucrat la crâşma ei, în Hed. Cum îi zic roşiii, *Hambarul,* nu?

Benji dă din cap că da. „Roşii" le zice Ramona oamenilor din Hed.

— Nu mai pot să calc pe-acolo, că s-au creat oarece conflicte estetice între mine şi... băştinaşi, îi explică el Ramonei.

Ramona n-are nevoie să-i ridice mânecile ca să ştie că are un tatuaj cu ursul. Are o slăbiciune pentru băieţii ăştia care îşi iubesc oraşul mai mult decât ar trebui.

— Ştii să torni bere fără s-o verşi?

— Da.

— Ce le dai când îţi cer o bere „pe caiet"?

— Un caiet în falcă?

— Eşti angajat!

— Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumi. Te angajez doar fiindcă mi-e frică de surorile alea ale tale, se răsteşte Ramona.

— Orice om deştept se teme de ele, zâmbeşte Benji.

Ramona face semn spre rafturile de pe pereţi.

— Avem două feluri de bere, un fel de whisky, restul sunt mai mult decoraţii. Speli pahare, faci curat şi, dacă se lasă cu scandal, *nu* te bagi, ai priceput?

Benji nu zice nimic. E un început bun. Se apucă şi curăţă grădina din spatele crâşmei de lemnele şi resturile de tablă care zăceau pe-acolo de luni de zile. E puternic ca un bivol şi ştie să-şi ţină gura – trăsăturile de caracter favorite ale Ramonei.

Când vine ora să închidă luminile şi să încuie, o ajută pe Ramona să urce, în apartament. Fotografii cu Holger, bărbatul ei, încă sunt atârnate peste tot. Cu el şi cu Clubul de Hochei Björnstad, prima şi a doua ei dragoste. Pe fiecare perete sunt fanioane şi steaguri verzi.

— Acum poţi să-ntrebi ce-ai de întrebat, spune Ramona cu blândeţe, bătându-l uşurel pe obraz.

— Nu vreau să-ntreb nimic, minte Benji.

— Te-ntrebi dacă taică-tu obişnuia să vină la Blană de Urs. Dacă obişnuia să stea jos, la bar înainte să... să se ducă în pădure.

Mâinile lui Benji dispar în buzunarele blugilor şi vocea îi sună despuiată de ani:

— Cum era?

Bătrâna oftează.

— Nu dintre cei mai buni. Nici dintre cei mai răi.

Benji dă să plece.

— Duc eu gunoiul. Ne vedem mâine seară.

Dar Ramona îl prinde de încheietura mâinii şi-i şopteşte:

— Nu trebuie s-ajungi ca el, Benjamin. Ai ochii lui, dar cred că poţi să fii altfel.

•

Benji nu se ruşinează să plângă în faţa ei.

* * *

A doua zi, devreme, Elisabeth Zackell îşi bagă capul pe uşa biroului lui Peter Andersson. Peter se luptă cu espressorul. Zackell se uită la el. Peter apasă pe un buton şi maşina începe să scuipe apă maro. Peter intră în panică şi apasă pe toate butoanele şi, în acelaşi timp, cu o surprinzătoare dexteritate acrobatică se întinde pe un picior după un sul de prosoape de hârtie, sprijinind cu celălalt aparatul de cafea din care curge apă.

— Şi cică eu sunt aia ciudată, fiindcă *nu* beau cafea... spune Zackell.

Peter ridică privirea, încă în toiul interpretării unui soi de dans modern al curăţării biroului, înjurând într-un stil care, după cât bănuieşte Zackell, nu-i stă deloc în fire.

— Fir-ar... băi, da' mă scoate din... dar-ar dr...

— Să vin mai târziu? întreabă Zackell.

— Nu... nu... maşina asta nenorocită e de-a dreptul imposibilă! Dar a fost un cadou... de la fiică-mea! recunoaşte jenat Peter.

Zackell n-are nicio reacţie.

— Să vin mai târziu? întreabă ea.

— Nu! Scuze... Cu ce te pot ajuta? Ţi-a întârziat salariul? întreabă Peter.

— Îmi trebuie frânghie, spune Zackell.

Dar Peter s-a lansat deja în explicaţii defensive:

— Ştii, sponsorul ăsta nou, încă n-am terminat de negociat... contractul. Dar toată lumea ar fi trebuit să-şi primească salariile deja.

Peter îşi şterge sudoarea de pe frunte. Dar Zackell repetă:

— N-am venit să-ntreb de salariu. Îmi trebuie frânghie.

— Frânghie? se miră Peter.

— Da, frânghie. Şi o puşcă de paintball. Găsesc pe-aici să cumpăr?

— Puşcă de paintball? repetă Peter.

Zackell îi explică sec, dar cu răbdare:

— Paintball-ul e un joc care simulează situaţii de război, pe un teren special amenajat. Două echipe se împuşcă una pe cealaltă cu bile mici din vopsea, trase cu un soi de puşcă. Am nevoie de o astfel de puşcă.

— Ştiu ce-i paintball-ul, o asigură Peter.

— Nu prea părea, se apără Zackell.

Peter se scarpină în cap şi se mânjeşte de cafea pe frunte. Nu bagă de seamă, iar Zackell nu-i spune, îl cruţă de groaza ce l-ar cuprinde dacă i-ar arăta.

— Frânghie se găseşte sigur la magazinul de feronerie, vizavi de Blană de Urs.

— Mulţumesc, spune Zackell şi e deja pe coridor când Peter strigă după ea:

— ZACKELL! N-AI DE GÂND SĂ SPÂNZURI PE CAREVA, NU? AVEM DESTULE PROBLEME DEJA!!!

* * *

Fostul antrenor al lui Benji, David, obişnuia să spună că Benji o să întârzie şi la propria-i înmormântare. Dacă echipa nu se asigura că numărul 16 e pe gheaţă, Benji putea să doarmă mult şi bine în vestiar când arbitrul fluiera începutul jocului. Uneori nu venea la antrenamente, alteori venea beat sau ameţit de droguri. Dar astăzi soseşte la timp, se schimbă şi iese imediat pe ring. Elisabeth Zackell se întoarce spre el, ca şi cum e de mirare că un jucător de hochei vine la antrenament. Benji trage adânc aer în piept şi îşi cere scuze, aşa cum faci când ai surori mai mari care lovesc zdravăn:

— Scuze că n-am venit ieri la antrenament.

Zackell ridică din umeri.

— Mie nu-mi pasă dacă nu vii la antrenamente.

Benji vede cinci frânghii groase întinse pe gheaţă, lungi de câţiva metri. Zackell ţine în mână o puşcă de paintball. Magazinul de feronerie din Björnstad n-avea, dar la cel din Hed i-au găsit una în depozit. Mai multe pete pe plexiglas, în colţul mantinelei, arată că Zackell a încercat deja micile bile tari din vopsea.

— Ce faci? întreabă derutat Benji.

— Da' tu ce cauţi aici aşa devreme? i-o întoarce Zackell.

Benji se uită la ceas. A venit exact la timp pentru antrenament, dar singurii jucători de pe teren sunt Amat şi Bobo. Benji mormăie:

— Soră-mea a zis că vrei să mă numeşti căpitan de echipă. E o idee proastă.

Zackell încuviinţează fără să clipească:

— OK.

Benji se aşteaptă să-i spună mai mult. Dar antrenoarea nu mai zice nimic. Aşa că băiatul izbucneşte:

— De ce tocmai eu?

— Fiindcă eşti laş, răspunde Zackell.

Multe i s-au spus lui Benji, dar niciodată asta.

— Baţi câmpii!

Antrenoarea dă din cap înţelegătoare.

— Posibil. Dar vreau să-ţi dau lucrul care te îngrozeşte cel mai mult pe lume – să fii responsabil pentru alţii.

Ochii lui Benji se întunecă. Ochii antrenoarei sunt lipsiţi de expresie. În spatele lor, e Amat. Patinele îi zvâcnesc de neastâmpăr. În cele din urmă, Benji îşi pierde răbdarea şi izbucneşte:

— Ar trebui să înceapă antrenamentul! De ce nu-i aduci pe ceilalţi din vestiar?

Zackell ridică nepăsătoare din umeri şi spune:

— Eu? De ce să-i aduc eu?

Benji o scrutează cu ochii mijiţi. Din ce în ce mai frustrat. Se uită din nou la ceas. Apoi iese de pe ring.

* * *

Mulţi dintre jucătorii mai în vârstă sunt doar pe jumătate echipaţi când Benji intră în vestiar.

— Antrenamentul începe *acum,* spune el.

Unii oameni se fac auziţi fără să ridice vocea. Cu toate astea, coechipierii nu înţeleg ce vrea să spună Benji şi răspund:

— Eh! Muierii ăleia nu-i pasă dacă venim la timp sau nu.

Răspunsul lui Benji e scurt, dar tăcerea care îi urmează e compactă:

— Îmi pasă mie.

Puterea înseamnă capacitatea de a-i determina pe alţii să facă întocmai ce le ceri. Oricare dintre bărbaţii din vestiar ar fi putut rămâne, pur şi simplu, pe băncile vestiarului, iar băiatul de optsprezece ani ar fi fost neputincios în faţa lor. Dar Benji le dă treizeci de secunde şi, când pleacă înapoi spre ring, toţi se ridică şi-l urmează.

Nu atunci devine căpitanul echipei, ci atunci realizează cu toţii, inclusiv Benji, că deja este.

* * *

Benji nu vrea să conducă echipa, totuşi o face. În Hed, William Lyt nu vrea *decât* să conducă, dar nimeni nu-l face căpitan. Nu e drept, dar, pe de altă parte, sportul nu e drept. Jucătorul care îşi petrece cele mai multe ore antrenându-se nu ajunge întotdeauna cel mai bun, iar cel care merită să fie căpitan nu e întotdeauna cel mai potrivit să conducă echipa. Se spune că hocheiul nu e un sport evaluativ: „Numărăm goluri şi-atât”. Dar nu e tocmai adevărat, firește. Hocheiul evaluează tot, e plin de statistici. Cu toate astea, e imprevizibil, căci e prea dominat de lucruri invizibile. Un termen folosit

adesea pentru a descrie jucătorii este „calităţi de lider”, cu toate că e un concept imposibil de măsurat, pentru că se referă la lucruri care nu pot fi învăţate: carismă, prestanţă, iubire.

Când William Lyt era mic şi Kevin Erdahl a fost numit căpitan, William l-a auzit pe antrenor spunându-i lui Kevin: „Poţi să-i obligi pe oameni să te asculte, dar nu poţi să-i obligi să te urmeze. Dacă vrei să joace pentru tine, trebuie să-i faci să te iubească”.

Nimeni nu l-a iubit pe Kevin mai mult decât William şi a făcut tot ce a putut ca dragostea să-i fie împărtăşită. I-a fost loial până la capăt, chiar şi după viol, l-a urmat pe Kevin la clubul din Hed, pe când Benji, cel mai bun prieten al lui Kevin, a rămas în Björnstad. William şi-a strâns prietenii şi i-au bătut măr pe Amat, care îl pârâse pe Kevin, şi pe Bobo, care a încercat să-l apere pe pârâcios.

Când Kevin a plecat brusc, William a rămas la echipa din Hed, trădat, dar în continuare loial. Acolo are acelaşi antrenor pe care îl avea în Björnstad, pe David, cel care i-a convins pe William şi pe aproape toţi jucătorii lui să se mute la clubul din Hed. I-a convins nu apărându-l pe Kevin, ci folosindu-se de cel mai simplu argument pe care sportul îl poate oferi: „Noi avem treabă doar cu hocheiul, nu cu politica. Ce se întâmplă dincolo de gheaţă, rămâne dincolo de gheaţă”.

Iar William l-a crezut pe David şi, în adâncul sufletului, a sperat că, întrucât nici Kevin, nici Benji nu mai sunt în echipă, antrenorul va aprecia loialitatea lui. Dar David nu i-a mulţumit, nu i-a spus nici măcar vreun cuvânt de încurajare. Şi îl ignoră în continuare.

Când William intră în vestiar, îşi deschide dulapul şi vede ce i-a lăsat cineva acolo, se întâmplă lucruri pe care nicio statistică nu le poate măsura. În dulapul lui William e o brichetă. Acelaşi tip de brichetă cu care cutia de scrisori a lui William a fost plină toată vara, acelaşi tip de brichetă pe care Leo o avea pe plajă.

În acelaşi timp, un coechipier intră în vestiar şi-i spune: – La naiba, Lyt, ai auzit de Benji? Antrenoarea aia nouă l-a făcut căpitan de echipă!

23.

TOTUL PENTRU SINGURUL LUCRU CARE CONTEAZĂ

Se spune că a fi lider înseamnă a lua decizii grele – decizii neplăcute şi nepopulare. „Fă-ţi datoria!" sunt cuvintele pe care liderii le aud tot timpul. Partea imposibilă a rolului de lider este că poţi fi unul doar atâta vreme cât cineva te urmează, iar reacţiile oamenilor la deciziile liderilor sunt întotdeauna aceleaşi: dacă deciziile tale mă avantajează – eşti un lider drept, dacă deciziile tale îmi fac rău – eşti un tiran. Căci adevărul despre majoritatea oamenilor e la fel de simplu, pe cât de insuportabil de acceptat: rar vrem ce este cel mai bine pentru toţi. De cele mai multe ori vrem ce este cel mai bine pentru noi.

•

Apăsat de gânduri, Peter închide computerul, pune dosarele pe raft şi coboară pe scări spre ring. Se opreşte în tribună, în zona cu locuri în picioare, la capătul terenului. Puţin mai încolo, Fatima face curat. Îi face cu mâna, dar femeia îl salută doar scurt din cap. Nu vrea să atragă atenţia şi se străduieşte să termine curăţenia înainte ca echipa de seniori să-şi înceapă antrenamentul, fiindcă nu vrea ca Amat să se ruşineze în faţa coechipierilor. „Că parcă băiatul ăsta s-a ruşinat vreodată de maică-sa!" se gândeşte Peter.

Fatima este, mai mult decât Peter, stereotipul locuitorului din Björnstad: scumpă la vorbă, muncitoare şi cu zero toleranţă pentru aiureli. La începutul verii, când contul din bancă al clubului era gol, Peter şi-a dat seama că Fatima n-avea să-şi primească salariul, dar, când a sunat-o să-i spună, Fatima i-a zis doar: „Nu-ţi face griji! Eu şi Amat ne descurcăm". Peter ştia că Amat încă aduna uneori, doze şi sticle cu garanţie, din tribună, la sfârşitul lunii, aşa că i-a spus Fatimei, copleşit de vină: „Nu se poate să nu-ţi iei salariul, e responsabilitatea clubului să..." Dar Fatima l-a întrerupt: „Clubul? Clubul e şi al meu. Şi al băiatului meu. Ne descurcăm noi!" Pentru un asemenea răspuns e nevoie de un om special. Şi de un club special.

Iar acum e toamnă şi Fatima şi-a primit salariul. Şi Peter. Azi-dimineaţă a încercat să plătească şi facturile clubului, dar computerul tot făcea figuri, aşa că a sunat la bancă. Funcţionarul i-a spus nedumerit: „Facturile acestea sunt deja plătite". Nu doar una. Toate. Richard Theo n-a venit cu promisiuni deşarte. Sponsorul a virat banii, deşi conferinţa de presă încă n-a avut loc. Clubul e salvat. Şi-atunci de ce încă îl roade neliniştea atât de-al naibii de

rău?

Începe antrenamentul seniorilor. Celor de pe teren li se pare de la sine înţeles că becurile se aprind în sală în fiecare zi, că salariile trebuie plătite, că suporterii continuă să umple tribuna. În hochei, banii sunt întotdeauna ceva ce se presupune să fie şi gata. În sportul ăsta nu ne maturizăm niciodată, pe gheaţă rămânem aceiaşi copii care nu vor decât să joace hochei – un puc, câţiva prieteni, aprinde lumina! Hai să jucăm!

Însă Peter ştie preţul. Îl vede peste tot în jur – tribună doar din metal şi lemn, tutun de mestecat bătătorit în podea şi balustrade şubrede. Dar când bărbaţii în geci negre sar de bucurie, pe locurile în picioare, se leagănă toată tribuna. Când cântă, parcă ridică acoperişul patinoarului: „Noi suntem urşii! Noi suntem urşii! Noi suntem urşii, urşii din Björnstad! NOI... SUNTEM... URŞII! NOI SUNTEM..."

E un zid de neclintit, bun să-l ai în spate când totul merge bine şi o forţă înfiorătoare căreia să-i ţii piept când lucrurile merg prost. Nimeni din club n-a criticat Gaşca mai mult decât Peter de-a lungul anilor. După încăierări, a încercat să convingă comitetul de conducere să introducă în sală camere de luat vederi. Când jucători cu performanţe sub aşteptări şi-au rupt brusc contractele, a încercat să demonstreze că sunt ameninţaţi de oamenii lui Teemu. Ani de zile, bărbaţi în costume l-au admonestat pe Peter în şedinţele comitetului de conducere că „aţâţă spiritele fără motiv!", dar, de fapt, le era şi lor frică. Au lăsat Gaşca să conducă oraşul prin violenţă, atâta vreme cât asta a servit intereselor proprii ale conducerii clubului. Şi-acum? Acum, când Peter are şansa să scape, în sfârşit, de Gaşca, şovăie. De ce? Pentru că simte că le datorează ceva, fiindcă au votat ca Peter să-şi păstreze slujba? Pentru că-i laş? Sau e vorba de Richard Theo? Oare îi e teamă că dă influenţa huliganilor pe cea a politicienilor? Ce-i mai rău: tatuajele de pe gât sau cravatele?

În primii săi ani ca director tehnic al clubului, Mira obişnuia să-i spună: „Noi nu suntem dintr-ăia care să fugă de luptă!" Mira a avut întotdeauna pielea mai groasă decât a lui. Avocata temperamentală a avut întotdeauna mai mult instinct de învingătoare decât directorul tehnic diplomat. Dar acum Peter caută lupta, iar Mira şovăie. Şi poate că Richard Theo a avut dreptate. Poate că Peter chiar e naiv. Lumea e complicată, iar el îşi doreşte să fie simplă.

Când juca în Canada, antrenorul i-a spus: „Victoria nu-i importantă. E totul!" Dar lui Peter îi lipsea „the killer instinct"[2]. În meciurile amicale, când echipa lui domina jocul, Peter o lăsa mai moale, fiindcă nu voia să-şi

[2] „Instinctul ucigaş!" (n. tr.).

umilească oponenţii. Filosofia antrenorului era „să nu ridici niciodată piciorul de pe gâtul adversarului”, dar Peter nu era genul. Îi era de ajuns să câştige, nu simţea nevoia să zdrobească pe nimeni. Apoi s-a întâmplat ca, într-un astfel de meci de antrenament, adversarii să răstoarne situaţia, deşi erau conduşi cu 5 la 0. „Get your mind right!”[3] a urlat antrenorul. Dar Peter n-a reuşit niciodată să-şi bage minţile în cap.

Poate că de-asta a ratat şutul din finala de acum douăzeci de ani şi de-asta îi e frică acum să-şi ţină promisiunea faţă de Richard Theo. Există o limită, câtor duşmani poţi să le faci faţă? Peter ştie că trebuie să-şi facă datoria, dar nu e sigur care anume e datoria lui.

•

O vede pe Elisabeth Zackell pe teren. Îşi doreşte să fi fost mai mult ca ea. Zackell nu ridică piciorul de pe gâtul nimănui.

* * *

Elisabeth Zackell împarte jucătorii în două echipe. Apoi îi leagă pe cei din fiecare echipă unul de celălalt cu frânghie. Dacă un jucător cade, cade toată echipa.

— CE CĂCAT DE JOC DE MUIERI MAI E ŞI ĂSTA?! zbiară unul dintre jucătorii mai în vârstă, când un coechipier se împiedică de el şi-l trânteşte pe gheaţă.

Dar Zackell nu se sinchiseşte.

Îi pune să exerseze până când sunt în stare să acţioneze ca un întreg pe teren. Asudă şi vomită şi nu e pentru ultima oară. Abia când Amar cade în genunchi pe linia porţii, Zackell le dă voie să-şi scoată frânghia. Apoi aduce puşca de paintball. Unul dintre jucători mormăie:

— A făcut atac cerebral muierea...

Zackell poate că-i citeşte pe buze cuvintele, naiba ştie, cert e că răspunde:

— Cam multă vorbărie despre *muieri,* din câte aud. Bănuiesc că vă e teamă să nu cumva s-ajungeţi să jucaţi ca nişte muieri dacă vă antrenează una.

Jucătorii se uită fâstâciţi unul la altul. Unii încă vomită în găleţi. Zackell trage demonstrativ cu puşca într-unul dintre stâlpii unei porţi, făcând metalul să zbârnâie, iar mica bilă de vopsea explodează, lăsând o pată galbenă.

— Odată am antrenat o echipă de fete. Nu erau bune la recuperări dinspre poartă, nu blocau pucuri ricoşate, doar fiindcă le era frică de durere. Le-am pus să se dezbrace şi să încerce să patineze de la linia de centru până

[3] „Bagă-ţi minţile-n cap!“ (n. tr.).

la bara porţii, în timp ce le împuşcam cu bile dintr-astea. De fiecare dată când reuşeau să ajungă la bară, aveau o bere de la mine. Ştiţi ce mi-au zis?

Niciun răspuns, aşa că Zackell continuă:

— Mi-au zis să mă duc dracu'! Da', mă rog, erau... muieri. Voi ce sunteţi?

Bărbaţii de pe teren se holbează la ea. Zackell aşteaptă impasibilă. Trece un minut. Câţiva dintre jucători chicotesc încordaţi, dar Zackell rămâne nemişcată, cu puşca în mână.

— Glumeşti? întreabă unul dintre ei, în cele din urmă.

— Nu cred. Mi s-a spus că nu mă pricep... la umor, îl informează Zackell.

Atunci un alt jucător se ridică. Îşi trânteşte casca pe gheaţă, îşi scoate tricoul şi apărătoarele şi rămâne gol până la brâu.

— E bine aşa sau trebuie să ţi-o şi arăt? întreabă Benji.

— E bine aşa, răspunde Zackell şi trage pe loc o bilă care îi şuieră lui Benji pe la ureche.

Ceilalţi jucători se feresc, lăsându-se pe vine, dar Benji nu ezită o secundă, porneşte întins spre poartă. Înainte să atingă bara porţii, Zackell l-a nimerit deja de două ori. La a doua şi a treia încercare, reuşeşte să-l nimerească de patru ori. După spusele vânzătorului, puşca propulsează bilele cu o viteză de nouăzeci de metri pe secundă, aşa că i-a recomandat foarte serios lui Zackell să nu tragă decât spre „persoane îmbrăcate în echipament de protecţie adecvat, de la o distanţă de minimum zece metri". Benji e în pielea goală. Zackell îl nimereşte în spinare, iar băiatul tresare de durere când vopseaua i se scurge peste omoplat.

Ceilalţi jucători se uită, mai întâi nevenindu-le să creadă, apoi din ce în ce mai fascinaţi. Apoi cineva strigă o cifră, nimeni nu-şi mai aminteşte dacă era „opt" sau „nouă", dar pe urmă întreaga echipă numără cu voce tare de câte ori Benji atinge bara. În cele din urmă urlă toţi câte beri a câştigat: „PAISPREZECE! CINCISPREZECE! ŞAISPREZECE!" Zackell încarcă din nou puşca, Benji îşi ia din nou avânt.

Niciun om normal nu procedează aşa. Dar ăsta şi e tâlcul – Zackell nu vrea un căpitan de echipă normal.

Altă dată îl nimereşte în claviculă şi vede în ochii lui de ce ar fi în stare Benji. „Cu ăsta pot să câştig orice", îşi zice ea. Nici ea, nici Benji nu se opresc până când Benji n-a muncit preţ de o ladă de bere. Zackell i-o aduce de pe banca jucătorilor. I-o dă şi-i spune:

— Cel care se simte responsabil nu poate fi liber, Benji. De-asta ţi-e frică.

Pentru una care nu se pricepe la sentimente, nu-i rău deloc. Benji se duce spre vestiar, plin de vânătăi, usturime şi pete de vopsea. Împarte berea cu toată echipa. Până şi Amat bea. N-a avut curaj să refuze.

Benji se duce la duş singur. Stă îndelung sub apă. Când se întoarce, berea

s-a terminat şi pantofii îi sunt plini cu spumă de ras.

* * *

Peter Andersson aşteaptă lângă mantinelă, în timp ce Zackell adună frânghiile.

— Ai metode de antrenament foarte... interesante. Chiar îi fac să joace mai bine? întreabă Peter diplomat, în timp ce se străduieşte din răsputeri să nu hiperventileze când vede pete de vopsea peste tot pe gheaţă.

— Mai bine? De unde să ştiu eu? răspunde Zackell indiferentă.

— Trebuie să ai un motiv pentru care foloseşti... metodele astea, spune Peter.

Pe Peter îl chinuie o migrenă. Richard Theo i-a promis „control deplin" asupra clubului, dar discuţia asta nu-l face deloc să simtă că ar avea vreun control.

— Aş, antrenorii de hochei nu ştiu atât de multe pe cât dau impresia. Mai mult ghicim. Credeam că ştii, răspunde Zackell.

Peter îşi simte muşchii spatelui încordându-se.

— Ai o... viziune ciudată despre ce înseamnă lider.

Zackell ridică din umeri.

— Dacă jucătorii mă consideră o idioată, măcar au ceva despre care să vorbească. Uneori o echipă are nevoie de un duşman ca să fie unită.

Peter se uită lung după ea când Zackell pleacă spre vestiar. Ar putea să jure că a văzut-o zâmbind când a zis ultima propoziţie. Apoi ia detergent şi bureţi şi timp ce câteva ore curăţă petele de vopsea.

Poate că ar fi fost mai bine să se ducă acasă, să bea vin cu soţia lui, să adoarmă în acelaşi pat. Dar el şi Mira încă nu s-au împăcat pe de-a-ntregul. Mai degrabă au încetat să se mai certe, dar nu e acelaşi lucru. Nu mai ţipă unul la celălalt, dar nici nu-şi vorbesc. Toată familia e din ce în ce mai tăcută, ca o cameră care a ajuns într-un asemenea hal de dezordine, încât e mai simplu să zideşti uşa decât să rezolvi problema. Peter încearcă să-şi facă singur de lucru, astfel încât să ajungă acasă după ce toată lumea a adormit deja.

•

Apoi îşi petrece jumătate de noapte citind instrucţiunile de folosire a espressorului, în loc să-şi sune fiica şi să recunoască odată că nu mai ştie ce face. Pentru cine se luptă, de fapt?

* * *

Antrenorul echipei de seniori din Hed se numeşte David. Părul roşu îi e netuns de luni de zile, iar chipul, alb ca ceara, pentru că nici măcar într-o

vară cu soare nu intră vreun pic de lumină în sala video a patinoarului. David face totul pentru slujba lui. Trebuie să facă. Iubita lui e gravidă, iar Clubul de Hochei Hed poate fi o rampă de lansare în divizii superioare, dacă învinge.

N-a vrut să antreneze echipa asta de seniori, ci pe cea din Björnstad. A format un grup de băieţi de la o vârstă fragedă până i-a făcut juniori. Urmau să câştige Campionatul Naţional de Juniori şi să devină trunchiul echipei de seniori: Kevin şi Benji pe gheaţă, David ca antrenor. Şi aproape că aşa a fost. Doar că... aproape.

David n-a părăsit clubul din Björnstad pentru că îl apăra pe violator. Sau, cel puţin, aşa consideră el. Nici măcar nu ştie dacă Kevin e vinovat, căci băiatul n-a fost condamnat, iar David nu e nici avocat, nici poliţist. E antrenor de hochei. Şi, dacă cluburile de hochei încep să-şi acuze jucătorii de lucruri pentru care niciun tribunal nu i-a condamnat, unde se ajunge? Hocheiul trebuie să rămână hochei. Viaţa de dincolo de gheaţă trebuie separată de cea de pe teren.

Aşadar, David n-a părăsit clubul din Björnstad din cauza acuzaţiilor aduse lui Kevin, ci din cauză că Peter Andersson a aranjat ca băiatul să fie arestat în ziua finalei. În felul ăsta, toată echipa a fost pedepsită, nu doar Kevin. Iar David nu i-a putut ierta asta. Aşa că a schimbat clubul şi i-a luat cu el pe aproape toţi jucătorii de elită din Björnstad.

Nu regretă decizia. Singurul de care-i pare rău e Benjamin Ovich. Băiatul simbolizează tot ce a vrut David de la o echipă, dar, când a contat cu adevărat, n-a putut ajunge la sufletul lui. Benji a rămas în Björnstad, când toţi ceilalţi au plecat la clubul din Hed, iar primăvara trecută, David l-a văzut sărutând un băiat. Benji nu ştie că David a aflat ceva ce, în mod vădit, nu mai ştie nimeni. Şi, sincer să fie, David speră nici să nu afle cineva. Asta nu-i un oraş unde să-ţi doreşti să afle lumea aşa ceva despre vreun jucător de hochei, fie el şi unul pe care urmează să-l întâlneşti ca adversar în toamnă.

Dacă e mândru de el? Absolut deloc. Şi-atunci de ce nu se duce la uşa lui Benji să-i spună în faţă că-i e ruşine că a fost un lider atât de prost, încât băiatul n-a avut curaj să vină să-i spună adevărul? De ce nu-i cere iertare? Probabil din acelaşi motiv pentru care toţi oamenii comit cele mai mari prostii: e greu să recunoşti că ai greşit. Cu cât e mai mare greşeala, cu atât e mai greu de recunoscut.

David nu-şi închipuie că e un om bun, dar crede că face totul pentru binele hocheiului. Echipa, clubul şi sportul mai presus de orice. Şi n-are de gând să amestece politica în asta. Nici măcar acum.

Cineva bate la uşa biroului. În pragul uşii întredeschise e William Lyt.

— Ai auzit că Benji e căpitan în Björnstad? urlă atacantul masiv.

Antrenorul încuviinţează şi-i spune:

— Aici e Hed, nu Björnstad. Nu-ţi bate tu capul cu ce se-ntâmplă acolo.

William rămâne în pragul uşii, tremurând de furie. Nu se lasă dus, deşi antrenorul i-a dat clar de înţeles că discuţia s-a terminat.

— O să poarte cineva la noi numărul şaisprezece? întreabă el.

Nu vrea să sune acuzator. Nu-i cere antrenorului său decât să-l iubească. Asta şi e problema: iubirea e precum calităţile de lider. Nu ajută la nimic să i le ceri cuiva.

— Nu-i treaba ta, răspunde David cu răceală.

Şaisprezece e numărul lui Benji în echipa din Björnstad.

David refuză să-l dea vreunui alt jucător.

— Şi la noi cine o să fie căpitan? întreabă William invidios.

David răspunde la întrebarea pe care William ar vrea de fapt să i-o pună:

— Eşti prea tânăr, William.

E un mod aparte de a frânge inima cuiva – când un jucător se uită în ochii antrenorului şi vede că preferă un altul.

— Ai fi zis acelaşi lucru dacă eram Benji?

David e onest. Dă din cap că nu.

•

William iese pe teren cu o nevoie de afirmare mai violentă decât oricând. David se preface că nu înţelege, dar ştie prea bine ce se întâmplă. N-a ajuns un antrenor de succes din întâmplare, ştie ce efect au cuvintele lui. Toată copilăria lor, William s-a întrecut cu Benji în orice, fără să câştige măcar o dată. David ştie că invidia e un sentiment urât, dar că poate fi şi o forţă mobilizatoare. Aşa că o administrează în doze mici, intenţionat, căci a fi lider înseamnă şi să poţi manipula sentimente pentru a obţine rezultate. David ştie că e periculos ce face, ştie că William îl urăşte atât de tare pe Benji, încât va încerca, probabil, să-l faulteze crunt în timpul meciului. Dar toate echipele de hochei foarte bune au câte un jucător care joacă la limită şi, uneori, întrece orice limită. William e cel mai bun când urăşte.

David încă îl iubeşte pe Benji, mai mult decât pe oricare alt jucător pe care l-a antrenat vreodată şi se simte vinovat pentru faptul că băiatul n-a avut curaj să-i încredinţeze secretul lui. Poate că într-o zi, îşi va putea repara greşeala, ca om. Dar sentimentele astea îşi au locul în viaţa de dincolo de patinoar. Acum e la muncă. Aici Benji e un adversar. Dacă William încalcă regulile, asta e. Dacă Benji va fi accidentat, asta e. David e antrenor de hochei şi îşi face datoria. Face totul pentru singurul lucru care contează.

•

Victoria.

* * *

Benji se antrenează singur în mica magazie transformată în sală de forţă de la canisa lui Adri. Înainte să ridice greutăţi, îşi scoate ceasul de la mână. E vechi, uzat şi greoi, nu i se potriveşte deloc. Dar i l-a dat David. N-au mai vorbit de când antrenorul a schimbat clubul, dar Benji încă îl poartă peste tot.

* * *

William Lyt face flotări până când braţele îl dor la fel de mult ca restul. Adoarme cu bricheta în mână. Ştie cine i-a lăsat-o în dulap. Poate că pe Benji nu-l va răni, nu încă, dar asta nu înseamnă că nu-i poate face rău altcuiva.

24.

DAR URSUL DIN EA TOCMAI S-A TREZIT

Ramona coboară scările tropăind, într-un nor de înjurături, să vadă cine bate la uşa crâşmei după ora închiderii. E pregătită să înfrunte vreun beţiv, dar în prag e altcineva.

— Ce cauţi aici, măi, boşorogule? Să tot fie vreo patruzeci de ani de când mi-ai bătut la uşă în miezul nopţii să te las în iatacul meu! *Nu* ţi-am zis atunci şi *nu* rămâne şi-acum! se stropşeşte Ramona la Sune, închizându-şi nasturii capotului.

Sune râde aşa de tare, că sperie căţeluşul de la picioarele lui.

— Am nevoie de un sfat bun, Ramona. Sau de două.

Ramona îl pofteşte să intre şi pune un castron cu apă pentru căţel. Animalul goleşte castronul şi se apucă să roadă mobila.

— Ce-i? mormăie ea.

— Aş vrea să vorbeşti cu Teemu Rinnius, spune Sune. Dacă ar fi rugat-o oricine altcineva, Ramona ar fi făcut pe niznaiul şi-ar fi zis: „Care Teemu?" Dar nu cu Sune. Bătrânul şi-a dedicat toată viaţa băieţilor cu probleme şi talent la hochei, iar Ramona şi-a închinat-o pe-a ei celor fără talent la hochei.

— Despre ce?

— Despre club.

— Credeam că te-ai pensionat. Ce treabă mai ai tu cu clubul?

— Mă ţin şefii de dragul domnişoarelor. Să-şi clătească şi ele ochii.

Ramona râde cu forţa unui deceniu de fumat. Apoi devine brusc serioasă:

— Umblă tot felul de zvonuri, Sune. A scris în ziar de „un nou sponsor" şi „şedinţe secrete" la care a fost directorul tehnic. Asta nu le pică bine lui Teemu şi băieţilor. E clubul lor.

— Nu-i doar al lor, o corectează Sune.

Se gândeşte că-i de-a dreptul un coşmar să încerci să mulţumeşti oamenii din oraşul ăsta. Dacă clubul dă faliment, Peter o să îndure numai rahaturi. Dacă salvează clubul, tot rahat încasează. Ramona pune trei pahare cu whisky pe bar. Unul pentru Sune, două pentru ea.

— Ce zici de antrenoarea asta nouă? Vine pe-aici când şi când, să mănânce cartofi, spune Ramona.

— Zackell? Nu ştiu. Femeie nebună. Pare că i se rupe de ce crede Peter Andersson...

— Un început bun! rânjește Ramona.

— Bănuiesc că Teemu și băieții lui nu sunt la fel de entuziasmați de ea, spune Sune.

Ramona pufnește:

— Își iubesc clubul, știi și tu. Dar se tem că femeia asta e doar o încercare de a-i spăla imaginea. Nu vor să fie luați în batjocură, Sune, și nu vor nicio grămadă de agende politice în hochei...

Sune își dă agasat ochii peste cap:

— *Agende!* Așa le zice acum? Nu poate femeia să se culce cu cine poftește?

— Auzi, Sune, știi ceva? Nimeni n-are mai multă înțelegere pentru lesbiene decât mine! Din punctul meu de vedere au tras lozul câștigător! Cu bărbații nu te poți înțelege omenește, mai bine fără ei!

— Și-atunci care-i problema cu Zackell?

— Problema e că băieții cred că o dirijează Peter Andersson, sponsorii și politicienii și nu mai vor un antrenor care să fie ca...

Ramona se oprește. Sune continuă în locul ei:

— Ca mine? Slab?

Sune știe ce spune lumea despre el. Că în ultimii lui ani ca antrenor a lăsat sponsorii și politicienii să preia clubul și să-l scufunde fără ca el să se împotrivească. Oamenii au dreptate. Sune a îmbătrânit, a obosit să se mai certe. A sperat că hocheiul va fi de ajuns pentru a ține clubul în echilibru, și financiar, și moral, dar s-a înșelat în ambele privințe.

— Nu vreau să spun nimic de rău, murmură Ramona.

— Aș! Au dreptate. Mi-ar fi plăcut să dau mai multe motive de bucurie orașului ăstuia. Dar Zackell nu-i ca mine.

— Adică?

— Adică e o învingătoare.

— Zici c-ai venit să-mi ceri sfatul? Băieților le trebuie o dovadă că așa-i.

Sune spune oftând:

— Spune-i lui Teemu că, atunci când se întoarce frate-su acasă, să-l trimită direct la patinoar.

•

Ramona rămâne cu gura căscată. Și asta nu se întâmplă cu una, cu două.

* * *

Peter ajunge târziu acasă. Mira e așezată la masa din bucătărie, cu computerul în față. A plecat devreme de la birou, ca să facă de mâncare, să spele și să deretice. Iar acum lucrează din nou, fără să o vadă șefii. Muncește mai mult decât toți colegii la un loc, cu toate astea, în curând va fi cunoscută

la serviciu drept „aia care pleacă mereu mai devreme”. Să fii mamă e ca şi cum ai lucra la fundaţia unei case sau ai repara acoperişul – ia timp, sudoare şi bani şi, când ai terminat, arată la fel ca la început. Nu e nimic pentru care eşti vreodată lăudată. Dar, dacă stai o oră peste program la birou e ca şi cum ai pune pe perete un tablou frumos sau ai atârna o lampă nouă – toată lumea observă.

Peter vorbeşte cu ea, Mira vorbeşte cu el, dar fără să se privească în ochi. Cum a fost la serviciu? Bine, la tine? Bine. Copiii au mâncat? Da, a şi rămas, dacă vrei. E-n frigider. Îi duci tu mâine la şcoală, că trebuie s-ajung devreme la patinoar? Ea spune „Sigur!”, deşi vrea să ţipe: „Şi serviciul meu?” El zice „Mersi!”, cu toată că vrea să şoptească: „Simt că mă înec”. Ea zice „Cu plăcere”, deşi vrea să strige: „Ajutor!” Niciunul, nici celălalt nu spune mai mult, deşi amândoi simt că: „Mi-e dor de noi doi!” Peter iese din bucătărie fără să-şi treacă degetele prin părul ei, ea rămâne, fără să-şi apropie răsuflarea de gâtul lui.

* * *

Ramona îl fulgeră cu privirea pe Sune.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Elisabeth Zackell asta n-are pic de umor.

— Vrea să-l lase pe Vidar să joace hochei din nou? Şi Peter ce zice?

— Nu-i pasă ce zice Peter.

Ramona râde pe înfundate. Fraţii Rinnius i-au fost întotdeauna mai dragi decât oricare dintre toţi băieţii de la Blană de Urs. Teemu îi cumpără de mâncare în fiecare săptămână, iar Vidar obişnuia să-şi facă lecţiile aici. Acum mulţi ani, chiar după moartea lui Holger, fraţii au auzit pe cineva spunând că „Ramona a început să uite una şi-alta, o fi Alzheimer...” Nu era Alzheimer, doar un caz obişnuit de inimă frântă, dar băieţii au citit pe internet că îmbătrânirea creierului poate fi întârziată antrenându-ţi mintea, aşa că au obligat-o să dezlege cuvinte încrucişate. În fiecare dimineaţă îi aduceau un alt rebus. Ramona înjura cu voce tare, dar i-a iubit necondiţionat pentru asta.

— Adică Vidar se cacă pe biroul lui Peter, dar lui Zackell i se rupe de ce zice Peter? Asta n-o să se termine bine, spune ea.

— Nu, încuviinţează Sune.

Ramona se scarpină gânditoare sub bărbie cu paharul de whisky.

— Nu prea-ţi stă ţie în fire să i te-mpotriveşti lui Peter.

— Nu, recunoaşte Sune.

— De ce? E aşa de specială antrenoarea asta?

Sune oftează de-i vibrează părul din nări.

— Ori câştigăm, ori dispărem, Ramona. Vidar era un portar al naibii de bun. Dacă încă mai e, sunt gata să pariez pe... personalitatea lui.

— Dracu' când îmbătrâneşte devine cucernic, zâmbeşte Ramona.

— Ai tu grijă să-l aducă Teemu pe Vidar la antrenament? întreabă Sune.

Ramona ridică sceptică o sprânceană.

— Auzi, boşorog nebun, mai ţii minte cum juca Vidar hochei? Trebuia să-l scoateţi cu forţa de pe teren când se termina antrenamentul! Şi-acum a stat închis preţ de... ce dracu'... N-o să-l poţi ţine departe de gheaţă nici cu puşca.

Ramona nu-i spune ce gândeşte cu adevărat – că-l va duce ea pe Vidar la antrenamente, dacă-i nevoie. Pe Teemu nu l-a putut salva, era prea supărat ca să se mai schimbe. Dar Vidar poate avea o altă viaţă şi, chiar dacă asta ar fi s-o omoare, Ramona n-are de gând să rateze şansa încă o dată.

Sune aprobă gânditor şi ia o gură de whisky. Îl ustură până în fundul ochilor.

— Bun aşa, zice el.

Apoi tace. Ramona se burzuluieşte:

— Altceva?

Sune se ruşinează că e atât de uşor de citit.

— Mai vreau să te rog un lucru. Nu de dragul clubului, ci pentru mine. E o fetiţă, Alicia o cheamă, de vreo patru ani jumate, stă acolo, la...

— Ştiu cine-i copila, spune Ramona înnegurată, nu pentru că o cunoaşte, ci pentru că toţi proprietarii de crâşme din zonă îi cunosc pe adulţii din casa copilei.

— M-ajuţi să n-o scăpăm din ochi?

Ramona mai toarnă whisky.

— Sigur n-ai venit să mă abureşti să mă culc cu tine? Că văd că te pricepi mai bine acum decât odinioară.

— Aş face infarct înainte s-apuci să-ţi scoţi sutienul, dar mulţam de ofertă, spune Sune zâmbind.

Ramona bea. Apoi constată cu tristeţe:

— Eu nu vorbesc în numele nimănui din oraşul ăsta, Sune. Dar Peter e şi el băiatul meu. Aşa că aminteşte-i cine a sprijinit Björnstadul la nevoie. Pentru binele lui. Indiferent ce-i cere sponsorul ăla nou.

Sune încuviinţează. Ştie că Ramona vorbeşte despre locurile în picioare din tribună ale Găştii. E greu să ţii secrete în oraşul ăsta.

— O să fac tot ce pot.

Dar n-o să fie niciodată de ajuns.

* * *

Peter se opreşte în faţa camerei lui Leo. Doisprezece ani, e aproape

adolescent... își amintește când s-a născut, acea clipă zguduitoare când și-a auzit fiul plângând pentru întâia oară. Când a luat în brațe trupul micuț și gol, cu ochii încă lipiți. Țipetele sfâșietoare... momentul în care au încetat. Prima oară când a realizat că micuța făptură a adormit liniștită în brațele lui. Ce suntem în stare să facem pentru copiii noștri, în clipele acelea? Ce *nu* suntem în stare?

Dar anii trec ca-n zbor, iar tații trebuie să trăiască în prezent. Directorii tehnici n-au voie să facă asta. Tații nu trebuie să piardă clipa, căci copilăria e ca baloanele de săpun, ai doar câteva secunde să te bucuri de ea. Dar directorii tehnici trebuie să se gândească la următorul meci, la următorul sezon, în viitor, mai departe, mai sus.

Peter are două crose într-o mână și o minge de tenis în cealaltă. Leo obișnuia să-l bată la cap să joace în fața garajului. „Tată, poți să muți mașina? Tată, vrei să jucăm? Tată? Doar un pic, te rog! Primul care bagă cinci goluri câștigă!" Dar Peter, urmărind vreun meci, cu telecomanda în mână, sau aplecat asupra unor documente și calculând un buget, obișnuia să-i răspundă: „Fă-ți lecțiile mai întâi". După lecții era prea târziu. „Mâine!" promitea tatăl. „Bine", răspundea fiul. Bărbații sunt ocupați, dar copilăria băieților nu așteaptă. Fiii vor atenția taților exact până în clipa în care tații încep să vrea atenția fiilor. După aceea, suntem cu toții condamnați să ne dorim să fi adormit lângă ei mai des, când capul lor încă avea loc pe pieptul nostru. Să fi stat mai mult cu ei pe podea, când încă se jucau. Să-i fi îmbrățișat mai des, când încă ne lăsau.

Peter bate la ușa lui Leo, iar băiatul răspunde fără să deschidă:

— Mmm?

— Am... mutat mașina din fața garajului, spune tatăl plin de speranță.

— OK...

— Da... păi, mă gândeam... vrei să jucăm?

Strânge mingea de tenis atât de tare în pumn, încât sudoarea mâinii lasă urme pe pâslă verde. Răspunsul lui Leo e nemilos:

— Trebuie să-mi fac lecțiile, tată. Poate mâine.

Peter aproape că deschide ușa. Aproape că îl întreabă din nou. Dar se duce și pune crosele la loc în debara, se așază singur pe canapea, cu mingea în mână, și adoarme.

* * *

Mira închide capacul laptopului. Aruncă o privire în camera lui Leo. Băiatul se preface că doarme. Mama se preface că îl crede. Trece pe lângă sufragerie, îl acoperă pe Peter cu o pătură. Se oprește, ca și cum ar vrea să-i dea la o parte părul de pe frunte. Dar se abține.

Se aşază singură pe treptele casei, uitându-se la aceleaşi stele pe care le-ar putea vedea de oriunde în lume. Astăzi, la serviciu, colega i-a dat un plic. Expeditorul era o femeie mai în vârstă, pe care atât colega, cât şi Mira o idolatrizează de ani de zile, o manageră profesionistă şi un geniu în investiţii, care îşi schimbase brusc direcţia şi înfiinţase o fundaţie caritabilă uriaşă, promovată de artişti şi actori şi finanţată de multimilionari. Mira şi colega au cunoscut-o anul trecut, la o conferinţă. Au reuşit să-i capteze atenţia cumva şi, înainte să se despartă, femeia i-a strecurat Mirei cartea ei de vizită şi i-a spus: „Caut întotdeauna oameni inteligenţi care pun pasiune în ceea ce fac. Daţi-mi de ştire dacă vă căutaţi de lucru vreodată". Mira n-a prea luat-o în serios, poate că nici n-a avut curaj. A lăsat totul să rămână un vis mic şi vag. Dar în plicul de astăzi era o invitaţie la o mare conferinţă organizată peste două săptămâni în Canada de fundaţia femeii.

„De ce ne invită la chestia asta? Vrea să angajeze firma noastră?" a întrebat Mira, cu răsuflarea tăiată.

Abia atunci a văzut invidia din ochii colegei. Mira s-a uitat din nou pe invitaţie şi şi-a dat seama că doar numele ei era scris acolo. Colega a încercat să se ţină mândră, dar vocea i-a sunat ca a unei fetiţe care e pe cale să-şi piardă, în lumea largă, prietena mai talentată: „Te-a invitat doar pe tine, Mira! Şi nu, nu ca să angajeze firma. Pe tine vrea să te angajeze".

•

Mira stă pe treptele casei, cu plicul în mână. Se uită la stele. Aceleaşi care se văd şi din Canada. S-a mutat cândva acolo, ca Peter să joace în Liga Naţională de Hochei, cu cei mai buni jucători din lume. Ştie ce i-ar răspunde dacă i-ar spune că vrea să meargă la conferinţa din Canada: „Chiar trebuie să faci asta acum? Sunt până peste cap cu clubul, iubito! Nu te duci mai bine la anul?"

•

Mira nu-i va putea explica niciodată. Peter nu va înţelege niciodată că are şi ea o ligă naţională.

* * *

Ramona îl sună pe Teemu. Schimbă scurt câteva vorbe, căci niciunul nu vrea să-i audă celălalt slăbiciunea din glas. Ramona nu-i spune că-şi doreşte pentru Vidar o viaţă mai bună decât a lui, iar Teemu nu-i spune că şi el îşi doreşte acelaşi lucru. Apoi Ramona îi cere o favoare. Rămâne trează până când Teemu o sună din nou să-i spună că s-a rezolvat.

Teemu aşteaptă în faţa unei case mici, dintr-o altă parte a oraşului, până când se stinge lumina în camera copiilor. Când e sigur că doar adulţii mai sunt treji, nu sună la sonerie, nu bate la uşă. Nu-şi dau seama cum a intrat. S-

au trezit cu el în bucătărie şi s-au agăţat speriaţi de marginea blatului chiuvetei, încercând să prindă paharele pe care mâinile lor tremurânde le-au răsturnat brusc. Teemu vede că ştiu cine e, aşa că e de ajuns să trântească geanta cu echipamentul pe masă şi să întrebe:

— Alicia locuieşte aici?

Adulţii dau speriaţi din cap că da. Teemu îi anunţă scurt:

— Puşculiţa de la Blană de Urs plăteşte de-acum înainte pentru echipamentul ei de hochei. În fiecare an, câtă vreme va vrea să joace. Nu ştiu dacă fetiţa are şi vreo soră, dar de azi are fraţi. Şi orice adult care-i va face rău, va trebui să ne dea socoteală nouă, fiecăruia dintre fraţii ei.

Teemu nu trebuie să aştepte răspunsul. După ce pleacă, nimeni nu îndrăzneşte să se mişte preţ de câteva minute. În cele din urmă, geanta cu echipamentul e dusă sus, în camera Aliciei. Fetiţa de patru ani şi jumătate visează pocnetul unui puc ce se loveşte de un zid. De acum înainte singurele vânătăi pe care le va căpăta vor fi cele de pe gheaţă. Va juca zi de zi şi, cândva, va fi cea mai bună.

•

Fetiţa doarme adânc în noaptea asta, poate. Dar ursul din ea tocmai s-a trezit.

25.

CÂNTECUL MAMEI

William Lyt e întocmai ca alţi tineri de optsprezece ani – tot timpul la graniţa dintre hybris şi abis. Îi place o fată, dintr-o clasă paralelă. Astă-primăvară au fost împreună la o petrecere şi ea l-a sărutat pe obraz după câteva pahare. William visează şi acum sărutul. Aşa că astăzi, când o vede lângă dulapul lui, lasă garda jos şi o întreabă:

— Hei, vrei să... adică... ai chef să ieşim? După şcoală? Noi... doi?

Fata îl priveşte cu silă.

— Să ieşim? Noi doi?

William tuşeşte stânjenit.

— Da...

Fata pufneşte în râs.

— Bă! Eu sunt Björnstad şi asta înseamnă ceva pentru unii dintre noi! Sper să te facă *terci* Benji la meci!

Abia atunci William vede că fata poartă un tricou verde cu textul „Björnstad contra tuturor". Prietenii ei poartă tricouri identice. Când trec pe lângă Lyt, îi şuieră dispreţuitori:

— Kevin Erdahl e un violator nenorocit şi nici tu nu eşti mai breaz!

Lyt rămâne ţintuit locului, cu faţa în flăcări. Toată viaţa a încercat să facă doar ceea ce se cuvine. Să nu lipsească de la antrenament, să ţină la căpitanul de echipă, să-şi asculte antrenorul. A respectat toate regulile, a făcut întocmai cum i s-a spus, şi-a înghiţit mândria. Benji a făcut fix invers, întotdeauna. Şi pe cine iubeşte toată lumea, în ciuda a orice?

•

Şi-atunci cum să simtă William altceva decât ură?

•

Când se întoarce, îl vede pe Leo în celălalt capăt al coridorului. Leo tocmai l-a prins pe William complet lipsit de apărare. Rânjetul batjocoritor al micuţului nemernic îi arde pielea tânărului de optsprezece ani prin toţi porii. William intră în fugă într-o toaletă, se loveşte singur cu pumnii peste coapse când îl podideşte plânsul, apoi se zgârie ca posedat pe braţe până îi dă sângele sub unghii.

* * *

După ore, Maya şi Ana îşi schimbă hainele şi aleargă în pădure. A fost ideea Anei, ceea ce e ciudat, căci Maya urăşte joggingul, iar Ana, deşi a alergat prin pădure toată viaţa, n-a făcut-o niciodată ca pe un sport. Ana nu aleargă niciodată în cerc. Cu toate astea, o forţează pe Maya să iasă, fiindcă ştie că, deşi Kevin nu mai e în oraş, Maya trebuie să-şi ia înapoi lucrurile pe care i le-a răpit. Apusurile. Singurătatea. Curajul să asculte muzică în căşti când e întuneric, libertatea de a nu se uita mereu peste umăr.

Aleargă doar în zona cu iluminat public. Nu vorbesc, dar amândouă gândesc acelaşi lucru: băieţii nu se gândesc niciodată la lumină când ies seara, nu e o problemă în viaţa lor. Când băieţilor le e frică de întuneric, se gândesc la stafii şi monştri. Când fetelor le e frică de întuneric, se gândesc la băieţi.

Aleargă până departe. Rezistă mai mult decât au crezut amândouă. Se opresc brusc, aproape de casa Anei, lângă pista de jogging care înconjoară Colina. Cea mai luminată alee din tot Björnstadul, dar nu asta e important. E locul unde Maya i-a pus puşca la tâmplă lui Kevin.

•

Maya intră în panică. Nu mai poate face un pas în plus. Ana îi pune blând o mână pe umăr.

— Încercăm din nou mâine.

Maya încuviinţează. Se duc spre casa Anei. În faţa uşii, o minte pe Ana şi se jură că e bine, că se poate duce singură acasă, fiindcă Ana încearcă din răsputeri să facă totul ca înainte, iar Maya nu mai are forţă să o dezamăgească.

•

Dar, când rămâne singură, se aşază pe o buturugă şi începe să plângă. Îi trimite un mesaj maică-sii: „Poţi să vii să mă iei? Te rog!”

•

Şi nu e mamă, în pădurea asta sau în alta, care să conducă mai nebuneşte printre copaci spre copilul ei.

* * *

Nimeni nu ştie exact de unde vine violenţa, de aceea e atât de simplu pentru cel care sare la bătaie să simtă că a fost îndreptăţit să o facă: „N-ar fi trebuit să mă provoci!”, „Ştii cum fac!”, „A fost vina ta, ai meritat-o, ai căutat-o cu lumânarea!”

Leo Andersson are doisprezece ani şi n-a avut niciodată o prietenă. Când o fată cu doi ani mai mare se apropie de dulapul lui, la şcoală, simte o exaltare pe care nicicând nu o va mai trăi la fel de puternic ca atunci.

— Te-am văzut la plajă când te-ai pus cu William Lyt. Curajosule! spune

ea zâmbind.

Leo e nevoit să se țină de ușa dulapului după ce pleacă fata. La prânz, se așază la masă cu el. După ore, îl așteaptă și-l întreabă dacă nu vrea să o ducă acasă.

De obicei, Leo e luat de la școală de unul dintre părinți cu mașina, ca să aibă timp să ajungă la antrenamentul de hochei. Dar, în ultimul timp, părinții sunt fiecare în lumea lui, iar Leo oricum n-are de gând să mai joace hochei din toamna asta încolo. Vrea să facă altceva, încă nu știe ce, dar, când fata se uită în ochii lui, își zice: „Vreau să fiu unul pe care ea să-l creadă curajos". Așa că le trimite un mesaj părinților că se duce acasă la un amic, știind că oricum vor fi ușurați că nu e nevoie să vină să-l ia.

Leo și fata o iau prin tunelul care leagă școala de cartierul de case de dincolo de șoseaua principală. Trage adânc aer în piept și îndrăznește să o ia de mână. Tunelul e întunecos, fata își trage repede degetele și o ia la fugă. Leo se uită mirat după ea, îi aude bascheții răpăind ușor pe asfalt. Apoi se aud alte zgomote, alți pantofi în întuneric, și Leo vede siluete venind din ambele capete ale tunelului. Unul dintre ei e fratele mai mare al fetei. Iar Leo n-a văzut tricoul ei roșu de sub geacă.

Prefectura a făcut tunelul acum mulți ani, după multe presiuni din partea părinților, astfel încât copiii să nu fie nevoiți să traverseze șoseaua cu trafic greu. Tunelul trebuia să-i protejeze pe copii. Dar acum devine o capcană.

* * *

Când Mira ajunge la Maya, fata se preface că totul e în regulă. A început să se priceapă la asta. Îi spune Mirei că și-a scrântit piciorul când a făcut jogging cu Ana, iar Mira se bucură. Se bucură, da, pentru că un picior scrântit e ceva atât de normal. Ceva normal în viața unei adolescente obișnuite, de șaisprezece ani.

— Vrei să facem ceva? Putem să mergem până-n Hed, la o cafea! îi propune Mira, cu experiența mamei de adolescentă, obișnuită să fie refuzată.

Dar inima îi tresare când aude răspunsul șocant al fiicei:

— OK.

Beau cafea. Discută. Ba chiar și râd, ca și cum totul e ca de obicei. Bineînțeles, Mira e cea care strică atmosfera, căci nu se poate abține să întrebe:

— Cum merge... consilierea? Sau, mă rog, cum e la... psiholog? Nu știu diferența, însă... știu că nu vrei să vorbești cu mine și cu taică-tu despre asta, dar voiam să-ți spun că... poți, dacă vrei.

Maya învârte lingurița în cafea. În sensul acelor de ceasornic și invers.

— E OK, mamă. Mă simt bine.

Mira vrea atât de mult să o creadă. Încearcă să-şi stăpânească sentimentele când spune:

— Am vorbit cu taică-tu. O să-mi iau mai puţine ore de lucru, o să stau acasă mai mult...

— De ce? izbucneşte Maya.

Mira e derutată.

— Credeam c-o să te bucuri! Dacă stau acasă mai mult...

— De ce să mă bucur? întreabă Maya.

Mira se foieşte, stingherită.

— N-am fost o mamă bună, iubito! Am fost atât de concentrată pe carieră. Ar fi trebuit să stau mai mult cu tine şi cu Leo. Iar acum taică-tu trebuie să se ocupe doar de club o vreme şi-atunci...

— Tata se ocupă mereu doar de club! o întrerupe Maya.

Mira clipeşte des.

— Nu vreau să-ţi aminteşti de mine ca de o mamă absentă. Mai ales acum. Vreau să simţi că ai o mamă... obişnuită.

Maya dă drumul linguriţei. Se întinde peste masă.

— Termină, mamă! Sunt al dracu' de mândră de cariera ta, sper că ştii! Toată lumea are mame obişnuite, eu am un model. Toate celelalte mame trebuie să le spună copiilor că pot ajunge ce vor ei când vor fi mari, dar tu n-ai nevoie să ne spui, ne arăţi în fiecare zi.

— Iubito, nu... începe Mira, dar glasul i se frânge.

Maya îi şterge lacrimile şi-i şopteşte:

— Mamă, tu m-ai învăţat că nu trebuie să am un vis. Ci un ţel.

* * *

Poate că William Lyt nu vrea să facă rău nimănui. Există un anumit tip de oameni cărora le face plăcere să-i rănească pe alţii, dar William nu e neapărat dintre aceia. Într-o zi, se va gândi singur la asta, poate – cum ajungem cei care suntem. Sau poate că o să fie unul dintre aceia care trec prin viaţă căutând constant scuze pentru a folosi violenţa: „N-ar fi trebuit să-l provoci!", „Ştii cum face!", „Ai căutat-o cu lumânarea!"

Grupul lui îl urmează, dar nu necondiţionat. Nu-l urmează din iubire sau admiraţie, aşa cum îl urmau pe Kevin sau pe Benji. Pe Lyt îl urmează pentru că e puternic. Aşa că trebuie să-i zdrobească pe toţi cei care-l provoacă, fiindcă lipsa de respect e precum scânteile într-o pădure, vara – dacă nu stingi jăratecul, focul se întinde şi eşti împresurat de flăcări cât ai clipi.

Camarazii lui se opresc în capetele tunelului. William intră. Nu era musai ca totul să ia o întorsătură urâtă, căci William începe prin a spune:

— Azi nu te mai dai aşa de tare, nu?

Dacă Leo s-ar fi arătat înfricoşat, lucrurile s-ar fi oprit acolo. Dacă băiatul

ar fi avut suficientă minte să tremure şi să cadă în genunchi, cerşindu-i milă lui William. Dar William nu vede frica în ochii lui Leo, ci Leo o vede într-ai lui William. Aşa că băiatul spune dispreţuitor:

— Da' tu cât de tare eşti, Willi, mititelule? Nici cu Benji n-ai curaj să te pui! O să joci cu pampersul pe tine meciul Hed-Björnstad sau cum?

Poate că Leo nu ştie nici el de ce a zis asta. Sau poate că nu-i pasă. Fata i-a tras ţeapă şi Leo o să simtă întotdeauna o furie neagră în stomac când îşi va aminti cum a fugit de el acolo, în tunel, şi cum a înţeles că au plănuit asta şi cât trebuie să fi râs de el. Sau poate că e ceva ce are de-a face cu violenţa, cu adrenalina, cu frecvenţele alternative ale inimii anumitor oameni.

Leo scoate ceva din buzunar şi îl aruncă la picioarele lui William Lyt. E o brichetă. William se repede la băiat pe dată. Pumnul lui nimereşte faţa lui Leo ca un butuc greu. Leo se prăbuşeşte şi se rostogoleşte rămânând în patru labe, ca să nu-i intre sângele în ochi. Ştie că nu-l poate învinge pe William. Dar există mai multe feluri de a evita înfrângerea. Vede că William are lacrimi de furie în ochi când îşi ia avânt să lovească. Leo are prezenţa de spirit să se ferească, iar în clipa următoare întinde brusc piciorul şi îl loveşte pe William, cu toată forţa, între picioare. Apoi se ridică şi continuă să-i care pumni cât de tare poate.

Poate că ar fi fost de ajuns, dacă era mai înalt şi mai greu, iar William mai scund şi mai uşor. Dar loviturile lui Leo sunt slabe şi jumătate dintre ele nimeresc în gol. William abia dacă se clatină. Camarazii din capetele tunelului sunt îngrijoraţi. Degetele lui William se înfig în tricoul lui Leo ca o gheară. Îl pocneşte pe băiat peste nas. Leo cade la pământ, orbit de sânge. Şi apoi? Sfinte Dumnezeule!

•

Apoi William Lyt îl calcă în picioare în neştire.

* * *

Cântecul mamei

M-ai întrebat: „Sunt o mamă bună?"
Răspunsul e mereu acelaşi, nu-l mai căuta!
Ar trebui să-l ştii deja, nu să-ncerci a-l afla:
Tu, mamă, eşti forţa mea interioară,
Eşti tot ce-aş fi putut fi de prima oară!
M-ai învăţat valoarea lui „Iartă-mă!" de curând,
N-ai dat nicicând înapoi, decât ca să-ţi iei avânt.
M-ai învăţat umilinţa lacrimilor, dar nu m-ai lăsat
Iertare să le cer că un loc pe lume am ocupat.

Nu m-ai îmbrăcat în haine fragile, ci în armură de oţel.
M-ai învăţat că fiicele nu trebuie să aibă un vis, ci un ţel.

* * *

Băieţii de la capetele tunelului aşteaptă în tăcere. Unii dintre ei poate că ar vrea să intervină, să strige că ajunge, că puştiul are doar doisprezece ani, ce naiba! Dar e uşor să devii insensibil. Poţi să vezi lucruri întâmplându-se sub ochii tăi, fără efect mai mare decât dacă ai vedea acelaşi lucru într-un film. Poate că s-au speriat, se gândesc „bine că nu sunt eu", sau poate sunt şocaţi şi paralizaţi de frică.

•

Ar fi putut William să-l omoare pe Leo acolo, în tunel? Nimeni nu ştie. Căci cineva îl opreşte.

* * *

Jeanette, profesoara, are multe mici obiceiuri proaste şi face tot posibilul să le ascundă de elevi şi colegi. Îşi trosneşte încheieturile degetelor când e neliniştită – încă de pe vremea când era mică şi juca în echipa de fete a Clubului de Hochei Hed. Mai târziu s-a apucat de box, apoi de arte marţiale. I-au rămas şi din perioada aceea alte obiceiuri ciudate. Face întinderi când n-are stare, se încălzeşte dimineaţa, înainte să intre în clasă, de parcă ar intra în ring pentru un meci. A fost o sportivă bună, foarte bună o vreme, şi ar fi putut ajunge chiar cea mai bună. Preţ de un an minunat a fost luptătoare de arte marţiale profesionistă, dar prea puţini ştiu asta în oraş, pentru că s-a accidentat şi lucrurile au mers cum merg de obicei: ori eşti cel mai bun, ori eşti ca toţi ceilalţi. S-a întors la studii, a devenit profesoară, pasiunea din inimă i s-a stins, şi-a pierdut reflexele necesare. Un antrenor i-a zis: „Jeanette, trebuie să vrei să ieşi pe ring şi să zdrobeşti visul unei alte fete, altfel n-ai ce să mai cauţi aici!" Poate că e adevărat, deşi Jeanette îşi doreşte să nu fie aşa. Poate că sportul chiar e atât de nemilos.

Nu-i este dor de presiunea şi de cerinţele uriaşe, doar de adrenalină. Nimic nu poate înlocui, în viaţa obişnuită, acea teamă care îţi dă aripi şi pe care o simţea când era în ring, doar ea şi fata din faţa ei. Tu contra mea. Aici şi acum.

Încearcă să găsească fervoarea în alte lucruri. O slujbă de profesoară, care adesea i se pare lipsită de sens, dar care îi oferă mici clipe minunate când simte că toate orele de muncă şi salariul umilitor au meritat. Când reuşeşte să se facă înţeleasă. Poate chiar să salveze pe cineva. Nu există multe slujbe pe lume care să-ţi dea şansa asta.

După-amiază, după ore, urcă pe scara îngustă care duce pe acoperişul

şcolii. Acolo, în spatele unei guri de ventilaţie a cantinei, are vedere asupra întregului Björnstad şi poate fuma în voie o ţigară, fără să o vadă nimeni. E cel mai rău năravdintre toate.

De acolo, de sus, vede tunelul săpat sub şoseaua mare, ca să-i protejeze pe copii. Îl vede pe Leo intrând în tunel cu fata. Apoi pe fată ieşind în fugă. Îi vede pe William şi pe camarazii lui intrând după Leo, pe ambele guri ale tunelului. Aruncă ţigara şi se repede în jos pe scară. E o şcoală mică, într-un oraş mic, dar o clădire poate fi nesfârşită când alergi cuprins de panică prin ea.

* * *

Mira şi Maya ajung acasă. Când Maya se duce în camera ei, Mira vede biletele de la concerte lipite pe pereţi. Încă îşi aminteşte de primul, poate chiar mai bine decât fiica ei. Îşi aminteşte cum Maya şi Ana au ţinut biletele în buzunar săptămâni în şir. Şi-au cumpărat pe ascuns farduri şi s-au machiat mult prea strident. Şi-au tăiat pantalonii scurţi din blugi, făcându-i încă şi mai scurţi. Mira le-a lăsat în faţa sălii de spectacol şi le-a pus să promită că vin DIRECT acasă după. Iar ele au promis şi au râs. Erau doar copii, dar Mira a ştiut că le-a pierdut deja puţin, atunci şi acolo. Au fugit de mână spre scenă, împreună cu sute de alte fete ţipând entuziasmate. Acel prim gust al libertăţii n-ai cum să i-l iei cuiva. Muzica le-a schimbat pe Maya şi pe Ana. Chiar dacă apoi au preferat stiluri complet diferite şi n-au făcut decât să se certe încontinuu că una ascultă doar „coloane sonore pentru drogaţi", iar cealaltă „unţ-bumţ", au avut mereu asta în comun – faptul că muzica a salvat în ele ceva ce altfel s-ar fi pierdut – fantezia, forţa, o scânteie în piepturile lor care le-a amintit mereu: „Nu-i lăsa pe nemernici să-ţi spună ce trebuie să devii! Mergi pe drumul tău, dansează aiuristic, cântă tare şi fii cea mai bună!"

Acum Maya cea de şaisprezece ani îşi sărută mama pe obraz şi intră în camera ei. Mama stă în bucătărie şi se gândeşte la toate ştirile din ultimii ani despre fete călcate în picioare sau strivite la concerte, despre terorişti care intră în arene şi săli de spectacole cu bombe. Dacă ar fi ştiut atunci, înainte de primul lor spectacol, le-ar mai fi dat voie? Nici moartă! Cum să mai ai curaj să-i laşi oriunde vreodată, când ştii că toată lumea vrea să le facă rău copiilor tăi?

* * *

Jeanette se va întreba întotdeauna ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit să ajungă un pic mai devreme. Ar fi dat William înapoi mai uşor? Ar fi urât Leo mai puţin? Băieţii care păzeau capetele tunelului ar fi recunoscut în sinea lor

că lucrurile au mers prea departe?

Dă la o parte, dintr-o smucitură, trupul masiv al lui William. Jucătorul are noroc. O recunoaşte suficient de repede, cât să nu încerce să o lovească şi pe ea. Privirea lui Jeanette e sălbatică – nu de profesoară, de luptătoare. William icneşte şi spune, fără să se uite la Leo:

— El a început! M-a provocat!

Jeanette se va ruşina toată viaţa de ce face în clipa aceea. N-are nicio scuză. Dar tot ce i s-a întâmplat în primăvară unei fete din şcoala ei, violul, tăcerea şi ticăloşia de care unii din oraş au dat dovadă au umplut-o de ruşine şi mânie. Nu e singura, tot oraşul e mânios. Vede acelaşi lucru şi în William Lyt, doar că el e furios pe alte lucruri decât ea. Oamenii îşi varsă arareori mânia pe cei care o merită, de obicei şi-o varsă pe cei apropiaţi.

— Ce-ai zis? întreabă Jeanette printre dinţi.

— M-a provocat! repetă William Lyt.

Lovitura îl nimereşte pe William atât de tare peste genunchi, încât se prăbuşeşte ca împuşcat. Echilibrul profesoarei însă e perfect – când Lyt cade, Jeanette e deja cu ambele picioare înapoi bine înfipte în pământ, relaxată de parcă tocmai a fluierat.

Dar, când îşi dă seama ce a făcut, plămânii i se încordează. Antrenorul ei de arte marţiale obişnuia să-i spună: „Nu-ţi pierde controlul! Nu lăsa sentimentele la volan, Jeanette! Pentru că atunci o să faci prostii!”

* * *

Mira plânge neconsolată în hol, cu faţa înfundată în tricou, ca să n-o audă fiică-sa. Dincolo de uşă, întinsă pe pat, sub pereţii plini de bilete la concerte, Maya plânge ascunsă sub pătură, ca să n-o audă maică-sa. E uşurată că-i atât de simplu să-şi păcălească părinţii. Că vor atât de mult ca Maya să fie fericită, încât au încredere în ea şi când minte.

Maya ştie că părinţii ei au nevoie să-şi recapete controlul asupra propriilor vieţi, fiecare în felul său. Să-şi ia înapoi ceea ce Kevin le-a răpit şi lor. Mama trebuie să simtă din nou că e de ajuns, iar tata trebuie să-şi salveze clubul de hochei. Trebuie să simtă din nou că pot reuşi în ceva. Să se ridice, să contraatace, să câştige. Să nu le fie frică de întuneric, pentru că atunci nu mai pot supravieţui împreună. Maya îi aude certându-se, chiar şi când o fac fără cuvinte. Vede pahare de vin singure în bucătărie – erau întotdeauna două, acum sunt doar câte unul. Ştie că tata vine acasă tot mai târziu. Îl vede oprindu-se în faţa uşii şi şovăind tot mai mult înainte să intre. Vede plicuri cu invitaţii la conferinţe despre care mama nu întreabă niciodată dacă e în regulă să se ducă. Maya ştie că, dacă părinţii se vor despărţi, îi vor spune că n-a fost vina ei. Dar ştie că vor minţi spunând asta.

•

Pe ea a frânt-o Kevin. Dar ei s-au stricat.

* * *

William Lyt se ridică şchiopătând.

— Norocul tău că nu dau în femei... geme el.

— Nici nu te-aş sfătui să-ncerci! răspunde Jeanette, deşi vocea raţiunii îi urlă în creier: „GURA JEANETTE!"

— O să te raportez, fir... începe Lyt, dar Jeanette i-o taie imediat:

— Şi ce-o să spui?

E o idioată, o ştie prea bine, dar e o femeie furioasă, într-un oraş furios şi regulile obişnuite nu par să se mai aplice pe aici de la o vreme. Băieţii de la capetele tunelului dau înapoi. Nu ştiu să se bată, doar să hărţuiască, sunt duri doar când sunt într-o situaţie care îi avantajează. William e altfel, Jeanette a înţeles, are ceva în el care îl face mult mai rău decât sunt camarazii lui. Lyt scuipă, dar nu mai zice nimic. Se întoarce şi pleacă, poate temându-se că l-a omorât pe Leo, poate negându-şi vina, în sinea lui, şi căutând scuze: „N-ar fi trebuit să mă provoace! Ştia ce-o să se-ntâmple!"

După ce au plecat toţi, Jeanette se apleacă peste Leo. Chipul îi e plin de sânge, dar răsuflă normal şi, spre mirarea lui Jeanette, ochii îi sunt deschişi. Calmi şi alerţi. William l-a călcat în picioare şi l-a snopit în bătaie, dar ceva trebuie să-l fi reţinut, căci faţa lui Leo nu e zdrobită. Nu are nicio fractură, deşi trupul îi e plin de vânătăi. Dar vânătăile pot fi ascunse, ca şi urmele zgârieturilor de pe braţe. Iar cucuiele de deasupra ochilor şi nasul nu arată atât de rău încât Leo să n-o poată minţi pe maică-sa că a încasat o minge în cap la ora de educaţie fizică.

— Nu trebuia să faci asta, îi spune băiatul profesoarei.

— Nu, recunoaşte ea.

Mai întâi crede că Leo spune asta din consideraţie pentru ea, dar băiatul vrea să spună cu totul altceva.

— Nu te uiţi la documentare despre natură, nu? Animalele sălbatice sunt mai periculoase când sunt rănite, gâlgâie Leo, înghiţindu-şi sângele.

De îndată ce ploaia de lovituri s-a oprit, băiatul a început să se gândească la răzbunare. Şi-a dat seama că William l-a călcat dinadins pe coapse, şi nu pe genunchi, l-a lovit în părţile moi ale corpului, în loc să-i scoată dinţii. I-a făcut vânătăi pe umeri, în loc să-i rupă braţele. Dar Leo nu o ia drept milă din partea lui, ci drept slăbiciune. Are de gând să se răzbune.

Când Leo reuşeşte să se ridice în picioare, Jeanette se simte datoare să zică:

— Trebuie să spunem ce s-a întâmplat...

Leo dă din cap că nu.

— M-am împiedicat. William a vrut să m-ajute să mă ridic. Dacă zici altceva, o să depun mărturie c-ai bătut un elev.

Profesoara ar trebui să protesteze şi, mai târziu, va fi simplu să o judece lumea că n-a făcut-o. Dar, în pădurea asta, înveţi să-ţi ţii fleanca, şi la bine, şi la rău. Ştie cine e sora lui Leo, ştie motivele pentru care băiatul e furios. Dacă raportează ce s-a întâmplat, la şcoală sau la poliţie, Leo nu va mai avea niciodată încredere în ea. Aşa că-i spune:

— Hai să batem palma pe-o chestie! Nu spun nimănui ce s-a petrecut aici, dar vii sus, la canisa lui Adri Ovich. Ştii unde e?

Băiatul dă din cap că da, îşi şterge sângele de la nas cu mâneca bluzei şi întreabă supus:

— De ce?

— Am un club de arte marţiale acolo.

— Vrei să mă-nveţi să mă bat?

— Vreau să te-nvăţ să *nu* te baţi.

— Nu vreau să fiu nesimţit, dar nici tu nu prea te descurci la capitolul să *nu* te baţi, spune Leo.

Jeanette zâmbeşte ruşinată. Leo se îndepărtează încet, şchiopătând de durere. Când încearcă să-l ajute, o respinge. Nu agresiv, dar nici ca şi cum mai e loc de negociere. Leo înţelege ce încearcă să facă profesoara. Încearcă să-l salveze.

•

Nu va reuşi.

26.

AL CUI ORAŞ O SĂ FIE?

Încerci să fii un părinte bun, în toate modurile posibile, dar nu ştii niciodată cum. Nu e o sarcină dificilă. E imposibilă, pur şi simplu. Peter se opreşte în faţa uşii Mayei, cu beţele de tobe în mână. Era fetiţa lui până nu demult, era datoria lui să o apere, iar acum nici nu se mai poate uita în ochii ei, fiindcă se simte atât de vinovat.

Când era mică, obişnuiau să doarmă împreună într-un pat mult prea îngust, în acele nopţi în care simţea că sunt ultimii doi oameni de pe lume. Fetiţa dormea cuibărită lângă gâtul lui, iar el abia îndrăznea să respire. Inima ei bătea iute ca a unui iepuraş, iar a lui încerca să-i ţină isonul. Era atât de fericit, încât îl cuprindea spaima. Se simţea atât de împlinit, încât nu se putea gândi decât la cioburile în care s-ar putea sparge din nou viaţa lui. Copiii ne fac vulnerabili. Asta e problema cu visul împlinit: ajungi în vârful muntelui doar ca să constaţi că ţi-e frică de înălţimi.

Şi acum are şaisprezece ani. Tatăl se opreşte în faţa uşii, prea laş să poată bate. Îi zicea „Cotoraş" când era mică. Nu i-a plăcut niciodată hocheiul, aşa că, atunci când s-a îndrăgostit de chitară, Peter a învăţat să cânte la tobe, doar ca să poată cânta cu ea în garaj. De-a lungul anilor, au cântat tot mai puţin împreună. Era mereu atât de ocupat, firește. Slujba, casă, viaţa. A început să spună „mâine" tot mai des. Când fata venea la el cu beţele de tobe, o întreba: „Ţi-ai făcut lecţiile?"

Dar acum el ţine beţele în mână. Bate timid la uşa Mayei. Ca şi cum speră ca fata să nu audă.

— Mmm? mormăie ea.

— Mă gândeam dacă... ai chitara acasă? Vrei să... cântăm un pic, în garaj?

Maya deschide uşa. Compasiunea ei îi frânge inima.

— Învăţ, tată. Mâine, poate?

Peter dă din cap.

— Absolut. Absolut, Cotoraş. Mâine...

Maya îl sărută pe obraz şi închide uşa. Abia dacă s-a uitat în ochii ei. Încearcă să-i fie din nou tată, dar nu ştie cum. N-a ştiut niciodată.

* * *

Seara, membrii familiei Andersson sunt cât de departe pot fi nişte oameni

care locuiesc în aceeaşi casă micuţă. Întinsă pe pat, Maya ascultă muzică în căşti, cu volumul dat la maximum. Mira e în bucătărie, cu e-mailurile ei. Încuiat în baie, Peter se uită fix la ecranul telefonului.

Leo îşi ascunde vânătăile de pe corp sub un costum de trening gros şi spune că acelea de pe faţă sunt din cauza unei mingi încasate la ora de sport. Poate că îl cred. Sau poate că doar vor să-l creadă. Fiecare e prizonierul propriei angoase în seara asta, aşa că nimeni nu aude când Leo deschide fereastra şi se strecoară afară.

* * *

Peter îl sună pe Richard Theo. Politicianul îi răspunde la al treilea semnal:

— Da!

Peter înghite în sec, gura îi e uscată şi tot ce pare să-i alunece pe gât în jos e propria-i mândrie.

— Voiam să te-ntreb o chestie legată de... înţelegerea noastră, spune el.

Vorbeşte şoptit, din baie, căci nu vrea să-l audă familia.

— Ce înţelegere? întreabă politicianul, mai înţelept decât cei care cred că pot discuta la telefon aşa ceva.

Peter trage adânc aer în piept.

— S-ar putea să fie... greu să găsesc tâmplari în Björnstad. Pe vremea asta...

E modul lui de a-i spune politicianului să nu-l oblige să desfiinţeze locurile în picioare din tribună. Să nu-l oblige să înfrunte Gaşca. Nu chiar acum. Dar politicianul răspunde:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dar... *Dacă* noi doi am avut vreo înţelegere, m-aş fi aşteptat să-ţi ţii promisiunea. Fără excepţie. Aşa se face între prieteni.

— Îmi ceri ceva... periculos. Ştii bine că, pe-aici, politicienii îşi iau topoare în capota maşinii... Şi eu... eu am familie.

— Nu-ţi cer nimic. Dar eşti hocheist şi nu credeam că oamenii de sport apără huliganii violenţi, răspunde dispreţuitor Richard Theo.

Peter rămâne cu telefonul la ureche mult după ce politicianul a închis. Vede încă înaintea ochilor anunţul mortuar cu numele lui şi închide ochii. Îşi va salva clubul, dar la ce pericole îşi expune familia? O să-i dea oraşului ăstuia o echipă de hochei, dar... al cui oraş o să fie?

* * *

Se spune că „fisurile mici scufundă corăbiile mari”. Uneori nu îndeajuns de repede, după unii. Richard Theo sună la Londra. Apoi soseşte un e-mail de la noii proprietari ai fabricii către directorul tehnic al Clubului de Hochei

Björnstad. Conţinutul e-mailului e simplu: ca să sponsorizeze clubul, noii proprietari ai fabricii solicită garanţii că Peter Andersson chiar „are de gând să-şi ţină promisiunea de a adapta mai bine tribuna pentru confortul familiilor, desfiinţând locurile în picioare”. Nu scrie nimic despre „Gaşca” sau „huliganii”. E-mailul nu ajunge însă la Peter, din cauza unei simple erori – expeditorul a scris numele de familie din adresa de e-mail cu un singur „s” în loc de doi.

Mai târziu, orice întrebare nu va face decât să deruteze pe toată lumea. Peter va spune că n-a primit e-mailul, sponsorul va spune că s-a negociat printr-un „intermediar” şi, cu cât va fi mai greu de obţinut răspunsuri directe despre cum s-au petrecut cu adevărat lucrurile, cu atât oamenii vor fi mai convinşi că toţi cei implicaţi ascund ceva.

Cum anume ajunge o copie a acelui e-mail în ziarul local nu-i nevoie să explice nimeni, firește. Reportera face trimitere la „o sursă de încredere”. Când se răspândeşte ştirea, nu mai contează cine e sursa.

În cele din urmă, nimeni nu poate dovedi a cui a fost ideea să se desfiinţeze locurile în picioare.

* * *

Membrii Găştii se îmbrăţişează când se întâlnesc şi se despart, cu pumnii strânşi unul pe spatele celuilalt. Pentru unii, asta e semn de agresivitate. Dar nu pentru cei din Gaşca.

•

Teemu Rinnius încă locuieşte cu maică-sa. Anchetele poliţiei spun că e din cauză că nu-şi poate lua o locuinţă proprie din banii făcuţi la negru, cu care se întreţine, iar Teemu îi lasă să creadă asta. Adevărul e că nu-şi poate lăsa mama singură. Cineva trebuie să facă socotelile în casa aia. Se fac multe glume pe seama fraţilor Rinnius şi a ocupaţiei lor, de pildă „Ce-i un triatlon pentru fraţii Rinnius? Se duc pe jos la scăldat şi se întorc acasă pe biciclete!” sau „Fraţii Rinnius merg cu maşina. Cine conduce? Poliţia!”. Când Vidar a ajuns portar în echipa de copii a clubului, cineva a glumit în tribună: „Păi cum dracu’ să nu dea un portar bun familia aia, că nu le scapă nimic!” Gluma a fost spusă o singură dată. Şi, zică lumea ce-o zice despre fraţii Rinnius, dar matematica era materia la care erau cei mai buni la şcoală. Toată viaţa au calculat: câte pastile au rămas în cutia din dulăpiorul de la baie, câte ore a dormit mama? Când Vidar a fost prins şi închis, responsabilitatea a rămas doar în seama lui Teemu. Responsabilitate cu atât mai mare, cu cât mama voia să doarmă mai mult şi mai adânc de când băiatul ei cel mic a fost dus la clinica aceea. Vidar a fost întotdeauna „copilaşul” ei iubit, indiferent câte prostii a făcut.

Teemu e aşezat la masa din bucătăria mamei. Femeia zdrăngăneşte oale

şi tigăi, iar el nu e deloc obişnuit cu zgomotul ăsta. Mama râde tare şi a trecut mult timp de când n-a mai făcut asta. Când Teemu i-a spus că Vidar va fi eliberat înainte de termen, a făcut curat în toată casa de fericire. A doua zi dimineaţă e prima dată în ani de zile când Teemu numără la fel de multe pastile în cutie două zile la rând.

— *My baby, my baby*[4]*,* cântă mama fericită lângă aragaz.

Nu l-a întrebat de ce îi dau drumul lui Vidar sau cine a aranjat asta. Neliniştea asta îl roade doar pe Teemu. Îşi spune că vrea şi el aceleaşi lucruri ca orice om obişnuit: să-şi vadă frăţiorul acasă, să-şi facă mama fericită, să trăiască o viaţă simplă. Dar nu e adevărat, pentru că trebuie să-i şi protejeze, a fost dintotdeauna responsabilitatea şi obsesia lui.

— *My baby, my baby, coming home to mamma!*[5] îngână mama.

Teemu îşi pierde şirul gândurilor. Gaşca n-a fost niciodată atât de coordonată şi organizată milităreşte pe cât crede lumea. Toată lumea răspunde „Care gaşcă?" sau „Teemu... şi mai cum?" la întrebările străinilor, dar nu e întotdeauna o minciună. Teemu nu e un dictator, gecile negre sunt, de fapt, un grup de prieteni pe care îi leagă două iubiri simple – pentru hochei şi a unuia pentru celălalt. Politicienii, ştabii din consiliul de conducere a clubului şi jurnaliştii spun atâtea prostii despre „huligani" când le convine, dar nemernicii ăia lacomi nu iubesc nici clubul, nici oraşul, aşa cum le iubeşte Gaşca.

Cei mai buni prieteni ai lui Teemu, Păianjenul şi Tâmplarul sunt în stare să se bată ca două animale sălbatice. Dar niciodată cu oameni nevinovaţi. Acum câţiva ani, când cea mai rea furtună din o sută de ani a măturat pădurea, ei doi au mers din casă în casă, au dat la o parte copacii doborâţi şi au reparat acoperişuri şi ferestre, fără să ceară un ban. Unde erau atunci jurnaliştii şi simandicoşii din consiliul de conducere? În rapoartele poliţiei, Păianjenul şi Tâmplarul sunt identificaţi drept „huligani", dar nici până în ziua de azi nu trec pe lângă casele acelea fără să fie invitaţi la cafea. Teemu nu s-a născut ieri, ştie că băieţii lui n-au inimă de aur. Dar au onoare. În felul lor.

Păianjenul a fost hărţuit când era mic pentru că nu voia să facă duş după ora de sport. Câţiva băieţi din clasă au tras concluzia că era homosexual, l-au aruncat în duş şi l-au bătut măr cu prosoapele făcute sul. „Poponar" era cea mai mare insultă pe care o ştiau, cea mai mare slăbiciune de care un băiat putea da dovadă. Aşa că Păianjenul urăşte două lucruri pe lume: homosexualii şi hărţuitorii.

---

[4] „Copilaşul meu, copilaşul meu" (n. tr.).

[5] „Copilaşul meu, copilaşul meu vine acasă la mama!" (n. tr.).

După un meci în deplasare, acum şase, şapte ani, Gaşca a fost oprită de poliţie. Vidar, fratele mai mic al lui Teemu, care avea atunci doar doisprezece ani, era singur la un McDonald's şi o gaşcă de suporteri ai echipei adverse se îndrepta într-acolo. Când Păianjenul şi-a dat seama, s-a smuls din mâinile poliţiştilor. Câini, cai şi o echipă de intervenţie nu l-au putut opri. El şi Vidar au ţinut la respect zece adversari în McDonald's preţ de douăzeci de minute. Păianjenul a băgat patru persoane în spital, iar Vidar, băiatul de numai doisprezece ani, a rupt un scaun şi a folosit picioarele pe post de armă. Un războinic încă de atunci.

Tâmplarul e altfel. Vine dintr-o familie obişnuită, locuieşte la marginea Colinei, lucrează la firma lui taică-su. Dar are aceeaşi plămadă ca şi Păianjenul. Când era adolescent, verişoara lui a fost violată de o brută undeva, în vacanţă în străinătate. Când a auzit Teemu, a furat o maşină şi a gonit toată noaptea. A ajuns la aeroport la timp să-l oprească pe Tâmplarul, care era gata să se suie într-un avion, să se ducă acolo şi să se bată cu o ţară întreagă. A plâns de furie în braţele lui Teemu, cu pumnii strânşi pe spatele lui.

Tâmplarul are o iubită acum, cu o slujbă bună, la Agenţia Locală pentru Locuinţe şi tocmai au devenit părinţii unei fetiţe. Tâmplarul l-a convins pe Teemu astă-primăvară că Gaşca trebuie să fie de partea Mayei Andersson şi nu a lui Kevin Erdahl. „Mi se rupe dacă ajungem în ultima divizie, tot în tribună o să fiu, dar eu unul nu-i iau apărarea unui violator!" a zis el. Gaşca a luat atunci o decizie şi acum suportă consecinţele.

Au votat ca Peter Andersson să rămână în club şi acum aud că şobolanul ăla a adus sponsori noi care vor să desfiinţeze locurile în picioare. Telefonul lui Teemu sună fără oprire. Băieţii vor război.

— Da' de ce să nu stea copilaşul meu acasă la mama lui! repetă mama, aducându-l brusc pe Teemu cu picioarele pe pământ din gândurile lui.

— Ce? murmură Teemu.

Mama aruncă pe masă un plic de la Agenţia Locală pentru Locuinţe.

— Scrie că Vidar a primit apartament! La ce bun, când o are pe *mama* lui?

•

Abia atunci piesele de puzzle se aşază la locul lor în mintea lui Teemu.

* * *

Când bărbatul în costum iese din prefectură şi deschide portiera maşinii, lângă el apare brusc o siluetă. Richard Theo se sperie, dar nu se miră. Îşi vine repede în fire şi întreabă:

— Cine eşti?

Teemu Rinnius face doi paşi în faţă atunci. Nu cât să-l atingă, dar suficient

de aproape cât să-şi simtă unul altuia răsuflarea şi să-l cuprindă frica pe politician. Frica nu ne cruţă pe ăştia care nu ştim să ne batem, nu contează dacă avem bani, putere sau dacă ştim că un tribunal ne-ar da dreptate. Nimeni nu ne poate proteja într-o parcare întunecată, în acele secunde care îi sunt de ajuns unuia ca Teemu să ne facă pilaf. Ştim asta. O ştie şi el. Aşa că spune:

— Ştii cine sunt. Vidar, fratele meu, a fost internat într-o clinică, dar va fi eliberat pe nepusă masă. N-am priceput eu de ce, dar am auzit că noua antrenoare a lui Björnstad îl vrea în echipă. Niciun club de hochei nu l-a putut scoate pe frate-miu din clinică până acum. Dar pesemne că un politician a reuşit?

Lui Richard Theo îi creşte pulsul, dar reuşeşte să pară calm:

— Din păcate, nu ştiu despre ce vorbeşti.

Teemu îl priveşte înnegurat, dar, în cele din urmă, face un pas înapoi, îl lasă pe politician să respire. Ridică însă un deget, ca pentru a-l preveni pe Theo că nu e singurul din Björnstad care se pricepe să adune informaţii:

— Mama a primit o scrisoare de la Agenţia Locală pentru Locuinţe. Frate-miu a primit un apartament. Am vrut să vedem cine a făcut cererea. Tu eşti ăla.

Richard Theo încuviinţează.

— E datoria mea să-i ajut pe locuitorii noştri. Pe toţi...

Faptul că adresa de e-mail a lui Richard Theo apare în registrul Agenţiei putea fi o greşeală, de bună seamă. Sau, poate, tocmai pe asta s-a bazat, că Teemu va găsi cererea prin prietenul lui, Tâmplarul, a cărui iubită lucrează la Agenţia Locală pentru Locuinţe.

Teemu spune printre dinţi:

— Cu mine nu te joci! Ce vrei de la familia mea?

Richard Theo face pe prostul. Ceea ce e dovadă de curaj.

— Eu nu sunt dintr-aceia care le cer oamenilor chestii. Mai ales celor din... Gaşca sau cum vă zice.

— Care gaşcă? întreabă Teemu.

Un muşchi al feţei nu i se încordează când spune asta, căci Teemu şi-a exersat falsa indiferenţă ani de zile. Politicianul e impresionat. Ridică mâinile împăciuitor şi spune:

— Bine, recunosc. Ştiu cine eşti. Şi cred că noi doi putem fi prieteni, Teemu.

— De ce?

— Pentru că ne asemănăm. Nu facem întotdeauna ce s-ar cuveni, ci ceea ce *trebuie* să facem. Pe mine mă tot descriu în presă drept periculos şi rău intenţionat, doar pentru că nu respect regulile inventate de elita puterii

pentru a împiedica oameni ca noi. Sunt sigur că şi tu păţeşti la fel.

Teemu scuipă.

— Costumul tău costă mai mult decât un salariu obişnuit.

Richard pare că se gândeşte la cuvintele lui Teemu.

— Nu eşti un om rău, Teemu. Ai grijă de prietenii tăi, de familie, îţi doreşti o viaţă mai bună pentru fratele tău, nu-i aşa?

Teemu nici nu clipeşte.

— Treci la subiect!

— Ideea e că nu-mi fac iluzii despre ce este societatea. Şi nici tu. Aparţinem unor grupuri diferite, suntem oameni diferiţi, dar ne apărăm interesele în acelaşi fel.

— Nu ştii nimic despre mine, spune Teemu.

Atunci politicianul îndrăzneşte să zâmbească.

— Poate că nu. Dar m-am uitat la multe filme de groază când eram mic şi ştiu că monstrul e mai înspăimântător întotdeauna fix înainte să se arate. Propria imaginaţie ne înspăimântă mai mult decât ne putem da seama. Poate c-ai creat Gaşca în acelaşi fel. Nu sunteţi pe cât de mulţi crede lumea, ci doar lăsaţi imaginaţia oamenilor să vă facă mai înfricoşători decât sunteţi.

Sprâncenele lui Teemu coboară. Singurul gest pe care îşi dă voie să-l facă.

— Nu există nicio gaşcă.

Politicianul întăreşte, sigur pe el:

— Nu, nu, fireşte că nu. Dar toată lumea are nevoie de prieteni, Teemu. Pentru că prietenii se ajută unii pe alţii.

— Cu ce?

Vocea lui Richard Theo e blândă:

— Cu locurile în picioare.

* * *

Leo merge prin Björnstad fără să ştie sigur încotro se îndreaptă. Cucuiele şi vânătăile după bătaia din tunel îl fac să meargă anevoios, dar trebuie să se mişte, trebuie să iasă în noapte şi să-şi demonstreze că nu-i e frică.

Paşii îl poartă mai întâi spre Colina, spre casa lui William Lyt. E ca un copil care s-a ars la ochiul unui aragaz, dar nu se poate abţine să-l atingă din nou. Dar toate casele sunt tăcute şi cufundate în întuneric, aşa că Leo o ia spre centru. În faţa cârciumii câţiva bărbaţi fumează. Doi dintre ei sunt Păianjenul şi Tâmplarul. Ascuns în umbră, Leo le imită poziţia trupului. Îşi aprinde o ţigară şi încearcă să fumeze ca ei. Băiatul de doisprezece ani speră că, dacă arată ca ei, poate ajunge ca ei – unul cu care nu se pune nimeni.

* * *

Richard Theo nu dă vreun semn de satisfacţie când spune „locurile în

picioare”. Cu toate că vede că i-a captat pe loc atenţia lui Teemu.

— Ce-i cu... locurile în picioare? întreabă Teemu, de parcă nu ştie despre ce e vorba.

Richard Theo întârzie cu răspunsul:

— Se zice că noii sponsori vor să le scoată.

Masca lui Teemu se sparge atunci şi ura ţâşneşte prin toate crăpăturile:

— Dacă Peter Andersson *se atinge* de locurile noastre, o să-i...

Se opreşte brusc. Politicianul repetă împăciuitor:

— După cum ziceam, nu vreau decât să-ţi fiu prieten.

— De ce?

Politicianul trece, în sfârşit, la subiect:

— Pentru că astă-primăvară membrii clubului au votat dacă Peter Andersson să rămână director tehnic, iar tu ai avut grijă să câştige. Eu sunt politician. Înţeleg valoarea unui om care îi poate determina pe alţii să voteze cum zice el.

Teemu îl priveşte bănuitor:

— Şi vrei să-l convingi pe Peter să nu se atingă de locurile în picioare?

Politicianul minte cu seninătate:

— Nu. Peter refuză să asculte de politicieni. De fapt, nu ascultă de nimeni. Vrea să aibă putere totală asupra clubului. Dar pot să vorbesc cu noii sponsori. Sunt oameni rezonabili, vor aprecia valoarea unui... grup de suporteri înfocaţi. Că asta sunteţi, nu?

Teemu îşi muşcă gânditor obrazul.

— Şi ce-o să se întâmple cu Peter?

— Eu nu ştiu nimic despre hochei, dar bănuiesc că şi directorii tehnici sunt concediaţi uneori, nu? Vântul îşi poate schimba direcţia oricând.

— Pentru binele tău, sper ca vânturile alea să nu se întoarcă niciodată spre frate-miu, scrâşneşte Teemu.

Richard Theo face o plecăciune politicoasă.

— Eu pot să-ţi dau ce vrei: locurile voastre în tribună, clubul vostru şi o echipă pentru Björnstad în care joacă băieţi din Björnstad. Vrei să fim prieteni?

Teemu încuviinţează încet. Politicianul se urcă în maşină.

— Atunci nu te mai reţin, Teemu, că înţeleg că ai treabă în Hed în seara asta.

Pleoapele lui Teemu tresar. Richard Theo e satisfăcut. Dacă vrei să obţii ceva de la un om, trebuie să înţelegi ce îl motivează. Teemu e un protector. Când era copil, se bătea cu bărbaţi în toată firea ca să-şi apere mama. În adolescenţă a pus pe picioare Gaşca, pentru a-şi proteja fratele mai mic. Dar asta nu e tot. E uşor să crezi că nici măcar nu-i place hocheiul şi că e doar o

scuză pentru violenţă şi un pretext pentru infracţiuni. Dar, dacă te uiţi în ochii lui când vorbeşte despre club, o să vezi că oraşul ăsta e căminul lui. Locurile alea din tribună sunt singurul loc unde nu-şi face griji, unde nu se cocoşează sub responsabilitatea faţă de toţi cei din jurul lui. Hocheiul e lumea lui imaginară, aşa cum este şi pentru un director tehnic, pentru un antrenor sau un jucător. Iar oamenii ca Teemu îşi vor proteja întotdeauna lumile în care sunt fericiţi, cu cele mai înfiorătoare arme. Aşa că se răsteşte:

— Adică? De ce să am treabă în Hed?

Richard Theo zâmbeşte.

— Credeam c-ai văzut videoclipul.

•

În secunda următoare telefonul lui Teemu vibrează. Un mesaj. Apoi încă unul. Şi încă unul.

* * *

Leo e încă în umbră, pe cealaltă parte a străzii, când bărbaţii din faţa Blănii de Urs primesc atât de multe mesaje la rând, încât telefoanele sună ca păcănelele. Se uită cu toţii la acelaşi filmuleţ. Leo nu vede, dar aude despre ce vorbesc. Unul dintre bărbaţi spune:

— Poponarii ăia sugători de pulă din Hed trebuie executaţi!

Un altul se uită la propriul telefon şi spune:

— Mi-a dat mesaj Teemu. A văzut filmul. Zice s-adunăm băieţii!

Lui Leo îi ia mai puţin de un minut să găsească filmul pe internet. Toată lumea din şcoală a început deja să-l distribuie. Pricepe ce urmează să se întâmple. O ia la goană spre pădure. Dacă se grăbeşte, poate ajunge în Hed înaintea Găştii.

•

Se lasă cu cafteală.

* * *

Teemu Rinnius merge spre canisă pe întuneric. Adri îl vede pe fereastră. N-are băutură cu el, vine singur.

— E acasă frate-tu? întreabă el.

Adri ştie ce înseamnă privirea aceea.

— E pe acoperiş, răspunde ea.

Teemu zâmbeşte amuzat.

— Voiam să-l scot la o bere. Vii şi tu?

Adri dă încet din cap că nu.

— Dacă păţeşte ceva, te omor.

Teemu se preface că nu înţelege.

— Ce să păţească de la o bere?

Adri ridică mâna spre bărbia lui Teemu.

— Lasă c-ai priceput tu!

Teemu zâmbeşte. Adri intră în casă. Ştie ce urmează să se întâmple. Nu vrea să-l lase pe Benji să se bată, dar mai bine aşa decât să-l vadă zăcând în pădure şi murmurând chestii despre un ştiu ce „greşeală". Verifică dacă cheia dulapului cu arme e sub pernă, apoi se culcă.

Sus, pe acoperişul magaziei, Benji fumează sub stele. Teemu se urcă pe scară şi iţeşte capul peste marginea acoperişului.

— Ovich, mergi la o bere?

E ceva în modul în care o spune, ca un chicotit înăbuşit.

— Ce? Acum? se miră Benji, dintr-odată mai treaz.

Teemu ridică telefonul şi îi arată filmul care se răspândeşte pe internet.

— Cineva a dat foc unui tricou cu Björnstad în piaţa din Hed.

— Şi ce treabă am eu? întreabă Benji.

Teemu deja coboară când îi răspunde, atât e de sigur că Benji o să-l urmeze:

— E ursul meu pe pieptul tricoului, Ovich. Şi numele tău pe spate.

Vocea nu îi e mânioasă, ci aproape jucăuşă. Benji coboară şi se duce după el şi, dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi priceput de ce – pentru că Teemu îl înţelege, pentru că sunt la fel.

— Ce zici? zâmbeşte Benji.

— Ziceam să-ţi dau o bere. Şi-am auzit că au bere bună în Hed.

27.

URĂ ŞI HAOS

Teemu şi Benji trec pe lângă indicatorul cu numele oraşului, calmi şi siguri pe ei, fără nicio grabă. Se opresc în piaţa din Hed. Resturile tricoului de hochei ars zac pe jos. E întuneric, dar n-au nevoie să aprindă vreun foc ca să ştie că de la toate ferestrele îi privesc perechi de ochi. Se plimbă în susul şi în josul străzii principale din Hed, fiecare cu câte o sticlă de bere în mână. Goi până la brâu, cu tatuajele cu ursul ca nişte facle în noapte, aşteaptă până când sunt siguri că s-au dat telefoane, s-au trezit trupuri adormite şi s-au pus drugi de fier în portbagaje. Apoi cei doi ies din Hed, la fel de calmi, merg vreo sută de metri în pădure, până ajung la un luminiş. Acolo îi aşteaptă şase bărbaţi în geci negre. Un sfert de oră mai târziu, vin cei din Hed, mai mult de dublu ca număr, dar nu contează, căci nu toţi cei douăzeci din Hed ştiu să se bată, iar Teemu are doar camarazi care ştiu. Păianjenul, Tâmplarul şi cei mai buni băieţi sunt cu el.

•

Şi, mai ales, îl are pe Benji alături.

•

O încăierare într-o pădure întunecată nu e organizată sau coregrafiată. E doar ură şi haos. Nu e loc de paşi atent exersaţi sau mişcări elegante. Ţine-te pe picioare, supravieţuieşte şi ai grijă să trânteşti la pământ cât mai mulţi adversari, înainte să cazi tu însuţi. Nu da niciodată înapoi. Nu există nici reguli, nici steaguri albe. Se poate întâmpla să omori pe cineva fără să vrei, să dai un pumn mai mult decât era nevoie sau să nimereşti unde nu trebuie. Ştii în ce te bagi când te duci acolo. Şi ei la fel. E înfricoşător pentru toată lumea – dacă nu ţi-e frică, înseamnă că nu te-ai bătut niciodată de la egal la egal. Trebuie să sapi adânc în tine şi să găseşti ceva îngrozitor, ceva necontrolabil – eul tău cel mai adevărat.

Violenţa e cel mai simplu şi cel mai greu lucru de înţeles. Unii dintre noi sunt gata să se folosească de ea pentru putere, alţii doar ca să se apere, unii tot timpul, alţii deloc. Dar mai există şi altfel de oameni, care nu seamănă cu niciunii, cei care pare că se bat fără niciun motiv. Poate că sunt mai aproape de animale decât noi, ceilalţi. Sau poate că sunt mai oameni. Întreabă pe oricine care s-a uitat în asemenea ochi când se înnegurează şi-o să-ţi spună că suntem din specii diferite. Nimeni nu ştie dacă acelor oameni le lipseşte

ceva ce ceilalţi au sau invers. Dacă se stinge sau se aprinde ceva în ei când îşi încleştează pumnii.

Aproape toate bătăile se câştigă sau se pierd încă înainte de a începe. Creierul trebuie să funcţioneze, inima să bată, înainte ca mâinile să facă acelaşi lucru. Şi îţi va fi frică, dacă nu de lovituri, atunci de a fi înfrânt, dacă nu de durere, atunci de umilinţă şi ruşine. Dacă nu de a fi rănit, atunci de a nu răni pe cineva. De aceea te umpli de adrenalină, mecanismul biologic de apărare al trupului: ghearele scoase, coarnele coborâte, copitele ridicate, dinţii dezveliţi.

Prima lovitură? Nu e decisivă, nu spune nimic despre tine. Următoarele însă spun tot. Oricine poate lovi, de furie, de frică, sau din instinct pur. A pocni cu toată forţa un adult în falcă e ca şi cum ai trage un pumn într-un zid de cărămidă şi, când auzi pârâitul oaselor care cedează sub pumnul tău, se întâmplă ceva. Când adversarul se apleacă, se clatină pe picioare, dându-se înapoi, când vezi frica în ochii lui şi când, poate, îţi întinde o mână şi îţi cere să-l cruţi... ce faci? Loveşti încă o dată? În acelaşi loc, dar mai tare? Dacă da, atunci eşti altfel de om. Căci cei mai mulţi nu pot face asta.

•

Niciunul dintre cei care te-au văzut lovind a doua oară în acelaşi loc nu vor mai vrea să se ia vreodată la bătaie cu tine.

•

Teemu şi Benji sunt primii, unul alături de celălalt. În jurul lor trupuri cad grămadă. Primul care se repede la Benji pare să-l fi ales special pe băiat. O decizie proastă, căci bărbatul e mai înalt şi mai greu, dar asta n-are nicio importanţă aici. Benji îi plasează prima lovitură, apoi îl ţine ridicat cu o mână, ca să-l poată lovi încă o dată, în acelaşi loc, şi mai tare.

Benji nu simte nimic când îi dă drumul şi capul bărbatului cade pe pământ cu un pocnet sec, ca un rulou cu scorţişoară scăpat în ţărână de un copil. Înainte simţea ceva, adrenalina, exaltarea, uneori chiar şi un soi de fericire. Dar s-a întâmplat ceva, a trecut de o anumită limită.

Se opreşte brusc, în mijlocul unei mişcări. Apucă să-şi spună că nu-i voie să faci asta. Nu în pădure, în întuneric, nu când ceilalţi au arme. Cineva vine din spate cu un drug de fier şi se pregăteşte să-i reteze genunchii, iar Benji realizează prea târziu că, poate, bărbaţii din Hed vor pierde bătaia în seara asta, dar s-ar putea să câştige un meci de hochei.

•

Nu cunoaştem cu adevărat un om până nu-i aflăm cele mai mari frici. Benji aude urletul, înregistrează cât de tare răsună. Aude urletul înainte să simtă durerea. Aşteaptă ca trupul să i se prăbuşească, genunchii să cedeze sub greutatea fierului. Se gândeşte că pierde nu doar meciul contra Hed, ci o

întreagă carieră. După o viaţă petrecută în patinoar, fără vreo accidentare serioasă, genunchiul nu i se va reface niciodată complet, nicio şansă! Îşi dă seama că e ciudat că nu-i e frică. Nu e disperat. Nu-i pasă. Câte antrenamente, câte ore? I se rupe de jocul ăsta. Rămâne nemişcat, cu răsuflarea întretăiată la gândul că înseamnă atât de puţin. Dar e încă în picioare. Îi ia câteva secunde să priceapă că nu e rănit. Că drugul de fier nu l-a nimerit.

Cu colţul ochiului vede un băiat – n-are mai mult de doisprezece ani –, învârtind nebuneşte ceva. Bărbatul care a încercat să-l lovească pe Benji cu drugul e la pământ. Urletul *lui* l-a auzit Benji, nu pe-al său. Băiatul de doisprezece ani învârte o creangă groasă. Lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

Benji îl recunoaşte, e Leo Andersson, fratele mai mic al Mayei. Cineva îl loveşte peste un ochi şi Leo face câţiva paşi înapoi, împleticindu-se. Iar Benji se surprinde gândind că asta nu-i deloc în regulă. Nu se întoarce să lovească, la rându-i, ci îl ia pe Leo de un braţ şi o ia la fugă. Urcă povârnişul, intră în pădure, dispar după copaci. Aude urlete în spatele lui, ştie că bărbaţii din Hed vor răspândi povestea despre cum a fugit Benji Ovich de bătaie. Laşul. Nu-i pasă. Leo se împotriveşte la început, apoi aleargă alături de Benji, în întuneric.

•

În noaptea asta, Leo îl cunoaşte cu adevărat pe Benji. Îi află temerile. Lui Benji nu-i e frică să se bată, nu-i e frică să fie lovit, nu-i e frică să moară. De un singur lucru îi e frică: să se întoarcă şi să vadă un băiat de doisprezece ani încasând un pumn şi să se simtă responsabil. Cel care se simte responsabil nu e niciodată liber.

•

Aleargă până ajung înapoi în Björnstad. Leo gâfâie, dar nu se opreşte decât când Benji o face. Îl doare un deget de la picior. Se gândeşte că i-o fi intrat vreo piatră în pantof, dar, când se uită, descoperă că nu mai are un pantof. L-a pierdut în încăierare şi adrenalina l-a făcut să alerge tot drumul desculţ de un picior. Degetele îi sângerează.

— Sunt Leo And...

Răsuflarea lui Benji e liniştită, de parcă tocmai a tras un pui de somn după-amiaza, lângă o fereastră scăldată în soare.

— Eşti fratele Mayei Andersson. Ştiu.

Tonul lui Leo se schimbă imediat:

— Să nu-mi ţii vreo nenorocită de predică acum că n-ar trebui să mă bat fiindcă am...

Benji îl opreşte imediat, ridicând o mână.

— Eşti fratele ei. În afară de Maya, nimeni nu-i mai îndreptăţit decât tine să vrea să-i tragă una în mutră cuiva.

Respiraţia lui Leo se mai linişteşte. Încuviinţează recunoscător:

— Am crezut... M-am ascuns în pădure. Voiam doar să mă uit cum vă bateţi... da' tu nu l-ai văzut pe ăla venind cu drugul, era gata să...

Benji zâmbeşte.

— Dacă ţintea la cap, nu era nicio chestie, că nu prea mai avea ce strica. Dar dacă avea de gând să-mi rupă rotulele, atunci îţi rămân dator cu multe mulţumiri că l-ai oprit. Cum e ochiul?

— E OK...

Benji îl bate pe umăr.

— Eşti un băiat dur, Leo! Când o să creşti, o să-ţi dai seama că asta e şi bine, şi rău.

Leo scuipă. Repetă cuvintele pe care le-a auzit în faţă la Blană de Urs şi-i place gustul lor:

— Poponarii sugători de pulă! Sugători de pulă! Poponari! William Lyt şi futuţii lui de prieteni şi futuţii lor de fani din Hed. Îi urăsc!

Benji clipeşte trist la fiecare cuvânt, dar nu cât să-l vadă Leo.

— E târziu. Ar trebui să mergi acasă.

— Mă-nveţi să mă bat ca tine? întreabă Leo admirativ.

— Nu, răspunde Benji.

— De ce?

Bărbia lui Benji cade în piept şi i se pune un nod în gât. Vede că Leo e complet hipnotizat de puterea lui de a face rău altora şi nu ştie pe cine urăşte mai mult pentru asta.

— Nu-i de tine, Leo, spune el încet.

Băiatul urlă atunci cu toată fiinţa:

— KEVIN A VIOLAT-O PE SORĂ-MEA! CE RAHAT DE OM SUNT DACĂ NU...

Benji îl îmbrăţişează pe băiat şi-i şopteşte la ureche:

— Am şi eu surori şi l-aş urî şi eu pe ăla care le-ar face ce i-a făcut Kevin Mayei.

Leo scânceşte deznădăjduit:

— Dacă Kevin îţi viola sora, îl omorai...

Benji ştie că Leo are dreptate. Aşa că îi spune adevărul:

— Atunci tu nu fi ca mine! Pentru că, dacă ajungi ca mine, nu mai ai cum să fii altceva.

28.

DRACU' DE HOMO

A doua zi dimineaţă, Ana şi Maya se opresc la o sută de metri de şcoală. Au început să facă asta zilnic. Un ritual de adunare a forţelor care le întăreşte, ca şi cum şi-ar pune o armură. Ana îşi drege glasul şi spune foarte serioasă:

— OK... să ai diaree zilnic pentru tot restul vieţii sau să fii *mereu* nevoită să mergi la toaletă cu uşa deschisă.

Maya râde cu gura până la urechi.

— Da' ce-ai de tot vorbeşti de rahat de la o vreme? Numai la asta te gândeşti?

— Răspunde la întrebare! o somează Ana.

— E o întrebare idioată! protestează Maya.

— *Tu* eşti idioată! Zi! Diaree sau uşa la baie deschisă... deci deschisă *mereu*, da? Indiferent unde mergi la toaletă. Pentru tot restul vieţii!

— Am ore! chicoteşte Maya.

Ana pufneşte iritată:

— Băi, ce naiba, jucăm jocul ăsta de-o viaţă şi tu tot nu pricepi regulile! Trebuie să răspunzi! Asta e, gen... *regula*!

Maya dă din cap îndărătnică, Ana o împinge, Maya râde şi dă s-o împingă şi ea, dar Ana se fereşte agilă şi Maya cade. Ana se suie pe ea, îi imobilizează mâinile şi ţipă:

— Răspunde sau îţi stric machiajul!

— Diaree! DIAREE, la dracu'! strigă Maya, râzând.

Ana o ajută să se ridice. Se îmbrăţişează.

— Te iubesc, zuzo! şopteşte Maya.

— Noi contra lumii întregi! şopteşte Ana.

După asta sunt gata pentru încă o zi.

* * *

Primii fiori sunt undeva între stomac şi piept, ca zbaterea unui steag sfâşiat de furtună. Acele prime clipe când ne îndrăgostim, când cineva ne priveşte, în zilele de după primul sărut, când totul e încă micul nostru secret de nepătruns, faptul că tu mă vrei. Momentele acelea ne fac vulnerabili şi nimic nu-i mai periculos.

Înainte de ore, cineva a scris cu roşu pe dulapul lui Benji: „Fugi, Benji, fugi!" Căci au aflat ce a făcut azi-noapte. A fost invulnerabil atâta vreme în oraşul ăsta, încât cea mai mică fisură în armura lui va fi exploatată fără milă de duşmani. A fugit de la o bătaie. A dezertat. Nu e ceea ce credeau că este. E un laş.

Îl urmăresc cu privirea când vine la şcoală, îi aşteaptă reacţia când citeşte cuvintele de pe dulap. Dar Benji parcă nu le vede. Şi poate că de-asta nu sunt siguri că a înţeles. Aşa că, după ce trece o întreagă zi de şcoală fără ca Benji să aibă bunul-simţ să dea vreun semn de supărare sau ruşine, cineva strigă „FUGI, BENJI! FUGI!" când băiatul trece pe lângă cantină. William Lyt şi gaşca lui stau la o masă, într-un colţ. E imposibil să-şi dea seama care dintre ei a strigat, dar Benji se întoarce şi face exact ce i s-a spus.

Fuge. Direct spre ei. Cu toată viteza şi pumnii strânşi. Lumea se aruncă la o parte din calea lui, mese se răstoarnă, scaune zboară prin cantină. Când Benji se opreşte brusc la jumătate de metru de William Lyt, unul dintre amicii lui Lyt s-a băgat sub masă, alţi doi stau, practic, unul pe genunchii celuilalt, iar un al patrulea face brusc un salt înapoi şi nimereşte cu capul în zid.

Dar William Lyt n-a mişcat un muşchi. Rămâne aşezat, cu ochii deschişi şi privirea ţintuită într-a lui Benji. Iar Benji se vede atunci pe sine în ochii lui. Şi William a trecut de o anumită limită. Cantina e tăcută, dar cei doi băieţi îşi aud bătăile inimii. Egale, în aşteptare.

— Picioare cam obosite azi, Ovich? Am auzit c-ai fugit tot drumul până acasă, scrâşneşte Lyt.

Benji pare să cadă pe gânduri. Apoi îşi scoate pantofii. Şi şosetele. Le aruncă pe genunchii lui Lyt.

— Ia, William! Singura ta şansă la amor în trei.

Fălcile lui Lyt se încordează şi răspunsul sună mai puţin stăpânit decât ar fi vrut:

— Transpirate. Şosete de laş.

Încearcă să nu se uite la ceasul de la mâna lui Benji, dar nu reuşeşte. Ştie de la cine l-a primit Benji. Iar Benji ştie că William ştie. Invidia îl sugrumă pe William când Benji spune rânjind:

— De fapt, pe *tine* te căutam prin pădure, William. Da' tu nu te bagi la luptă dreaptă, nu? Tu eşti dur doar în filmuleţe. De-aia nu se poate baza pe tine echipa ta.

Mici pete de ruşine îi ard obrajii lui William.

— Nici nu ştiam că-i bătaie, ce dracu', eram acasă! Şi n-am dat *eu* foc tricoului... izbucneşte el.

— Nu, nu eşti suficient de bărbat să faci aşa ceva, spune Benji.

Se întoarce şi pleacă. Abia atunci William Lyt strigă ceva după el. Benji nu aude tot, singurele cuvinte pe care le desluşeşte sunt:

— ... dracu' de homo...!

Benji se opreşte, ca să nu vadă nimeni cum se prăbuşeşte direct în genunea ce s-a căscat sub el. Îşi bagă mâinile în buzunare, ca să nu vadă nimeni că îi tremură. Nu se întoarce, ca să nu vadă Lyt ce se întâmplă în el, ci întreabă:

— Ce-ai... zis?

Lyt repetă, încurajat de întorsătura neaşteptată a lucrurilor în favoarea lui:

— Am zis lua-o-ar dracu' de homo! Scârboasa aia de antrenoare a voastră, da! Eşti mândru, ăăă? Că joci într-o futută de echipă curcubeu?

Benji îşi încheie geaca, să nu i se vadă bătăile inimii prin tricou. Lyt continuă să strige, iar cei din jurul lui râd. Benji iese pe coridor şi, în forfota mulţimii, zăreşte un tricou din pichet. Astăzi e unul verde. Ochii profesorului imploră, ca şi cum ar vrea să spună „Iartă-mă!", căci ştie că e de prisos să o facă în cuvinte.

•

Şi-atunci se zbat fluturi în pieptul lui Benji. Un steag se sfâşie în furtună. Nu poate lăsa pe nimeni să-l facă atât de vulnerabil, nu în sezonul ăsta. Iese din şcoală, merge dinadins încet, dar, de îndată ce ştie că nu-l mai vede nimeni, o ia la fugă. Direct în pădure. Loveşte cu pumnul fiecare copac pe lângă care trece.

* * *

La şcoală, lângă un alt dulap, e un băiat. De doisprezece ani. Plin de vânătăi şi cucuie. Ieri a înşfăcat o creangă şi s-a aruncat într-o bătaie fără să şovăie, ca să-i rupă picioarele celui care încerca să-l lovească pe Benjamin Ovich. Lucrurile astea nu trec neobservate într-un oraş ca Björnstad.

Astăzi atârnă ceva de uşa dulapului lui Leo. Mai întâi, băiatul crede că e un sac de gunoi. Nici că se putea înşela mai tare. E o geacă neagră. Niciun însemn, nicio emblemă, doar o geacă neagră, simplă. Nu e important. E totul! E mult prea mare pentru Leo, pentru că au vrut ca băiatului să-i fie clar că nu poate fi unul dintre ei decât când va mai creşte. Dar i-au agăţat-o de dulap, ca să înţeleagă toată şcoala mesajul:

„Leo are fraţi acum. Nu se mai atinge nimeni de el!"

* * *

E nevoie de încredere oarbă în cineva, ca să te poţi bate umăr lângă umăr.

De aceea, oamenii violenţi preţuiesc loialitatea mai presus de orice şi sunt foarte sensibili la cel mai mic semn de trădare – dacă dai înapoi şi fugi de lângă mine, mă pui în pericol, mă faci să par slab. Aşa că Benji ştie că i-a trădat pe Teemu şi Gaşca. Şi că asta nu se tolerează niciodată.

Cu toate astea, după câteva ore în pădure, se adună şi o ia înapoi spre oraş. Îşi şterge lacrimile de pe obraji şi sângele de pe încheieturile degetelor. Nu poate să lase pe nimeni să creadă că i s-a întâmplat ceva. Totul trebuie să fie ca de obicei. Chiar şi când tricourile din pichet l-au părăsit. Chiar şi când ştie că Gaşca probabil îl va pedepsi fiindcă a fugit de la bătaia din pădure. Că doar unde să se ducă, dacă nu în Björnstad?

Aşa că o ia spre serviciu. Se bagă în spatele tejghelei la Blană de Urs şi toarnă bere în halbe. Cu cât aglomeraţia e mai mare, cu atât clienţii evită mai mult să se uite în ochii lui. Câţiva dintre cei care au fost la bătaia din pădure sunt acolo: Păianjenul, despre a cărui inteligenţă Ramona obişnuieşte să spună „ager la minte ca piureul de cartofi, băiatul ăsta". Dar Păianjenul e loial. În pădure, Benji l-a văzut tot timpul în spatele lui Teemu, nu pentru că i-ar fi fost frică, ci pentru că îşi apăra liderul. Păianjenul a fost tachinat şi hărţuit toată viaţa pentru că e înalt şi greu de cap, dar s-a dovedit apreciat în Gaşca. Devoţiune ca a lui nu se poate cumpăra.

Lângă el stă opusul lui din punct de vedere fizic. Un bărbat scund, fără gât, lat cât privata din fundul curţii, cu o barbă deasă ca blana de vidră. I se spune Tâmplarul pentru că asta îi e meseria şi asta a fost şi meseria lui taică-su. Odată, când cineva l-a întrebat dacă nu şi-ar fi dorit o poreclă mai interesantă, Tâmplarul s-a răstit: „Eşti poponar?" Dacă chiar o fi mai isteţ decât Păianjenul, se poate spune că o ascunde foarte bine. A fost în aceeaşi clasă cu Gaby la şcoală şi ea spunea că Tâmplarul „n-o fi el vreun geniu, da' nu-i băiat rău". Prima iubire a Tâmplarului e distracţia: berea, hocheiul, prietenii. Să bea, să danseze şi să se bată. Dacă-i rost de scandal undeva, e primul care se bagă, fără să se gândească la consecinţe. Dacă-i rost de bătaie în pădure, nu se dă niciodată în lături.

Dar el şi Păianjenul au şi alţi prieteni, care sunt departe de a fi războinici încercaţi şi, mai degrabă, privesc bătaia ca pe un hobby comun. Ca golful, de pildă. Unul dintre cei care lucrează cu Tâmplarul e un om de pus la rană – dacă te întâlneşti cu el marţi îţi urează „Weekend plăcut!", în caz că nu te mai vede până vineri. Altul are patru pisici. Cum naiba să fie periculos unul cu patru pisici? Dar uite că e.

Căci cei din Gaşca nu sunt extremişti. Ceea ce îi face periculoşi e faptul că sunt uniţi. Împotriva a tot, în tot, unul pentru altul. Benji îşi aminteşte o carte, a unui jurnalist care scria, legat de sport şi violenţă, că „orice grup căruia nu-i aparţii e o ameninţare".

Există bărbaţi în Björnstad care au crescut cu Teemu, dar care acum lucrează în birouri. Poartă cămăşi albe şi nu geci negre, dar, dacă îi cheamă Teemu, vin. Unul a devenit tată şi a intrat la facultate ca să-i poată oferi copilului o viaţă mai bună – când nu-i ajungeau banii din împrumutul pentru studii, a primit ajutor din Puşculiţa lună de lună. Un altul are o soră, într-un oraş mai mare, pe care a bătut-o prietenul, iar poliţia a spus că nu poate face nimic. Un al treilea are un unchi cu o tipografie, care a fost extorcat de o bandă implicată în afaceri cu taxe de protecţie. Teemu i-a ajutat. Sora e acum măritată cu un bărbat mai bun, iar unchiul n-a mai primit nicio vizită de la bandă. Aşa că dacă Teemu îi cheamă pe bărbaţii ăştia, vin. De aceea preţuiesc loialitatea şi sunt sensibili la trădare.

Nici Păianjenul, nici Tâmplarul nu se uită la el acum, dar Benji ştie că, dacă vor să-i facă rău în seara asta, nu-l vor avertiza înainte.

* * *

Maya şi Ana se despart după ore. Ana minte că trebuie să aibă grijă de câini, deşi de taică-su trebuie să aibă grijă. Îi e ruşine. Maya minte că vrea să se ducă să alerge, deşi are de gând să se ducă acasă şi să se ghemuiască sub pătură. Şi ei îi e ruşine, din alte motive. Sunt ca două surori, n-au avut niciodată secrete una faţă de cealaltă. Dar Kevin a frânt ceva şi între ele două.

•

E aproape ora închiderii la Blană de Urs când clienţii îngrămădiţi într-o parte a barului se dau discret la o parte. Zarva se mai potoleşte, nu cât să bage de seamă un străin, dar suficient cât Benji să bage de seamă.

— Două beri, spune Teemu, privindu-l drept în ochi.

Benji dă din cap că a înţeles şi toarnă în două halbe.

Teemu îi urmăreşte mâinile. Nu-i tremură. Benji are respect pentru situaţia în care se află, dar nu-i e frică. Teemu ia una dintre beri şi o lasă pe cealaltă pe tejghea. Lui Benji îi ia ceva să priceapă ce înseamnă asta. Ridică halba încet, iar Teemu se apleacă peste bar şi dă noroc cu el. Cât să-l vadă toată lumea.

— Eşti de-al nostru, Ovich. Da' nu mai putem să te luăm cu noi în pădure altă dată. Am greşit ieri. Te-ar fi putut face zob. Şi noi avem nevoie de tine pe gheaţă!

— A venit un puşti... Leo.

Teemu zâmbeşte larg.

— Ştim. Tare băiatul! Dacă nu fugeai cu el de-acolo, s-ar fi bătut până crăpa.

— E doar un puştan, spune Benji.

Teemu îşi întinde gâtul de îi pârâie.

— Puştanii devin bărbaţi. Dacă-l întreabă ceva copoii pe Leo nu...

— ... nu suflă o vorbă, promite Benji.

— Aşa gândeam şi noi, încuviinţează Teemu.

Benji vede că Teemu se amuză la ideea că fiul directorului tehnic al clubului visează să alerge prin pădure îmbrăcat într-o geacă neagră. Peter, care a încercat ani de zile să îngrădească influenţa Găştii asupra clubului de hochei, nu mai poate controla nici câtă influenţă are asupra propriului lui copil. Se apleacă din nou peste bar şi dă noroc cu Benji:

— Ai auzit că frăţiorul meu vine acasă? Şi că antrenoarea voastră îl vrea în echipă? Tu şi frăţiorul meu! Şi băiatul ăla, Amat, mai rapid decât o nevăstuică după o clismă cu ardei iute. Şi Bobo, tăntălăul ăla cât casa! Voi nu sunteţi ca jucătorii ăia bătrâni, mercenarii ăia lacomi. Cei mai mulţi nici nu mai vor să stea în Björnstad, vor să se care. Da voi sunteţi o echipă pentru Björnstad, cu băieţi din Björnstad.

Înainte ca seara să se încheie, Păianjenul, Tâmplarul şi vreo zece alte geci negre dau, la rândul lor, noroc cu Benji. E de-al lor acum. Şi ai crede că asta va face lucrurile mai uşoare când secretul lui va ieşi la iveală. Dar o să fie fix invers.

29.

ACOLO ÎL OMOARĂ

Anxietatea. Al naibii de ciudată mai e!

Maya se duce singură spre casă, ca de fier în aparenţă, ca o casă din cărţi de joc pe dinăuntru. E de ajuns cea mai slabă adiere. Astăzi a fost coadă în cantină. Aglomeraţie. Cineva a atins-o din greşeală, nici măcar nu ştie numele băiatului, iar el nici n-a observat-o. Abia dacă s-au atins. N-a fost vina lui. Dar, într-o clipă, Maya a căzut din nou în acelaşi iad.

Când erau mici, ea şi Ana obişnuiau să numere fluturi toată vara. Acum e altfel, Maya îi numără altfel. Ştie că mor când cad frunzele.

Anxietatea. E atât de ciudată. Aproape orice om a trăit-o, cu toate astea, nimeni nu ştie s-o explice. Maya se uită în oglindă şi se întreabă cum de nu se vede pe ea. Nici măcar la radiografie nu se vede anxietatea, cum e posibil? Cum se poate ca un sentiment care ne izbeşte cu atâta furie pe dinăuntru să nu apară în imagini ca cicatrice negre, arse în oasele noastre? Cum de nu se vede în oglindă toată durerea ei? Se preface bine. Merge la şcoală, stă la ore, îşi face temele. Cântă la chitară – asta ajută sau aşa îşi închipuie ea. Poate că degetele au nevoie să fie ocupate. A răsfoit cărţile despre „antrenamentul mintal" pe care le citeşte taică-su, şi acolo scrie că creierul trebuie să controleze trupul. Dar, uneori, invers e singura modalitate de a supravieţui. A văzut adulţi deprimaţi care fac acelaşi lucru, îşi ocupă tot timpul cu ceva, fac sport, fac curat sau îşi renovează casa de vacanţă. Inventează lucruri de făcut care să-i oblige să se scoale din pat dimineaţa: flori care trebuie udate, treburi de rezolvat, orice numai să nu aibă timp să simtă. Ca şi cum sperăm că mişcarea neîncetată, micile ritualuri de zi cu zi pot legăna anxietatea până adoarme.

Maya a învăţat să-şi controleze pielea, să n-o lase să plesnească în focul care arde înăuntrul ei. Îşi imaginează că, dacă îi păcăleşte pe toţi, se poate păcăli şi pe sine până la urmă. Dar cel mai mic detaliu o trimite înapoi la ziua aceea – o lampă care seamănă cu cea din colţul camerei lui Kevin, un scârţâit al unei şipci din parchet care sună exact ca atunci când cineva urcă în sfârşit la etaj, în casa părinţilor lui Kevin, după ce Maya a ţipat cât pentru o viaţă întreagă. Uneori trec săptămâni întregi, în care îi e bine, apoi aude, brusc, un zgomot, sau simte un miros şi e din nou acolo. În patul lui. Cu mâinile lui încleştate pe gâtul ei şi toată greutatea trupului lui înăbuşindu-i ţipetele.

Băiatul din cantină abia dacă a atins-o din greşeală. El nici n-a băgat de seamă, ea a luat foc din nou. Atacul de panică a fost dinamita.

•

Când oamenii vorbesc despre viol, o fac întotdeauna la timpul trecut. Maya „a fost". Maya „a suferit". Maya „a trecut prin".

•

Dar Maya n-a *trecut* printr-un viol, Maya încă *trece.* N-a *fost* violată, încă *este.* Pentru Kevin totul a durat câteva minute, pentru ea nu se termină niciodată. Simte că o să viseze pista de jogging în fiecare noapte, pentru tot restul vieţii. Acolo îl omoară. De fiecare dată. Se trezeşte cu unghiile înfipte în podul palmei şi ţipătul pe buze.

•

Anxietatea. Un stăpân invizibil.

* * *

Poliţia din Hed e suprasolicitată şi duce lipsă de personal, ca toate secţiile de poliţie din localităţile mici. E uşor să râzi de întârzieri în intervenţii şi investigaţii nesfârşite, de parcă angajaţii o fac dinadins. Dar poliţiştii sunt, şi ei, ca lucrătorii din orice branşă – dă-le suficient timp şi posibilitatea de a-şi face treaba şi o vor face. Dă-le suporteri de hochei în tricouri roşii care ajung bătuţi măr la spital şi vor pune întrebările relevante. Dă-le o pădure pe care o cunosc şi, în cele din urmă, vor găsi dovezi.

— Aici! strigă unul dintre ei, după ce au cercetat în amănunţime, preţ de vreo oră, luminişul unde a avut loc încăierarea.

Îi aruncă un obiect colegei sale.

•

Un pantof. Mare cât să i se potrivească unui copil de doisprezece ani.

* * *

Maya îl găseşte pe Leo pe treptele casei. Îl priveşte surprinsă.

— Ce faci aici?

— Mi-am pierdut cheile, murmură el.

Maya îl priveşte bănuitoare. Observă că băiatul are o pereche de pantofi vechi şi ponosiţi.

— Unde-ţi sunt pantofii noi?

— Nu-mi mai plac, minte Leo.

— Ai bătut-o pe mama la cap *luni* de zile să ţi-i cumpere!

Maya se aşteaptă ca frăţiorul să riposteze, dar Leo tace, cu privirea îngropată în pietrişul aleii. E umflat la faţă, are un ochi învineţit, despre care le-a zis că e din cauza unei mingi încasate la ora de sport. Dar nimeni n-a

văzut când s-a întâmplat. Iar astăzi Maya a auzit şoapte la şcoală cum că era o geacă neagră agăţată de dulapul lui Leo.

— Eşti... OK? întreabă ea cu grijă.

Leo dă din cap că da.

— Nu-i spune mamei că mi-am pierdut cheile, o roagă el.

— Nu te pârăsc, şopteşte ea.

Şi-au făcut multe şicane unul altuia, dar nu s-au pârât niciodată. Maya l-a învăţat pe Leo. Când avea doisprezece ani, s-a dus la prima petrecere din viaţa ei şi s-a întors acasă mai târziu decât promisese. Dar părinţii n-au aflat, pentru că Maya a bătut la fereastra lui Leo şi s-a strecurat în casă prin camera lui. „Nu ne pârâm unul pe altul!" i-a spus ea frăţiorului somnoros, iar Leo s-a dovedit suficient de isteţ să priceapă că, într-o bună zi, va avea nevoie să se folosească şi el de legământul ăsta.

* * *

Seara, târziu, un poliţist bate la uşă. Peter îl cunoaşte, fiul lui a jucat hochei în aceeaşi grupă de vârstă cu Leo. Poate că tocmai de aceea, vocea poliţistului sună plină de regret când spune:

— Îmi pare rău să te deranjez atât de târziu, Peter, dar a fost o bătaie în pădure, la intrarea în Hed. Mai multe persoane au fost rănite grav. Gaşca a fost implicată...

Peter nu înţelege.

— Ştii foarte bine că clubul n-are nimic de-a face cu Gaşca, dacă tu cre...

Poliţistul îl întrerupe, întinzându-i un pantof:

— Am găsit asta la locul unde a fost bătaia.

Peter ia tremurând pantoful. Când a ţinut în mână un pantof al copilului său ultima dată? Când Leo avea doi ani? Trei? Când i-au crescut atât picioarele?

Poliţistul spune, cu părere de rău:

— Nu mi-aş fi dat seama al cui e dacă fiu-meu nu m-ar fi cicălit săptămâni în şir că vrea şi el o pereche. I-am zis că sunt prea scumpi pentru un copil de doişpe ani şi a ţipat la mine că sunt bătut în cap şi că *toţi* au. I-am spus să-mi zică măcar un nume şi el a zis „Leo".

Peter încearcă să-şi stăpânească vocea. Au fost, într-adevăr, mult prea scumpi pentru un copil de doisprezece ani. Mira şi Peter i-au cumpărat în vară pentru că se simţeau vinovaţi... pentru tot.

— E... e un model obişnuit... sigur au mulţi copii...

Atunci poliţistul îi mai întinde ceva. O legătură de chei.

— Am găsit şi astea. Dacă-mi închizi uşa în nas, bănuiesc că pot s-o descui.

Peter nu mai protestează. Ia cheile. Încuviinţează tăcut.

— Leo trebuie să vină la secţie pentru interogatoriu, spune poliţistul.

— Are doar doisprezece ani... îngaimă Peter.

Poliţistul spune înţelegător, dar răspicat:

— Peter, e treabă serioasă! Cei din Hed s-au mai bătut cu Gaşca şi în alte daţi, dar de data asta e altfel. Trei au ajuns la spital cu răni grave. Se vor răzbuna şi, pe urmă, Gaşca se va răzbuna, la rândul ei. Nu-i o joacă! mai devreme sau mai târziu cineva o să moară!

Peter duce, fără să vrea, pantoful şi cheile la piept.

— Eu... Leo are doar... pot să vin cu el măcar?

Poliţistul dă din cap că da.

— Soţia ta e avocată, nu?

Peter pricepe ce vrea să spună omul. Şi asta îl sperie de moarte. După ce maşina de poliţie pleacă, Peter nu deschide uşa camerei fiului său. O izbeşte de perete.

•

În clipa următoare, tatăl şi fiul sunt la milimetri unul de celălalt, urlând. Dar nicicând n-au fost vreodată mai departe unul de altul.

* * *

Maya citeşte în baie. Îl aude pe taică-su ţipând la Leo, apoi pe maică-sa ţipând la taică-su să nu mai ţipe, apoi pe unul ţipând la celălalt despre cine e mai îndreptăţit să ţipe. Sunt înfricoşaţi, furioşi, neputincioşi. Aşa sunt părinţii.

Maya a văzut fotografii cu ei, înainte să devină părinţi. Erau tineri şi fericiţi. Acum nu mai râd, nici măcar în fotografii. Se iubeau atât de mult, încât nu se mai săturau unul de celălalt – degetele tatălui atingând bretonul mamei, mama care făcea să i se ridice părul pe braţe tatălui cu o singură privire. Copiii au o reacţie pur viscerală faţă de iubirea părinţilor, li se pare respingătoare, dar, când dispare, se urăsc.

Maya stă pe jos în baie. Închide şi deschide uşa uscătorului – clic, clic, clic. Sunetul are ceva liniştitor. Apoi vede tricoul înăuntru. E al lui Leo. Doar el e atât de prostuţ încât să pună un tricou de bumbac în uscătorul cu centrifugă, fiindcă nu spală niciodată şi nu ştie cum se face. Maya scoate tricoul şi îl studiază. Petele de sânge n-au ieşit. Îşi dă seama ce a încercat Leo să facă. Ea şi-a ars hainele purtate în noaptea cu Kevin, ca să nu se prindă cei de acasă. Frăţiorul ei s-a bătut, iar Maya ştie de dragul cui a făcut-o.

Îşi aude tatăl urlând şi mai tare: „Vrei să te joci de-a gangsterii cu HULIGANII? Ţi-ai pierdut MINŢILE?" Iar Leo urlă şi el: „Măcar EI fac ceva? TU ce naiba faci? Îi laşi pe toţi sugătorii de pulă din Hed SĂ NE CALCE

ORAŞUL ÎN PICIOARE!!!" Şi mama urlă cât să-i acopere pe amândoi: „NU VORBEŞTI AŞA ÎN CASA MEA!"

Clic, clic, clic. Maya deschide şi închide uşa uscătorului. Ştie că familia ei nu din cauza înjurăturilor sau a bătăii din pădure sau a oraşului cuiva se ceartă. Se ceartă din cauza ei. Toată lumea se ceartă din cauza ei.

Obişnuia să numere fluturi cu Ana, vorbeau despre „efectul fluturelui", despre cum o bătaie de aripi poate avea un efect devastator asupra universului nostru, căci adierea minusculă pe care o provoacă poate cauza un uragan la capătul celălalt al Pământului. Maya vede cum tot oraşul se prăbuşeşte în urma deciziei ei. Ea e cauza, iar toate certurile şi toată violenţa sunt efectele. Dacă n-ar fi fost aici, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Kevin, dacă nu s-ar fi dus în camera lui la petrecere, dacă nu s-ar fi îmbătat, dacă n-ar fi fost îndrăgostită, dacă ar fi acceptat fără să se împotrivească. Aşa gândeşte Maya. Aşa funcţionează vina. Dacă n-ar fi existat niciodată, nimic nu s-ar fi întâmplat. Taică-su ţipă: „N-am crescut un bătăuş!" Leo i-o întoarce urlând: „CINEVA ÎN FAMILIA ASTA TREBUIE SĂ SE LUPTE, LA DRACU', ŞI TU EŞTI PREA LAŞ!"

•

Maya aude o uşă trântindu-se. Înţelege că Peter a plecat valvârtej. Orbit de mânie.

* * *

În seara aceea, Maya scrie un cântec pe care nu-l va cânta niciodată.

Ascultaţi-mă!

Toţi bărbaţii pe care-i cunosc, orice fiu, frate sau tată,
Toţi pumnii strânşi, cine le spune că-i musai să se bată?
Toată violenţa necontenită, un joc c-un cub şi găuri rotunde,
Ideea absurdă că vrem să vă bateţi pentru noi, cine v-o vinde?

Dacă vreţi să faceţi ceva, puneţi armele jos pentru mine,
Închide hăul iadului pentru mine,
Încercaţi prietenia în loc, pentru mine,
Încercaţi, la dracu', să fiţi buni, pentru mine,

Vă lăudaţi cu câte o să faceţi pentru mine,
Când o să-ncetaţi să distrugeţi pentru mine?
Vreţi să ştiţi ce să faceţi pentru mine?
Începeţi prin a fi buni ascultători, pentru mine!

Mama e la uşa băii şi o întreabă pe Maya în şoaptă dacă e „OK”. Maya minte că „da”. Mama îi spune: „Trebuie să ne ducem în Hed. Cu... o treabă”. De parcă Maya nu înţelege. Aşa că Maya îi răspunde: „Bine, am de învăţat, ne vedem mai târziul”.

Când mama se duce hotărâtă în camera lui Leo să-l ia, băiatul nu protestează. S-a îmbrăcat deja şi şi-a pus pantofii cei noi. Se duc la poliţie. Uşa se închide în urma lor, iar Maya rămâne pe podeaua băii, cu răsuflarea tăiată. Se ridică panicată să-şi umple plămânii cu aer. Brusc simte nevoia să iasă din casă, din oraş. Ştie un singur loc unde se poate duce. O singură prietenă. Îi trimite un mesaj Anei cu un singur cuvânt: „Insula?”

Îşi pune lucruri într-un rucsac şi telefonul în buzunarul de la spate. N-are nevoie să aştepte răspunsul, ştie că Ana o să vină. Ana nu o lasă niciodată la greu.

30.

PENTRU CĂ POVEŞTILE LOR NU SUNT DINTR-ACELEA CU SFÂRŞIT FERICIT

Ana o să vină, e sigură de asta. O prietenie ca a lor nu se poate cultiva. Dar mai sunt şi alte lucruri care nu se pot cultiva – părinţii sunt şi ei un soi de plante spontane, nu-i poţi alege, cu rădăcini care coboară adânc şi îţi prind picioarele într-un mod pe care numai copilul unui dependent de droguri sau de alcool îl poate înţelege.

Ana e deja în pădure, în drum spre insulă, când îi sună telefonul. E Ramona. Bătrâna e o femeie dură, dar niciodată rea. A dat multe astfel de telefoane de-a lungul anilor şi întotdeauna vorbeşte la fel – cu înţelegere, nu cu dispreţ. Îi spune Anei că taică-su „a băut până a ieşit pe uşă", ceea ce înseamnă că cineva a fost nevoit să-l dea afară din Blană de Urs şi nu e în stare să ajungă acasă pe picioarele lui. „Se face răcoare", adaugă Ramona, ca să n-o facă pe Ana să se ruşineze spunându-i că taică-su a vomitat pe el şi are nevoie de haine curate. Ştie că fata înţelege. Ramona a văzut oameni îmbătându-se criţă vreme de o jumătate de secol şi a învăţat că unii copii trebuie să vadă cele mai rele feţe ale alcoolului ca să nu se apuce niciodată de băut.

Aşa că spune: „Taică-tu ar avea nevoie să-i ţină cineva companie în drum spre casă, Ana", iar Ana se opreşte în pădure, încuviinţează scurt şi şopteşte: „Vin!" Ana vine întotdeauna. Nu l-ar lăsa niciodată la greu.

•

Anxietatea. Ne ia în stăpânire fără să lase urme.

•

Ana nu o sună pe Maya, pentru că Maya are părinţi perfecţi. O mamă care nu-şi părăseşte niciodată familia şi un tată care nu se îmbată şi vomită pe el. Sunt ca două surori, ea şi Maya, dar singurul lucru care nu le leagă e ruşinea. Ana nu poate s-o lase pe Maya să-l vadă pe taică-su în halul ăla.

* * *

Maya îşi petrece noaptea singură pe insulă. Se uită la telefon. Într-un târziu vine un mesaj, dar nu e de la Ana. E de la un număr anonim, din nou. Încă primeşte astfel de mesaje, dar nu-i mai spune Anei, căci nu mai vrea să-şi întristeze prietena. Acum e doar secretul Mayei. „O sugi pentru 300?"

spune mesajul. Se întreabă dacă oamenii care i le trimit mai ştiu de ce o fac. Poate fi cineva din Hed, care vrea să o distrugă, poate fi vreo fată de la şcoală care o urăşte sau vreo gaşcă de copii care au pus pariu cine are curaj să-i dea un sms „fetei ăleia violate de Kevin Erdahl". Căci asta va fi întotdeauna Maya pentru oamenii ăştia – victimă, târfă, mincinoasă, prinţesă.

În vară, Ana a îngropat o sticlă cu vin scump pe insulă. Taică-su o primise de la un vecin mai în vârstă de pe Colina, căruia îi adusese carne după vânătoare. Ana n-a avut inimă să arunce sticla, dar nici curaj s-o lase în bucătărie, printre cioburile inimii tatălui. Aşa că a ascuns-o pe insulă. Maya o dezgroapă şi o bea. Pe toată. Nu-i pasă dacă e egoistă. Beţia nu-i aduce nici uşurare, nici linişte, doar amărăciune. „Mă bazez mereu pe tine să vii", vorbeşte ea în gând cu prietena ei cea mai bună. „M-am gândit c-o să vii şi când Kevin m-a ţintuit de pat. O să vină prietena mea! Aşa m-am gândit, că Ana nu mă lasă niciodată la greu!" Dă cu sticla goală de un copac. Se sparge, iar unul dintre cioburi îi aterizează pe braţ şi o taie. Începe să sângereze. Nu simte.

* * *

În ultimul timp, Ana visează noapte de noapte că se sufocă într-un coşciug. Cineva stă aşezat pe capac, iar ea nu poate deschide şi, oricât de mult ar bate, nu o aude nimeni. Nu i-a povestit visul celei mai bune prietene, pentru că Maya pare că se simte mai bine de la o vreme şi nu vrea să o întristeze. Nu i-a povestit Mayei nici despre mesaje, pentru că Maya pare că nu le mai primeşte, iar Ana nu vrea să-i reamintească cât de tare dor. Ping! Ping! Poze cu penisuri. Uneori lucruri mult mai rele. Nu înţelege ce satisfacţie bolnavă au cei care fac asta, nu ştie dacă ea e om în ochii lor. Poate că e doar un animal. Un produs de consum.

Nu aşa îşi imagina Ana adolescenţa. Toţi adulţii spun că e o bucurie să ai şaisprezece ani, că e cea mai frumoasă perioadă din viaţă. Nu şi pentru Ana. Şi-a iubit copilăria, când cea mai bună prietenă a ei era fericită, iar tata era un erou invincibil, pe care îl idolatriza. Când Ana era mică – patru sau cinci ani avea – au dispărut într-o furtună, un pic mai la nord de oraş, doi oameni pe scutere de zăpadă. Echipa de la Protecţie Civilă i-a sunat pe cei mai buni vânători din zonă, cei care cunoşteau bine împrejurimile. Tatăl Anei şi-a făcut bagajul şi a plecat în toiul nopţii. Din pragul uşii, Ana l-a implorat să nu se ducă. Auzise la radio că e furtună şi era destul de mare ca să ştie că unii taţi nu se mai întorc acasă din aşa ceva. Dar tata s-a lăsat pe vine, i-a luat faţa în palme şi i-a şoptit:

— Noi nu suntem dintr-ăia care să lase oamenii la greu. Unul dintre cei rătăciţi în furtună a murit degerat, dar unul a supravieţuit. Tatăl Anei l-a

găsit. Câteva ierni mai târziu, când Ana împlinise şase ani, se juca seara pe lac când a auzit un ţipăt. O fetiţă de aceeaşi vârstă căzuse într-o copcă şi era deja pe jumătate îngheţată. Toţi copiii din Björnstad ştiu ce să facă dacă un altul cade sub gheaţă, dar asta nu înseamnă că oricare ar avea curaj să o facă, singur, pe întuneric. Ana n-a ezitat nici preţ de-o răsuflare.

Taică-su a făcut multe prostii la viaţa lui, dar a crescut o fată care a salvat viaţa fetei altora. Când a ajuns acasă era udă, îngheţată şi cu buzele vinete, dar când mama a ţipat „Ce s-a întâmplat?", copila a zâmbit cu gura până la urechi şi a zis: „Mi-am găsit cea mai bună prietenă!" Mama i-a părăsit câţiva ani mai târziu. N-a mai îndurat pădurea, întunericul şi tăcerea. Ana a rămas. Jucau cărţi, spuneau glume şi, când tata era foarte bine dispus, se jucau de-a bau-bau. Era cel mai bun la jocul ăsta – se ascundea într-o cameră, cu lumina stinsă, apoi o dată sărea afară ţipând, iar Ana ţipa şi râdea în hohote până nu mai putea.

L-a iubit întotdeauna pe taică-su, chiar şi când e trist. Poate că trist a fost mereu în adâncul sufletului. Ana nu ştie dacă taică-su a ajuns aşa pentru că maică-sa l-a părăsit sau dacă mama l-a părăsit pentru că el era aşa. Unii oameni au, pur şi simplu, un miez de tristeţe. Stătea singur în bucătărie, bea şi plângea, iar Anei îi era atât de milă de el, fiindcă trebuie să fie îngrozitor să poţi plânge doar dacă eşti beat.

Şi-a spus cândva că are doi taţi, unul bun şi unul rău, şi a hotărât că e de datoria ei să aibă grijă ca, atunci când tatăl cel rău ia în stăpânire trupul seara, să nu-l distrugă atât de rău încât tatăl cel bun să nu-l poată folosi a doua zi dimineaţa.

Îl găseşte lângă intrarea din spate a cârciumii, în fund, dormind sprijinit de zid. Preţ de câteva secunde îngrozitoare, Ana nu-i simte pulsul şi o cuprinde panica. Îl bate cu dosul palmei peste obraji, până când tatăl începe brusc să tuşească şi deschide ochii. Când o vede, bălmăjeşte:

— Ana?

— Da, şopteşte ea.

— Te-am... spe... speriat?

Ana încearcă să zâmbească. Tatăl adoarme la loc. E nevoie de toată forţa fiicei de şaisprezece ani pentru a-i scoate cămaşa murdară de vomă şi a-i pune una curată. Alţii poate că l-ar fi lăsat aşa, dar Ana ştie că tatăl cel bun e acolo, înăuntru. Cel care i-a citit poveşti după ce mama a plecat şi care ştie că există şi cântece de leagăn, nu doar de beţie. Şi vrea ca acel tată să se trezească într-o cămaşă curată mâine dimineaţă. Îşi petrece un braţ pe după umerii lui şi îl roagă în şoaptă să se ridice.

— Mergem acasă, tată!

— Ana...? bolboroseşte el.

— Da. E OK, tată. Ai avut o seară proastă, nu-i nimic. O să fie mai bine mâine.

— Iartă-mă! suspină el.

Asta e mai rău decât orice. Fiicele nu se pot apăra de cuvântul ăsta. Tatăl se împiedică, Ana se împiedică şi ea.

Dar cineva o prinde.

* * *

Vocea Mirei răsună în toată secţia de poliţie. Cum să poată trage linie între avocată şi mamă când băiatul are doisprezece ani? N-a ţipat la Leo în maşină, pentru că a făcut-o Peter pentru amândoi. Pentru toţi. Aşa că ţipă acum, în schimb, îşi varsă focul, anxietatea şi neputinţa pe poliţişti.

Peter stă cocoşat lângă Leo, într-o încăpere. Fiul stă cu spatele drept, sfidător, în timp ce tatăl e înfrânt, sleit de energie şi poftă de viaţă. Când a ţipat ultima oară la Leo? Acum câţiva ani? Pe Peter îl bătea taică-su, iar Ramona i-a zis odată: „Cu taţii şi bătaia e la fel ca şi cu taţii şi băutura. Băieţii lor ori beau şi ei de sting, ori nu se-ating de ea în veci!" Cândva, Peter a încercat să-i explice lui Leo: „Nu cred în violenţă, Leo. Când eram mic, taică-miu mă bătea dacă vărsăm laptele. Asta nu m-a învăţat să nu mai vărs. Ci doar m-a făcut să-mi fie frică de lapte". Nu ştie dacă Leo a înţeles. Nu ştie ce să mai zică. În seara asta i-a aruncat cuvinte grele, dar băiatului nu pare să-i pese. A primit reproşurile părinţilor fără să clipească. Iar când poliţistul începe să-l interogheze, Peter îngheaţă. Tremură de parcă ferestrele camerei ar fi deschise. Ştie că îşi pierde copilul de doisprezece ani atunci şi acolo.

Leo a jucat hochei pentru că taică-su iubeşte hocheiul. Dar n-a fost niciodată nici măcar îndrăgostit de sport. A vrut să fie într-o echipă pentru că-i place sentimentul apartenenţei, al solidarităţii. Peter vede că fiul lui a găsit aceleaşi lucruri acum, dar într-un loc înfiorător. Când poliţistul îl întreabă ce s-a întâmplat în pădure, în timpul bătăii, Leo răspunde:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Când îl întreabă dacă pantoful şi cheile sunt ale lui, băiatul răspunde:

— M-am căţărat în copaci, pesemne mi-au căzut.

Poliţistul îl întreabă dacă a văzut pe cineva din Gaşca bătându-se.

— Care gaşcă? se miră băiatul.

Poliţistul îi arată o fotografie cu Teemu Rinnius.

Leo răspunde:

— Nu ştiu cine e. Cum ziceaţi că-l cheamă?

•

Băiatul e pierdut, Peter vede prea bine. Căci lui Peter îi e frică de lapte, dar lui Leo nu-i mai e frică de nimic.

* * *

Benji a ieşit din Blană de Urs să arunce gunoiul. Mâna lui e cea care o prinde pe Ana. Când îi ridică, şi pe ea, şi pe taică-su, fata începe să plângă. Se sfâşie în toate direcţiile în acelaşi timp. Benji o îmbrăţişează, Ana îşi ascunde faţa în pieptul lui, iar el o mângâie pe păr.

Nu-i spune cât e de obişnuită să-şi care tatăl acasă. Benji nu-i spune că el n-a avut şansa să şi-l care pe-al lui.

— De ce beau toţi atât de mult? suspină Ana.

— Că atunci îi lasă în pace, răspunde Benji sincer.

— Cine?

— Tot rahatul la care se gândesc întruna.

Ana se desprinde încet de Benji, îşi trece degetele prin părul tatălui ei. Capul bărbatului tresaltă de sforăituri. Ana spune încet, de parcă îngână un cântec:

— Trebuie să fie groaznic să simţi că faci faţă lucrurilor doar când eşti beat.

Benji îl ridică pe vânătorul uriaş de la pământ şi îl sprijină, petrecându-şi un braţ pe după gâtul lui.

— Mai bine decât deloc, bănuiesc...

Apoi, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l, îl duce acasă, în timp ce Ana merge alături. În cele din urmă, îşi adună curajul şi-l întreabă:

— O urăşti pe Maya?

— Nu, răspunde Benji.

Nu face pe prostul, înţelege întrebarea şi asta o face pe Ana să se îndrăgostească de el. Îi explică:

— Nu vreau să zic dacă o urăşti fiindcă a fost violată. Vreau să zic... o urăşti fiindcă există? Dacă n-ar fi fost acolo, în seara aia... atunci ai fi avut totul încă... prietenul cel mai bun, echipa şi... viaţa ta ar fi fost perfectă. Aveai totul... Şi-acum...

Tonul lui Benji nu e nici insinuant, nici duşmănos:

— Pe Kevin ar trebui să-l urăsc, dacă ar fi să urăsc pe cineva.

— Şi, îl urăşti?

— Nu.

— Dar tu pe cine urăşti? întreabă Ana, deşi ştie.

Pe sine se urăşte Benji. Şi Ana la fel. Pentru că ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să oprească totul. Nu pentru prietenii lor trebuia să se ducă dracu' totul. Ar fi trebuit să li se întâmple lor. Pentru că poveştile lor nu sunt dintr-acelea cu sfârşit fericit.

•

Şi de-asta e greu s-o învinuieşti pe Ana. Oricine are momente când pielea le tânjeşte insuportabil de mult după atingerea mâinilor altcuiva.

•

Sunt acasă la Ana, Benji tocmai l-a suit în pat pe taică-su şi a ajutat-o să golească sticlele din bucătărie. Şi nu se poate supăra pe o fată de şaisprezece ani, cu sentimente prea multe şi copleşitoare, pe care creierul ei nu mai are putere să le discearnă.

Benji îi atinge în treacăt umărul şi spune abia auzit:

— Noi nu trebuie s-ajungem ca taţii noştri.

Se îndreaptă apoi spre uşă, dar Ana fuge după el, îl prinde de un braţ şi se lipeşte de el. Îi atinge buzele cu limba, îi ia mâna şi i-o duce sub bluza ei. După aceea, Ana nu va şti pentru ce să-l urască mai tare: pentru faptul că a respins-o sau pentru faptul că a făcut-o cu atâta blândeţe.

Benji nu o împinge la o parte. E în stare să arunce şi un om în toată firea în celălalt capăt al bucătăriei, dar pe Ana aproape că n-o atinge când se fereşte de trupul ei. Privirea lui nu e mânioasă, ci înţelegătoare şi, Doamne, cât o să-l urască Ana pentru asta! Pentru faptul că nici măcar n-a lăsat-o să se simtă respinsă, ci doar i-a arătat că-i e milă de ea.

— Iartă-mă! Dar nu vrei... nu asta vrei, Ana... şopteşte Benji.

Închide uşa neauzit în urma lui când pleacă. Ana se prăbuşeşte pe podea, zguduită de hohote de plâns. O sună pe Maya. Prietena răspunde la al zecelea apel:

— Aaana? Ce naiba? Du-te dracu'! Porcăria ta de vin s-a terminat, să ştii! N-AI VENIT! Ai zis că vii pe insulă, da' N-AI VENIT!

Ana lasă totul când aude că Maya e beată. Închide telefonul şi iese în goană pe uşă.

•

E incredibil de greu s-o învinuieşti pe Ana pentru ce va urma. Dar şi foarte, foarte uşor.

* * *

Politica e greu de înţeles. Poate că nimeni n-o pricepe pe de-a întregul. Arareori ştim de ce, într-o societate, birocraţia funcţionează într-un anume fel, întrucât nu poţi acuza pe nimeni de corupţie atunci când totul poate fi pus, la fel de bine, pe seama incompetenţei. Cineva sună la poliţie – un poliţist şi o femeie de la o altă autoritate publică ies din încăpere. Mira fierbe de nervi şi e pusă pe harţă, dar, când poliţistul se întoarce, îi spune că Leo e liber să meargă acasă, „având în vedere vârsta băiatului". Mira urlă că asta le-a zis şi ea preţ de mai bine de o oră, dar îşi dă brusc seama că exact asta şi vor. Să pretindă că ea, avocata, i-a convins să-i dea drumul copilului. Dar

aude în tonul lor că nu e adevărat. Cineva a dat un telefon.

Când Mira, Peter şi Leo pleacă de la poliţie, Peter vede o maşină pe care o recunoaşte. Îi spune Mirei să meargă acasă cu Leo. Mira înţelege exact ce înseamnă asta, dar face pe niznaiul. Peter aşteaptă până când soţia şi fiul lui nu se mai văd, apoi se duce spre maşina neagră. Bate în geam, iar bărbatul în costum deschide portiera.

— Peter, ce surpriză să dau de tine aici, spune politicianul.

Peter e uluit că cineva poate să mintă cu atâta naturaleţe.

— Fiul meu a fost interogat de poliţie despre o bătaie între huligani, dar, brusc, n-au mai avut nicio întrebare. Bănuiesc că nu ştii nimic despre asta, firește, spune Peter tăios.

Nu-şi poate ascunde sentimentele – nici furia, nici îngrijorarea, nici defectele ca părinte. Richard Theo îl dispreţuieşte în tăcere pentru asta.

— Firește că nu, spune el prietenos.

— Dar, dă-mi voie să ghicesc, ai mulţi prieteni? întreabă Peter mânios.

Richard Theo şterge stropii de salivă care îi aterizează pe mâneca sacoului.

— Şi tu ai prieteni, Peter. Ţi se va comunica în curând locul şi ora conferinţei de presă în care vor fi prezentaţi noii proprietari ai fabricii. Vor veni politicieni, reprezentanţi ai industriei locale, toată lumea importantă din regiune. Ca prieten, îţi recomand să fii şi tu acolo.

— Şi să mă dezic de Gaşca?

Richard Theo se preface a fi îngrozit.

— Tu te dezici de *violenţă,* Peter! De violenţa de care propriul tău fiu pare că e atras mai nou.

Peter simte că se sufocă.

— De ce eşti atât de pornit împotriva Găştii?

Theo îi răspunde:

— Pentru că stăpânesc prin violenţă. O democraţie nu poate permite asta. Toţi cei care preiau puterea prin agresiune trebuie înlăturaţi. De un lucru poţi să fii sigur, Peter, când e vorba despre putere – nimeni n-o dă înapoi de bunăvoie, odată ce a pus stăpânire pe ea.

Peter îşi urăşte tonul propriei voci când se aude întrebând:

— Şi mie ce-mi iese din asta?

— Ţie? Controlul asupra clubului. Libertatea de a cheltui banii din sponsorizări cum vrei tu. Te vor lăsa chiar şi să alegi un membru al comitetului de conducere.

— Un membru al comitetului?

— Da, pe cine vrei tu.

Privirea lui Peter se mută de pe un pantof pe altul. Dar, în cele din urmă,

şoptește:

— OK.

În curând se va duce la conferința de presă. Va spune tot ce trebuie să spună. Fără cale de întoarcere. El contra Găștii.

•

Richard Theo se desparte de Peter fără să se simtă malefic, doar pragmatic – un om ca Teemu Rinnius poate influența cum votează oamenii în cazul unor alegeri. Theo trebuie să-i dea ceva în schimb. Singurul lucru de care îi pasă lui Teemu sunt locurile lor din tribună. Richard nu i le poate da decât dacă i le ia mai întâi.

* * *

Ana nu iese din casă cu gândul să facă rău cuiva. Pur și simplu nu mai poate sta în casă. Nu vrea să se ducă în pădure după Benji, pur și simplu se întâmplă să-i vadă tricoul alb printre copaci, undeva în fața ei. Merge încet ca și cum picioarele nu sunt tocmai de acord cu restul trupului. Ana se pricepe să ia urma animalelor, o face instinctiv, așa că pornește după el. Vrea doar să vadă unde se duce Benji, dacă e în drum spre vreo altă fată. Se gândește că ar fi, poate, mai ușor așa, dacă l-ar vedea cu o tipă cu vreo zece divizii mai frumoasă decât ea. Noaptea se lasă repede, dar urmărește în întuneric licărirea țigării și fumul dulce pe care îl lasă în urmă.

La jumătatea drumului dintre Björnstad și Hed, cotește și o ia pe un drum de pietriș ce duce spre camping. Se oprește în fața uneia dintre căsuțe și bate la ușă. Ana îl recunoaște pe cel care deschide. E profesor la școală. Mai târziu, Ana nu-și va aminti ce a gândit sau a simțit când l-a văzut pe Benji apropiindu-și trupul strâns de al profesorului și sărutându-l.

•

Ana e ușor de învinuit pentru ce face acum. O doare, dar poate că fiecare are o durere a sa. Nu s-a simțit niciodată mai singură, iar singurătatea face pe oricine să ia decizii proaste, mai ales pe cei de șaisprezece ani, poate. Își scoate telefonul și-i fotografiază pe Benji și pe profesor. Apoi postează pozele pe internet.

Și totul se duce dracului.

31.

ÎNTUNERIC

PAC!

Vorbim mereu despre secrete ca şi când ar fi nişte bunuri personale. Secretul „meu”. Dar personale sunt doar atâta vreme cât alţii nu se pot atinge de ele. Nu putem să „aproape” avem secrete – ori le avem, ori nu le avem deloc. De îndată ce ies la iveală sunt ca o alunecare de teren, ca o avalanşă, un tsunami. Uneori un cuvânt scăpat, un gând spus în treacăt sau câteva fotografii postate pe internet de cineva cu inima rănită sunt de ajuns să pună în mişcare bolovani, troiene sau valuri insurmontabile, înainte să ne putem da seama ce s-a întâmplat. Iar din punctul acela e imposibil să dăm înapoi. E ca şi cum ai încerca să prinzi miresmele de iulie în palme. Acum toată lumea ştie ceea ce nu trebuia să afle nimeni.

•

Sunetul îl trezeşte pe Benji.

•

PAC! Unul singur, dar atât de puternic, încât zguduie pereţii căsuţei din camping. Apoi tăcere. Adormit, profesorul se sucеşte în pat, dar Benji a ieşit deja din dormitor şi se îndreaptă aplecat spre uşă. Nu ştie de ce, dar mai târziu îşi va aminti că a intrat în panică. Ştia prea bine de când s-a dus acolo, de când s-au sărutat afară, pe trepte, că e o idioţenie ce face.

Într-o bună zi, îşi va da seama că a făcut-o pentru că era îndrăgostit. Că de-asta n-a fost mai atent. Deschide uşa, aruncă o privire afară, dar, oricine ar fi ascuns în întuneric, nu vrea să fie văzut. Benji dă să intre înapoi când vede de unde a venit zgomotul.

Pac.

Ca sunetul unui puc de hochei ce se izbeşte de un zid, al unei inimi lovindu-se de coşul pieptului sau al unui cuţit înfipt în lemnul unei uşi de căsuţă într-un camping. Pe o simplă foaie de hârtie, cineva a scris patru litere. Primul O e desenat ca o ţintă pentru tras cu săgeţi şi, în mijlocul literei e înfipt cuţitul.

HOMO

* * *

Ana rătăceşte prin pădure de parcă e cuprinsă de febră. Zăpada se aşterne rapid – devreme şi deasă anul ăsta, chiar şi pentru părţile astea de ţară. Se apropie o furtună de toamnă. E uşor să subestimezi forţa frigului, cât de repede te poate omorî. E un ucigaş cu voce blândă, care îţi şopteşte să te aşezi un pic când ai obosit. Pe urmă te păcăleşte că asuzi de cald şi te îndeamnă să-ţi scoţi hainele. Zăpada şi gerul pot provoca aceleaşi halucinaţii ca şi soarele nemilos într-un deşert.

Ana ştie toate astea, căci s-a simţit întotdeauna mai bine în pădure decât în oraş. „Mai mult veveriţă decât om!" după cum o tachinează Maya. Când e printre copaci, Ana se detaşează de realitate, timpul se opreşte şi orice se întâmplă acolo nu poate influenţa viaţa de dincolo de pădure, din oraş. Asta i-a plăcut întotdeauna să creadă şi de aceea impactul a ce dracu' tocmai a făcut n-o loveşte cu toată greutatea decât când ajunge acasă. Abia în faţa uşii o cuprinde panica, cu totul, nemilos, iar pieptul o doare de i se taie răsuflarea. E atât de uşor să simţim că a posta ceva pe internet e ca şi cum ai ridica vocea în sufragerie, când, de fapt, e ca şi cum ai urla de pe acoperişul casei. Lumile noastre imaginare au întotdeauna consecinţe în lumile reale ale altora.

Ana îşi scoate telefonul şi şterge pozele cu Benji şi profesorul, dar e prea târziu. Secretul lor deja s-a împrăştiat precum cenuşa pe mare şi nu mai poate fi luat înapoi.

* * *

Reacţiile noastre spontane sunt arareori momentele de care suntem cei mai mândri. Se spune că primul gând al unui om e întotdeauna cel sincer, dar adesea nu e adevărat. De cele mai multe ori e cel mai prostesc gând. Altfel, la ce ne-ar mai trebui răzgânditul?

•

Peter bate la uşa cârciumii dimineaţa devreme. Sus, în apartamentul de la etaj, înfăşurată într-un capot de casă şi furioasă cât cuprinde, Ramona deschide o fereastră.

— Pentru binele tău, sper că arde cârciuma, băiete! Ce trezeşti lumea cu noaptea-n cap?

Dar se înduplecă şi coboară. Peter a fost şi el băiatul ei cândva. L-a sunat de nenumărate ori să vină să-şi ia tatăl beat, iar Peter abia dacă s-a atins de băutură vreodată. Toată viaţa lui e o continuă încercare de a repara tot. De a mulţumi pe toată lumea. De a ascunde greşelile altora. De a-şi asuma responsabilitatea. Peter îi mărturiseşte:

— O să se ţină o conferinţă de presă în curând, Ramona. Noii proprietari

ai fabricii, nişte străini... Ei sunt „sponsorul misterios” al clubului despre care vorbeşte tot oraşul. Şi eu trebuie să apar acolo, să promit în faţa presei că o să desfiinţez locurile în picioare şi c-o să-i dau afară... pe huligani.

Ramona e, poate, şocată, dar nu dă de înţeles în vreun fel. Îşi aprinde o ţigară.

— Şi ce mă priveşte pe mine?

Peter îşi drege glasul.

— Mă lasă să aleg un membru al comitetului de conducere. Pe cine vreau eu.

— Sunt sigură că Frac ar fi o alegere numai bună, pufneşte Ramona.

— Frac ar prefera să fii tu. Şi eu la fel, spune Peter.

Ramona scoate pe o nară un mic rotocol de fum – singurul semn că e luată prin surprindere.

— Te-ai lovit la cap, băiete? Ştii că eu... Ai obraz să vii la mine să-mi zici că ai de gând să le faci ce le-oi face lui Teemu şi băieţilor? Sunt băieţii *mei*! Locurile alea sunt... E şi clubul lor, ce dracu’!

Spatele lui Peter e drept, chiar dacă vocea îi sună spart:

— Fac tot ce pot pentru binele clubului. Dar am auzit că „nimeni nu dă puterea înapoi de bunăvoie”. Aşa că, dacă tot trebuie să-mi garantez mie că fac asta fără pic de egoism, atunci am nevoie să pun în conducere pe cineva care n-o să fie de acord cu mine. Pe cineva care-o să se lupte cu mine.

Ramona fumează calmă.

— Dacă ne luptăm amândoi pentru lucrurile în care credem, unul dintre noi va rămâne fără slujbă.

Peter încuviinţează.

— Dar dacă ne luptăm amândoi pentru binele clubului, clubul are de câştigat.

Ramona îşi strânge mai bine capotul pe trup. Se gândeşte îndelung. Apoi se încruntă.

— Vrei micul dejun?

— De care? întreabă Peter.

Ramona bombăne:

— Am sigur pe undeva şi cafea. Sau ce beţi voi, abstinenţii ăştia.

•

Aşa ajunge Ramona în comitetul de conducere al Clubului de Hochei Björnstad. Sunt întrerupţi înainte să termine de discutat. Telefonul lui Peter sună primul, e Frac care îl întreabă:

— Ai auzit de Benjamin?

Aşa află Ramona. Se va ruşina toată viaţa de reacţia ei. Şi Peter la fel, pentru că primul lor gând e: „Alta acuma!”

•

Reacţia spontană e adesea cea mai prostească.

* * *

Adevărul despre oameni e ca un foc, mistuitor şi neîndurător. Adevărul despre Benji arde totul în cale în Björnstad, şi în Hed. Toţi cei care au avut un motiv, oricât de mic, să fie invidioşi pe el sau să-l urască văd acum fisura din armura lui Benji. Şi toţi îşi implântă cuţitele în ea, cât de adânc pot.

Puţini au curajul să-i spună ceva în faţă, aşa că fac ce fac oamenii mereu: vorbesc *despre* Benji, nu *cu* Benji. Trebuie dezumanizat, preschimbat într-un obiect. Există mii de moduri de a face asta, dar niciunul mai simplu decât cel la care recurgem tot timpul – a-i lua numele.

Aşa că, atunci când „adevărul" se răspândeşte, nu scrie nimeni „Benjamin" sau „Benji" în telefoane sau computere. Scriu „jucătorul de hochei". Sau „elevul". Sau „tânărul". Sau doar „poponarul".

Unii vor spune, pe urmă, că ei nu urăsc homosexualii, ci doar pe Benji. Mulţi vor susţine că „am fost doar miraţi că tocmai... el". Cineva va sugera că „dacă am fi văzut vreun... semn... poate că am fi gestionat situaţia mai bine".

Unii vor oferi analize culturale complexe despre cum lumea sporturilor, în general, şi mai ales a hocheiului, simbolizează atât de puternic idealuri masculine, încât şocul e mai mare acolo. Alţii vor spune că reacţiile, de fapt, n-au fost pe cât de puternice le zugrăveşte „mass-media". Că totul e o „exagerare".

O voce va spune, poate: „N-am nimic împotriva lor", iar o alta va completa: „Dar nici să se umple oraşul de... ei!" Unii vor mormăi: „Poate n-ar fi rău să se mute, totuşi. Pentru binele lui. Aici mare lucru oricum nu mai poate face, nu? Mai bine să se ducă într-un oraş mai mare. Pentru binele lui, zău! Nu că am eu ceva cu *ei.* Deloc. Dar na... ştiţi şi voi..."

Unele dintre glumele de pe internet sunt, cu siguranţă, doar glume – asta va fi scuza. „Am ştiut de mult! Când eram la primară, mi-a făcut maică-mea bezele de ziua mea, da Benji a mâncat doar banane!" Alţii vor insinua: „Mă-ntreb ce făcea cu Kevin în vestiar după ce pleca toată lumea acasă?"

Tot ce se spune pe urmă e doar apă în acelaşi tsunami. Mesaje de pe cartele telefonice reîncărcabile şi comentarii anonime pe internet: „Sugaciule!", „Fagutistule!", „Homo!", „Găozarule!", „Scârbă mică!!!", „Nu-i normal, eşti bolnav!", „Am ştiut noi!", „Fără poponari în Björnstad!!", „O să te prindem şi-o să-ţi tăiem tatuajul! Ursul nostru nu-i pentru poponari!", „Fără violatori şi poponari în Björnstad!", „Eşti bolnav, ca şi Kevin!!", „Pun pariu că eşti şi pedofil!", „Sper să faci SIDA!!", „Mori!", „Mută-te de aici dacă vrei să trăieşti!!!", „Data viitoare băgăm cuţitul în tine, nu în uşă!"

* * *

Maya e acasă, în faţa computerului. Citeşte tot ce scriu nemernicii despre Benji. N-a uitat nici tot ce au scris despre ea. Nimic nu se schimbă, totul o ia de la capăt. Tatăl Mayei obişnuia să asculte un disc vechi, în care un tip cânta că există o fisură în orice şi aşa pătrunde lumina. Maya se uită încontinuu la pozele cu Benji şi profesorul, dar, de fapt, nu la ei doi se uită. Odată, în vară, când au fost pe insulă, Maya a pus muzică pe telefonul Anei – ceva cu chitare şi voci triste, iar Ana a ţipat: „Fără muzică de drogaţi pe insula mea!", iar Maya, chicotind, ferind telefonul ca să n-ajungă Ana la el, a ţipat şi ea: „Fără unţ-bumţ în pădure, distruge mediul înconjurător!" Ana a încercat să i-l smulgă din mână, Maya s-a ferit din nou, dar s-a împiedicat şi a scăpat telefonul, care s-a lovit de o piatră. Lentila camerei s-a zgâriat, nu mult, dar suficient cât să apară o linie, sus într-un colţ, pe toate fotografiile Anei de atunci înainte.

Maya s-a temut că Ana se va supăra, dar Ana a râs şi a zis: „O să văd linia aia tot timpul, aşa că de-acum eşti şi tu în pozele mele, căpoaso!"

Maya a iubit-o pentru asta, dar acum stă singură în faţa computerului, uitându-se încontinuu la fotografiile cu Benji şi profesorul şi tot ce vede e linia din colţul de sus. Aceeaşi în fiecare fotografie.

•

O fisură mică, aproape invizibilă. Prin care tot întunericul se revarsă.

* * *

Mult timp după aceea, niciunul dintre noi nu va mai putea dovedi cine ce a zis exact sau de unde erau, de fapt, fotografiile care au ajuns pe internet. Dar toată lumea le vede – Benji se sărută cu un profesor. Multora nu le pasă, dar tac, şi de-asta se aud doar cei care vociferează. Şi scuza lor va fi că le *pasă.* De oraş, de echipa de hochei, chiar şi de Benjamin. Le pasă de şcoală. Le pasă de *copii.*

Un grup de părinţi îl sună pe director şi îi solicită o întrevedere. Maggan Lyt, mama lui William, e una dintre ei. E în comitetul de părinţi al şcolii, îşi face datoria, nimic mai mult. „Nu-i nimic personal", spune ea la întâlnire, „nu-i vorba de rea-voinţă, suntem doar părinţi îngrijoraţi". Dar susţine cu hotărâre că profesorul trebuie concediat. „Nu pentru că e... altfel, fireşte că nu. Dar nu putem tolera faptul că a întreţinut relaţii sexuale cu un elev. Nu după tot ce s-a întâmplat! Mai întâi viol şi acum... asta? Că doar nu contează dacă e vorba despre un băiat sau o fată, trebuie trataţi la fel, nu?"

Lucrurile pot avea mereu legătură, dacă ne convine.

— Cum să dormim liniştiţi ştiind că profesorul acesta le predă copiilor noştri când ştim ce are... pe agendă? se întreabă un alt părinte.

Când directorul îl întreabă ce vrea să spună exact cu „agendă”, Maggan Lyt îl repede:

— Știți foarte bine ce vrem să spunem!

— ȘI ASTA ce mai e? țipă un alt părinte, aruncând o foaie de hârtie pe masa directorului.

— Era pusă la avizier pe coridor. Profesoara aceea, Jeanette, vrea să-i învețe pe copii să se *bată*?! completează Maggan Lyt.

— E... sunt arte marțiale... S-a oferit voluntar să-i antreneze să fie... încearcă directorul să explice, dar e din nou întrerupt, bineînțeles:

— *Violenți!* Să fie *violenți*! Adică un profesor face sex cu elevii și un altul vrea să se bată cu ei! Ce fel de școală conduceți aici?

Și-atunci Maggan spune:

— O să sun la prefectură!

•

Și asta și face. Primul care răspunde la telefon e Richard Theo.

* * *

Maya bate în ușa Anei atât de tare, încât câinii încep să latre de parcă fata încearcă să spargă fațada casei. Ana deschide, lividă și fără vlagă, devastată și urându-se din tot sufletul. Dar Maya e mult prea furioasă ca să-i pese.

— TU AI FĂCUT POZELE! CUM AI PUTUT?! urlă ea la Ana.

Ana începe să suspine isteric și, printre hohote de plâns, reușește să îndruge:

— N-a fost... L-am sărutat, Maya! L-am *sărutat*! Putea să spună ceva... că e... putea *să spună* ceva... am crezut că are pe vreuna, dar el... l-am sărutat! Dacă... dacă ar fi zis ceva...

Maya n-o lasă să termine, doar dă din cap scârbită și scuipă pe jos, între ea și cea mai bună prietenă a ei, care nu îi mai este prietenă.

— Ești exact la fel ca toată lumea din orașul ăsta, Ana! Dacă nu primești tot ce vrei, îți închipui că ai dreptul să le faci altora rău!

•

Ana plânge atât de tare, încât abia se mai ține pe picioare. Cade grămadă pe pragul ușii. Maya nu o prinde, a plecat deja.

* * *

Poate că e adevărat ce zic toți, poate că nu-i nimic personal. Poate că e doar picătura care a umplut paharul pentru cei care simt că trăiesc strânși cu ușa tot timpul. Slujbele dispar, politicienii umblă cu matrapazlâcuri, spitalul se închide și fabrica își schimbă proprietarii. Reporterii dau pe-acolo doar când se întâmplă ceva rău și tot ce vor e să poată scrie că locuitorii sunt

nişte oameni limitaţi şi plini de prejudecăţi. Poate că unii simt că pur şi simplu e prea multă politică deodată. Prea multe schimbări care li se bagă pe gât unor oameni care muncesc din greu şi care au îndurat deja destule. Poate că nici n-are de-a face cu Benji, cu profesorul, cu Elisabeth Zackell sau cu altcineva. Poate că aceia care scriu comentarii pe internet sunt doar „uscăturile" din pădure. Poate că nimeni nu vrea să facă rău, dar „în vâltoarea celor petrecute s-a mai şi exagerat un pic". Poate că vom spune că „s-au întâmplat multe lucruri deodată, chestiunea era complexă, oamenii au dreptul să reacţioneze emoţional".

•

Întotdeauna apărăm sentimentele agresorilor. Ca şi cum ei au nevoie de înţelegere.

•

Vestea că un profesor din şcoală „a avut o relaţie de durată cu un elev" şi că acum este „suspendat pe perioada anchetei" ajunge repede în ziarul local. La început, comentariile din subsolul articolului sunt rezervate, apoi întrebările încep să curgă: „Credeţi că-i o întâmplare? Mai întâi o antrenoare, acum un profesor?" Nimeni nu spune cine e antrenoarea, nimeni nu foloseşte cuvântul „homosexual". Toată lumea spune „dintr-ăia" sau „ca ei". Cineva scrie: „Şi nici să protestezi nu mai poţi, că atunci te arată cu degetul că eşti rău! Dar trebuie să reacţionăm, nu? De dragul COPIILOR! În ce fel de oraş trăim? Chiar trebuie să fim un soi de porcuşori de Guineea pentru tot soiul de experimente?"

Cei mai mulţi evită să spună numele lui Benji. E mai uşor aşa. Apoi apare o fotografie. Mai întâi se postează de pe un cont anonim, nimeni nu mai ştie unde anume, apoi, de îndată ce fotografia începe să circule, contul anonim dispare. Nimeni nu întreabă de unde e fotografia, dar zvonurile se răspândesc, aşa că nu mai contează. Important e ce este în fotografie.

O cască de hochei, care pare fotografiată într-un vestiar. Pe o parte e ursul, simbolul clubului din Björnstad. De jur-împrejurul căştii e desenat un curcubeu. Cineva scrie, anonim, desigur: „Mie îmi place! Hocheiul nu-mi place, dar cred că ne putem folosi de ocazie să facem un gest simbolic, cu întregul club, pentru a ne arăta sprijinul! Un gest politic, mână în mână cu hocheiul!"

Imaginea se răspândeşte apoi dincolo de Björnstad. Un ziar dintr-un oraş mare o preia şi o publică pe pagina sa de internet sub rubrica: „Jucător de hochei se declară homosexual! Ce gest frumos face clubul!"

•

Când reacţiile încep să curgă, Richard Theo şi-a închis deja laptopul. A închis fereastra, după ce a dat afară ultimele muşte. E frig, vor îngheţa în

curând. Dar şi-au trăit vara, şi-au împlinit rostul.

Când pleacă de la birou, cineva deja comentează pe internet: „Björnstadul n-o s-ajungă vreun nenorocit de oraş-curcubeu! Echipa noastră nu-i echipă-curcubeu! Gaşca n-o să lase asta să se întâmple în veci!"

•

Când se dovedeşte că fotografia era trucată cu un simplu program de editare, jurnaliştii din toată ţara încep să-l sune pe directorul tehnic al clubului şi să-l întrebe:

— De ce nu vreţi să vă arătaţi sprijinul pentru jucătorul homosexual? De ce vă exprimaţi dezaprobarea pentru căştile cu însemnul curcubeului?

Peter încearcă să explice, fără să ştie ce vrea să spună, de fapt. Totul se petrece atât de repede. În cele din urmă nu mai răspunde la telefon.

•

Când reportera de la ziarul local îl sună pe Richard Theo şi îl întreabă care e părerea lui despre „turbulenţa" din jurul clubului de hochei, politicianul are, bineînţeles, cel mai simplu răspuns:

— Părerea mea e să nu amestecăm hocheiul şi politica. Lăsaţi băieţii să joace!

•

Fraza va fi repetată tot mai mult în zilele ce vor urma. „Lăsaţi băieţii să joace!" Doar că va însemna lucruri diferite pentru oameni diferiţi.

* * *

Maya ajunge acasă, unde tot ce se aude e păcănitul discret al unei tastaturi şi al unui mouse. Leo e în camera lui, atât de absorbit de ce e pe ecran, încât lumea din jur dispare. Maya îl invidiază că poate evada aşa.

— Ce faci? întreabă ea inutil.

— Mă joc, răspunde el.

Rămâne în pragul uşii câteva clipe, deschide gura să întrebe ceva, dar nu reuşeşte. Aşa că închide uşa şi se duce spre bucătărie. Poate că Leo îşi dă seama din paşii ei că s-a întâmplat ceva sau, poate, frăţiorul ştie lucruri care altora le scapă, căci o strigă, fără să-şi ia ochii de pe ecran:

— Te bagi să joci şi tu?

32.

APOI IA PUŞCA ŞI SE DUCE ÎN PĂDURE

Hocheiul e cel mai simplu sport din lume, dacă eşti în tribună. E întotdeauna atât de uşor să spui ce ar fi trebuit să facă toţi, când ceea ce au făcut n-a fost bine.

•

Peter se duce direct la patinoar, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Telefonul sună încontinuu, dar nu răspunde. Îl sună pe Benji, dar Benji nu-i răspunde. Peter îşi deschide căsuţa de e-mail. E o avalanşă.

Se apleacă, orbit de migrenă. Nu poate să respire. Preţ de câteva minute se teme să nu facă un atac de cord. Încă îşi aminteşte e-mailurile şi mesajele oribile pe care le-a primit după ce Maya l-a denunţat pe Kevin la poliţie. Au luat-o de la capăt. Se întâmplă din nou.

Cei mai mulţi nu scriu nimic pe faţă, ci folosesc cuvinte precum „distragerea atenţiei" şi „politică". „N-avem nevoie de chestii care să distragă atenţia şi nici de politică în club, Peter! Vine meciul cu Hed!" Toată lumea e bine intenţionată, firește. Nimeni n-are ceva cu Benjamin, e de la sine înţeles. „De dragul băiatului, n-ar fi mai bine să ia o mică... pauză? Ştii că e o chestiune sensibilă... unii oameni... nu *noi,* dar *alţii* vor reacţiona prost, Peter! Nu vrem decât binele *băiatului,* firește!" „Lăsaţi băieţii să joace!" repetă mai mulţi.

Doar că nu pe toţi băieţii.

•

Dar unul dintre e-mailuri sună altfel. Vine de la părinţii unui jucător din echipa de copii şi are ataşată o fotografie făcută în vestiarul seniorilor. Dar în fotografie nu e Benji, ci Elisabeth Zackell, care stă aplecată şi pare să se uite la... penisul lui Bobo. Poate că a fost o glumă nevinovată ce s-a întâmplat acolo, dar unul dintre jucătorii seniori a imortalizat momentul. Cum s-a mai răspândit şi asta nu ştie nimeni, dar Peter primeşte încă un e-mail, de la un alt părinte. Cu aceeaşi fotografie. Şi încă unul. „Mai întâi profesori care se culcă cu elevi, apoi profesori care îi învaţă pe copii să se bată şi acum ASTA!!!???"

Mesajele urmează acelaşi tipar – mai întâi e-mailuri îngrijorate. Apoi unele pline de ură. Apoi cele cu ameninţări. Şi, în cele din urmă, cele anonime: „Dacă pizda aia şi poponarul mai fac un singur antrenament cu

echipa, o s-o păţiţi rău!!!”

•

E atât de uşor să fii isteţ după, hocheiul e atât de simplu din tribună. Dacă Peter n-ar fi avut o fiică pe care oraşul s-o considere inamica întregului club de hochei, poate că ar fi reacţionat mai bine acum. Sau mai rău. Dar instinctul trage de el în toate părţile, aşa că, în cele din urmă, hotărăşte să printeze fotografia cu Zackell şi Bobo. O găseşte pe antrenoare jos, pe teren şi urlă:

— Zackell! Ce dra... Ce-i ASTA?

Singură pe gheaţă, Zackell şutează pucuri. Se apropie de mantinelă şi se uită la fotografie.

— Eu sunt. Şi ăla-i Bobo. Iar chestia aia nu-i cine ştie ce puţă.

— Dar... e... ce s-a...

Zackell bate nepăsătoare cu crosa în gheaţă. Ridică din umeri.

— Ştii şi tu cum e. Echipa de hochei testează limitele antrenorului nou. E o chestie între mine şi ei.

Peter se ţine de cap de parcă i-a crăpat, tocmai l-a lipit la loc şi acum aşteaptă să se usuce lipiciul.

— Dar, Zackell, te rog... Nu mai e doar între voi. Cineva a pus poza pe internet! Tot oraşul se...

Zackell pipăie impasibilă banda adezivă de pe crosă.

— Eu sunt antrenoare de hochei. Nu primar. Problemele oraşului sunt ale oraşului. Noi jucăm hochei.

Peter geme.

— Societatea nu funcţionează aşa, Zackell. Oamenii vor interpreta asta ca pe... Nu sunt obişnuiţi cu... Mai întâi chestia cu Benji şi acum asta cu tine şi cu... cu...

— Puţa? îl ajută Zackell binevoitoare.

Peter o fulgeră cu privirea.

— Am primit ameninţări. Trebuie să anulăm antrenamentul azi.

Zackell nu pare să-l audă. Îl întreabă:

— Cum rămâne cu Vidar? Noul meu portar? Îl laşi să joace?

— Tu ai auzit ce-am zis? Ne-au ameninţat! Lasă-l încolo pe Vidar! Trebuie să anulăm antrenamentul!

Zackell ridică din umeri.

— Te-am auzit, nu-s surdă.

Se întoarce pe teren, ca şi cum discuţia s-a terminat. Apoi continuă liniştită să şuteze pucuri. Peter se duce ca o furtună în birou şi îi sună pe toţi jucătorii din echipa de seniori. Toţi răspund, mai puţin Benji. Peter le spune despre e-mailul cu ameninţarea. Toţi înţeleg. Niciunul nu stă acasă.

•

Când începe antrenamentul, echipa e aliniată în faţa lui Zackell. Antrenoarea bate cu crosa în gheaţă şi spune:

— Aţi auzit că clubul a primit ameninţări?

Toţi dau din cap că da. Zackell continuă:

— Dacă eu rămân antrenoarea voastră, iar Benji rămâne în echipă, cică e posibil „s-o păţim". Aşa că, dacă nu vreţi să staţi la antrenament, nu v-o iau în nume de rău.

Nimeni nu se mişcă. Multe rahaturi s-au zis despre echipa asta, dar fricoşi nu se poate spune că sunt. Zackell dă din cap scurt.

— Bine atunci. Îmi dau seama că sunt multe... sentimente. Dar suntem o echipă. Noi jucăm hochei.

Jucătorii mai în vârstă se aşteaptă să-i întrebe cine a postat fotografia cu ea şi Bobo pe internet. Dar Zackell nici măcar nu aduce vorba despre fotografie. Poate că asta îi câştigă respectul jucătorilor, căci, în cele din urmă, unul dintre ei strigă:

— Am venit mai mult de dragul berii!

Un râs de uşurare cuprinde toată echipa. Până şi Bobo pare mai puţin stânjenit.

* * *

Sunt doar cuvinte. Doar litere. Cum să facă rău cuiva?

Benji e la canisa lui Adri. Câinii se joacă în zăpadă, la picioarele lui. Lor nu le pasă. Cât şi-ar dori să nu-i pese nimănui. Nu vrea să schimbe lumea, nu vrea ca ceilalţi să se adapteze după nevoile lui. Vrea doar să joace hochei. Să poată intra în vestiar fără să se lase tăcerea pentru că oamenii nu mai au curaj să facă o glumă. Nu vrea decât să aibă parte de lucrurile obişnuite: crose şi gheaţă, un puc şi două porţi, voinţa de a învinge şi de a lupta. Noi contra voastră, cu tot ce-avem mai bun de dat. Dar acum s-a terminat. Benji nu mai e de-al lor.

Cândva va fi, poate, în stare să numească sentimentul ăsta de a fi diferit de ceilalţi. Cât de fizică e senzaţia. Excluderea e ca o oboseală care se împlântă în oase. Cei care sunt la fel ca alţii, cei care aparţin unei norme şi unei majorităţi nu pot înţelege asta. Cum să poată?

Benji a auzit toate discuţiile, a stat în tribună şi în autocare, în turnee, lângă adulţi care spun că „Nu există homosexuali în hochei". A auzit toate glumele obişnuite, gen „Baloanele la copii şi poponarii la lei!", dar nu astea îl afectează pe Benji cel mai mult. Ci anumite cuvinte, al căror sens e de la sine înţeles pentru ceilalţi, îl rănesc cel mai adânc – „homosexual" folosit doar ca insultă: „Jucaţi ca nişte poponari!", „Poponarul ăla de arbitru!", „De ce nu

merge bulangiul ăla de aparat de cafea?" Folosit doar vulgar, doar ca să descrie slăbiciunea, prostia şi tot ce nu funcţionează. Tot ce e greşit.

Sigur, există şi adulţi care nu folosesc cuvântul niciodată, ci cu totul altele. Nu gândesc ce spun, dar Benji a adunat frânturi din conversaţii disparate de-a lungul anilor: „Ăia nu vin în hochei, ştii? Nici n-ar merge, nu? Adică la vestiar, ştii? Ce facem, mai punem un vestiar, doar în caz că?" Cei care vorbesc aşa sunt părinţi obişnuiţi, oameni generoşi, prietenoşi, care fac tot ce le stă în putere pentru echipa de hochei a copiilor. Nu votează cu partide extremiste, nu doresc moartea nimănui, nici prin cap nu le dă să fie agresivi. Doar că spun şi ei lucruri care li se par de la sine înţelese: „Nu se simt ăia bine în hochei, le plac alte chestii, hocheiul e, totuşi, un joc dur!" Iar uneori spun pur şi simplu: „Hocheiul e sport de bărbaţi". Spun „bărbaţi", dar Benji, încă de mic, a înţeles că vor să spună „bărbaţi adevăraţi".

•

Sunt doar cuvinte. Doar litere. Doar o fiinţă umană.

•

Benji nu se antrenează azi cu echipa, pentru că ştie că nu mai e unul dintre ei. Nu ştie cine să fie în schimb. Nu ştie dacă vrea să fie altcineva.

* * *

Când începe antrenamentul, Sune se aşază în tribună. Peter se prăbuşeşte pe un scaun lângă el.

— Ai sunat la poliţie să le spui despre ameninţare? întreabă Sune.

— Nu ştiu dacă e serioasă sau nu. Poate să fie vreun copil.

— Nu-ţi face griji.

— Nu ştiu ce să fac... recunoaşte Peter cu neputinţă în glas.

Sune nu-l consolează. N-o face niciodată. Cere doar responsabilitate.

— Nu ştii *ce* să faci sau *ce trebuie* să faci, Peter?

Peter oftează:

— Ştii ce vreau să spun. Situaţia e dată naibii... cu Zackell şi echipa...

Sune încuviinţează, cu privirea aţintită pe teren.

— Au ales să vină la antrenament. Lasă băieţii să joace!

— Şi Benjamin? Cum să-l ajut?

Sune îşi îndreaptă o cută a tricoului pe burtă:

— Trebuie să-ncetezi să mai crezi că el are nevoie de ajutor. Toţi ceilalţi au nevoie, nu el.

Peter izbucneşte jignit:

— Nu-mi spune mie acum că *eu* am prej...

Sune i-o retează:

— Tu ce mai cauţi în sportul ăsta, Peter?

Peter oftează din rărunchi.

— Nu ştiu să mă opresc.

Sune dă din cap înţelegător.

— Mie îmi place să cred că eu încă sunt pe-aici pentru că gheaţa e singurul loc unde toţi suntem egali. Unde nu mai contează cine eşti. Dacă ştii să joci.

— O fi egalitate pe gheaţă. Dar nu şi în sport, în general, zice Peter.

— Nu. Şi e vina noastră. A mea, a ta şi a tuturor celorlalţi.

Peter îşi aruncă exasperat braţele în aer.

— Şi ce să facem?

Sune ridică o sprânceană.

— S-avem grijă ca următorul copil care ne spune ceva altfel despre sine să nu fie tratat cu ridicat din umeri. Să spunem: „Aha, păi n-are nimic, nu contează!" Şi poate că într-o zi n-o să mai vorbim atâta despre jucători homosexuali şi femei antrenor. O să vorbim despre jucători de hochei, antrenori şi antrenoare.

— Societatea nu-i atât de simplistă, spune Peter.

— Societatea? Noi suntem societatea, i-o întoarce Sune.

Peter îşi freacă pleoapele.

— Sune dragă... m-au sunat ziariştii ore în şir... Eu... La naiba... Poate că au dreptate? Poate c-ar trebui să facem un gest simbolic pentru Benjamin? Dacă am vopsi căştile în... ar ajuta?

Sune se lasă pe speteaza scaunului.

— Tu crezi că Benjamin ar vrea asta? El a ales să nu spună nimănui. L-a dat de gol vreo jigodie. Sunt sigur că o grămadă de ziarişti vor să facă din el un simbol acum şi, de partea cealaltă, o mulţime de nebuni sunt gata să-şi verse ura pe el. Şi nicio tabără, nici cealaltă nu ştiu nimic despre hochei. Vor transforma fiecare meci în care joacă într-un câmp de luptă, ca să se bată în agende, un circ politic. Poate că de-asta se şi teme cel mai mult băiatul, să nu devină o povară pentru echipă. Să nu le distragă atenţia.

Peter izbucneşte frustrat:

— Şi-atunci ce crezi că vrea Benjamin să facem?

— Nimic.

— Trebuie să facem *ceva...*

— Ţie îţi pasă de preferinţele lui sexuale? Îţi schimbă părerea despre el?

— Normal că nu!

Sune îl bate pe Peter pe umăr.

— Sunt un diavol bătrân, Peter. Nu ştiu întotdeauna ce e bine şi ce e rău. Benjamin s-a băgat în multe rahaturi dincolo de teren – bătăi, haşiş şi altele. Dar e un jucător al naibii de bun! Şi tu şi ceilalţi aţi zis mereu: „Aia n-are

nimic de-a face cu hocheiul". Şi-atunci de ce *asta* ar avea ceva de-a face cu sportul? Lasă băiatul să-şi trăiască viaţa! Nu-l sili să devină un simbol. Dacă sexualitatea lui ne face să nu ne simţim în largul nostru, atunci să mă ia naiba dacă el e ăla ciudat. Noi suntem!

Peter se înroşeşte şi înghite în sec.

— N-am... N-am vrut să zic...

Sune îşi scarpină creştetul, unde mai cresc doar câteva fire răzleţe de păr.

— Secretele apasă greu pe umerii oricărui om. Îţi dai seama cum o fi fost să ducă în el toată viaţa adevărul despre sine? Hocheiul i-a fost refugiul. Pe gheaţă s-a simţit ca toţi ceilalţi. Nu-i lua asta.

— Şi-atunci ce să fac?

— Lasă-l să-şi câştige locul în echipă doar prin meritele în hochei. O să fie tratat altfel peste tot de-acum. Hai să nu fie nevoit şi aici, la noi.

Peter tace îndelung. Apoi spune:

— Întotdeauna ai zis că trebuie să fim mai mult decât un simplu club de hochei, Sune. Nu acum ar fi momentul?

Sune cade pe gânduri. Într-un târziu, şopteşte cu părere de rău:

— Ba da. Da sunt un om bătrân, Peter. Jumătate din timp nu ştiu ce naiba îmi iese pe gură.

* * *

Benji nu e taică-su. Nu face ce a făcut Alan Ovich. Nu lasă cadouri, semne sau simboluri.

Mama şi surorile îl sună, au citit şi ele ce scrie pe internet şi sunt îngrijorate. Aşa că le zice că totul e OK. Se pricepe la asta. Se duce la canisa lui Adri, căci unul dintre câini se simţise rău azi-noapte, iar Adri venise târziu de la veterinar şi încă doarme.

Benji închide uşa de la parter suficient de tare cât să-şi trezească sora, dar Adri adoarme imediat la loc. Sora doarme adânc doar când ştie că Benji e acasă, altfel geană pe geană nu pune toată noaptea. Benji duce gunoiul, îşi pune în dulap aşternuturile frumos împachetate, aşa cum îl cicăleşte ea tot timpul să le aşeze, apoi iese şi mângâie câinii. Şi ei dorm când Benji urcă neauzit scara, căci ştie exact care scânduri scârţâie şi care nu, ca un copil care se joacă cel mai lent şotron din lume.

Întinde cu grijă mâna sub perna lui Adri şi ia cheia. Îşi sărută sora adormită pe frunte o ultimă oară. Se furişează spre dulapul cu arme.

•

Apoi ia puşca şi se duce în pădure.

După antrenament, Zackell fumează în parcare. Peter vine după ea şi o

întreabă:

— Chiar îl vrei pe Vidar în echipă?

Antrenoarea scoate fumul pe nări.

— Da.

Peter geme fără să vrea.

— Atunci ţine un antrenament deschis. Anunţă că oricine poate participa, chiar dacă n-are contract cu clubul. Dacă Vidar e bun, îi dau voie să joace, dar trebuie să-şi câştige locul în echipă pe merit, ca toţi ceilalţi.

Peter deschide uşa să intre în patinoar, dar Zackell apucă să-l întrebe:

— De ce eşti aşa de supărat pe Vidar? Aşa de rău te superi pe cineva care a făcut caca pe biroul tău?

Lui Peter îi vine să vomite doar amintindu-şi ce i-a lăsat Vidar drept carte de vizită. Era rahat şi în şanţurile tastaturii, aşa ceva nu se şterge nici de pe tastatură, nici din creier. Dar dă din cap că nu.

— Pe Vidar nu te poţi baza. O echipă trebuie să se poată baza pe portar, dar Vidar e imprevizibil. Egoist. Nu poţi face echipă cu jucători egoişti.

— Şi-atunci ce te-a făcut să te răzgândeşti? întreabă Zackell.

Peter nu ştie ce să răspundă. Aşa că e sincer:

— Vreau să fim un club care face oamenii mai buni. Poate că-l putem face mai bun pe Vidar. Poate şi pe noi înşine.

Peter priveşte fulgii de nea făcând tumbe în aer. Îi e teamă că a înţeles prea târziu ce trebuie să facă. Poate că Benji nu se mai întoarce niciodată. Căci multe se pot spune despre Benjamin Ovich, dar egoist n-a fost niciodată.

* * *

Se va spune că s-a întâmplat şi gata. Dar e o minciună. O să spunem că „lucrurile astea nu sunt din vina nimănui”, dar n-a fost deloc aşa. În sinea noastră vom şti adevărul. A fost vina multora. A fost vina noastră.

33.

NU SE TREZEŞTE

Când se opreşte, Benji e deja mai adânc în pădure decât a fost vreodată. Încă ninge, iar fulgii îi ating uşor pielea, dar se topesc pe loc violent sub căldura trupului şi se preling pe firele de păr de pe antebraţe. Gerul îi colorează obrajii, degetele îi amorţesc pe puşcă. Aburii care îi ies pe gură formează tot mai puţini norişori. În cele din urmă, nu mai respiră.

•

O tăcere lungă. Apoi o singură împuşcătură printre copaci.

În Björnstad îi îngropăm pe cei dragi sub cei mai frumoşi copaci. Un copil îi găseşte trupul, dar nu merge calm prin oraş, aşa cum a făcut Adri Ovich când şi-a găsit tatăl, pe Alan Ovich, acum mulţi ani. Copilul ăsta aleargă.

* * *

Amat şi Bobo sunt în vestiar. Îşi vor aminti de clipele acelea, de ultima lor discuţie, de ultimele hohote de râs înainte să afle că a murit cineva. Şi vor simţi că nu vor mai putea râde niciodată ca atunci.

— Ce li se pare fetelor sexi, mă? întreabă Bobo.

O spune aşa cum spune orice – ca şi cum creierul lui ar fi o cafetieră pornită, dar cineva a uitat să pună vasul de colectare dedesubt şi gândurile curg direct pe plita fierbinte şi împroaşcă în toate părţile.

— De unde să ştiu eu? zâmbeşte resemnat Amat.

Nu demult, Bobo l-a întrebat dacă e adevărat că lentilele de contact se fac din meduze. Altă dată i-a zis: „Auzi, ştii că-i ghinion să-ţi laşi cheile pe masă, da? OK, dar dacă altcineva ia cheile mele şi le lasă pe vreo masă, da' eu nu sunt acolo, tot eu o să am ghinion?" În primăvara trecută îl chinuia altă întrebare: „Cum ştii dacă ai puţă frumoasă?" Iar acum vreo două zile, la şcoală, l-a întrebat pe Amat „Cât de scurt poate fi un pantalon scurt?" şi, aproape în acelaşi timp, „Ştii vidul, da, ca în spaţiul cosmic? Dacă plângi acolo... unde se duc lacrimile?"

— Am auzit nişte ţipe la şcoală zicând că nu ştiu care celebritate e sexi fiindcă are „o bărbie hotărâtă şi pomeţi înalţi". Cum ştii dacă le ai aşa?

— Tu sigur le ai! spune Amat.

— Zici? spune Bobo plin de speranţă.

Faţa lui Bobo e lipsită de orice formă, ca un cartof răscopt, dar Amat, inimos, dă din cap că da.

— Sunt sigur că eşti sexi, Bobo.

— Mersi! spune Bobo, evident uşurat, ca şi cum a tăiat de pe listă încă o grijă.

Apoi întreabă:

— Ai fost vreodată prietenul cel mai bun al cuiva?

Amat oftează:

— Of, măi, Bobo, normal că am un prieten foarte bun.

Dar Bobo clatină din capul lui mare.

— Nu, vreau să zic *eşti* cel mai bun prieten al cuiva? Eu *am* mai mulţi prieteni buni, da nu cred că *sunt* cel mai bun prieten al cuiva. Pricepi?

Amat se scarpină încurcat într-o ureche.

— Sincer? Nu pricep o iotă din ce zici, de cele mai multe ori...

Bobo izbucneşte în râs. Şi Amat. Cel mai tare şi mai copios râs pentru mult timp de-acum încolo...

* * *

„Nu eşti niciodată singur în pădure". Toţi copiii de pe-aici învaţă asta devreme. Benji încremeneşte când vede animalul, la zece metri în faţa lui. Se uită drept în ochii fiarei. A vânat în pădurile astea toată viaţa, dar e prima dată când vede un urs atât de mare.

Benji a mers contra vântului, aşa că ursul nu i-a simţit mirosul. Dar animalul e suficient de aproape pentru a se simţi ameninţat, iar Benji n-are nicio şansă să fugă. Şi asta o învaţă copiii noştri încă de mici: „Nu fugi, nu ţipa! Dacă ursul vine spre tine, ghemuieşte-te ca un prunc, prefă-te mort! Protejează-ţi capul cu rucsacul! Nu te lupta decât dacă eşti sigur că n-ai nicio scăpare!"

Puşca îi tremură în mâini. N-ar trebui să tragă. Inima şi plămânii animalului sunt protejate de umeri puternici. Doar vânătorii extrem de încercaţi au vreo şansă să împuşte un urs şi să ajungă să mai spună şi povestea după. Benji ar trebui să ştie asta. Dar inima îi bate nebuneşte, îşi aude propria voce urlând din rărunchi şi trage în aer. Sau direct în urs, nu-şi mai aduce aminte. Şi-atunci ursul dispare. Nu fuge, nu se întoarce şi o ia printre copaci, ci... dispare pur şi simplu. Benji rămâne pe loc, în zăpadă, iar pădurea înghite ecoul împuşcăturii şi nu mai rămâne nimic, decât vântul. Şi-atunci nu mai ştie dacă nu cumva a visat. Dacă a fost un urs sau doar imaginaţia lui. Se duce spre locul unde era animalul, dar nu vede nicio urmă în zăpadă. Cu toate astea, încă îi simte privirea, ca atunci când te trezeşti devreme dimineaţa şi, fără să fie nevoie să deschizi ochii, simţi cum cel care

a dormit lângă tine te priveşte.

•

Benji respiră sacadat. Există ceva invincibil în a hotărî că vrei să mori, dar a nu o face. O victorie asupra propriei fiinţe. Merge spre casă de parcă trupul nu-i aparţine, fără să ştie cine îl va lua în stăpânire de acum înainte.

•

Dar se duce totuşi acasă.

* * *

Amat şi Bobo încă râd în hohote. Dar Bobo se opreşte brusc, înainte ca Amat să priceapă ce s-a întâmplat. Bobo a auzit întotdeauna că e greu de cap, ştie pe de rost toate glumele pe seama lui: „Băiatul ăla n-ar putea scoate apa dintr-o cizmă nici dacă ar avea o gaură în vârf şi instrucţiunile în călcâi", „Bobo-i atât de prost, că nici numele nu şi l-ar putea pişa în zăpadă". Dar asta nu înseamnă că nu-i merge mintea. Maică-sa spune mereu că creierul lui lucrează altfel decât al celorlalţi.

Bobo se aştepta. În aparenţă nu se gândea la asta, dar în sinea lui s-a pregătit pentru momentul ăsta încă de când maică-sa l-a luat cu ea în pădure şi i-a spus că e bolnavă.

Fetiţa traversează în fugă oraşul, intră în patinoar, gesticulând înnebunită către cei care o întreabă unde se duce. Câţiva o recunosc, e sora mai mică a lui Bobo, iar cineva chiar murmură: „Of, nu!"

Când fetiţa apare în uşa vestiarului, suspinând „Nu se trezeşte, Bobo! Tata s-a dus să ia o maşină la reparat şi am ţipat la ea, da nu se trezeşte!!!", Bobo şi-a plâns deja de mult mama. Lacrimile îi curg în părul surioarei, dar mai mult de dragul ei. Fetiţa a găsit puterea să străbată tot oraşul, dar acum se lasă copleşită de durere, căci nu e nimeni pe lume în care să aibă mai multă încredere ca în fratele ei mai mare.

Abia în braţele lui se simte suficient de în siguranţă să se frângă într-un miliard de fărâme. Şi va fugi spre Bobo toată viaţa când e tristă. Iar Bobo, cu ea în braţe, ştie că trebuie să fie suficient de tare să poarte responsabilitatea asta de-acum înainte.

•

Amat îi îmbrăţişează pe amândoi, dar Bobo nu simte nimic. Se gândeşte unde să găsească un copac frumos, sub care să-şi pună mama să doarmă. Bobo devine adult, atunci şi acolo.

* * *

Adri Ovich se trezeşte dintr-un coşmar îngrozitor. Pipăie disperată sub pernă, cu pulsul zvâcnindu-i nebuneşte în tâmple, până când degetele găsesc

cheia. Respiră atât de greu, încât pieptul o doare. Coboară la parter şi îşi găseşte fratele dormind pe canapea. Puşca e în dulap, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îl sărută pe frunte. Se aşază pe podea, lângă patul lui, şi stă aşa ore întregi. Nu se poate abţine să-l vegheze.

34.

VĂTĂMAREA CORPORALĂ A UNUI ANIMAL DE SERVICIU

Peste mulţi ani, poate că nu vom mai şti cum să numim istoria asta. Vom spune că e o poveste despre violenţă. Despre ură. Despre conflicte, diferenţe şi comunităţi care s-au sfâşiat. Dar n-o să fie întru totul adevărat.

•

E şi o altfel de poveste.

•

Vidar Rinnius e în ultimul an al adolescenţei sale. Raportul psihologului evidenţiază că „dă dovadă de carenţe în controlul impulsurilor", deşi majoritatea specialiştilor ar înlocui, probabil, cu „dă dovadă de lipsă totală de control al impulsurilor". Întotdeauna a sărit la bătaie, uneori împreună cu fratele mai mare, Teemu, ca să-şi apere mama, uneori ca să se apere unul pe celălalt. Dar e adevărată chestia cu controlul impulsurilor – Vidar nu se poate stăpâni. Când altora le dă prin cap o idee, „cum ar fi să...", Vidar deja a pus-o în practică. Antrenorul echipei de copii a zis cândva că de aceea a şi devenit un portar atât de bun. „Tu nu te poţi abţine să prinzi pucurile!" Toată lumea spune că problema cu Vidar e că „nu gândeşte", dar adevărul e fix invers. Problema e că nu se poate opri din gândit.

Avea doisprezece ani când a înţeles că e singur. S-a dus cu frate-su şi prietenii acestuia într-un alt oraş, unde echipa de seniori a Björnstadului juca în deplasare. După meci, Teemu i-a spus lui Vidar să meargă la McDonald's şi să-l aştepte acolo, bănuind că avea să se lase cu bătaie după meci. Vidar mânca aşezat la o masă când suporterii echipei adverse au dat buzna în restaurant. Teemu şi Gaşca fuseseră ridicaţi de poliţie, iar Vidar era singur la o masă, într-un colţ, îmbrăcat în culoarea greşită. Suporterii adversarilor ştiau cine e, îl văzuseră în timpul meciului, urlând înjurături la adresa clubului lor şi arătându-le degetul mijlociu. „Nu te mai dai aşa mare fără frate-tu, a?" au strigat ei înainte să se repeadă la băiat.

Atunci a înţeles Vidar că e singur. Că orice om e singur. Ne naştem singuri, murim singuri şi ne batem singuri. Aşa că Vidar s-a bătut. A crezut că o să moară acolo. A văzut adulţi părăsind restaurantul. Era doar un copil, dar nimeni n-a sărit să-l ajute. Personalul s-a refugiat în bucătărie. Nu ştia câţi adversari erau, dar ştia că n-avea nicio şansă. Cu toate astea, n-a dat înapoi.

Apoi, de niciunde a apărut Păianjenul. Vidar își amintește că a sărit printr-o fereastră, dar naiba mai știe. Păianjenul l-a apărat ca pe propriul frate și, după aceea, asta au și fost. Atunci Vidar a înțeles că nu e musai să fii singur. Nu mereu. Nu dacă ai o gașcă.

Când avea șaisprezece ani, au fost la un alt meci în deplasare. Păianjenul fusese condamnat pentru oareșice infracțiuni mărunte și era eliberat condiționat. El și Vidar s-au oprit într-un parc, iar Gașca s-a dus înainte, căci Păianjenul avea și el un creier imposibil de oprit și, exact ca și Vidar, descoperise că drogurile făceau uneori ca totul să încetinească. De după un colț de alee au apărut niște polițiști și i-au văzut pe cei doi presupuși huligani. Păianjenul s-a panicat și a luat-o la fugă. Avea droguri în buzunar. Și Vidar la fel. Vidar ar fi putut fugi mai repede decât Păianjenul, dar Păianjenul era eliberat condiționat, iar Vidar avea „carențe în controlul impulsurilor". Nu se putea abține să protejeze pe cineva la care ținea.

•

Așa că, în timp ce Păianjenul a luat-o la goană într-o direcție, Vidar a fugit în cealaltă. Către polițiști. Capetele de acuzare au fost multe și variate, Vidar nici nu și le mai amintește pe toate. „Deținere de narcotice", pe asta o știe. „Împotrivire la arestare și vătămarea corporală a unui reprezentant al legii", parcă era și asta. A, și mai era chestia aia, că a pocnit un cal de poliție peste bot. Lui Vidar nu i-au plăcut niciodată caii. „Vătămare corporală a unui animal de serviciu"? Oare câtă închisoare se dă pentru asta?

Și așa a ajuns la clinica securizată de reabilitare și acolo l-a cunoscut pe Baloo. Era angajat al clinicii și i se spunea așa pentru că avea cam aceleași proporții și postură ca și ursul din *Cartea junglei.* Când s-au împrietenit, a fost de la sine înțeles că lui Vidar, băiatul zvelt, cu păr negru, trebuie să i se spună Mowgli. Și poate că asta l-a și ajutat: să poarte un alt nume. Poate că a putut pretinde că e altcineva.

Baloo nu spunea prea multe, dar pricepea că Vidar are multă energie care trebuie canalizată în ceva pozitiv, ca să nu explodeze în ceva negativ. Când a auzit că băiatul juca hochei, a făcut rost de echipament de portar și, de fiecare dată când impulsurile electrice din creierul lui Vidar erau pe cale să facă scurtcircuit și să explodeze în ieșiri furioase despre te miri ce, Baloo murmura blajin: „Haide, Mowgli, mergem în beci!" La subsolul clinicii era un depozit, suficient de mare ca Baloo să stea lângă un perete și să arunce cu toată forța mingi de tenis spre peretele opus, unde era Vidar. După vreo lună, Baloo a pus podea nouă, suficient de alunecoasă ca să semene cu gheața și s-au apucat să șuteze pucuri adevărate.

Jucau cât de des aveau voie. Uneori Baloo încălca regulile și juca noaptea cu Vidar. O făcea pentru că spera că asta îl va ajuta pe băiat să învețe să nu

încalce toate regulile. Definiţiile pentru „custodie” şi „pedeapsă” sunt în continuă schimbare, dar Baloo s-a străduit să le dea o formă fixă. Nu zicea el multe, dar a protestat cel mai înverşunat când Vidar a fost eliberat. „Nu e pregătit!” a spus Baloo. Dar nimănui nu i-a păsat. Vidar are un prieten suspus undeva, cineva care s-a îngrijit ca toate actele necesare să fie semnate. Aşa că, atunci când Vidar a părăsit clinica, Baloo i-a spus cu tristeţe: „Stai pe gheaţă, Mowgli! Concentrează-te pe hochei!”

* * *

Maya şi Leo sunt în faţa computerului. Fata îşi va aminti mai târziu că au jucat zile întregi. Sora se abţine cât de mult poate, dar, în cele din urmă, tot îi spune:

— Să nu te mai baţi de dragul meu. Ştiu că mă iubeşti, dar nu te mai bate pentru mine. Bate-te pentru alte lucruri, dacă vrei. Dar nu pentru mine!

— OK, îi promite frăţiorul.

După aceea nu-şi mai spun mare lucru. Dar uneori Leo greşeşte în joc şi atunci se înfurie atât de tare, încât îşi trage una în coapsă şi strigă: „IDIOT mai sunt!”, iar Maya râde până o doare în gât. Şi viaţa e ca înainte pentru scurtă vreme. Simplă.

Dar se întâmplă că Maya reuşeşte ceva în joc, iar Leo e impresionat, aşa că se întoarce să bată *high five* cu soră-sa. Maya nu apucă să reacţioneze, aşa că mâna fratelui îi nimereşte umărul.

Maya sare ca arsă şi răstoarnă scaunul. Începe să gâfâie, cu ochii măriţi de groază. Se înjură în gând şi încearcă să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, dar Leo a înţeles deja. Uneori fraţii înţeleg. Aproape nimeni n-a mai atins-o pe Maya după viol. Nu contează că Leo e fratele ei, frica nu e un sentiment raţional, trupul reacţionează independent de creier la frică.

Leo închide computerul.

— Ia-ţi geaca! spune el hotărât.

— De ce? întreabă Maya ruşinată.

— Să-ţi arăt ceva.

* * *

Când Vidar iese din clinică, Teemu, Păianjenul şi Tâmplarul îl aşteaptă în faţă, lângă maşină. Teemu e nevoit să-i tragă una Păianjenului ca să-i dea drumul din braţe lui Vidar. Se duc acasă. În apartamentul de la Agenţia Locală pentru Locuinţe, Vidar nu va sta niciodată.

— Trebuie să stau acasă. Trebuie să te-ajut să numeri, îi spune el fratelui său.

Teemu îl sărută pe creştet.

Despre ce vrea Vidar să vorbească mai întâi? Despre club! Cum arată echipa? Ce jucători avem anul ăsta? Îi batem pe ăia din Hed? Vidar e cel mai înfocat suporter – locul după care a tânjit cel mai mult, după bucătăria mamei, a fost tribuna cu locuri în picioare. Teemu nu se poate abţine să-şi bată frăţiorul pe umăr. Nu-i spune că anul ăsta nu va trebui să stea în picioare în tribună, fiindcă are şansa să joace. Nu-i spune pentru că nu vrea să-i dea emoţii lui Vidar şi pentru că fericirea lui de frate mai mare e curată şi simplă preţ de câteva minute. Nu vrea să distrugă asta.

Dar Vidar întreabă de Benji Ovich. Ultima dată când vorbiseră cu Vidar, îi spuseseră că antrenoarea cea nouă l-a făcut pe Ovich căpitan şi erau atât de entuziasmaţi, fiindcă îl priveau pe Benji ca pe unul de-al lor. Un băiat din Björnstad care se ridicase, încasase o lovitură şi dăduse trei înapoi. Dar acum, când Vidar întreabă de el, şi Păianjenul, şi Tâmplarul tac. Privirile li se încrâncenează, iar cuvintele încă şi mai mult:

— Am aflat o chestie despre el...

Vidar îi ascultă. Nici măcar nu pot să rostească numele lui Benji. Vorbesc despre el ca şi cum a murit. Şi poate că, într-un fel, cel care credeau ei că este a murit. Nu mai e de-al lor.

Vidar e, pesemne, altfel decât ceilalţi din Gaşca, lui nu-i pasă cine naiba cu cine se culcă. Nu i-a păsat niciodată. Dar bărbaţii în geci negre nu vorbesc despre sexualitate, Vidar ştie asta, ci despre încredere şi loialitate. Benji s-a prefăcut a fi ceva ce nu este. E fals, nu te poţi baza pe el, iar Păianjenul şi Tâmplarul simt că a făcut Gaşca de râs.

— Noi i-am păzit mereu spatele, iar el nu voia decât să ne-o tragă în fund! se răsteşte Păianjenul.

Vidar nu zice nimic. Când avea doisprezece ani, chiar după ce Păianjenul s-a bătut pentru el la McDonald's, Vidar l-a întrebat: „Suntem huligani?" Păianjenul a dat grav din cap că nu şi i-a răspuns: „Nu. Suntem soldaţi. Eu te apăr pe tine şi tu mă aperi pe mine. N-avem nimic pe lume dacă nu putem s-avem încredere unul în altul o mie la sută. Pricepi?" Vidar a priceput. Gaşca a fost unită dintotdeauna, genul ăsta de prietenie nu se clădeşte fără sacrificii complicate.

Au motive diferite să-l urască pe Benji – unii sunt scârbiţi, alţii se simt trădaţi, unii se gândesc cu îngrijorare la ce vor cânta despre ei suporterii adversarilor de-acum înainte. Unii au ursul tatuat pe gât – cât de mult să iubeşti clubul ăsta ca să faci aşa ceva? Vidar nu zice nimic. E doar bucuros că e acasă, că totul e ca de obicei.

Când Teemu se apleacă şi-i şopteşte că „antrenoarea cea nouă o să ţină pentru tine un antrenament deschis pentru echipa de seniori. Dacă eşti suficient de bun, te bagă în echipă!", bucuria urlă prea tare în creierul lui

Vidar ca să mai fie în stare să se gândească la altceva.

* * *

E doar un sport.

•

Câinii de la canisă latră încă de departe când cei doi se apropie, dar Adri iese somnoroasă şi îi face să tacă. Leo şi Maya se opresc speriaţi.

— E aici Jeanette? Adică... profesoara noastră de la şcoală... zice că are un club de arte marţiale... e aici? întreabă Leo.

— *Club* e cam optimist spus. Dar da, e aici, în magazie, chicoteşte Adri, scărpinându-şi părul sârmos.

Leo dă din cap că a înţeles, dar zăboveşte cu mâinile în buzunar, privind curios câinii.

— Ce rasă sunt?

Adri se încruntă uşor, se uită la Leo şi Maya, încercând să înţeleagă ce caută aici. Şi poate că înţelege, că are şi ea surori. Aşa că spune:

— Îţi plac câinii?

Leo dă din cap că da.

— Da. Dar mama şi tata nu mă lasă să-mi iau.

— Vrei să m-ajuţi să le dau să mănânce? întreabă Adri.

— DA! exclamă Leo, mai fericit decât un căţeluş cu două cozi.

Adri se uită spre Maya.

— Jeanette e în magazie. Du-te!

•

Aşa că Maya intră singură în magazia transformată în sală. Jeanette se antrenează la un sac de nisip, dar se opreşte în mijlocul unei mişcări, încercând să nu pară surprinsă. Maya pare că se răzgândeşte. Jeanette îşi şterge sudoarea de pe frunte şi o întreabă:

— Vrei să încerci artele marţiale?

Maya îşi freacă stânjenită palmele.

— Nu prea ştiu ce înseamnă. Frate-miu m-a adus.

— De ce? întreabă Jeanette.

— Pentru că-i e teamă c-o să fac rău cuiva.

— Cui?

Maya se frânge când recunoaşte:

— Mie.

•

De unde să înceapă? Jeanette se uită la fată şi, în cele din urmă, face ceea ce e mai simplu: se aşază pe covor. După o veşnicie, Maya se aşază în faţa ei, la un metru distanţă. Jeanette se mută mai aproape, dar fata tresare.

Profesoara se opreşte. Îi explică blând:

— O să întâlneşti oameni care îţi vor spune că artele marţiale înseamnă violenţă. Pentru mine înseamnă iubire, încredere. Căci, dacă noi două ne vom antrena împreună, trebuie să avem încredere una în cealaltă. Pentru că ne împrumutăm trupurile una alteia.

Când Jeanette ridică mâna şi o atinge e pentru prima oară de la viol când cineva, în afară de Ana, o atinge pe Maya fără ca fata să tresară de frică. Când Jeanette îi arată cum să lupte, cum să apuce şi cum să scape din strânsoare, Maya trebuie să înveţe să fie ţinută fără să intre în panică. O dată însă, o cuprinde groaza, îşi dă capul pe spate şi o loveşte pe Jeanette.

— Nu-i nimic, şopteşte Jeanette, fără să-i pese că buzele şi bărbia îi sunt pline de sânge.

Maya se uită la ceasul de pe perete. S-a luptat corp la corp cu Jeanette preţ de o oră, eliberată de orice gânduri. E atât de transpirată, încât nici nu-şi mai dă seama dacă pe faţă i se scurg picături de sudoare sau lacrimi.

— Mi-e... mi-e al naibii de teamă că n-o să mai fie bine niciodată, geme ea.

Jeanette nu ştie ce să-i răspundă, nici ca profesoară, nici ca om, aşa că spune singurul lucru pe care îl ştie că antrenoare:

— Obosită?

— Nu.

— Atunci hai încă o dată!

Maya nu se vindecă acolo, în sala de arte marţiale din magazie. Nu construieşte nicio maşină a timpului, nu schimbă trecutul, nu o loveşte vreo bine-venită pierdere de memorie. Dar se va întoarce zi de zi şi va învăţa arte marţiale. Şi, în curând, la coadă la casă, în supermarket, când un bărbat necunoscut o va atinge din întâmplare trecând pe lângă ea, Maya nu va tresări. Iar ăsta e cel mai mare dintre paşii mici şi nimeni nu poate înţelege. Dar, în ziua aceea, Maya se va întoarce acasă de la magazin ca şi cum e în drum spre ceva. Iar seara se va antrena din nou. Şi seara următoare.

•

E doar un sport.

•

Ana e sus într-un copac, nu departe de canisă. Îi vede pe Maya şi pe Leo mergând spre casă prin pădure. I-a urmărit, nu ştie nici ea de ce. Vrea să fie aproape de Maya cumva. Îi e mult prea frig fără ea.

Sunt la doar câţiva metri distanţă una de cealaltă când Maya trece pe sub copac. Ana ar fi putut să o strige, să se dea jos şi să-i ceară iertare celei mai bune prietene. Dar nu e genul acela de poveste. Aşa că Ana rămâne nemişcată, acolo sus, uitându-se cum prietena ei se îndepărtează.

* * *

A doua zi, Vidar ia autobuzul spre şcoală. Mulţi ştiu cine e, aşa că nimeni n-are curaj să se aşeze lângă el. Până când o fată, cu câţiva ani mai mică, se urcă dintr-o staţie de la marginea Colinei. Are părul ciufulit, ochi trişti şi o cheamă Ana.

Primul lucru pe care Vidar îl observă la Ana e cât de frumoase îi sunt gleznele, ca şi cum nu sunt făcute să meargă pe podele, ci să alerge prin pădure şi să salte peste pietre. Primul lucru pe care Ana îl observă la Vidar e părul lui negru, atât de fin încât îi alunecă pe pielea feţei precum stropii de ploaie pe geamul unei ferestre.

•

Peste mulţi ani vom spune, poate, că a fost o poveste despre violenţă. Dar nu va fi întru totul adevărat.

•

A fost şi o poveste de dragoste.

35.

DAR NUMAI DACĂ EŞTI CEL MAI BUN

E conferinţă de presă în Björnstad. Cea mai proastă ocazie, după unii, întrucât tot oraşul parcă stă să explodeze într-o sută de conflicte; cea mai bună ocazie, pentru alţii, bineînţeles – pentru Richard Theo, de pildă.

•

Reprezentanţii noilor proprietari ai fabricii vin de la Londra, ziarul local îi fotografiază dând mâna, în faţa fabricii, cu politicianul cu casă de vacanţă în Spania. Lângă ei, supus, Peter Andersson, cu vocea tremurândă şi privirea în asfalt, promite „măsuri drastice contra huliganismului".

Politicianul cu casă de vacanţă e atât de mulţumit, încât plesneşte cămaşa pe el. Începe conferinţa de presă prin a-l menţiona pe stimatul şi modestul lui coleg, Richard Theo: „Merită mulţumirile noastre pentru serviciile aduse municipalităţii. Fără munca susţinută şi contactele lui Richard, această tranzacţie n-ar fi fost posibilă!" Politicianul cu casă de vacanţă îşi enumeră apoi, ceva mai puţin modest, propriile merite în această afacere. Contribuabilii vor avea enorm de câştigat, le explică el, şi, cel mai important lucru: „Slujbele din Björnstad vor fi salvate!"

Când politiciana aflată lângă el deschide brusc gura, politicianul cu casă de vacanţă e atât de uluit, încât la început nici nu reacţionează. Femeia spune: „Nu doar slujbele din Björnstad, de bună seamă! În urma consultărilor cu noii proprietari ai fabricii, am ajuns la un acord politic de anvergură, în care vom acorda prioritate şi forţei de muncă din Hed! Este premisa de la care pornim – prefectura va sprijini financiar fabrica doar dacă toată lumea are de câştigat!"

Ziariştii îşi notează, filmează, fotografiază. Politicianul cu casă de vacanţă se holbează la femeie, dar ea nu-şi pleacă privirea. E neputincios, ce ar putea să spună? Că nu vrea să dea slujbe şi celor din Hed? Acum, când se apropie alegerile? Tremură de nervi, zâmbetul către camere devine forţat, dar, când e întrebat despre slujbe, e nevoit să spună: „O politică responsabilă este cea care include toată... regiunea". E cocoşat când spune asta. Politiciana, în schimb, simte că a crescut câţiva centimetri.

•

Într-o dimineaţă, devreme, câteva luni mai târziu, pe treptele casei femeii va fi lăsat un plic cu documente care arată că politicianul cu casă de vacanţă

a făcut afaceri imobiliare la negru în Spania. Evident, până la urmă se va dovedi că politicianul era nevinovat, dar Richard Theo n-are nevoie de dovezi, are nevoie de bănuieli. Ziarele vor scrie cu litere mari despre „mişmaşuri imobiliare", dar articolul despre nevinovăţia politicianului va fi redus la câteva rânduri modeste pe una dintre paginile de la finalul ziarului local. Cariera politicianului cu casă de vacanţă va fi distrusă, după ce colegii de partid vor decide că „nu ne permitem scandaluri acum, în campanie". Va fi înlocuit cu o colegă care, se pare, are mulţi duşmani în Björnstad, dar şi mai mulţi prieteni în Hed.

* * *

Benji nu vine la antrenamentele cu echipa. Nu sună pe nimeni, nu răspunde când îl sună cineva. Dar, într-o seară târziu, când aproape toate luminile din patinoar sunt stinse şi vestiarul e gol, iese singur pe gheaţă, în blugi şi patine, cu crosa în mână. A venit să şuteze pucuri, aşa cum a mai făcut-o de un milion de ori înainte, ca să vadă dacă simte la fel. Dacă totul mai poate fi ca înainte. Dar privirea i se opreşte pe ursul desenat în cercul de confruntare din centrul terenului. Cineva intră pe ring şi se apropie de el. Elisabeth Zackell.

— Ai de gând să joci în meciul cu Hed? întreabă ea, fără menajamente.

Benji înghite în sec, cu privirea încă aţintită asupra ursului.

— Nu vreau să fiu o... problemă... pentru echipă. Nu vreau să simtă că...

— Nu asta te-am întrebat. Ai de gând să joci au ba? întreabă Zackell.

Benji închide repede ochii. Îi deschide cu greu.

— Nu vreau să fiu o povară pentru club.

— Plănuieşti să faci sex cu cineva în vestiar?

— Ce dracu'...! Poftim?

Zackell dă din umeri.

— Păi nu asta crede lumea? Că homosexualii sunt o problemă de disciplină? Că toată lumea o să facă sex în vestiar?

Benji se încruntă.

— Unde dracu' ai auzit asta?

— Ai de gând să faci sex cu cineva în vestiar sau nu?

— Pe dracu'!

Zackell ridică din nou din umeri.

— Bun aşa. Atunci nu eşti o problemă. Hocheiul e hochei. Multe se pot spune despre tine dincolo de ring, dar aici nu contează. Dacă eşti bun, eşti bun. Dacă înscrii, înscrii.

Benji nu pare convins.

— Lumea mă urăşte. Şi pe tine. Poate că-i prea mult pentru ei să fie doi...

ştii. Poate că *unul* mai mergea... dar doi în aceeaşi echipă... A fost prea mult pentru oameni.

Zackell întreabă mirată:

— Ce vrei să spui?

Sprâncenele lui Benji zvâcnesc.

— Că eşti... lesbiană.

— Nu sunt lesbiană, răspunde Zackell.

Benji se holbează la ea.

— Toată lumea crede că...

— Lumea crede prea multe. Sunt foarte ocupaţi cu... sentimentele.

Benji rămâne cu gura căscată. Apoi începe să râdă. Nu se poate abţine.

— Serios, Zackell, pricepi că totul ar fi fost mult mai uşor pentru tine în oraşul ăsta, dacă le spuneai că nu eşti...

— Ca tine?

— Da...

Zackell pufneşte:

— Nu cred că ai vreo datorie să povesteşti tuturor cu cine vrei să faci sex, Benjamin. Şi nici eu n-am vreo obligaţie în sensul ăsta.

Benji freacă absent de gheaţă lama unei patine. Se gândeşte îndelung înainte să spună:

— Ţi-ai dorit vreodată să fi fost bărbat?

— De ce? întreabă Zackell.

Benji se uită la ursul din gheaţă. Încearcă să găsească fraza potrivită.

— Ca să nu fie nevoie să fii femeie între atâţia bărbaţi.

Zackell dă uşor din cap că nu, dar, în mod excepţional, nu pare complet nepăsătoare.

— Cred că taică-miu şi-ar fi dorit să fiu băiat.

— De ce?

— Pentru că a ştiut că trebuie să fiu întotdeauna de două ori mai bună decât bărbaţii ca să fiu acceptată. Şi tu va trebui să fii la fel de-acum înainte. Te vor judeca altfel. Cei care mă urăsc poate că mă vor lăsa în pace să antrenez echipa, dar numai dacă vom câştiga. Şi poate că pe tine te vor lăsa să joci, dar numai dacă eşti cel mai bun. Nu mai e de-ajuns să fii bun.

— Al naibii de nedrept! şopteşte Benji.

— Nedreptatea e mai întâlnită decât dreptatea în lumea asta, spune Zackell.

— Taică-tu ţi-a zis asta?

— Mama.

Benji înghite din nou în sec.

— Nu ştiu dacă pot să fiu căpitan.

— OK, spune Zackell.

•

Apoi se întoarce pe călcâie şi pleacă, fără să mai zică nimic. De parcă mai era nevoie să zică ceva...

•

Benji rămâne singur la centrul terenului. În cele din urmă ia o grămadă de pucuri de lângă mantinelă şi le dă drumul pe gheaţă, poate pentru ultima oară. Sportul ăsta nu se mulţumeşte niciodată doar cu o parte din tine, cere sacrificii prea mari. Multe lucruri nu le înţelegi decât dacă ţi-ai petrecut toată viaţa în hochei. Cât de tare dor picioarele când patinezi pentru prima oară după o vară de pauză. Cât de incredibil de urât îţi miros mănuşile la sfârşitul unui sezon. Cât de tare sună când te izbeşti de mantinelă sau şutezi pucul în panourile de plexiglas. Cum fiecare patinoar are ecoul său propriu, unic. Cum fiecare şut cântă, când tribuna e goală. Cum e să joci, pur şi simplu. Cum îţi bate inima.

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

* * *

În prima dimineaţă când Ana se aşază lângă Vidar, niciunul, nici celălalt nu spun nimic. Ana e prea apăsată de vină şi de dor de Maya ca să vorbească. În toţi anii a mers la şcoală cu Maya. Singurătatea e ca un şoc. Doarme prea mult, sperând să se trezească şi să constate că greşeala vieţii ei a fost doar un vis. Dar nu se întâmplă.

Dar, în a doua dimineaţă, se aşază din nou lângă Vidar şi, chiar când autobuzul se apropie de şcoală, îi aruncă o privire. Băiatul se preface ocupat cu telefonul, dar Ana vede că trage cu ochiul spre ea. Fiindcă Vidar e dintr-aceia care nu se pot abţine.

— Ce joci? întreabă ea.

— Poftim? mormăie el, ca şi cum atunci o observă pentru prima oară.

Ana nu-i aşa uşor de păcălit.

— Lasă, c-ai auzit.

Vidar începe să râdă. Aşa păţeşte când e emoţionat. În scurt timp, va descoperi că, atunci când e emoţionată, Ana face glume sarcastice. Dacă ar fi trăit o viaţă întreagă împreună, ar fi devenit, probabil, cel mai atipic cuplu din lume pe care să-l întâlneşti la o înmormântare: una care face glume pe bandă rulantă, şi unul care chicoteşte neîncetat.

— *Minecraft.* Asta mă joc, spune el.

— Da' ce-ai, şapte ani sau ce?

Vidar răspunde râzând:

— Mă ajută să nu... Am probleme cu controlul impulsurilor. Psihologul zice că *Minecraft* mă ajută. Pot să mă concentrez mai bine când... joc.

Autobuzul se opreşte. Elevii coboară. Ana nu-l scapă din ochi.

— Eşti fratele mai mic al lui Teemu Rinnius, nu? Ai fost la închisoare, nu?

Vidar dă din umeri.

— Aş, mai degrabă în tabără de vară.

— Cum adică nu poţi să te concentrezi? Ai vreun sindrom sau ceva?

— Nu ştiu.

Ana zâmbeşte.

— Sau eşti doar un nebun obişnuit?

Vidar râde în hohote.

— Unii zic că-s psihopat! N-ar trebui să vorbeşti cu mine!

Ana îl cercetează din cap până-n picioare. Şuviţe de păr negru îi încadrează frumos obrajii.

— Arăţi prea de treabă ca să fii psihopat, spune ea.

Vidar se încruntă.

— Păzea! Poate am cuţit!

Ana chicoteşte.

— Dac-ai avea cuţit, nu mi-ar fi frică de tine nici dac-aş fi pâine.

•

Vidar se îndrăgosteşte nebuneşte de ea, căci aşa e el, nu se poate abţine.

36.

CE, PSIHOPAŢII NU SE PLIMBĂ?

Elisabeth Zackell ţine antrenamentul deschis într-o dimineaţă, devreme. Îşi fac apariţia câţiva jucători, juniori care nu mai au unde să joace pentru că, anul ăsta, clubul n-a reuşit să le facă echipă şi seniori concediaţi de alte cluburi, în căutare de contract. Niciunul dintre ei nu e suficient de bun pentru banda de haiduci a lui Zackell, dar n-are nimic, sunt buni de figuranţi, astfel încât clubul să poată spune că a fost un antrenament deschis. Doar Vidar e interesant, dar Zackell e nevoită să se ducă să-l caute, pentru că băiatul n-a ieşit încă pe teren. Îl găseşte în magazia cu scule a administratorului patinoarului.

— Pot să te-ajut cu ceva? întreabă ea.

— Aveţi un fierăstrău? zice Vidar.

— Pentru ce? vrea să ştie Zackell.

Vidar îi arată crosa.

— E prea lungă.

În nopţile în care era la clinică şi juca hochei cu Baloo, Vidar trebuia să şuteze înapoi mingile şi pucurile pe care le prindea. Cum nu putea purta patine acolo, în subsol, a trebuit să taie vârful crosei, ca să aibă lungimea potrivită. Din greşeală, a tăiat prea mult şi crosa era mult mai scurtă, dar a descoperit că, în felul ăsta, pasele lui erau, de fapt, mai puternice şi mai exacte. Când eşti închis undeva, tot ce ai din belşug e timp. Vidar s-a apucat să experimenteze cu diferite lungimi de crosă şi moduri de a o ranforsa cu bandă adezivă. În cele din urmă, a hotărât să nu mai lase un cocoloş de bandă sus pe mâner, cum fac cei mai mulţi portari şi, astfel, o putea ţine mult mai ferm.

Zackell îi găseşte un fierăstrău, fără să priceapă ce face tânărul. Dar, când Vidar se declară mulţumit cu lungimea crosei, iese pe teren, preia un puc şi-l pasează fără efort până în capătul celălalt al terenului.

— Poţi să mai faci o dată? întreabă Zackell.

Vidar dă din cap că da. Zackell îi face semn să se ducă la una dintre porţi, iar ea se postează în faţa celeilalte.

Şi Vidar face întocmai. Pucul zboară peste ring şi aterizează pe lama crosei lui Zackell. Poate că asta nu pare mare lucru, dacă nu-ţi pasă de hochei, dar Zackell ştie că majoritatea portarilor din divizia în care joacă

Björnstad n-ar putea, de pildă, să facă un puc să aterizeze în apă nici dacă ar cădea dintr-o barcă. „Băiatul ăsta ne va fi portar când jucăm în apărare, şi un jucător în plus când suntem în atac", îşi zice ea. Şi-atunci ar putea câştiga.

— În poartă! îi ordonă ea.

Vidar o ascultă. Începe să şuteze puc după puc. E pricepută, dar Vidar apără toate loviturile. Apoi îi pune şi pe ceilalţi jucători veniţi la antrenamentul deschis să şuteze – niciunul nu reuşeşte să înscrie. Pe urmă pune câte doi să şuteze în acelaşi timp, apoi trei, din unghiuri diferite. Vidar aproape că nu ratează niciun puc. Reflexele lui sunt ieşite din comun.

Zackell se uită în sală. Sus, într-un colţ, stă Peter Andersson. De partea cealaltă, în zona cu locuri în picioare, e Teemu Rinnius. Alături de el – Păianjenul şi Tâmplarul. Teemu încearcă să nu arate cât de mândru e, dar nu reuşeşte. Păianjenul şi Tâmplarul nici măcar nu încearcă.

Zackell se întoarce spre Vidar şi strigă:

— Ia o pauză, bea apă!

Ceilalţi jucători se opresc din şutat. Vidar îşi scoate casca şi părul ud de sudoare i se lipeşte de faţă. Se întoarce cu spatele la Zackell şi dă să-şi ia sticla cu apă. Atunci antrenoarea îşi ia avânt şi şutează cu toată forţa un puc drept în spinarea lui Vidar. Tânărul tresare şi se întoarce. Zackell mai şutează un puc care trece şuierând la un metru de capul fără cască al tânărului.

Teemu urlă „NU!" din tribună, dar Vidar nu ezită o secundă, a pornit deja, cu toată viteza, spre Zackell. Nimeni de pe teren nu înţelege ce urmează să se întâmple şi, dacă Teemu nu şi-ar fi cunoscut fratele atât de bine, poate că Zackell nu ieşea de pe ring vie. Vidar se aruncă peste ea, lovind-o sălbatic cu pumnii înmănuşaţi. Teemu vine în goană din tribună, deschide uşa spre banca jucătorilor, sare peste mantinelă şi iese pe gheaţă. Ghetele îi alunecă, dar reuşeşte să ajungă la Vidar, îl apucă de tricou, îl pune la pământ şi îl imobilizează. Păianjenul şi Tâmplarul sunt deja în spatele lui, căci e nevoie de trei ca să-l împiedice pe Vidar să se ridice şi s-o omoare pe Zackell în bătaie.

— EŞTI COMPLET NEBUNĂ!!!??? urlă Teemu la ea, dar antrenoarei nu-i e frică, zâmbeşte larg.

— Îmi promiţi că vine la timp la antrenament şi c-o să joace în fiecare meci?

Vidar încă se zbate să se smulgă din strânsoarea de fier a prietenilor. Teemu îi aruncă o privire cruntă lui Zackell.

— Puteai să-l omori! Şi *tu* puteai să mori! Putea să *te* omoare!

Zackell încuviinţează încântată:

— Exact! Lui Vidar i se fâlfâie că sunt femeie. Nu voia decât să mă omoare,

nu? Pentru el sunt doar o antrenoare de hochei! Îmi promiţi că vine la timp la fiecare antrenament?

Teemu o priveşte pieziş. Muierea e dusă cu capul, e limpede.

— Vrei să zici că-l primeşti în echipă?

Zackell exclamă:

— Dacă-l primesc? Construiesc toată echipa în jurul lui! O să-l fac jucător profesionist!

Teemu îşi înghite cu greu nodul din gât şi răspunde cu hotărâre:

— Bine. Promit că vine la timp la fiecare antrenament.

•

Zackell dă din cap şi iese imediat de pe teren. Şi-a terminat treaba. Ceilalţi jucători veniţi la antrenamentul deschis vor primi doar un scurt mesaj în care vor fi anunţaţi că nu sunt suficient de buni pentru echipa ei. E onestă, corectă şi nemiloasă. Întocmai ca şi sportul.

•

Pe teren, Vidar se calmează într-un târziu. Zace pe spate, asudat şi epuizat. Teemu se aşază lângă el. Vidar se întoarce spre el şi-l întreabă bănuitor:

— Ce faci, frăţioare, plângi?

— Nu plâng, futu-i! i-o retează Teemu şi îşi fereşte privirea.

— Arăţi de parcă...

— DU-TE DRACU'! ţipă Teemu şi îi trage una lui Vidar în braţ, atât de tare că băiatul se face covrig, gemând de durere.

Teemu se ridică degrabă şi iese de pe patinoar.

* * *

Elisabeth dă buzna în biroul lui Peter Andersson.

— Ai văzut antrenamentul? strigă ea.

— Da, răspunde Peter.

— Îi dai voie să joace? întreabă Zackell.

— Poţi să-l ţii în frâu? întreabă Peter.

— Nu! Asta şi e toată şmecheria! spune bucuroasă Zackell.

Pare fericită, iar asta îi dă dureri de cap lui Peter.

* * *

Afară, în parcare, e un Saab vechi. Teemu iese din patinoar, îşi aprinde o ţigară, se aşază pe locul de lângă şofer şi închide portiera. Când e sigur că nu-l vede nimeni, îşi lipeşte fruntea de tabloul de bord şi închide ochii.

•

Nu plânge.

•

Du-te dracu'!

* * *

A doua zi dimineaţă, Ana se aşază din nou lângă Vidar în autobuz. Băiatul joacă *Minecraft,* fiindcă trebuie să se concentreze să nu se emoţioneze prea tare şi să aibă curaj s-o întrebe:

— O să joc la seniori pentru Björnstad. Vrei să vii să vezi?

Ana spune neîncrezătoare:

— Nu ştiam că joci hochei. Credeam că eşti huligan, ca ceilalţi din Gaşca.

Spune „Gaşca" fără teamă. Nimeni din oraşul ăsta n-o face. Atunci Vidar întreabă timid, aproape rănit:

— Nu-ţi plac huliganii?

Ana pufneşte:

— Nu-mi plac jucătorii de hochei.

Vidar izbucneşte în râs. Fir-ar să fie ce-l mai face să râdă! Înainte ca autobuzul să oprească lângă şcoală, îi spune serios:

— În Gaşca nu sunt huligani.

— Dar ce sunt? întreabă Ana.

— Fraţi. Fiecare dintre ei mi-e frate. Eu îi apăr pe ei, ei mă apără pe mine.

•

Ana nu-l judecă. Cine n-ar vrea să aibă fraţi?

* * *

Pe Maya o duce maică-sa la şcoală. Mira nu o întreabă de ce Ana nu mai vine cu ea, e doar bucuroasă că Maya o lasă să o ducă la şcoală fără să se ruşineze. Acum doar vreo jumătate de an, începuse să le ceară să oprească la câteva sute de metri de şcoală, ca să meargă singură ultima bucată de drum. Dar acum Mira opreşte chiar la staţia de autobuz de lângă şcoală. Maya se apleacă spre maică-sa, o sărută pe obraz şi-i spune:

— Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Cuvinte prea neînsemnate ca să impresioneze o femeie în toată firea, dar care înseamnă totul când eşti mamă. Mira pleacă de acolo ca plutind pe nori.

•

Maya însă intră singură în şcoală. Îşi scoate singură manualele din dulap, stă singură la ore, mănâncă singură prânzul. E alegerea ei, dar, dacă nu mai poate avea încredere în cea mai bună prietenă, în cine să aibă?

•

Ana intră singură în şcoală, nu la mulţi paşi după Maya. E o răceală aparte aceea dintre două prietene care sunt nevoite să se vadă zi de zi, dar ştiu că nu mai sunt prietene. Obişnuiau să se despartă cu salutul lor secret, pe care

îl inventaseră când erau copii: pumn sus, pumn jos, palmă, palmă, fluture, deget-cârlig, pistoale, mâini-de-jazz, minirachetă, explozie, fund-la-fund şi outbitches. Ana a inventat toate numele. La sfârşitul salutului, Ana îşi arunca mâinile în aer şi ţipa: *„... and Ana is OUT, bitches*!"[6]

Maya intră în şcoală fără măcar să observe că Ana e în spatele ei. Ana se urăşte, mai mult, poate, pentru ce i-a făcut Mayei decât pentru ce i-a făcut lui Benji, aşa că asta e ultima ei dovadă de iubire pentru Maya – să se facă invizibilă.

Maya dispare în mulţimea de pe coridor. Ana rămâne pe loc, distrusă. Dar Vidar îi întinde mâna.

— Eşti OK?

Ana ridică privirea spre el. Ochii lui au ceva care o fac să răspundă sincer:

— Nu.

Vidar îşi trece neliniştit mâinile prin păr de câteva ori şi spune:

— Vrei s-o ştergem de-aici?

Ana zâmbeşte trist.

— Unde?

Vidar dă din umeri.

— Nu ştiu.

Ana se uită de jur-împrejur pe coridor. Urăşte coridorul ăsta. Şi se urăşte. Aşa că-l întreabă pe Vidar:

— Vrei să facem o plimbare?

— O plimbare? repetă Vidar, de parcă e un cuvânt într-o limbă străină.

— Ce, psihopaţii nu se plimbă?

•

Vidar râde. Pleacă de la şcoală, merg alături ore în şir prin pădure şi, acolo, Ana se îndrăgosteşte de el. De toate mişcările lui bruşte, stângace şi angoasate. Iar el se îndrăgosteşte de ea pentru că e invincibilă şi fragilă în acelaşi timp, ca şi cum e făcută din coji de ouă şi fier. Încearcă să o sărute, căci nu se poate abţine, iar Ana îl sărută şi ea.

•

Dacă ar fi trăit o viaţă alături ar fi fost ceva nemaipomenit împreună.

* * *

După conferinţa de presă, ziarul local titrează: „Noi locuri de muncă – dar jumătate repartizate în Hed!"

Articolul include şi numeroase citate din declaraţiile politicienilor. Cei mai mulţi sunt şocaţi când reporterii le cer explicaţii, încearcă să fie neutri,

[6] „...şi Ana se cară, fraierilor!" (n. tr.).

să nu provoace tabăra adversă. Singurul care nu se fereşte e Richard Theo. Cuvintele sale sună spontan, cu toate că s-a pregătit îndelung: „Ce cred eu despre cota-parte pentru Björnstad din locurile de muncă? Mie nu-mi plac discuţiile despre cote-părţi. Părerea mea e că slujbele din Björnstad trebuie să fie pentru oamenii din Björnstad". Nu e vreo declaraţie înflăcărată, dar e molipsitoare.

În câteva ore, „Slujbele din Björnstad – pentru oamenii din Björnstad!" va deveni un adevărat slogan, nu doar pe internet, ci şi în cârciumă, şi în casele locuitorilor. A doua zi dimineaţă, pe maşina politicianului cu casă de vacanţă în Spania, cineva a pus o foaie de hârtie. Şi, ca să n-o ia vântul, a fixat-o de capotă cu un topor. Căci hârtiile pot zbura atât de uşor când vântul îşi schimbă direcţia.

•

Imediat după conferinţa de presă, Peter începe să sune la diverşi tâmplari. Toţi răspund la telefon, toţi au timp, până când aud despre ce treabă e vorba – să facă scaune pe locurile în picioare din tribună. Atunci îşi amintesc brusc că sunt totuşi ocupaţi, alţii că n-au „competenţa necesară". Alţii îi închid telefonul în nas, pur şi simplu. Unii recunosc cinstit: „Avem familii, Peter, ce dracu'!" La una dintre firmele la care sună Peter răspunde un tâmplar căruia i se spune, simplu, Tâmplarul. Când Peter îi spune cu ce treabă îl caută, Tâmplarul râde în hohote. Dispreţuitor.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Mira găseşte o ladă de carton, dintr-acelea folosite la mutat, în faţa casei. Cei mai mulţi, dacă ar fi deschis-o, ar fi constatat că e goală, dar Mira ştie mai bine. O înclină cu grijă într-o parte şi aude micul cilindru de metal rostogolindu-se înăuntru. Îl vede lucind în lumina dormitoarelor copiilor ei.

•

Un cartuş de puşcă.

37.

DE CE SUNTEM ÎN STARE

Cei mai mulţi dintre noi nu ştim de ce lucruri îngrozitoare suntem în stare. Cum am putea şti, înainte să ne provoace cineva până în punctul acela? Cine să bănuiască dinainte cât de periculoşi putem fi când ne este ameninţată familia?

Mira e ascunsă în umbră. L-a urmărit pe Teemu de la supermarket. Are o plasă cu cumpărături în fiecare mână, în una dintre ele mai mult pachete de ţigări. Intră în Blană de Urs. Când iese din nou, e singur şi strada e pustie. Mira nu ştie ce demoni pun stăpânire pe ea şi îi dau curajul să-i iasă în cale.

— Teemu Rinnius! spune ea printre dinţi, părând mai ameninţătoare decât se simte.

Bărbatul se întoarce spre ea.

— Da.

Mira se apropie cât Teemu să-i simtă răsuflarea. Ţine în mâini o ladă de carton desfăcută. La etajul cârciumii se crapă o fereastră, o femeie bătrână îi priveşte, dar Mira e prea înfierbântată să bage de seamă.

— Ştii cine sunt? întreabă Mira.

Teemu dă din cap că da, la cinci centimetri de faţa ei.

— Nevasta lui Peter Andersson.

Mira îşi îndepărtează uşor capul de faţa lui Teemu, dar ridică vocea:

— Sunt mama lui Leo şi a Mayei Andersson! Şi sunt juristă! Poate că mi-e frică de tine, aşa cum le e tuturor, dar un lucru să-ţi fie clar: dacă te-atingi de familia mea, mă iau şi eu de-a *ta*!

Aruncă lada de carton jos, între ei. Teemu ridică o sprânceană.

— Mă ameninţi?

Mira încuviinţează:

— Ba bine că nu, Teemu Rinnius! Şi poţi să le spui şi micilor vome laşe din micuţa voastră „gaşcă” că data viitoare când mai lasă vreun cartuş în faţa garajului meu, ţi-l trag ţie în cap!

Teemu nu ripostează. Ochii lui nu trădează nimic. Poate că Mira ar fi trebuit să se mulţumească doar cu atât, dar a trecut de mult de limita aia. Scoate ceva din geantă. Cutii goale de medicamente. I le arată ameninţătoare.

— Aţi venit acasă la mine, aşa că m-am dus şi eu acasă la tine, Teemu. Le-

am scos din gunoiul maică-tii. Sunt medicamente pe bază de narcotice. Are reţetă pentru ele? Altfel încalcă legea. Şi mai ales cel care i le procură încalcă legea. Iar ăla eşti tu, nu-i aşa, Teemu? Ce crezi că se întâmplă dacă-mi pun în cap să te distrug?

Teemu clipeşte calm, dar e întrucâtva fascinat. Dar, când face un pas spre Mira, femeia face unul înapoi. Toţi fac asta. Cuvintele lui sunt porunci:

— Cară-te! Acum!

* * *

Mira îşi pleacă fruntea fără să vrea. O să-şi blesteme zilele de multe ori că a făcut asta, dar nu ştim de ce suntem în stare până când nu suntem provocaţi. Pleacă, încercând din răsputeri să nu o ia la goană spre maşină. Nu reuşeşte întru totul.

* * *

Sus, la canisă, Adri îşi hrăneşte câinii. Astăzi nu vine nicio maşină cu portbagajul încărcat cu alcool. Şi niciun vânător nu mai trece să-şi bea cafeaua. Nu ştie dacă e din cauză că nu vor sau pentru că n-au curaj. Nu e niciodată uşor pe-aici să-ţi dai seama dacă oamenii vor să spună ceva, dar se abţin, sau dacă nu spun nimic pentru că n-au ce să zică.

Aşa că Adri îşi sună prietena, pe Jeanette, care e încă la şcoală şi corectează lucrări de control şi teme. În toată copilăria lor, Jeanette o suna întotdeauna pe Adri şi o întrebă dacă vrea să iasă la joacă, niciodată invers. Dar acum Adri o întreabă:

— Vrei să vii să ne antrenăm?

Jeanette se duce imediat. Ridică greutăţi şi boxează la sacul de nisip până când nu-şi mai simt braţele. Jeanette nu-i promite lui Adri că totul va fi bine, pentru că Jeanette n-are un frate mai mic, aşa că nu ştie dacă o să mai fie vreodată bine. Dar stă şi se antrenează cât vrea Adri şi, cum drumul e în continuare pustiu şi nici urmă de vânători sau de maşini, Jeanette se gândeşte că poate e mai bine aşa, fiindcă vede în ochii lui Adri că, dacă ar veni cineva şi ar scăpa vreo vorbă nepotrivită despre Benji, ar trebui dus cu targa de-acolo.

* * *

Teemu e tot în faţa cârciumii, iar fereastra de la etaj e în continuare deschisă. Vocea Ramonei ajunge până la el:

— Se zvoneşte că i-aţi dat o geacă neagră lui Leo Andersson la şcoală, Teemu. Dar lui taică-su îi trimiteţi un glonţ. Care-i logica?

Teemu răspunde sigur pe el, pentru că are un frate mai mic, cu care

împarte doar o mamă:

— Poate că ştim că nu-i musai ca fiii să fie nişte nemernici ca taţii lor.

E o scuză, Ramona ştie. Îşi stinge ţigara pe pervaz şi continuă:

— Dacă tu ai lăsat glonţul ăla, nu mai ştiu ce să cred despre tine...

Teemu o întrerupe, pe un ton pe care nu-l are cu nimeni, spăsit şi ruşinat:

— N-am fost eu. Da' nu pot să-i controlez pe to...

Ramona îl întrerupe, la rândul ei, iar tonul nu-i e deloc drăgăstos:

— Nu veni la mine cu de-astea! N-oi fi controlând tu tot ce fac băieţii, dar ştii prea bine că n-ar face unul ceva ce nu le dai voie.

— Da' eu... încearcă Teemu, dar Ramona nu-l lasă:

— Noi nu ne judecăm unul pe celălalt, Teemu. N-am făcut-o niciodată. Dar copiii sunt singurii care nu trebuie să fie responsabili pentru nimeni în afară de ei înşişi. Noi, adulţii, suntem responsabili şi pentru ce-i împingem pe alţii să facă. Eşti lider. Oamenii te urmează. Aşa că, dacă nu-ţi asumi responsabilitatea pentru toţi cei care te urmează, nu eşti decât un monstru.

* * *

Mira nu le spune lui Peter, copiilor sau altcuiva despre cartuşul de puşcă. Dar, când ajunge acasă, îi vede pe vecini, doi bătrânei, îmbrăcaţi în tricouri verzi, stând în faţa garajului pe scaune rabatabile ponosite. Uşa de la intrarea în casa lor e deschisă, lumina e aprinsă şi Mira vede puşca moşului sprijinită de-un perete. Vecinul e bătrân şi încet, iar puşca probabil că nici nu e încărcată. Dar nu contează. Vecina îi face semn Mirei şi-i spune:

— Mergi tu şi dormi oleacă, Mira! Ne uităm şi noi cine mai trece pe-aici doar.

•

Unchiasul deschide un termos cu cafea şi mormăie:

— Cică în ultimul timp s-au tot oprit maşini de la firme de mutat pe unde nu le-a chemat nimeni. Au primit adrese greşite de la te miri cine. Da' n-o să se mai întâmple în cartierul ăsta!

Cuvinte neînsemnate. Gesturi mici. De atât e nevoie ca să spui limpede: „Locuim şi noi aici. Cu noi nu te pui!"

* * *

Teemu stă gânditor în faţa patinoarului. E întuneric în Björnstad şi singurul birou unde lumina e aprinsă este cel al lui Peter. Ce facem pentru clubul nostru? Pentru oraşul nostru? Cui îi aparţine? Cui îi dăm voie să locuiască în el? În cele din urmă, Teemu îl sună pe Păianjenul şi îl întreabă:

— Cine a lăsat lada acasă la Peter?

Păianjenul tuşeşte încurcat:

— De obicei, nu vrei să ştii cine ce face. Zici doar... cum era? „Vă spun eu când aţi mers prea departe!”

E adevărat. E modul în care Gaşca îl protejează pe Teemu. Ceea ce nu ştie nu-l poate face părtaş în faţa legii. Dar acum Teemu spune:

— Aţi mers prea departe. Să nu mai faceţi.

Barba scurtă a Păianjenului zgârie telefonul.

— N-am fost... noi. Au fost nişte copii, ăia care stau cu noi în tribună. Ce dracu’, Teemu, ştii şi tu cum e! Copiii îşi aud taţii vorbind despre slujbele care merg la ăia din Hed, apoi ne-aud pe noi vorbind despre cum Peter o să desfiinţeze locurile în picioare. Voiau să te impresioneze. Au crezut c-o să te bucuri.

Teemu îşi duce mâna la ochi. Oftează din greu.

— Nu fi prea dur cu ei. Spune-le doar să nu mai facă de acum înainte.

Păianjenul îşi drege din nou glasul.

— Să nu mai facă aia cu lada de carton sau... să nu mai facă nimic familiei?

Vocea lui Teemu se înăspreşte:

— Nu ne luăm de oamenii din club! O să fim tot în picioare după ce pleacă nemernicii ăştia, aşa cum suntem şi-acum. Dar nu ne luăm de oamenii din club!

— Şi ce se-ntâmplă cu locurile noastre din tribună atunci?

Teemu recunoaşte pentru prima oară:

— M-am întâlnit cu un... politician. Un amic. O să ne dea locurile înapoi. Şi-o să fim tot în picioare şi după ce Peter Andersson pleacă din oraşul ăsta.

* * *

La canisă, Benji fumează pe acoperişul magaziei. Apoi striveşte mucul ţigării şi ia, în sfârşit, o decizie. Pe urmă pleacă spre Björnstad. Nu se mai ascunde în umbră, merge în lumina felinarelor stradale. N-a fost la şcoală, aproape că nu l-a mai văzut nimeni de când au aflat că este... ce este. Dar acum merge prin oraş, la vedere.

Poate că face o prostie. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i înfrunte pe toţi. E un oraş prea mic ca să aibă destule ascunzători, aşa că unde să se ducă? Ce faci când vrei ca totul să fie ca înainte? Te duci la serviciu. Şi speri să fie bine.

Când intră în Blană de Urs, lumea amuţeşte. Un străin n-ar fi simţit însă. Trăncăneala, certurile şi clinchetul paharelor i s-ar fi părut la fel. Dar fiecare celulă din trupul lui Benji aude cum camera se goleşte de oxigen. Se opreşte. Simplul fapt că a venit aici poate părea nebunesc, dar Benji n-a fost niciodată un copil care să se ghemuiască în pat de frica stafiilor şi a monştrilor. Preferă să deschidă toate uşile, să răstoarne saltele, să someze monştrii să iasă şi să dea piept cu el dacă tot au de gând să sară pe el.

•

Mai bine aşa decât să aştepte.

•

Un grup de bărbaţi, aşezaţi la o masă în fundul cârciumii, se ridică. Mai întâi unul, apoi toţi. Geci negre. Nimeni nu-şi termină berea, ci lasă halbele, demonstrativ, pe jumătate pline. Toată lumea se dă la o parte din calea lor când se îndreaptă spre uşă, dar niciunul dintre bărbaţi nu se atinge de Benji. Nici măcar nu se uită la el. Trec pe lângă el şi ies. În două minute, vreo duzină de alţi bărbaţi, tineri şi bătrâni deopotrivă, unii cu geci negre, alţii fără, unii cu veste de vânător, alţii în cămăşi albe, fac acelaşi lucru.

* * *

Sentimentele sunt complicate. Faptele sunt simple.

•

Vidar e unul dintre cei care stau la masa din fundul cârciumii. Când era mic, l-a întrebat pe Păianjenul de ce urăşte homosexualii atât de mult. Păianjenul i-a răspuns fără să clipească: „Fiindcă sunt scârboşi! Bărbaţii sunt bărbaţi şi femeile sunt femei, dar ăia-s o făcătură! Există studii, ştii? Le lipseşte ceva în creier, o substanţă ceva, şi vrei să ştii cui îi mai lipseşte tot aia? Pedofililor şi ălora care se culcă cu animale şi alte rahaturi dintr-astea. E o boală, Vidar, nu sunt ca noi".

Vidar nu l-a crezut. Şi nu crede nici acum. Dar, când Păianjenul, Teemu şi ceilalţi se ridică şi pleacă, se ridică şi el. Pentru că a învăţat, de când era mic, că soldaţii se urmează unul pe altul. Nu-i nevoie să-l urască pe Benji, e de-ajuns să-şi iubească fraţii. E, în acelaşi timp, complicat şi foarte simplu.

* * *

Mult după ora închiderii, Ramona şi Benji sunt încă în spatele tejghelei. Doar ei doi.

— Treaba e că... oamenii au atâtea tâmpenii în cap... Nici nu-i sigur că are ceva de-a face cu tine... încearcă Ramona, dar băiatul ştie că minte.

— Şi-au lăsat berile. Nu vor să bea cu dintr-ăştia ca mine, şopteşte Benji.

Cuvintele îi sunt precum frunzele uscate, se sfărâmă la cea mai mică atingere. Ramona oftează.

— Se petrec multe pe la noi, Benjamin. Antrenoarea asta, afurisiţii de politicieni, sponsorii care-şi bagă nasul în cum se conduce clubul... Oamenii-s neliniştiţi. Prea multe schimbări. Nu pe *tine* te urăsc... doar că... oamenii au nevoie de timp să digere tot.

— Mă urăsc, insistă Benji.

Ramona se scarpină sub bărbie cu paharul de whisky.

— Teemu şi băieţii te-au văzut ca pe unul de-al lor, Benjamin. De asta le e greu. Unii au crezut, poate... că e doar ceva ce vezi la televizor. Că bărbaţii ca tine... mda, locuiesc doar în oraşe mari şi că... ştii... se-mbracă într-un anume fel. Toată viaţa au luat-o de bună că, dacă vezi unul, îl recunoşti imediat. Dar tu erai... ca ei. Beai cu ei, vă băteaţi împreună, îţi urlau numele din tribună. Erai dovada că unul de-al lor poate conduce echipa, oraşul... atunci când simţeau că toată lumea e împotriva lor. Tu erai degetul lor mijlociu ridicat spre toţi. Tu erai haiducul care arăta lumii că nu ei trebuie să se schimbe, că pot câştiga oricum, că noi, ăştia din pădure, putem să facem faţă oricui se pune cu noi.

— N-am vrut... N-am cerut nimănui să-i pese... Nu vreau decât ca totul să fie ca înainte.

Atunci Ramona îi ia capul în mâini, strâns, până când Benji simte c-o să-i cadă urechile, şi se răsteşte la el:

— Băiete, tu nu trebuie să-ţi ceri iertare! Pricepi? Pentru NIMIC! Nu le iau apărarea niciunuia dintre ăia care au ieşit pe uşă în seara asta. Spun doar că... Pământul se învârte repede. Nu-i judeca prea tare fiindcă... mda... Nu ne judeca prea tare şi-atât! Totul se schimbă cu o asemenea iuţeală, că unii dintre noi nu mai ţinem pasul. Auzim discursuri despre *cotă-parte* încolo şi-ncoace şi te-ntrebi, firește, când ne vine şi nouă rândul. Când ne primim şi noi cota-parte? Nu apăr pe nimeni, băiete, zic doar că unii se simt atacaţi din toate direcţiile. Simt că li se spune că însuşi felul lor de a fi e greşit. Nimănui nu-i place să i se bage schimbări pe gât.

— Eu nu bag nimic pe gâtul nimănui... Nu vreau decât ca totul să fie ca înainte!

Ramona îi dă drumul. Oftează. Îşi mai toarnă băutură.

— Ştiu, băiete. Treaba stă cum stă. Trebuie doar să găsim un nou *ca înainte.* Sunt două feluri de oameni în oraşul ăsta acum: unii au nevoie de încă puţin timp să-nţeleagă, alţii au nevoie de ceva mai multă înţelepciune. Ăştia de-al doilea soi sunt pierduţi, dar trebuie s-avem răbdare să vedem câţi din primul fel sunt pe-aici, înainte să ne apucăm să-i batem la cap să accepte.

Benji îi evită privirea.

— Şi pe tine te-am dezamăgit?

Ramona izbucneşte în râs, înecându-se cu fumul.

— Pe mine? Fiindcă-ţi place să te culci cu bărbaţi? Măi copile drag, te iubesc de când te ştiu! Îţi doresc să ai parte numai de fericire! Ca să-mi rămână să mă plâng doar de faptul că-ţi place să te culci cu bărbaţi. Căci asta pot să-ţi zic de pe acum, n-aduce fericire, ci numai belele, fir-ar să fie!

38.

MECIUL

Şi vine meciul. Clubul de Hochei Björnstad contra Clubului de Hochei Hed. Puţini în restul ţării au habar că se joacă, nu sunt mulţi cei cărora le pasă. Dar aici le pasă tuturor.

Unii oameni nu pot înţelege lucruri decât dacă le trăiesc ei înşişi. O majoritate zdrobitoare a populaţiei planetei îşi trăieşte viaţa convinsă că un meci de hochei e doar un meci de hochei. Că e doar un joculeţ ridicol. Că nu înseamnă nimic.

Aceia sunt cei fericiţi. Căci nu sunt nevoiţi să simtă toate astea.

* * *

Ce facem pentru familia noastră? Ce nu facem?

•

Mistreţul n-a avut niciodată cărţi de vizită. Dar, dacă şi-ar face vreodată, patru lucruri ar pune pe ele: „Jucător de hochei. Mecanic auto. Tată a trei copii. Bărbatul lui Ann-Katrin". Vocea ei încă îi cântă în ureche, trupul ei încă îi dansează pe picioare şi nu o va lăsa niciodată să înceteze. Termină treaba în atelier, exact ca în oricare altă zi obişnuită, deşi nicio zi nu va mai fi obişnuită. Când intră în casă, îl găseşte pe Bobo, fiul cel mare, spălând vasele. Bobo a fost la firma de pompe funebre şi a discutat despre înmormântare şi incinerare. Apoi s-a ocupat de tot restul. Mâncarea e pe masă, fraţii mai mici iau deja cina. A făcut curăţenie şi a spălat. Tot ce obişnuia să facă mama. Mistreţul îşi înghite nodul din gât când se aşază la masă, ca să nu-l vadă copiii mai mici năruindu-se. Apoi îi spune lui Bobo:

— Ar trebui să mergi să joci meciul.

Bobo şopteşte:

— E nevoie de mine aici... mai sunt rufe de spălat şi...

— Harry Potter! strigă frăţiorul mai mic, deşi sora îl şâşâie să tacă.

— Da, trebuie să le citesc *Harry Potter.* Ca-n fiecare seară, le promite Bobo, clipind des, cu privirea aţintită în chiuvetă.

Mistreţul mestecă gânditor, clipind des, cu privirea aţintită în farfurie.

— Bună mâncarea! Foarte bună!

— Mulţumesc, şopteşte Bobo.

Nu mai zic nimic niciunul, nici celălalt, până când copiii merg să se spele

pe dinţi. Atunci Mistreţul se ridică, îşi spală farfuria, îl îmbrăţişează pe Bobo şi-i şopteşte:

— Pot să le citesc şi eu afurisitul ăla de Barry Totter în seara asta. Trebuie să-nvăţ şi eu, nu? Auzi ce-ţi spun?

Bobo încuviinţează tăcut. Mistreţul îi ia obrajii în palme şi-i spune:

— O să ne descurcăm, altfel mama nu ne-ar ierta. Mergi şi joacă meciul ăla! Mama o să se uite, de unde o fi, că nici Dumnezeu, nici îngerii sau ce-o fi pe-acolo n-o s-o poată opri să vadă primul meci al fiului ei mai mare ca jucător în echipa de seniori a Clubului de Hochei Björnstad.

Bobo îşi pregăteşte geanta cu echipamentul. Când Bobo iese pe uşă, Mistreţul e convins că fraţii mai mici îl vor ruga să-i ducă şi pe ei la meci. Dar nu o fac. În schimb, îi strigă de pe trepte, cu crose şi o minge de tenis în mână:

— Vrei să jucăm, tati?

•

Aşa că Mistreţul îşi vede fiul plecând la primul său meci ca senior şi apoi se duce să joace hochei în garaj cu ceilalţi doi copii. Se luptă, asudă şi aleargă după minge ore în şir. Ca şi cum doar asta mai contează pe lume. Căci, în momentele alea, chiar aşa e. E tot ce contează.

* * *

Ce facem pentru familia noastră?

•

Peter Andersson merge din cameră în cameră prin casă, înainte să plece spre patinoar. Mira e în bucătărie, cu computerul în faţă şi un pahar de vin.

— Vrei să vii la meci? întreabă el, fără să-şi facă speranţe.

— Am de lucru, răspunde ea, previzibil.

Se uită unul în ochii celuilalt. Măcar atât. Peter bate apoi la uşa Mayei.

— Vrei să... Plec acum, la meci... şopteşte el.

— Am de învăţat, tată. Baftă! strigă ea, fără să deschidă uşa.

Şi mama, şi fiica spun asta ca să-i fie lui mai uşor. Îi dau o şansă să-şi facă iluzii că totul e bine. Bate la uşa lui Leo, dar Leo nu e acasă. A plecat deja spre Hed. Vrea să vadă meciul de pe locurile în picioare.

Peter ştie că ar fi trebuit să-l oprească. Să-l pedepsească. Dar cum să facă asta când până acum n-a făcut altceva decât să-l bată la cap să meargă la meciuri de hochei?

* * *

Ana e în faţa oglinzii, încearcă să-şi aleagă hainele, dar n-are nici cea mai vagă idee cum ar trebui să arate. A fost la sute de meciuri de hochei, dar

niciodată la unul în care a jucat Vidar. E o dorinţă prostească, dar speră ca el să se uite spre tribună şi să o vadă. Să ştie că de dragul lui e acolo.

La parter, tatăl se împiedică în bucătărie. Răstoarnă ceva, apoi altceva. Îl aude înjurând. O doare atât de mult faptul că bea. Aruncă pe ea haine la întâmplare, fără să le mai aleagă cu atenţie aşa cum avea de gând, căci vrea să plece înainte ca taică-su să fie atât de beat, încât să aibă nevoie de ajutorul ei. Nu vrea să-l lase pe tatăl cel rău să-i fure meciul ăsta. Nu tocmai azi.

O cheamă când Ana e deja la uşă. Îi dă prin cap să pretindă că nu l-a auzit, dar ceva din vocea lui o face să se întoarcă. Glasul tatei e limpede, stăpânit, ceea ce e ciudat. Se duce în bucătărie. Tocmai a ieşit din duş, e pieptănat şi îmbrăcat cu o cămaşă curată. Bucătăria sclipeşte de curăţenie. Lada cu sticle de reciclat e plină. Tocmai le-a golit de conţinut în chiuvetă.

— Distracţie plăcută la meci! Ai nevoie de bani? întreabă el timid.

Ana îl priveşte îndelung pe tatăl cel bun. Cel rău pare atât de departe acum.

— Cum te simţi? şopteşte ea.

— Vreau să-ncerc... din nou, şopteşte şi el.

A mai promis şi înainte. Dar asta n-o împiedică să-l creadă de fiecare dată. Şovăie preţ de doar o clipă, apoi spune:

— Vrei să facem o plimbare?

— Nu te duci la meci?

— Mai degrabă fac o plimbare cu tine, tată.

•

Şi aşa fac. În timp ce două oraşe întregi se duc la un meci de hochei, un tată şi o fiică se plimbă printr-o pădure care a fost întotdeauna a lor. Ea, el şi copacii. O familie.

* * *

Bobo merge pe bicicletă prin Björnstad, cu un sac invizibil de pietre în spate. Ajunge târziu la locul de întâlnire cu echipa, dar nimănui nu-i pasă. Zackell nici nu pare să bage de seamă că a venit. Amat se aşază lângă Bobo în autocarul care îi duce în Hed, dar nu ştie ce să zică. Aşa că tac cu toţii.

Parcarea din faţa patinoarului din Hed e plină de lume şi sunt deja cozi lungi, deşi mai e mult până la începerea jocului. Arena o să fie plină. Oraşele s-au răsculat, ura a avut timp berechet să crească. O să fie război! Autobuzul e mut. Toţi jucătorii se luptă cu propriii demoni.

Abia după ce coboară din autocar şi intră în patinoar, după ce parcurg coridorul şi închid uşa vestiarului în urma lor, unul dintre jucătorii mai în vârstă se apropie de Bobo cu o rolă de bandă adezivă.

— Cum o chema pe maică-ta? întreabă el.

Bobo ridică uluit privirea. Înghite în sec.

— Maică-mea? An... Ann-Katrin o cheamă... O chema... Ann-Katrin.

— Cu K sau cu C? întreabă coechipierul.

— Cu K, şopteşte Bobo.

Colegul de echipă scrie „Ann-Katrin" pe o bucată de bandă adezivă. Apoi o lipeşte pe tricoul lui Bobo, în jurul braţului. Face acelaşi lucru cu o nouă bucată de bandă şi o lipeşte pe propriul tricou. În tăcere, rola de bandă adezivă trece pe la toţi jucătorii. Numele mamei lui Bobo pe fiecare braţ.

* * *

Amat intră pe teren, ca de mii de ori în toată copilăria lui şi face ture de încălzire. În mod normal n-aude vacarmul din jur, s-a antrenat bine pentru asta, indiferent cât de mult public e în tribună. Totul devine un soi de zumzet care dispare din zona lui de concentrare şi face ca tot ce se întâmplă dincolo de panourile de plexiglas să devină irelevant. Dar astăzi e altfel. Ceva rupe hărmălaia şi ţipetele obişnuite: numele lui. Undeva i se scandează numele. Tare, tot mai tare. Iar şi iar. Până când Amat ridică privirea. Atunci uralele izbucnesc şi mai puternice.

Într-un colţ, pe rândul cel mai de sus al tribunei, o grămadă de nătărăi ţopăie pe locurile lor. N-au venit să aclame nicio echipă, au venit să susţină un singur jucător. Pentru că e din Groapa. Şi cântă cel mai simplu, mai frumos şi mai important cântec pentru Amat: „AAAMAT! DINTRE NOI! AAAMAT! E CA NOI!"

* * *

Fatima vine singură la patinoarul din Hed, dar are două bilete în mână. Vede meciul, cu un scaun gol lângă ea, al lui Ann-Katrin. Când Amat iese pe teren, se ridică şi aclamă, când iese Bobo, strigă de două ori mai tare. Şi va face asta la fiecare meci în care va juca Bobo de-acum înainte şi în fiecare în care fraţii lui vor juca. Oriunde vor fi în viaţă, în tribună va sta întotdeauna o tanti nebună care va striga cât două.

* * *

De ce iubim un sport de echipă? De ce vrem atât de mult să fim parte dintr-un grup? Pentru unii, răspunsul e simplu – o echipă e o familie. Pentru cel care are nevoie de încă o familie şi pentru cel care n-a avut niciodată una.

•

Vidar Rinnius iubea hocheiul când era mic, ca mulţi alţi copii. Dar, spre deosebire de alţi copii, iubea tribuna încă şi mai mult. Şi-a promis întotdeauna că, dacă va fi nevoit într-o zi să aleagă, în veci n-ar alege gheaţa,

ci tribuna. Când era mic, i-a spus asta lui Teemu, iar frate-su a zâmbit şi i-a zis: „E clubul nostru, să nu uiţi! Când jucătorii schimbă clubul, când directorii tehnici şi antrenorii se mută la cel care dă mai mult, când sponsorii trădează şi politicienii îşi vând sufletul, noi rămânem! Şi cântăm mai tare. Căci n-a fost niciodată clubul lor. A fost mereu al nostru!”

Vidar a venit cu autocarul în Hed, echipamentul lui e în vestiar, dar el nu e acolo. Îşi pune geaca neagră, se duce în tribună, la locurile în picioare, alături de fratele lui şi ţipă: NOI SUNTEM URŞII! NOI SUNTEM URŞII! NOI SUNTEM URŞII! URŞII DIN BJÖRNSTAD!

Teemu îl priveşte. Ar vrea, poate, să-i spună frăţiorului să se ducă înapoi la vestiar, că îl aşteaptă o viaţă mai bună pe gheaţă. Dar Gaşca e familia lor şi clubul le aparţine.

Aşa că îşi sărută frăţiorul pe creştet şi tace. Tâmplarul şi Păianjenul îl îmbrăţişează pe Vidar cu pumnii strânşi pe spatele lui. Apoi cântă împreună, mai tare, mai îndârjit:

„Noi suntem urşii! Noi suntem urşii!”

* * *

Iubire şi ură. Bucurie şi tristeţe. Mânie şi iertare. Sportul promite că vom avea parte de toate în seara asta, aşa cum numai sportul ştie să promită.

•

La unul dintre capetele terenului, în zona locurilor în picioare ale suporterilor lui Hed, vocile se ridică până când nimic nu mai poate străpunge zidul sonor. Sloganul e plin de satisfacţie răutăcioasă. Dacă peste câţiva ani i-ai întreba pe cei prezenţi acolo, în tribună, cei mai mulţi ar tuşi jenaţi şi ar spune: „Ei, aşa e-n hochei... N-am vrut să spunem nimic... S-au încins spiritele la meci... Ştii cum e! Ca-n hochei!” Aşa este. Noi îi susţinem pe jucătorii noştri, voi, pe-ai voştri, şi folosim împotriva voastră orişice mică slăbiciune. Dacă putem să vă lovim sub centură o vom face, vom da unde vă doare, vă vom face să vă pierdeţi echilibrul!

Cel mai bun jucător al lui Björnstad era Kevin Erdahl. A violat-o pe fata directorului tehnic, Maya Andersson. Cel mai bun prieten al lui Kevin, Benjamin Ovich, e homosexual. Ce credeam? Că n-o să scandeze nimic despre asta cei care ne urăsc?

Nu sunt mii de voci, departe de aşa ceva, dar, într-un patinoar mic, cu tavan scund, tăcerea multora poate da impresia că sloganul câtorva e al tuturor. Suporterii în roşu se întorc spre cei din Björnstad, spre Gaşca, şi urlă: „Poponari! Târfe! Violatori!”

E uşor de zis că ar trebui să-i ignorăm şi gata. Să nu punem la inimă. Că e

doar hochei. Doar cuvinte. Că nu înseamnă nimic. Dar zi-le de suficient de multe ori, suficient de tare, repetă-le, repetă-le, repetă-le. Până când dor. O sută de braţe roşii, îndreptate, de dincolo de gheaţă, spre grupul în verde. Cuvinte care se lovesc de tavan tunând şi aruncă ecou între ziduri. Iar. Şi iar.

•

„Poponari! Târfei Violatori! Poponari! Târfe! Violatori!”

POPONARI!

TÂRFE!

VIOLATORI!

39.

VIOLENŢĂ

Peter Andersson aude urletele suporterilor din partea cealaltă a tribunei. Încearcă să le ignore, dar e imposibil. Se apleacă spre rândul din faţă, îl bate pe Sune pe umăr şi-l întreabă:

— Unde-i Benji?

— N-a venit, răspunde Sune.

Peter se lasă pe speteaza scaunului. Urletele suporterilor din Hed se ridică spre tavan, cuvintele se lovesc de pereţi şi ecoul se întoarce spre el ca uleiul încins. Ar vrea să se ridice şi să urle şi el, orice. E doar un nenorocit de meci de hochei, ce valoare mai are acum? Câte a sacrificat Peter şi pentru ce, pentru asta? La ce şi-a supus familia? Fiica? Câte decizii greşite trebuie să fi luat, dacă soţia lui preferă să stea acasă, iar fiu-său stă mai degrabă alături de huligani în tribună decât cu taică-su? Dacă Björnstad nu câştigă meciul ăsta, după tot ce a făcut Peter, ce valoare mai are *el* atunci? Şi-a vândut idealul, a aruncat în joc tot ce iubeşte. Dacă clubul lui pierde acum meciul, atunci totul e pierdut. Asta e tot ce simte.

„Poponari! Târfe! Violatori!”

Peter se uită tăcut spre galeria lui Hed şi îşi doreşte să-i vadă morţi, până la ultimul. Dacă Björnstad are vreo şansă să preia conducerea în seara asta, să-i spulbere pe adversari, să-i facă să nu mai vrea să se ridice dimineaţa din pat, atunci Peter speră să o facă fără milă, fără să ridice piciorul de pe gâtul lor! Nicio clipă! Vrea să-i vadă suferind.

* * *

La un moment dat sau altul, orice om face o alegere. Unii dintre noi nici nu băgăm de seamă, dar există întotdeauna un moment când o luăm pe un anumit drum, şi nu pe altul, iar asta are consecinţe asupra întregii noastre vieţi. Este pasul care decide ce fel de oameni vom deveni, atât în ochii altora, cât şi într-ai noştri. Elisabeth Zackell avea, poate, dreptate, când zicea că acela care se simte responsabil nu e niciodată liber. Căci responsabilitatea e o povară. Libertatea e o plăcere.

•

Sus, pe acoperişul magaziei, Benji urmăreşte fulgii de nea care se aştern.

Ştie că a început meciul, dar nu e acolo. Nu poate spune de ce, căci n-a putut niciodată justifica sau analiza raţional lucrurile pe care le face. Uneori face tâmpenii din instinct, alteori, tot din instinct, nu face rahaturi. Uneori îi pasă prea puţin de una sau alta, alteori prea mult.

Lângă el, pe acoperiş, sunt cele trei surori ale lui, Adri, Katia şi Gaby. Jos, în faţa magaziei, pe un scaun înfipt strâmb în zăpadă, stă mama lor. Ar face, ca şi până acum, orice pentru copiii ei, dar să se urce pe o scară ca să se aşeze pe un acoperiş plin de gheaţă şi să se ude pe fund întrece orice limită.

Familia Ovich a iubit întotdeauna hocheiul, chiar dacă nu toţi membrii familiei au iubit aceleaşi lucruri. Lui Adri i-a plăcut şi să joace, şi să se uite la meciuri, Katiei i-a plăcut să joace, dar nu să se uite, Gaby n-a jucat niciodată şi se uită doar când joacă Benji. Mama întreabă mereu iritată: „De ce trebuie să fie trei reprize? N-ajung două? Oameni ăştia nu mănâncă şi ei seara?", dar spune-i data vreunui meci de acum zece ani şi îţi va povesti dacă Benji a înscris sau nu. Dacă s-a luptat. Dacă a fost mândră de el sau supărată pe el. Adesea şi una, şi alta.

Surorile se frământă neliniştite lângă frăţiorul lor. E frig şi nu doar din cauza gerului.

— Dacă nu vrei să mergem la meci, nu mergem, zice Gaby încet.

— Dacă chiar nu vrei, şi nu vrei, şi nu vrei... adaugă Katia.

Benji nu ştie ce să le răspundă. După tot ce s-a întâmplat, cel mai mult se urăşte că şi-a pus familia în situaţia asta. Nu vrea să fie o povară pentru ele, nu vrea să fie nevoite să se zbată să-l apere. Odată, mama unui alt băiat i-a spus: „Nu eşti vreun înger, Benjamin, ştiu. Dar, Dumnezeule mare, ce dacă n-ai avut lângă tine un model masculin! Toate trăsăturile tale de caracter bune vin din faptul că ai crescut într-o casă plină de femei". Benji va spune întotdeauna că doamna n-avea dreptate, căci cuvintele ei au sunat ca şi cum asta se putea întâmpla într-o casă cu femei oarecare. Şi, pentru el, nu sunt deloc oarecare. Surorile lui au făcut tot ce le-a stat în putinţă să-i ţină loc de tată – l-au învăţat să vâneze, să bea şi să se bată. Dar l-au învăţat şi să nu confunde bunăvoinţa cu slăbiciunea sau iubirea cu ruşinea. Şi de-asta se urăşte atât de tare acum, de dragul lor. Că-şi pun problema dacă să meargă sau nu la meci în Hed.

În cele din urmă, Adri se uită la ceas şi recunoaşte:

— Frăţiorule, te iubesc! Da' eu una mă duc la meci!

— Şi eu! strigă mama de jos, din zăpadă.

Căci mama şi Adri sunt suficient de în vârstă să-şi amintească viaţa de dinainte de Björnstad. Ceilalţi copii erau prea mici, dar Adri îşi aminteşte de unde a fugit familia lor şi ce au găsit aici – un loc unde să se simtă în siguranţă, ca să-şi clădească un nou cămin. Oraşul ăsta e oraşul lor. Benji o

mângâie uşurel pe obraz pe Adri şi-i şopteşte:

— Ştiu.

Adri îl sărută pe obraz şi-i spune din nou că-l iubeşte, în două limbi. Coboară de pe acoperiş, iar Katia şi Gaby ezită un pic, apoi o urmează. Se duc la meci din acelaşi motiv pentru care ar fi putut sta acasă: de dragul fratelui lor şi pentru oraşul lor. Îşi doresc ca Benji să joace, dar ştiu că nimic din ce ar spune ele nu i-ar putea schimba decizia. La urma urmelor, e şi el din familia asta şi se zice că există catâri care îi apostrofează pe alţi catâri că sunt „căpoşi ca un Ovich!".

•

Benji rămâne pe acoperiş până când maşina cu mama şi surorile dispare pe drum. Fumează singur. Apoi coboară, îşi ia bicicleta şi pleacă prin pădure. Dar nu spre patinoarul din Hed.

* * *

Când copii încep să joace hochei, li se spune să dea tot ce au mai bun. Şi că asta va fi de ajuns. Toată lumea ştie că e o minciună. Toată lumea ştie că jocul ăsta n-are nimic de-a face cu distracţia, că nu se măsoară în efortul depus, ci doar în rezultate.

Clubul de Hochei Björnstad intră pe teren cu numele unei mame pe braţe şi, deşi joacă în deplasare, o mare parte din tribună e plină de tricouri verzi pe care scrie „Björnstad contra tuturor". Bărbaţi în geci negre desfăşoară un banner sfidător, lung cât un rând întreg din tribuna cu locuri în picioare, identice cu cele pe care Peter vrea să le desfiinţeze în tribuna de-acasă, iar cuvintele li se adresează atât suporterilor lui Hed, cât şi lui Peter Andersson: „Pielea ne-o vrei? Hai să ne-o iei!"

•

Începe meciul. Vacarmul e înnebunitor, urechile tuturor pocnesc, iar jucătorii lui Björnstad fac tot ce pot. Se luptă pe viaţă şi pe moarte. Dau tot. Tot, tot, tot ce au mai bun. Dar Vidar e în tribună şi nimeni nu ştie unde e Benji. Portarul şi căpitanul. Björnstad poate că merită să câştige, poate c-ar fi fost drept să aibă parte de un sfârşit de meci ca de poveste. Dar hocheiul nu se măsoară aşa. În hochei se numără doar golurile.

•

Hed înscrie. Încă o dată. Încă o dată şi încă o dată.

•

Sloganul scandat de tribuna roşie e asurzitor. Cu toate astea, Peter Andersson nu-l aude. Urechile îi ţiuie când i se frânge inima.

* * *

În camping, profesorul şi-a făcut deja bagajele. Valizele sunt în maşină. Dar stă la masa din bucătăria căsuţei goale şi aşteaptă, cu privirea pe fereastră, sperând să vadă un băiat cu ochi trişti şi inima neîmblânzită apărând dintre copaci. Când îl vede pe Benji, a aşteptat deja atât de mult, că la început crede că i se năzare. Abia când inima îi tresare la auzul uşii şi se trezeşte cu ochii pe buzele lui, se ridică în picioare şi încearcă să-şi adune cuvintele.

— Am... am încercat să-ţi scriu ceva, se scuză el stângaci, arătând spre foaia de hârtie goală şi pixul de pe masă.

Benji nu zice nimic. În căsuţă e frig, dar profesorul e îmbrăcat doar într-o cămaşă albă din în subţire. Poalele cămăşii îi cad nestingherite pe lângă şolduri, şifonate, ca părul ciufulit într-o duminică dimineaţa. Miroase a piele caldă şi cafea proaspătă. Benji deschide gura, dar nu-i iese niciun cuvânt. Se uită de jur-împrejur – toate hainele, toate obiectele personale au dispărut. Profesorul ia privirea lui Benji drept o acuză, aşa că murmură ruşinat:

— Eu n-am curajul tău, Benjamin. Eu nu sunt unul dintr-aceia care se luptă.

Uşa de la intrare are încă urmele adânci ale cuţitului înfipt în lemn. Benji întinde mâna şi-l atinge pentru ultima oară. Îi şopteşte:

— Ştiu.

Profesorul îi ţine mâna pe obrazul său încă o clipă, închide ochii şi spune:

— Sună-mă dacă vrei... în altă parte... poate ar fi altfel pentru noi... în altă parte.

Benji încuviinţează scurt. Poate că în altă parte s-ar fi putut... mai mult.

•

Când profesorul se urcă în maşină, se gândeşte la spusele unui filosof: „Omul e singurul animal care refuză să fie ceea ce este". Încearcă să-şi amintească cine a scris asta. Albert Camus, poate? Lasă gândul ăsta să-i ocupe mintea în timp ce străbate Björnstadul, pentru că, dacă se concentrează doar asupra acelor cuvinte, atunci toate celelalte sentimente nu-l pot copleşi cât să nu mai vadă drumul în faţa ochilor.

•

Mult după ce maşina profesorului a plecat, Benjamin Ovich îşi ia bicicleta şi pleacă într-o altă direcţie. Într-o zi poate că va fi liber. Dar nu astăzi.

* * *

Exact când Hed face 4 Ia 0, Ia sfârşitul primei reprize, patru băieţi din Hed se apropie pe furiş de tribuna adversă. Câte doi pe fiecare latură lungă. Sunt doar copii de gimnaziu, de-asta i-au şi trimis pe ei, pentru că nu dau de bănuit. Nici tricouri roşii nu poartă, ca să nu atragă atenţia. Au cu ei saci de

plastic plini, aduşi în patinoar înainte, pe ascuns, la un antrenament al echipei de copii, special pentru seara meciului. Misiunea e să arunce conţinutul sacilor spre inamici. La vremea potrivită, când spiritul suporterilor lui Björnstad e pe marginea prăpastiei, trebuie să le facă vânt în gol.

Mulţi dintre cei din tribuna roşie vor spune că a fost doar un joc, că a fost doar simbolic, că „aşa e-n hochei". Ba chiar că a fost doar „o glumă". O chestie ca să le facă adversarilor în ciudă, să-i prindă în momentele vulnerabile. Să-i înfrângă. Să-i nimicească. Să-i distrugă.

Băieţii reuşesc să coboare până aproape de galeria lui Björnstad, înainte să fie descoperiţi. Când sunt văzuţi, e deja prea târziu. Din saci, copiii varsă penisuri artificiale şi alte jucării erotice, cu sutele. Vibratoare cad ca ploaia peste bărbaţii în geci negre, îi lovesc ca proiectilele. Iar din tribuna roşie se scandează din nou, mai cu ură, mai ameninţător:

„POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI! POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI! POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI!"

* * *

Putem zice ce avem chef despre Teemu Rinnius, că şi el îndrugă ce poftеşte despre noi. Din experienţa lui, discuţiile despre violenţă preschimbă pe aproape oricine într-un ipocrit. Dacă îl întrebi, o să-ţi spună că majoritatea oamenilor nu sunt violenţi şi că îşi imaginează că asta e din cauză că simţul lor „moral" îi împiedică. Teemu are un singur cuvânt pentru ei: „mincinoşi". Ce, n-ar fi violenţi, dacă ar putea? Când alţii le fac şicane în trafic, de pildă? Când alţii le fac mizerii la serviciu? Când alţii se iau de nevestele lor în baruri, de copiii lor la şcoală sau de părinţii lor la azil? De câte mii de ori visează un om obişnuit, proprietar de apartament la bloc şi de căţel, să fie unul cu care nu se pune nimeni? Teemu e convins că lipsa de agresivitate a oamenilor obişnuiţi n-are nimic de-a face cu morala – dacă ar putea să rănească pe cineva, ar face-o. Nu sunt violenţi pentru că violenţa nu le e la îndemână.

Fie nu ştiu să se bată, fie nu ştiu pe nimeni cu forţa, banii sau influenţa necesară să o facă în locul lor. Altfel, orice om s-ar da jos din maşină şi l-ar lua de guler pe tâmpitul care claxonează aiurea, l-ar bate măr pe cel care i-a insultat familia la şedinţa cu părinţii, ar da de pereţi cu chelnerul arogant şi l-ar forţa să mănânce nota de plată. Teemu e sigur de asta.

Când el şi Vidar erau mici, au învăţat să urască unele cuvinte mai mult decât pe toate celelalte. Multe rahaturi li s-au spus de-a lungul timpului – „Sărăntocilor!", „Hoţilor!". Dar „pui de târfa" i-a lovit cel mai greu. Şi se vedea

pe ei, aşa că, la şcoală, asta auzeau cel mai des, de la toţi. Teemu şi Vidar au aceeaşi mamă, dar taţi diferiţi şi, când unul dintre fraţi e blond, iar celălalt brunet, e ca o invitaţie deschisă la hărţuială în curtea oricărei şcoli. S-au bătut până când le-au închis tuturor gura, dar unele cuvinte nu tac niciodată în suflet. Pui de târfă. Pui de târfă. Pui de târfă. Târfa. Târfă. Târfă.

•

Teemu şi Vidar sunt în tribună alături de Păianjenul şi Tâmplarul. Păianjenul, care a fost bătut în duş cu prosoape ude când era mic, în timp ce îi strigau: „Poponarule!" Tâmplarul, care a vrut să se suie în avion şi să se bată cu o ţară întreagă pentru că verişoara lui fusese violată, dar Teemu l-a adus înapoi acasă.

Nu sunt sfinţi, n-au inimi de aur şi majoritatea lucrurilor care se spun despre ei sunt adevărate. Dar, când Tâmplarul s-a dus la Teemu astă-primăvară şi i-a cerut ca Gaşca să ia poziţie împotriva lui Kevin Erdahl, cel mai bun jucător pe care iubitul lor club l-a văzut vreodată, atunci Teemu a fost de acord, pentru că ştia ce-i strigă copiii Mayei Andersson la şcoală.

•

Iar acum grupul roşiilor le strigă lor, din partea opusă a tribunei: „POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI!"

Suporterii din Hed nu ştiu toate astea. Încearcă să strige cele mai jignitoare cuvinte care le trec prin cap, cele care, speră ei, le vor face cel mai mult rău adversarilor cu ursul pe piept. Şi reuşesc. Când ploaia de penisuri artificiale se abate asupra bărbaţilor în geci negre, opt dintre ei ies imediat din tribună. Îşi scot gecile, alţi opt bărbaţi în cămăşi albe le îmbracă şi le iau locul. Agenţii de ordine nici nu bagă de seamă că Teemu, Vidar, Păianjenul, Tâmplarul şi încă patru au dispărut pe un coridor, au ieşit pe o uşă şi au coborât la subsol.

•

Violenţa nu e la îndemâna majorităţii oamenilor. Dar Gaşca nu e ca majoritatea oamenilor.

* * *

Leo Andersson nu va uita niciodată momentul în care l-a văzut pe Teemu Rinnius întorcându-se spre Păianjenul şi spunându-i: „Adună băieţii! Doar miezul!" Cum, apoi, Teemu a făcut un semn scurt, cu capul, aproape invizibil, şi şapte bărbaţi l-au urmat – *miezul*, oamenii de bază ai Găştii, cei mai periculoşi.

Leo a văzut cum alţi bărbaţi şi-au pus imediat gecile negre dezbrăcate de ceilalţi şi le-au blocat vizibilitatea oamenilor de ordine, până când Teemu şi ceilalţi şapte bărbaţi au coborât treptele tribunei şi au luat-o la fugă pe

coridorul neluminat, spre o uşă aflată lângă magazia administratorului. Patinoarul din Hed are subsol, dar cei mai mulţi nu ştiu asta. Acum vreo două săptămâni, au fost chemaţi la patinoar câţiva electricieni, să se ocupe de nişte lămpi care tot făceau probleme. Unul dintre meseriaşi a zis că trebuie să meargă la subsol, susţinând că acolo e tabloul electric. Administratorului nu i s-a părut nimic suspicios. Electricianul nu i-a arătat tatuajul cu ursul.

•

Leo Andersson nu va uita niciodată cât de mult şi-ar fi dorit să poată merge cu ei în subsolul acela azi. Sunt copii care visează să devină jucători de hochei profesionişti, se uită la meciuri din tribună şi îşi doresc să fie acolo, pe gheaţă. Dar unii copii visează cu totul alte lucruri. Au alţi idoli.

* * *

Traversează subsolul patinoarului. Sunt opt la număr. Cei mai răi. Pare că nimic nu-i poate opri, dar cineva o face totuşi. Le iese în cale, singur. N-are nici prieteni, nici arme cu el şi a blocat ieşirea din spatele lui, din celălalt capăt al culoarului de la subsol, cu băţul unei mături, ca să nu poată intra nimeni din afară. Benji s-a închis de bunăvoie cu ei acolo, în subsol.

•

N-a vrut să vină aici. Dar nu voia să fie nicăieri în altă parte decât aici. A venit pe bicicletă, de la camping până la patinoarul din Hed, prin zăpadă, cu vântul în ochi. Când s-a strecurat înăuntru, la sfârşitul celei de-a doua reprize, toate privirile erau îndreptate spre teren. Patru la zero pentru Hed. A auzit urletele, a văzut marea roşie de ură de o parte a tribunei şi gecile negre de cealaltă. A văzut ploaia de jucării erotice. Toată lumea privea şocată, dar Benji s-a uitat deja în jur să vadă pe unde se iese cel mai repede din tribună. Când Teemu, Vidar şi ceilalţi şase şi-au scos gecile, Benji a ştiut exact ce au de gând să facă.

A mai fost în subsolul ăsta. A jucat sute de meciuri în deplasare şi turnee în patinoarul din Hed în copilărie şi multe se pot spune despre Benji, dar nimeni nu se pricepe mai bine decât el să găsească locuri pustii în patinoare, unde să fumeze iarbă în linişte.

Aşa că ştie că se poate ajunge dintr-o tribună în cealaltă, prin culoarul de la subsol. Că se poate ieşi brusc printre adversari. Ca o bombă.

•

Teemu se opreşte la jumătatea drumului. Bărbaţii din spatele lui la fel. Lângă el, Păianjenul şi Tâmplarul de-o parte, Vidar de cealaltă. Teemu îl ţintuieşte cu privirea pe Benji, care blochează coridorul îngust. Îi dă o singură şansă:

— La o parte, Benji!

Benji dă încet din cap că nu. Are pantofii rupţi, pantaloni de trening gri şi un tricou alb. Arată ca un copil.

— Nu!

Vocea lui Teemu e neînduplecată:

— Nu-ţi mai zic a doua oară...

Vocea lui Benji tremură, ca niciodată în faţa lor:

— Pe mine vreţi să mă stâlciţi în bătaie! Pe nimeni altcineva. Aşa că daţi-i drumul! Uite-mă! Unii dintre voi o să treceţi de mine, ştiu. Dar alţii, nu!

Tăcerea are gheare. Teemu îşi stăpâneşte vocea o clipă, apoi izbucneşte:

— Ne-am purtat cu tine ca şi cum ai fi de-al nostru, Benji! Dar nu eşti decât un nemernic de... minci...

Benji îl întrerupe, cu ochii umezi:

— Sunt un nemernic de POPONAR! Zi ce gândeşti! Dacă vrei să faci zob pe cineva, uite-mă! Dacă te duci în tribuna lor, arbitrul opreşte jocul şi Hed câştigă. Nu crezi că asta şi vor? Dacă vrei să baţi un poponar, UITE-MĂ! Hai, DĂ!

Pumnii lui Teemu se albesc de încleştare.

— Dă-te la o parte! Nu mă face să...

Vocea lui Benji se frânge:

— Să ce? Dă, dacă vrei să te baţi! Sunteţi opt contra mea, numai bine, la egalitate! Dacă urcaţi în tribuna lui Hed, meciul s-a terminat. Eu zic că-i putem bate pe teren pe nenorociţi! Pricepi? Eu *pot* să câştig!

Benji nu se mai uită la Teemu acum. Ci la Vidar. Au jucat hochei împreună acum câţiva ani, dar Kevin era cel mai bun prieten al lui Benji atunci, iar lui Kevin nu i-a plăcut niciodată Vidar, pentru că pe Vidar nu te puteai baza. Kevin voia un portar care să asculte ordinele, iar Vidar n-a fost niciodată aşa. Şi, deşi Benji poate că se asemăna mai mult cu Vidar decât cu oricine altcineva din echipă, îi era loial lui Kevin. Vidar, la rândul său, le era loial lui Teemu şi Găştii. N-au vorbit niciodată despre asta, nu s-au împrietenit niciodată, dar poate că se respectau. Aşa că Benji îi vorbeşte acum doar lui:

— M-auzi, Vidar? Dacă noi doi jucăm în a treia repriză, îi batem pe nenorociţi. Du-te şi bate-te în tribună, dacă asta vrei, dar noi doi îi putem bate pe teren dacă jucăm! Hai, lasă-mă fără dinţi, dacă te face să te simţi mai bine, că pot să joc şi fără! Dar tot ce vreau... e să... vreau doar... victoria! Lua-v-ar dracu', lua-v-ar dracu' pe toţi! Mă mut şi mâine din oraş, dacă asta vreţi. Las clubul şi mă...

Benji tace. Bărbaţii nu zic nici ei nimic. Nimeni nu se mişcă. Aşa că Benji se bate furios cu pumnii peste piept şi strigă:

— UITE-MĂ! Uşile sunt închise, dacă vreţi să-mi faceţi ceva, FACEŢI-O

acum, să pot să mă duc să joc! Fiindcă pot să-i învinq pe nemernici!

•

Se vorbeşte despre tăceri atât de intense că poţi să auzi şi un ac căzând. Ai fi putut auzi şi un pai aterizând pe bumbac în subsolul acela atunci. Istoria asta nu va mai fi repovestită aproape niciodată, nici în Björnstad, nici în Hed. Dar cei care au fost atunci acolo vor şti întotdeauna că au fost opt, iar Benji unul singur, dar că *el* a blocat ieşirea spre tribuna adversarilor.

•

Poate trece un minut. Poate zece. Naiba ştie.

•

— OK, zice Teemu încet.

Dar nu cu Benji vorbeşte. Ci cu fratele lui.

— OK? şopteşte Vidar.

Teemu urlă atunci:

— Ce mai cauţi aici? Ultima repriză începe imediat, fugi şi schimbă-te, idiotule!

Un zâmbet se lăţeşte pe chipul lui Vidar. Îi aruncă o ultimă privire lui Benji şi-l salută scurt. Benji îi întoarce salutul. Apoi Vidar pleacă spre vestiarul urşilor. Câteva secunde mai târziu, doi dintre membrii Găştii se întorc şi pleacă şi ei. Apoi încă doi.

Doar Tâmplarul şi Păianjenul rămân lângă Teemu. Benji nu se mişcă. Teemu trage mânios aer în piept şi spune în şoaptă:

— Futu-i, Benji! Ai băut cu mine. Te-ai bătut cu mine...

Benji nu se sinchiseşte să-şi şteargă lacrimile.

— Du-te dracu', Teemu!

Şi-atunci liderul Găştii îşi pleacă privirea preţ de-o clipă.

— Ai sânge-n vene, Benji, nimic de zis! Da' n-o să lăsăm oraşul ăsta s-ajungă... să fluture steaguri cu curcubeie şi alte rahaturi...

— N-am cerut niciodată asta, zice Benji.

Teemu îşi scoate mâinile din buzunare. Le face tăcut semn celorlalţi. Păianjenul şi Tâmplarul se întorc şi pleacă şi ei. Benji nu ştie dacă încă îl urăsc, dar măcar îl lasă singur cu Teemu.

•

Teemu are încă pumnii strânşi. Şi Benji.

* * *

E doar un meci de hochei. Un patinoar ticsit de lume. Două vestiare pline cu jucători. Două echipe, una contra celeilalte. Doi bărbaţi într-un subsol. De ce ne pasă de toate astea?

•

Poate pentru că se clarifică cele mai grele întrebări: Ce ne face să urlăm de bucurie? Ce ne face să plângem? Care sunt cele mai fericite amintiri ale noastre, cele mai rele zile, cele mai adânci dezamăgiri? Pe cine susţinem? Ce este o familie? Ce este o echipă?

•

De câte ori în viaţă suntem cu adevărat fericiţi?

Câte şanse avem în viaţă să iubim necondiţionat ceva lipsit de orice sens?

* * *

Subsolul e pustiu. Cu toate astea, cei doi se simt de parcă stau cu spatele lipit de zid. Teemu încă tremură de furie. Benji tremură şi el, dintr-o mie de motive. Cu privirea în pământ, răsuflând din greu, Teemu spune:

— Scriu ziarele despre tine. Sună ziarişti la lume prin oraş şi întreabă de tine. Scârbele din presă, cu fututa lor de agendă politică! Ştii ce vor, nu? Vor ca vreunul dintre noi să zică vreo idioţenie, ca să spună ei dup-aia lumii întregi că suntem nişte ţărănoi fanatici, cu ceafă groasă! Ca să mărşăluiască ţanţoşi prin oraşul lor mare şi să se simtă superiori din punct de vedere moral...

Obrajii lui Benji sângerează pe interior de cât şi i-a muşcat. Şopteşte:

— Îmi pare rău...

Încheieturile degetelor lui Teemu devin din nou roşii, când sângele începe din nou să-i curgă prin vene.

— E clubul nostru, spune el.

— Ştiu, răspunde Benji.

Teemu îşi descleştează încet pumnii. Îşi trece palmele peste obraji.

— Zici că-i poţi bate pe nemernicii ăştia... E 4 la 0 pentru ei. Dacă-i bateţi, dau o bere după!

Faţa lui Benji e udă de lacrimi, dar ochii îi ard când îi răspunde:

— Credeam că nu bei cu ăştia ca mine.

Oftatul lui Teemu răsună în tot subsolul, loveşte în uşa blocată şi se întoarce cu ecou din tavanul scund.

— Dar-ar dracu' să dea, Benji! Chiar trebuie să beau cu *toţi* poponarii sau ce? Nu pot să-ncep cu unul?

40.

ÎNTOTDEAUNA DREPT. NICIODATĂ DREPT

Nu-i uşor să vorbeşti în faţa oamenilor. Cei mai buni antrenori de hochei n-au neapărat talent pentru asta. A vorbi presupune să fii extravertit, dar gândirea tactică şi voinţa de a-ţi petrece o viaţă întreagă vizionând noaptea înregistrări video ale meciurilor trecute necesită o personalitate introvertită. Poţi, desigur, compensa, arătându-ţi sentimentele. Dar, dacă nici la asta nu te pricepi, ce naiba faci?

•

Înainte de a treia repriză, Peter se ridică. Nu mai poate sta liniştit în tribună, nu ştie încotro se duce sau de ce, dar, fără să vrea, o ia spre singurul loc pe care îl înţelege cu adevărat: vestiarul. Dar se opreşte, bineînţeles, pe coridor. E directorul tehnic al clubului, n-are niciun drept să dea buzna printre jucători. Asta-i treaba antrenorului. E sigur că Zackell e înăuntru, în mijlocul unui discurs înflăcărat despre cum încă pot recupera diferenţa. Despre cum pot găsi în ei forţa să o facă, trebuie doar să gândească de parcă ar fi încă zero la zero! Nu-i nevoie decât de un gol rapid şi totul e încă în joc.

Când dă colţul coridorului ce duce la vestiar, o vede pe Zackell lângă uşa dinspre parcare. Fumează, singură. Toată echipa e în vestiar şi aşteaptă.

— Ce faci? se răţoieşte Peter.

— Adică? N-am voie să fumez înăuntru, se apără Zackell.

— Sunteţi conduşi cu patru la zero! Nu vorbeşti cu echipa? întreabă Peter pe un ton inchizitorial.

— Crezi că nu ştiu că suntem conduşi cu patru la zero? zice Zackell.

— La dracu'... Au nevoie să... Eşti antrenoarea lor! Du-te la ei şi zi-le ceva *motivant*! o îmboldeşte Peter.

Zackell îşi termină mai întâi ţigara. Apoi ridică din umeri, mormăind resemnată:

— OK, bine, cum zici tu.

•

Când ajunge în dreptul vestiarului, un tânăr vine în fugă din direcţia opusă. E Vidar Rinnius.

— Pot să joc? întreabă el, gâfâind.

Zackell ridică din umeri.

— De ce nu? Mai rău nu poate să fie.

La vreun minut după ce Vidar a intrat ţopăind de bucurie în vestiar, ca să-şi pună echipamentul de portar, spre vestiar vine un alt tânăr. Nu aleargă, merge liniştit. Se opreşte în faţa lui Zackell. Întreabă politicos, aşa cum întrebi când ai surori:

— Ai nevoie de un jucător în plus?

Zackell se încruntă:

— Ai de gând să faci sex cu careva în vestiar?

Benji încearcă să-şi dea seama dacă glumeşte sau nu.

E imposibil.

— Nu, răspunde el.

— OK, spune ea.

Orice antrenor normal l-ar fi scos pe Benji de pe lista de jucători pentru că nu s-a prezentat la începerea meciului. Dar Zackell nu e normală. S-a gândit că, chiar dacă n-a venit, Benji tot e mai bun decât oricare alt jucător. Unii înţeleg asta, cei mai mulţi nu. Se dă la o parte, Benji intră în vestiar. Era linişte înainte să vină el, acum e tăcere mormântală.

Coechipierii stau pe bănci, două duzini de ochi aţintiţi în podea şi, pentru prima oară, Benji nu ştie ce să facă acolo. Unde să se aşeze, cum să înceapă să se dezbrace, nu pentru că s-ar jena, ci pentru că se teme să nu-i facă pe ceilalţi să se simtă prost. Căci el e altfel acum.

Îşi scoate pantofii, dar mai mult de atât nu reuşeşte să facă. Se duce repede în toaletă. Trânteşte uşa în urma lui, dar toţi aud cum vomită în chiuvetă. Ochii îi curg şi se ţine atât de strâns de marginea chiuvetei, încât bolţurile cu care e prinsă în perete încep să pârâie. Dacă ar fi avut vreo şansă să fugă de-acolo, poate că s-ar fi folosit de ea. Dar există o singură ieşire din toaletă. Aşadar, cine vrea să fie? Cu toţii avem clipe în care trebuie să decidem. În care trebuie să alegem.

Îşi şterge faţa, descuie uşa şi iese în vestiar. Cel mai mic gest de care e în stare. Coechipierii sunt tot tăcuţi, dar pantofii lui Benji sunt plini cu spumă de ras. Însă nu doar ai lui. Ai tuturor. Fiecare pereche de pantofi din vestiar, de sub fiecare bancă. Pentru că bărbaţii din jurul lui vor ca Benji să ştie că nu e *altfel.* Nu aici.

•

Benji se aşază pe o bancă. Îşi trage şovăitor tricoul de pe el. Atunci o voce se ridică brusc deasupra tăcerii, din direcţia la care Benji nu se aştepta, chiar în faţa lui:

— Cum ştii că eşti sexy? întreabă Amat.

Benji îl priveşte, dezbrăcat până la brâu şi cu capul aplecat uşor într-o parte.

— Poftim?

Amat s-a înroşit la faţă. Toată lumea se holbează la el. N-a fost în viaţa lui mai ruşinat, dar îi dă înainte:

— Adică... vreau să zic... cum ştii ce consideră fetele că e sexy la băieţi? Sau ce consideră băieţii că e sexy la... băieţi?

Sprâncenele lui Benji coboară într-o încruntătură.

— Ce naiba întrebi, Amat?

Amat tuşeşte stingherit şi continuă:

— Ai făcut duş cu mine, ar trebui să fii expert! Sunt sexy sau nu?

Înainte ca Benji să apuce să răspundă, Amat zice cu gura până la urechi:

— Nu-ntreb pentru mine. Întreb şi eu pentru prietenul meu cel mai bun.

Lângă el, Bobo tresare ca electrocutat. E un lucru mic pe care un tânăr să-l facă pentru altul, dar, dacă ai un prieten foarte bun, poţi să faci faţă multor chestii în viaţă. Şi cu atât mai mult dacă ai şansa *să fii* prietenul cel mai bun al cuiva.

— Da, deci... ăăă, Benji... Mă gândeam... cum... ştii? Cum ştii dacă eşti... super-sexy?

Benji se uită la Bobo, apoi la Amat, apoi din nou la Bobo. Dă din cap.

— Nu m-am uitat în viaţa mea la *voi* în duş!

Hohote de râs izbucnesc din toate părţile. Unul dintre jucătorii mai în vârstă devine brusc serios şi întreabă:

— Nici la noi? O să vii acum să spui că nu te-ai uitat nici măcar la *unul* din toată echipa la duş?

Benji se încruntă.

— Băi, mai repede m-aş uita la fete la duş decât la voi.

Jucătorul se preface că se cocârjează un pic.

— Auuu! Asta m-a cam durut, drept să spun.

— Încearcă omul să se ţină în formă şi tu... murmură un altul dezamăgit.

Bobo şi Amat rânjesc încântaţi. Totul e... aproape ca înainte. Dar Benji e serios. Arată spre braţul lui Bobo.

— Vreau şi eu una. Dacă-mi dai voie.

Bobo scrie „Ann-Katrin" pe o bucată de bandă adezivă şi i-o lipeşte lui Benji pe braţ. Literele sunt aproape indescifrabile, căci lui Bobo i-a tremurat mâna.

* * *

Elisabeth Zackell e în faţa vestiarului cu Peter. Antrenoarea mormăie ceva nemulţumită, iar Peter îi face semn din nou hotărât că trebuie să intre şi să le spună ceva jucătorilor. Aşa că antrenoarea oftează, intră în vestiar şi fluieră să se facă linişte.

— Mda. Mi s-a zis că un antrenor ar trebui să ţină discursuri motivante

când se ajunge în situaţia asta. Deci... mda... sunteţi conduşi cu patru la zero.

Jucătorii se uită urât la ea. Elisabeth le întoarce căutătura. Continuă:

— Voiam doar să mă asigur că ştiţi. *Patru* la zero! Bun aşa! Nu doar sunteţi conduşi, dar aţi jucat şi execrabil! Doar o adunătură de *idioţi* ar mai crede că puteţi câştiga meciul ăsta!

Bărbaţii nu zic nimic. Zackell îşi drege glasul, apoi adaugă:

— Mda... În fine, voiam doar să vă zic c-am făcut hochei toată viaţa. Şi n-am dat peste idioţi mai mari ca voi până acum.

Apoi iese. Pe coridor, Peter se holbează lung după ea, în timp ce antrenoarea se îndreaptă spre teren. N-a auzit în viaţa lui un discurs mai bun la pauză.

* * *

În vestiar, tac cu toţii. Benji se uită la ceasul de pe perete. Ar trebui să fie deja pe teren, dar nimeni nu se mişcă. În cele din urmă, Amat îi trage una în patină lui Benji şi-i zice:

— Aşteaptă.

— Ce? întreabă Benji.

— Pe tine te-aşteaptă!

Benji se ridică. Şi toţi deodată cu el.

•

Apoi echipa Clubului de Hochei Björnstad îşi urmează căpitanul. Benjamin Ovich nu intră pe teren. Îl ia cu asalt!

* * *

Cele trei surori Ovich vin la meci, împreună cu mama lor. Intră cu aerul unora care au văzut lucruri mai rele la viaţa lor, în locuri mai reci. Nu le e frică.

Sala e plină, toate locurile sunt ocupate. Toată lumea ştie cine sunt, dar majoritatea se prefac că nu le cunosc. Oamenii şuşotesc, arată cu degetul, însă nimeni nu le priveşte în ochi. Poate că unii se ruşinează, iar alţii nu ştiu, pur şi simplu, ce să spună. Mulţi poate că vor, dar e greu să fii primul care se ridică.

•

Aşa că se ridică toţi cinci deodată.

•

Chinta unchiaşilor. Poartă tricourile cu „Björnstad contra tuturor” şi, în timp ce urcă scările, se tachinează unul pe celălalt că sunt atât de al naibii de ramoliţi. Unul o ia pe mama lui Benjamin Ovich pe după braţ şi o conduce spre locul lui în tribună. Ceilalţi unchiaşi le dau locurile lor surorilor. Când

Adri trece pe lângă unul dintre ei, unchiaşul îi ia mâna, i-o strânge şi-i spune:

— Să-i zici lui frate-tău că ăia care strigă cel mai tare se aud cel mai bine. Dar nu sunt cei mai mulţi. *Noi* suntem!

Nevestele unchiaşilor stau pe locurile de lângă. Una dintre ele are o geantă frigorifică la picioare. Nu-i voie să aduci aşa ceva la meciuri, evident, dar când omul de ordine de la uşă a întrebat-o ce are în ea, bătrâna a răspuns cât se poate de serioasă: „Pisica!" Când bărbatul a protestat, o a doua tanti s-a aplecat spre el şi i-a şoptit conspirativ: „E moartă pisica, da să nu-i spui, sărăcuţa nu vrea să priceapă!" Omul a deschis gura să spună ceva, dar o a treia tanti l-a tras de mânecă şi l-a întrebat: „Roşii proaspete aveţi? Nu din alea belgiene, de care tot aduceţi, vreau de-alea adevărate! Am cupoane de reducere!" Iar a patra a izbucnit jovială: „Ce de LUME! Ce film puneţi? Ceva cu Sean Connery?" Şi, înainte ca a cincea tanti să înceapă cu bine exersatul ei „Ninge la noapte, că mă ţin genunchii!", agentul de ordine a oftat şi le-a lăsat să intre, cu tot cu geanta frigorifică. Iar acum tanti o deschide şi scoate beri, pe care le înmânează surorilor şi mamei lui Benji, apoi cele nouă femei din trei generaţii dau noroc şi beau, cu o chintă de unchiaşi drept gărzi de corp pe treptele de alături.

* * *

O cafea nu-i mare lucru. Chiar nu e.

•

Toată lumea îşi va aminti urletele din tribuna suporterilor lui Hed: „Poponari! Târfe! Violatori!" Mulţi sunt convinşi că toată galeria scanda la unison, căci asta era impresia şi, de la distanţă, nu vezi diferenţele dintre oameni. Aşa că-i vom judeca pe toţi, deşi nu urlau toţi acelaşi lucru, pentru că vom avea nevoie de ţapi ispăşitori şi lupului moralizator îi va fi uşor să spună: „Cultura e, în egală măsură, ceea ce încurajăm şi ceea ce permitem!"

Dar, când toată lumea urlă, nu se aud întotdeauna cei care se împotrivesc, Când ura se porneşte ca o avalanşă, e greu să-ţi mai dai seama a cui e responsabilitatea s-o oprească.

Aşa că, atunci când o tânără cu taurul pe tricou părăseşte zona cu locuri în picioare şi se aşază pe trepte în dreptul rândurilor cu scaune, nimeni nu bagă de seamă. Tânăra iubeşte clubul din Hed la fel de mult ca şi cei care urlă, a urmărit evoluţia echipei ani de zile, galeria suporterilor e şi a ei. Faptul că se duce să stea cu publicul consumator de hotdogi de care vorbeşte întotdeauna numai în batjocură e protestul ei tăcut.

Un bărbat în tricou verde, aşezat ceva mai încolo, o zăreşte şi se ridică. Se duce la bufet, cumpără două cafele, se întoarce, se apropie de ea şi-i întinde una. Şi stau unul lângă celălalt, un roşu şi un verde, bându-şi cafeaua în

tăcere. O cafea nu-i mare lucru. Doar că, uneori, uite că e.

După câteva minute, alte tricouri roşii părăsesc galeria în picioare. În scurt timp, treptele din zona rândurilor cu scaune sunt pline. „Poponari! Târfei Violatori!" scandează şi mai abitir roşii, dar cei care urlă au rămas descoperiţi acum. Aşa că toată lumea vede că nu sunt atât de mulţi cum s-ar fi crezut. Niciodată nu sunt.

* * *

Clubul din Hed are un jucător pe nume Filip. E cel mai tânăr din echipă, dar, în curând, va fi cel mai bun. Povestea asta nu e despre el, amestecul lui în cele întâmplate e, de fapt, atât de scurt, încât cu uşurinţă am fi putut uita să-i pomenim numele.

Dar, chiar înainte de începutul celei de-a treia reprize, Filip iese de pe teren. William Lyt şi alţii din echipă strigă după el să se întoarcă, dar Filip iese prin tunelul de acces al jucătorilor, urcă scările tribunei până la galeria suporterilor, cu patinele în picioare şi crosa în mână. Se duce înfipt la cel mai înalt, mai masiv şi mai tatuat suporter al lui Hed, îl trage de tricou întrerupându-l din „POPO...", şi-i spune:

— Dacă mai strigaţi o dată, nu mai joc.

Filip are doar şaptesprezece ani, dar toţi cei care se pricep la hochei ştiu cât e de bun. Suporterii îl privesc derutaţi, dar Filip nu dă înapoi. Face semn spre suporterii în roşu care s-au aşezat pe trepte, lângă spectatorii de pe rândurile cu scaune, şi spune hotărât:

— Mai strigaţi o dată şi mă duc să stau cu ei pentru restul meciului!

•

Apoi se întoarce pe teren, lăsând în urma lui o tăcere s-o tai cu cuţitul. Filip nu e naiv, ştie că n-o să schimbe lumea şi vor striga acelaşi lucru la alte meciuri. Dar nu astăzi. Când ajunge la banca jucătorilor, cineva strigă: „Hed! Hed! Hed!"

•

„VICTORIA! VICTORIA! VICTORIA", răspund ceilalţi suporteri.

•

Doar asta vor striga până la sfârşitul meciului. Galeria în picioare se umple din nou. Cântă de se zguduie acoperişul.

* * *

Hocheiul e simplu. E cel mai drept şi cel mai nedrept sport din lume.

•

Björnstad înscrie. Apoi înscrie din nou. Când au redus diferenţa la patru la trei pentru Hed şi mai sunt douăzeci de secunde până la sfârşitul meciului,

toată lumea ştie, bineînţeles, ce se va întâmpla. Se simte în aer. Se poate termina într-un singur fel. Ca în poveşti.

Benji preia pucul, se repede în zona de apărare a lui Hed, mimează pătrunderea pe interior, dar îi pasează lui Amat. Jucătorii lui Hed cred, desigur, că Benji va şuta direct spre poartă, dar unul singur dintre roşii ştie că Benji nu-i atât de egoist.

•

William Lyt îl cunoaşte pe Benji.

•

Amat porneşte spre poartă. Încheieturile mâinilor îi sunt moi, echilibrul perfect când şutează. Pare simplu, ar fi trebuit să fie un erou, ar fi fost perfect. Dar William a intuit pasa lui Benji spre Amat. Se aruncă înainte cât e de lung, iar pucul se loveşte de casca lui, apoi ricoşează în stâlpul porţii şi, de acolo, în mantinelă. Filip preia pucul, îl scoate din zonă, făcându-l să vâjâie în ciudă pe lângă crosele ridicate în van ale jucătorilor lui Björnstad şi aşa se termină totul.

•

Fluierul de final al partidei sună nemilos. Galeria roşie explodează în urlete de bucurie, iar William Lyt e îngropat sub o grămadă de coechipieri fericiţi. Jucătorii în verde se prăbuşesc deznădăjduiţi, iar suporterii cu ursul pe tricouri amuţesc, incapabili să înţeleagă.

•

Hed câştigă. Björnstad pierde.

•

Hocheiul e simplu. Întotdeauna drept. Niciodată drept.

41.

ÎN PICIOARE VOI...

Vestiarul lui Björnstad e tăcut. Există doar două moduri în care o echipă care a pierdut îşi poate scoate echipamentul: fie imediat, fie deloc. Ori părăseşte patinoarul în cinci minute, ori după câteva ore. De data asta n-au putere nici să intre în duş.

•

Peter Andersson intră în vestiar. Îi priveşte şi înţelege exact ce simt. Îşi doreşte atât de mult să le poată spune ceva încurajator, aşa că murmură:

— A... a fost un meci greu... băieţi. Dar aţi pierdut şi aş vrea să...

Unul dintre jucătorii mai în vârstă îl întrerupe răstit:

— Cu tot respectul, Peter, nu veni să ne spui să *dăm uitării* sau vreun alt clişeu obosit. Dacă n-ai nimic inteligent de zis, fă ce faci mereu – ţine-ţi gura şi ascunde-te în birou!

E o provocare pe faţă. Nu-l respectă. Peter rămâne în pragul uşii, cu mâinile în buzunare. Aproape toată viaţa a făcut cum i s-a spus. S-a dus şi s-a ascuns. Zicându-şi că el e director tehnic, nu antrenor, şi că nu e treaba lui să câştige respectul jucătorilor. Dar astăzi nu e o zi ca toate celelalte. Aşa că îşi strânge pumnii în buzunare şi izbucneşte:

— Să dăm uitării? Să UITĂM? Asta crezi tu că vreau, să UITAŢI? Vreau să NU UITAŢI asta!

Atunci îl privesc cu toţii uluiţi. De obicei, Peter nici măcar nu ridică vocea, dar acum, îi arată pe fiecare cu degetul, de la cel mai în vârstă până la Benji, Bobo, Vidar şi Amat şi urlă:

— Astăzi sunteţi nişte învinşi! Astăzi APROAPE aţi câştigat. Să vă amintiţi exact sentimentul ăsta. Şi hai să nu mai fim nevoiţi să-l trăim niciodată, nici voi, nici eu! NICIODATĂ!

Poate că ar fi putut să le spună mai multe, dar un boncănit monoton răzbate prin pereţi şi toţi jucătorii ridică privirea. Mai întâi pare că e o tobă, apoi parcă izbeşte cineva o uşă, apoi creşte ca un tunet. Peter e singurul care înţelege de unde vine. A mai auzit zgomotul ăsta, dar acum douăzeci de ani, în timpul unui sezon magic în care un oraş întreg a murit şi a înviat cu victoriile şi înfrângerile echipei de hochei. Atunci Peter auzea asta în fiecare patinoar în care jucau.

— Ieşiţi pe gheaţă! le spune el jucătorilor.

Iar ei îl ascultă. Peter nu se duce după ei, ştie că nu e bine-venit.

•

Jucătorii lui Björnstad se întorc pe gheaţă. Tribuna e aproape goală, luminile sunt stinse. Dar un grup de bărbaţi în geci negre a rămas în sală şi insistă să se facă auziţi. Sar de fac podeaua să duduie. Nu sunt nici măcar o sută, dar cântă de parcă sunt mii. „În picioare voi, în picioare şi noi! În picioare voi, în picioare şi noi!" urlă ei necontenit.

Ca să le spună jucătorilor că ei sunt tot acolo. Ca să le amintească azi ce este clubul. Că e un privilegiu, nu ceva ce li se cuvine.

În cele din urmă, toată echipa cântă cu ei: „ÎN PICIOARE VOI, ÎN PICIOARE ŞI NOI! ÎN PICIOARE VOI, ÎN PICIOARE ŞI NOI!" Restul arenei e cufundat în întuneric şi pustiu, dar oricum nimeni altcineva n-ar fi fost bine-venit aici, acum. E ceva între echipă şi cei mai apropiaţi suporteri: familia.

•

Peter rămâne singur în vestiar, cu mâinile în buzunare. Apoi părăseşte patinoarul, se duce acasă pe jos, prin pădure, trăgând adânc în piept iarna ce se apropie şi simţindu-se, mai mult decât oricând, ca un învins. Totul îi scapă printre degete: copiii, căsnicia, clubul.

•

A meritat? Cum să ştie dinainte?

* * *

Antrenorii echipelor din Hed şi Björnstad se întâlnesc în biroul arbitrilor după meci. Vorbesc în limbaj de antrenori, politicos, dar nu prietenos.

— Bun meci! spune David cel îmbrăcat în roşu.

— *Voi* aţi câştigat. Meciul a fost bun doar pentru voi, răspunde Zackell cea în verde.

David zâmbeşte. Se aseamănă ei doi.

— Cum e cu băieţii tăi? întreabă el.

— Cu toţi sau cu unul anume? i-o întoarce ea.

David îşi frământă stânjenit mâinile.

— Benjamin. Mă-ntrebam ce face Benjamin.

— Avem returul în decembrie, şi-atunci o să joace în toate reprizele, răspunde ea.

David zâmbeşte larg. Nu i-a răspuns la întrebare, dar e felul ei de a spune că n-are de gând să piardă şi următorul meci cu el. Pentru că, în primul rând, e antrenoare de hochei, ca şi David.

— Bun meci! repetă David.

Îi întinde mâna, dar Elisabeth nu face absolut niciun gest că ar vrea să i-o strângă.

— Filip, fundaşul vostru, are şanse să devină foarte bun, spune ea, în loc de strângere de mână.

David se îndreaptă mândru de spate. Filip a fost cel mai plăpând şi mai slab jucător toată copilăria lui, dar David a continuat să-i ofere şanse. Iar acum a ajuns un star.

— Da. Trebuie doar... începe David.

Dar Zackell îl întrerupe:

— Nu-l mai lăsa să se ducă în tribună. Nu-l lăsa să se amestece în politică.

David încuviinţează. El şi Zackell chiar sunt din aceeaşi plămadă. Ştiu că Filip poate deveni cel mai bun, dar şi că n-are nimic de câştigat dacă se ia la ceartă cu publicul. Sportul de elită nu tolerează lucrurile care distrag atenţia. Jucătorii trebuie să joace. Hocheiul trebuie să fie doar hochei.

— Azi a fost ceva mai încet decât de obicei, dar pesemne că încă nu-i rodat cum trebuie după cantonament... spune David.

— Îl doare şoldul, spune Zackell, sigură pe ea.

— Poftim?

— Şoldul drept. Supracompensează. Uită-te la spinarea lui când stă drept şi-o să vezi că, de fapt, stă aplecat într-o parte. Nu ţi-a zis nimic fiindcă-i e frică să nu te dezamăgească.

— De unde ştii? întreabă David.

— Şi eu făceam la fel la vârsta lui.

David şovăie îndelung înainte să întrebe:

— Cine te antrena?

— Taică-miu.

Expresia de pe faţa lui Zackell nu se schimbă în niciun fel când spune asta. Luat prin surprindere, David se scarpină încurcat pe gât.

— Mulţumesc. O să vorbesc cu Filip...

Zackell scoate o bucată de hârtie din buzunar şi scrijeleşte un număr de telefon.

— Uite, un fizioterapeut. Cel mai bun pentru genul ăsta de accidentări. Du-l pe Filip! Zi-i că te-am trimis eu.

Apoi iese din încăpere. David strigă:

— Când o să fiu antrenor la o echipă de elită, te sun! Vreau să-mi fii antrenor secund!

Elisabeth răspunde de pe coridor, pe un ton pe cât de răspicat, pe atât de sigur de sine:

— Să-mi fii *tu* mie secund!

•

Mâine, David îl va duce pe Filip la fizioterapeut. Le ia o zi întreagă să meargă cu maşina până acolo şi înapoi. Peste câţiva ani, Filip va povesti în

interviuri cum David l-a dus la fizioterapie o dată pe săptămână, pentru tot restul sezonului: „Cel mai bun antrenor pe care l-am avut vreodată. Mi-a salvat cariera". Fizioterapeutul lucrează şi pentru unul dintre cele mai mari cluburi de hochei din ţară şi, anul viitor, clubul îl va recruta pe Filip. Iar David va fi angajat ca antrenor, în acelaşi timp.

•

Elisabeth Zackell va depune un CV pentru acelaşi post, dar nu-l va primi.

•

Întotdeauna drept. Niciodată drept.

* * *

Cineva sună la uşa lui David seara târziu. Iubita lui gravidă răspunde. În pragul uşii e Benji.

•

Când David coboară de la etaj, i se taie răsuflarea preţ de-o clipă şi toată copilăria băiatului i se derulează în faţa ochilor ca un film: Benji şi Kevin, cei mai buni prieteni, sălbaticul şi geniul. Doamne, ce i-a mai iubit pe băieţii ăştia doi! Oare o să se mai simtă vreodată ca atunci când era antrenorul lor?

— Intră! îl pofteşte David bucuros, dar Benji dă din cap că nu.

Are optsprezece ani acum. E bărbat. Când Benji şi Kevin erau copii, David avea tot felul de strategii să-i motiveze şi, poate, niciuna mai bizară decât faptul că le dădea, cu împrumut, propriul lui ceas. David primise ceasul de la tatăl lui, băieţii l-au admirat, aşa că, atunci când vreunul dintre ei făcea un antrenament sau un meci foarte bun, le dădea voie să ia ceasul cu împrumut. Ceasul pe care Benji i-l întinde acum.

— Dă-i-l copilului tău! Nu prea mi se mai potriveşte.

În primăvară, când a plecat de la clubul din Björnstad, David l-a văzut pe Benji sărutându-se cu un alt băiat. Multe ar fi vrut să-i spună atunci antrenorul, dar n-a ştiut cum. Aşa că i-a lăsat lui Benji, pe piatra de mormânt a tatălui său, ceasul şi un puc pe care a scris: „Tot cel mai curajos drac pe care l-am văzut vreodată!"

— Am... şopteşte David, dar nu reuşeşte să lege nimic.

Benji îi pune ceasul în palmă, degetele lui David strâng metalul rece, dar iubita plânge în locul lui.

— Păstrez pucul, îmi ajunge, spune Benji.

David vrea să-l îmbrăţişeze. Ce lucru ciudat, să uiţi cum se face.

— Îmi pare rău pentru tot ce ţi se-ntâmplă, şopteşte el sincer.

Benji îşi muşcă obrajii.

— Eşti cel mai bun antrenor pe care l-am avut vreodată, spune el, la fel de sincer.

„Antrenor”. Benji n-a spus „om” sau „prieten”. Doar „antrenor”. Pe David nu va înceta niciodată să-l doară asta.

— O să ai mereu în echipa mea tricoul cu numărul 16... îi promite David.

Dar ştie deja răspunsul lui Benji:

— Am o singură echipă.

•

Apoi băiatul dispare în întuneric. Ca de obicei.

* * *

Câteva zile mai târziu, Björnstad joacă următorul meci, tot în deplasare. Tricourile verzi şi gecile negre merg şi acolo şi acelaşi slogan îndârjit se aude tot timpul meciului: „În picioare voi, în picioare şi noi! În picioare voi, în picioare şi noi!”

Björnstad câştigă cu cinci la zero. Amat e ca o tornadă, Bobo se luptă de parcă e ultimul meci din viaţa lui, iar Benji e cel mai bun de pe teren. La un moment dat, spre finalul partidei, Vidar aproape că se ia la bătaie cu un adversar, dar Benji ajunge primul la el şi îl opreşte.

— Dacă te iei la bătaie, te suspendă. Avem nevoie de tine, spune Benji.

— Zice numai rahaturi! ţipă Vidar, arătând spre adversar.

— Ce-a zis? întreabă Benji.

— Că eşti poponar!

Benji îl priveşte lung.

— Păi *sunt* poponar, Vidar.

Vidar se bate furios cu pumnul peste ursul de pe piept şi strigă:

— Da’ eşti poponarul NOSTRU!

Benji oftează întristat, cu privirea aţintită în gheaţă. E cel mai disfuncţional compliment pe care l-a primit vreodată.

— Bine, acum putem să jucăm hochei? îl roagă el pe Vidar.

— OK, mormăie Vidar.

Şi joacă. Benji înscrie două goluri. Vidar nu scapă niciun puc. Când Benji se duce seara la Blană de Urs, pe bar îl aşteaptă o bere. O bea, iar Vidar şi Teemu beau cu el. Şi o fac de parcă e ceva obişnuit. Poate că o să şi devină cândva.

42.

ÎL IAU CU ASALT

În Björnstad, ne înmormântăm morţii sub cei mai frumoşi copaci. Îi jelim în tăcere, vorbim încet şi adesea ni se pare că e mai uşor să facem ceva decât să spunem ceva. Poate pentru că aici trăiesc şi oameni buni, şi oameni răi, iar asta ne face complicaţi, pentru că nu e întotdeauna atât de al naibii de uşor să vezi diferenţa. Uneori suntem şi una, şi alta în acelaşi timp.

* * *

Bobo tot încearcă să-şi facă nod la cravată. N-a reuşit să înveţe cum se face, ba îi iese prea lung, ba prea scurt. Îi iese atât de prost, încât fraţii mai mici încep să râdă. Să-i facă să râdă tocmai azi... Ann-Katrin ar fi fost mândră de el.

Sunt atât de diferiţi, cei trei copii ai ei. Bobo n-o să priceapă niciodată cum de sunt fraţi. Aceleaşi gene, aceeaşi educaţie, în acelaşi cămin. Cu toate astea, trei oameni complet diferiţi. Se întreabă dacă maică-sa gândea şi ea la fel sau dacă i se părea că fiecare dintre ei seamănă cu ea la fel de mult. Atât de multe ar fi vrut s-o întrebe. Asta ne face moartea – e ca o discuţie telefonică, întotdeauna îţi dai seama ce trebuia să spui abia după ce ai închis. Acum a rămas doar un robot telefonic plin cu amintiri la celălalt capăt, fragmente de voce tot mai slabe.

Mistreţul intră în încăpere şi încearcă să-l ajute pe Bobo, dar nici el nu reuşeşte mare lucru. Ann-Katrin era cea care le făcea nodurile la cravate, şi soţului, şi fiului, când mergeau la înmormântări. Aşa că, până la urmă, Bobo îşi scoate cravata şi şi-o leagă pe frunte, ca pe un batic, iar surioara şi frăţiorul lui râd în hohote. Şi-atunci merge aşa la înmormântare, doar ca să-i audă râzând.

Preotul vorbeşte, nimeni din familie n-aude prea bine ce zice, deşi stau cu toţii în faţă, strâns lipiţi unul de altul. Lui Ann-Katrin îi plăcea că familia ei era ca o mică turmă în care animalele îşi ţin de cald unul altuia. Obişnuia să spună: „O casă mai mare? La ce ne trebuie o casă mai mare? Oricum suntem toţi în aceeaşi cameră tot timpul!”

După aceea, oamenii se apropie de Mistreţul şi încearcă să o rezume pe Ann-Katrin în câteva cuvinte. Nu le iese, era mult mai mult: o asistentă medicală foarte bună la spital, o colegă apreciată, care sărea întotdeauna în

ajutor. O prietenă loială şi îndrăgită. Iubirea vieţii unui bărbat şi mama a trei copii atât de diferiţi.

O singură persoană e înmormântată, dar acea persoană era mai multe femei pentru cei pe care i-a lăsat în urmă.

•

Toţi cei prezenţi la înmormântare îşi doresc să-i fi pus mai multe întrebări. Asta ne face moartea.

* * *

E ca şi cum Peter şi Mira trăiesc vieţi paralele acum, nu împreună. După înmormântare, ies împreună din biserică, dar între ei distanţa e suficient de mare cât să nu-şi poată atinge mâinile din greşeală. Se urcă fiecare în altă maşină, dar niciunul nu porneşte. Se frâng amândoi, fiecare într-un alt colţ al parcării.

E îngrozitor să fii dependent de alţi oameni, au ştiut-o dintotdeauna. Într-o noapte de vară, acum câţiva ani, stăteau pe treptele casei amândoi, retrăindu-şi propria durere la auzul ştirii că doi copii mici muriseră într-un accident de circulaţie. Peste pierderea unui copil nu treci niciodată. Mira i-a şoptit lui Peter: „Doamne, iubitule, m-a durut atât de tare... când a murit Isak... Dacă eram singură atunci cu toată durerea aia, îmi puneam capăt zilelor!" Poate că ea şi Peter au reuşit să rămână împreună, în ciuda a tot, pentru că nu credeau că au putere să facă faţă singuri vieţii după Isak. Aşa că au căutat mereu alte lucruri de dragul cărora trebuiau să respire: celălalt, copiii, o slujbă cu un scop, un club de hochei, un oraş.

Peter se uită prin parbriz şi vede că şi Mira stă nemişcată în maşina ei. Aşa că se dă jos, se apropie de maşina ei, deschide portiera pe partea de lângă şofer şi spune timid:

— Ar trebui să mergem acasă la ei, iubito. La Mistreţul şi la copii.

Mira încuviinţează anevoie şi îşi şterge urmele de rimei din ridurile fine de sub ochi. Când a murit Isak, Mistreţul şi celălalt prieten din copilărie al lui Peter, Frac, au venit imediat în Canada. Ştiau că Peter şi Mira vor fi în stare de şoc. Frac i-a ajutat cu toate chestiunile practice – documente, asigurări. Mistreţul a stat o vreme pe treptele casei lor, neştiind ce să facă. Nu mai fusese niciodată în străinătate până atunci. Din întâmplare a văzut că balustrada era ruptă, iar balustradele arată la fel în Canada şi în Björnstad, aşa că Mistreţul a luat câteva scule şi a reparat-o. Apoi a continuat să repare lucruri în următoarele zile.

— Maşina ta sau a mea? şopteşte Peter.

— A mea, răspunde Mira şi îşi ia geanta de pe locul de lângă.

Se duc acasă la Mistreţul. La jumătatea drumului, întinde braţul încet,

peste schimbătorul de viteze, iar Peter o ia de mână şi i-o strânge tare.

•

Fatima, mama lui Amat, e deja acolo. Găteşte în bucătărie. Mira o ajută. Amat e şi el acolo. Se duce la Bobo şi la fraţii lui şi spune singurul lucru pe care un adolescent se poate gândi să i-l spună unui prieten care şi-a pierdut mama:

— Jucăm?

Îşi iau crosele şi un puc. Bobo îşi leagă din nou cravata pe frunte, îşi ia fraţii de mână şi pornesc spre lac. Apa a îngheţat, lumea e albă şi joacă toţi patru ca şi când nimic altceva nu contează pe lume.

•

Peter îl găseşte pe Mistreţul în atelier. S-a întors deja la lucru. Are nevoie să-şi ocupe mâinile, ca să nu-i explodeze pieptul.

— Pot să fac ceva? întreabă Peter.

Mistreţul murmură, asudat şi îngândurat:

— Furtuna aia a lovit acoperişul, te uiţi tu cum stă treaba?

Tristeţea îţi poate face asta – să uiţi că prietenul tău are două mâini stângi şi că n-a fost în stare să-şi repare nici propria balustradă în Canada. Dar Peter îl iubeşte pe Mistreţul, tot astfel cum copiii îşi iubesc cei mai buni prieteni, aşa că ia o scară şi se suie pe acoperiş.

Şi, în timp ce stă acolo, sus, fără să aibă nici cea mai vagă idee de unde să înceapă, vede o caravană de maşini apropiindu-se prin pădure. Mai întâi se gândeşte că sunt rudele Mistreţului, dar, când maşinile se opresc, din ele coboară bărbaţi tineri.

Primii sunt Teemu şi Vidar, apoi Păianjenul şi Tâmplarul şi încă vreo zece în geci negre. Obişnuiesc să-şi repare maşinile şi scuterele de zăpadă aici, la fel ca şi părinţii lor. O turbosuflantă de zăpadă dacă se strică, un utilaj forestier sau un fierbător de apă, toate ajung la atelierul Mistreţului. Iar acum vin la el când s-a stricat ceva şi în viaţa lui. Teemu intră în atelier, strânge mâna murdară de ulei a mecanicului şi-i spune:

— Condoleanţe, Mistreţule! Cu ce te putem ajuta?

Mistreţul îşi şterge sudoarea şi murdăria de pe faţă.

— Care-i oferta?

— Un tâmplar, un electrician, câţiva tari în braţe şi atât şi câţiva care nu-s buni de mare lucru, răspunde Teemu.

Mistreţul surâde vag.

•

Peter e încă pe acoperiş când Tâmplarul şi Păianjenul se urcă şi ei. Se uită unul la altul, iar Peter trage adânc aer în piept şi recunoaşte:

— Nu ştiu nimic despre acoperişuri. Nici nu ştiu de unde să... încep.

Tâmplarul nu zice nimic. Îi arată lui Peter cum se face. Apoi lucrează împreună toţi trei ore întregi. Când coboară de pe acoperiş, poate că sunt din nou duşmani, dar acolo sus, au luat o pauză. Moartea ne poate face şi asta.

Teemu se duce în bucătărie. Se opreşte brusc când o vede pe Mira. Maxilarele Mirei se încordează, îşi strânge pumnii atât de repede, încât Fatima se pune instinctiv între cei doi, fără să ştie care e mai în pericol. Dar Teemu face un pas înapoi, umerii îi cad, îşi pleacă fruntea şi se face cât de mic poate.

— Nu vreau decât să ajut, spune el rugător.

Căci, uneori, e mai uşor să faci ceva decât să spui ceva. Fatima şi Mira se uită una la cealaltă. Mira încuviinţează scurt, iar Fatima îl întreabă:

— Ştii să găteşti?

Teemu dă din cap că da. Fatima ştie cine îi e mamă şi îşi dă seama că a fost nevoit să înveţe să gătească încă de mic. Îl pune să toace legume, iar Teemu se apucă, fără să protesteze. Apoi Mira spală vasele. Teemu le şterge cu şervetul. N-au făcut pace, dar iau şi ei o pauză. Ceea ce e complicat cu oamenii răi şi buni e că majoritatea suntem şi una, şi alta în acelaşi timp.

* * *

E atât de uşor să-ţi pui speranţele în oameni. Să crezi că lumea se schimbă peste noapte. Demonstrăm după atentate, strângem bani după catastrofe, punem inimioare pe internet. Dar, cu fiecare pas pe care-l facem înainte, facem şi unul aproape la fel de mare înapoi. Văzută din perspectiva timpului, fiecare schimbare e atât de lentă, încât abia dacă e vizibilă când se întâmplă.

•

Clopoţelul sună de intrare la şcoala din Björnstad. Încep orele. Dar Benji e la o sută de metri de intrare şi parcă are ciment în pantofi. Ştie cine e acum în ochii tuturor, un meci de hochei nu schimbă nimic. Poate că îl acceptă pe gheaţă, atâta vreme cât e cel mai bun, dar de-acum va trebui să le dea mult mai mult decât toţi ceilalţi. De-acum înainte va trebui să fie recunoscător că îl lasă să participe. Pentru că nu e de-al lor. Nu va mai fi niciodată.

Ştie că încă se scriu mizerii despre el, că se vorbesc mizerii despre el, că se fac glume. Nu contează cine e, cât e de bun la un sport anume, cât se luptă, cât de dur joacă. În ochii lor va fi un singur lucru. Un anumit gen de oameni îi va lua întotdeauna tot ce a reuşit în viaţă şi îl va reduce la patru litere. Cele de pe foaia de hârtie prinsă de uşa căsuţei din camping, cu primul O desenat ca o ţintă, flancat de un H şi de un M, cu încă un O în coadă şi un cuţit înfipt în mijloc. Doar asta mai are voie să fie.

•

Se întoarce şi dă să plece în direcţia opusă. Pentru prima dată în viaţă, îi e frică de şcoală. Dar undeva, aproape de el, o tânără aşteaptă. Nu-l atinge, dar vocea ei îl face să se oprească:

— Nu lăsa porcii să te vadă plângând, Benji.

Benji rămâne pe loc, cu ochii larg deschişi.

— Nu mai pot... Tu cum reuşeşti?

Vocea Mayei e mai slabă decât cuvintele:

— Intri pur şi simplu. Cu capul sus şi spatele drept şi te uiţi în ochii fiecărui nemernic până când îşi coboară ei privirea. Nu-i vina noastră, Benji!

Benji îşi aude vocea frângându-se când întreabă:

— Tu cum ai putut? În primăvară, după tot... Cum... ai putut?

Privirea Mayei e de oţel, dar vocea îi e fragilă:

— N-am de gând să fiu o victimă. Sunt o supravieţuitoare. Maya se îndreaptă spre intrarea în şcoală. Benji ezită o veşnicie până să o urmeze. Maya îl aşteaptă. Intră umăr lângă umăr. Paşii le sunt lenţi, arată de parcă merg încet. Dar nu se furişează pe coridorul şcolii. Îl iau cu asalt.

43.

SUNTEM PESTE TOT!

În Björnstad zilele parcă se contopesc anul ăsta. Poate pentru că nu mai avem putere să ţinem pasul nici cu timpul, nici cu sentimentele. La un moment dat se termină toamna, se face iarnă, iar noi nici nu băgăm de seamă. Timpul trece neobservat, căci cei mai mulţi dintre noi suntem preocupaţi să reuşim să ne ridicăm din pat dimineaţa.

* * *

Mira se duce la serviciu, dar se simte de parcă n-ar fi acolo. Vine tot mai târziu, pleacă tot mai devreme. Ştie că nimeni n-o să-i mai pomenească numele data viitoare când se discută despre vreo poziţie de şef. Nu se duce la conferinţa la care a fost invitată. N-are putere să se mai gândească la viitor, se târăşte de azi pe mâine, ca setată definitiv pe modul „supravieţuire".

Colega, ca întotdeauna, este cea care îi spune adevărul, într-o după-amiază, Mira greşeşte biroul pentru o convorbire telefonică şi intră în plină şedinţă de planificare, în care colega îi prezintă o strategie unui mare client. Mira rămâne în prag şi se uită la însemnările colegei de pe tabla albă. Sunt geniale, ca de obicei, dar, dacă ar fi implicat-o pe Mira, strategia ar fi arătat mult mai bine. După şedinţă, Mira o aşteaptă afară şi o întreabă:

— E domeniul meu de expertiză, doar ştii! Te puteam ajuta cu prezentarea! De ce nu m-ai rugat?

Colega nu pare supărată. Nu încearcă să o rănească pe Mira. E doar sinceră:

— Pentru că tu te-ai dat bătută, Mira.

* * *

În adâncul sufletului, toţi ne dorim ca toate poveştile să fie simple, pentru că vrem ca şi realitatea să fie la fel. Dar comunităţile sunt precum gheaţa, nu precum apa. Nu curg brusc într-o altă direcţie doar pentru că le ceri, ci se mută centimetru cu centimetru ca gheţarii. Uneori nu se mişcă deloc.

Nimeni nu-l înfruntă pe Benji la şcoală. Cine ar îndrăzni? Dar în fiecare zi telefonul i se umple de mesaje de pe numere anonime. De fiecare dată când îşi deschide dulapul, găseşte vreun bilet strecurat de cineva pe sub uşă. Cuvintele bine cunoscute, aceleaşi vechi ameninţări, se obişnuieşte repede

cu ele. Devine din ce în ce mai bun la a se preface că nu-l afectează, iar cei care îi vor răul iau asta drept un semn că-i e prea uşor, că nu e pedepsit destul. Aşa că trebuie să găsească noi arme.

William Lyt vine într-o zi la şcoală îmbrăcat într-un tricou cu imaginea unei ţinte pe piept. E mică, discretă şi nimeni n-o remarcă, în afară de Benji. E o ţintă asemănătoare celei desenate pe litera o de pe foaia de hârtie cu „HOMO" prinsă pe uşa cabanei în dimineaţa aceea când toată lumea a aflat adevărul. Benji a rupt atunci hârtia imediat şi nimeni n-a postat vreo poză cu ea pe internet, aşa că îşi dă seama că doar cel care a pus foaia pe uşă poate şti cum arăta ţinta.

William Lyt vrea ca Benji să ştie cine a fost. Vrea ca Benji să nu uite cuţitul înfipt în uşă. Să ştie că nu-i de ajuns să câştige un meci de hochei.

Benji se uită în ochii lui. Sunt la câţiva metri unul de celălalt, pe coridor, într-o zi obişnuită din semestrul întâi, care parcă nu se mai termină. Alţi elevi trec senini pe lângă ei în pauză, în drum spre cantină. O secundă care există doar între cei doi băieţi. Unul din echipa roşie, unul din cea verde, un taur şi un urs. Mai devreme sau mai târziu, unul îl va zdrobi pe celălalt.

Toate echipele din grupă joacă una contra celeilalte de două ori pe sezon, o dată acasă, o dată în deplasare. Până la următoarea întâlnire cu Hed, Clubul de Hochei Björnstad îşi va câştiga toate meciurile. Clubul de Hochei Hed la fel. Numărătoarea inversă continuă implacabilă până la meciul retur. De data asta pe patinoarul din Björnstad.

•

Toate sporturile sunt poveşti, de-asta ne şi pierdem în ele. Aşa că nici asta nu se poate termina decât într-un singur fel.

* * *

Maya chiuleşte de la şcoală, dar alege cu grijă o zi în care n-are multe ore. Chiar şi când încalcă regulile, o face responsabil. Se urcă în autobuz şi merge până departe, într-un oraş dincolo de distanţa rezonabilă de făcut naveta. Intră într-o clădire mare de cărămidă, cu o scrisoare în mână şi întreabă la recepţie de o juristă. Când intră în biroul mamei, Mira răstoarnă cafeaua de mirare:

— Iubito! Ce cauţi aici?

Maya n-a mai fost la serviciul Mirei de când era mică, dar îi plăcea să vină aici. Alţi copii se plictisesc la locurile de muncă ale părinţilor, dar Mayei îi plăcea să-şi vadă mama concentrându-se pe ceva. Să o vadă entuziasmându-se. Asta a învăţat-o pe Maya că există adulţi cărora le pasă de munca lor, care nu muncesc doar ca să fie plătiţi. Că meseria poate fi o binecuvântare.

Pare neliniştită când pune scrisoarea pe biroul mamei, neliniştită ca

părintele ei să nu se simtă abandonat.

— E o... şcoală de muzică. Am aplicat... doar ca să... Voiam doar să ştiu dacă sunt suficient de bună. Am trimis un video cu piesele mele şi...

Mama se uită la scrisoarea adusă de fiică. E de ajuns să vadă cine e expeditorul ca să izbucnească în suspine. Mira a studiat din greu ca să intre la o universitate de elită. Visa să studieze dreptul, deşi nimeni din familia ei nu mersese la facultate. Voia reguli şi cadre stricte, siguranţă şi trepte de urcat spre o carieră. Apoi şi-a dorit acelaşi lucru pentru copiii ei: o viaţă previzibilă, fără dezamăgiri. Dar fiicele nu sunt niciodată întocmai ca mamele, iar Maya s-a îndrăgostit de cea mai liberă şi lipsită de reguli artă posibilă – muzica.

— Ai intrat! Normal c-ai intrat! suspină Mira, atât de copleşită de mândrie încât nu se poate ridica de pe scaun.

Maya spune plângând:

— Încep în ianuarie. Ştiu că e foarte departe şi că trebuie să împrumut bani şi nu mă supăr dacă nu vrei...

Mira se holbează la ea uluită:

— Dacă nu vreau? Normal că... iubita mea... n-am fost în viaţa mea mai fericită pentru tine!

Se îmbrăţişează şi Maya reuşeşte să îngaime:

— Vreau să fac asta pentru mine, mamă. Vreau să fac ceva doar pentru mine! Înţelegi?

•

Mira înţelege. Mai bine decât oricine.

•

A doua zi vine la serviciu mai devreme decât toţi. Când colega soseşte, Mira deja lucrează, aşezată la biroul ei. Colega ridică mirată din sprâncene. Mira şi le coboară pe ale ei într-o încruntătură:

— Să nu-mi mai zici niciodată că m-am dat bătută! La naiba, nu fac altceva decât să *nu* mă dau bătută!

•

Colega zâmbeşte cu gura până la urechi şi-i şopteşte:

— Taci şi facturează!

Amândouă îşi dau demisia în dimineaţa aceea. După-amiază semnează contractul de închiriere pentru clădirea mult visată şi îşi fac propria firmă.

* * *

Oamenii din Björnstad n-au fost niciodată genul care să demonstreze pe străzi. Nu merg la parade, îşi exprimă părerile altfel. Poate fi greu să înţelegi dacă nu eşti de prin părţile locului, dar, de fapt, foarte puţin e la voia

întâmplării în comunitatea asta. Când vreo situaţie pare a fi o coincidenţă, de obicei nu este.

•

Clubul de Hochei Björnstad are câteva partide acasă la începutul sezonului, cu locurile în picioare încă neatinse. Peter speră naiv că scuza lui, cum că n-a găsit vreun tâmplar dispus să-i facă scaunele, e de ajuns. Dar noii proprietari ai fabricii îi trimit, în cele din urmă, un e-mail foarte clar: „Dacă clubul nu ia măsuri drastice să înlăture din tribună huliganii cunoscuţi drept *Gaşca,* nu ne rămâne decât să anulăm contractul de sponsorizare".

Aşa că, atunci când publicul intră în tribună la următorul meci, locurile în picioare sunt păzite de oameni de ordine şi accesul interzis cu două rânduri de bandă adezivă de marcaj.

•

Toată lumea trebuie să facă alegeri grele anul ăsta. Peter alege un drum, pentru a salva clubul. Aşa că Gaşca alege un răspuns, pentru a se salva pe sine.

•

Peter e aşezat sus, în tribună, şi se aşteaptă să se strige la el. Aproape că se aşteaptă şi să se repeadă careva să-i tragă una în falcă. Dar nimeni nici măcar nu se uită spre el. Patinoarul e plin, dar nici urmă de afişe sau bannere. Toată lumea se comportă de parcă e un meci normal.

Se întâmplă lucruri mici când oraşul ăsta se hotărăşte să ia partea cuiva şi e posibil să nu le vezi, deşi sunt chiar în faţa ta. Majoritatea spectatorilor sunt oameni cinstiţi care n-ar apăra niciodată violenţa. Mulţi dintre ei se plâng acasă, la masa din bucătărie, că „huliganii" strică reputaţia clubului, că sperie şi jucătorii, şi sponsorii. Dar a lua partea într-un conflict are, de cele mai multe ori, puţine de-a face cu cei cu care te aliezi, şi mai multe cu cei împotriva cărora o faci. Iar oamenii din comunitatea asta au ei certurile lor, dar sunt întotdeauna uniţi când e vorba de duşmani din afara oraşului.

Dacă vreo firmă vrea să cumpere fabrica şi să preia puterea asupra slujbelor noastre, nu-i putem împiedica, dar dacă noii proprietari cred că ne pot cumpăra clubul şi pot controla cum ne ducem noi traiul, şi-au ales greşit oraşul cu care să se pună. Gaşca poate că simbolizează violenţa pentru mulţi, dar, pentru vecinii pe care gecile negre i-au ajutat cu copacii doborâţi de furtună şi care le-au oferit apoi o bere la Blană de Urs, simbolizează şi alte lucruri. Pentru ei Gaşca e un mic grup de oameni care nu acceptă rahaturi şi nu se dau după cum vor puterea, banii şi politicienii. Îşi au şi ei defectele lor, fac şi ei greşeli, dar e greu pentru oricine în Björnstad să nu ţină cu ei, mai ales în vremuri ca astea.

•

Iar asta nu e neapărat corect. Poate că nici în totalitate greşit. Asta este şi cu asta, basta.

•

Lui Peter îi ia ceva să vadă gecile negre – sunt răspândite peste tot în tribună, pe rândurile cu scaune. Se aşteptase şi la asta, bineînţeles, doar că sunt mai multe ca niciodată. Câteva sute. Abia când se uită mai atent, la mai mulţi în parte, Peter pricepe cu adevărat de ce – nu doar Gaşca e îmbrăcată în geci negre. Ci şi pensionari, părinţi cu copii mici, muncitori de la fabrică, casiere de la supermarket şi angajaţi ai Agenţiei Locale pentru Locuinţe. Nu e nicio paradă, nicio demonstraţie gălăgioasă. Dacă Peter i-ar întreba în faţă, i-ar răspunde miraţi: „Ce? Despre ce vorbeşti? A, nu, nu, e doar o coincidenţă!" Peter n-are, bineînţeles, nicio dovadă, pentru că gecile sunt din diferite materiale, de diferite mărci. Dar toate au aceeaşi culoare. Iar în Björnstad nu există coincidenţe.

•

Nimeni nu s-a mirat că Peter a închis rândurile cu locuri în picioare, fiindcă cineva a avut grijă ca zvonul să ajungă dinainte unde trebuie. Iar Peter ştie cine. Singurii cărora a trebuit să le spună dinainte au fost membrii consiliului de conducere al clubului, pentru că a avut nevoie de aprobarea lor ca să angajeze oameni de ordine suplimentari. Peter a ales, iar Ramona a răspuns. Peter i-a dat Ramonei locul în consiliul de conducere pentru ca ea să ia deciziile pe care le crede de cuviinţă pentru binele clubului. Acum trebuie să suporte consecinţele.

•

În pauza dintre prima şi a doua repriză, un tânăr se ridică de pe un rând aflat undeva mai departe. E îmbrăcat îngrijit, nu pare un ins violent. Dacă ai întreba pe cineva din apropierea lui cine este, ar răspunde: „Băiatul? Nu-l cunosc, nu. Cum ai zis că-i zice? Teemu Rinnius? N-am auzit de el, nu!"

Coboară liniştit treptele tribunei, merge de-a lungul mantinelei până ajunge la rândurile cu locuri în picioare. Doi oameni de ordine stau de pază, dar nu fac niciun gest să-l oprească. Teemu încalecă dezinvolt cordonul de bandă care blochează accesul şi se plimbă nestingherit, ba chiar se opreşte la mijloc, să-şi lege şireturile. Aruncă o privire în tribună, căutându-l pe Peter Andersson în marea de oameni. Apoi iese prin capătul opus şi se duce să-şi ia o cafea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar Teemu tocmai i-a spus lui Peter că bucata aceea de tribună e a lui şi şi-o poate lua înapoi când vrea.

Câteva minute mai târziu, încep să scandeze. La început se aude doar în partea cea mai îndepărtată a tribunei, apoi, ca la comandă, câţiva bărbaţi de pe rândul din faţa lui Peter încep să urle şi ei. Apoi se aude şi din dreapta, şi

din stânga. Nimeni nu se uită în ochii lui Peter, dar bărbaţii în geci negre pentru el scandează: „Suntem peste tot! Suntem peste tot! Suntem peste tot! Pielea ne-o vrei? Hai să ne-o iei! Suntem peste tot, peste tot, peste tot! Suntem peste tot!”

Scandează de zece ori. Apoi se ridică şi schimbă sloganul: „În picioare voi, în picioare şi noi!” Apoi tac, dar rămân în picioare, disciplinaţi şi hotărâţi, pentru a demonstra câtă linişte se face în patinoar. Cât de mult le-ar lipsi tuturor sprijinul Găştii dacă ar dispărea din tribună.

Pe urmă, ca la un ordin nerostit, încep din nou să scandeze şi toată tribuna cântă cu ei – bătrâni şi tineri, geci negre, cămăşi albe şi tricouri verzi: „Noi suntem urşii! Noi suntem urşii! Noi suntem urşii, URŞII DIN BJÖRNSTAD!”

Clubul de Hochei Björnstad câştigă meciul cu 7 la 1. O victorie zdrobitoare. Uralele din tribună sunt asurzitoare, publicul e ca un val verde de-o parte şi de cealaltă a gheţii. Un sentiment uluitor de frăţie în patinoar în clipele acelea. Noi contra voastră. Björnstad contra tuturor.

•

Peter nu s-a simţit în viaţa lui mai singur.

•

În dimineaţa următoare, în ziar apare un interviu cu politicianul local Richard Theo. Întrebat ce crede despre decizia clubului de a desfiinţa locurile în picioare, Theo răspunde: „Clubul de hochei este al oamenilor. Nu al unei elite sau al unui cerc de putere, ci al oamenilor obişnuiţi, cinstiţi şi muncitori din oraşul ăsta. Voi face tot ce pot să-l conving pe directorul tehnic că acele locuri trebuie să rămână unde sunt. Grupul suporterilor noştri este nepreţuit pentru atmosfera de la meciuri. Da, clubul este al oamenilor!”

Câteva ore mai târziu, Peter primeşte un nou e-mail de la noii proprietari ai fabricii. S-au răzgândit. Sunt brusc convinşi de „valoarea nepreţuită a acelor locuri din tribună pentru comunitatea locală”. Iar Peter înţelege atunci că a fost păcălit, de la bun început, tot timpul.

•

Seara se aşază la masa din bucătărie şi aşteaptă sunetul cheii în broască. Nu se întâmplă. Mira întârzie la birou până noaptea târziu. Când vine, îl găseşte adormit pe canapea. Îl acoperă cu o pătură. Pe masă vede o sticlă de vin şi două pahare.

44.

FURTUNĂ ŞI AVÂNT

E prea târziu ca să mai fie cineva la patinoar, dar Bobo găseşte luminile aprinse şi pe Elisabeth Zackell şutând pucuri. Nu ştia că e încă acolo, când a plecat de-acasă, dar spera s-o găsească. A citit *Harry Potter,* şi-a culcat sora şi fratele, a făcut curăţenie şi a spălat rufe. Apoi şi-a luat lucrurile şi a venit la patinoar. A făcut-o instinctiv. Nu putea adormi, căci creierul refuză să se oprească din gândit şi Bobo ştie un singur loc unde totul tace.

— Poţi să mă-nveţi să patinez? îi strigă el lui Zackell.

Antrenoarea se întoarce spre el. N-a văzut în viaţa ei un tânăr cu o mai mare nevoie de a evada din realitate.

— Adică? întreabă ea.

— Prima dată când ne-am întâlnit m-ai întrebat de ce nu m-a învăţat nimeni să patinez.

Nu e o constatare, e o rugăminte. Zackell se sprijină gânditoare în crosă.

— De ce-ţi place hocheiul?

Bobo îşi muşcă buza de jos.

— Fiindcă e... distractiv?

— Nu-i un răspuns suficient de bun, spune ea.

Bobo oftează. Încearcă din nou:

— Când... joc, ştiu cine sunt. Şi ce aşteaptă ceilalţi de la mine. Ce se-aşteaptă de la mine. Altfel totul e foarte... negru. Dar hocheiul e... doar... ştiu cine *sunt* când joc...

Zackell bate cu crosa în gheaţă, oareşicum mulţumită de răspuns.

— OK. Atunci hai să te-nvăţ să patinezi.

Bobo iese pe gheaţă, vine spre ea şi o întreabă:

— Ţie de ce-ţi place hocheiul?

Zackell ridică din umeri.

— Lui taică-miu îi plăcea hocheiul. Şi mie-mi plăcea de taică-miu.

Fruntea lui Bobo se încreţeşte.

— Şi *lui* de ce-i plăcea hocheiul?

— Zicea că hocheiul e ca o orchestră simfonică. Îi plăcea muzica clasică. *Sturm und drang.*

— E o formaţie? întreabă Bobo.

Zackell izbucneşte în hohote de râs, ceea ce e neobişnuit pentru ea.

— Înseamnă „furtună şi avânt”. Tata îmi punea aceeaşi bucată muzicală la nesfârşit şi zicea: „Toate sentimentele deodată, Elisabeth, le auzi? *Sturm und drang*!” Aşa simţea el hocheiul. Furtună şi avânt. Tot timpul.

Bobo se gândeşte îndelung. În cele din urmă, spune:

— De ce stai aici noaptea şi şutezi pucuri?

Atunci Zackell zâmbeşte.

— Fiindcă e distractiv.

•

Apoi îl învaţă să patineze. După câteva ore, Bobo o întreabă dacă crede că el poate ajunge un jucător de hochei cu adevărat bun cândva. Zackell clatină din cap că nu şi-i răspunde:

— Nu. Dar poţi ajunge un antrenor bun, dacă înţelegi cum poţi să-i fii folositor echipei.

•

Bobo se gândeşte toată noaptea la cuvintele ei. A doua zi, la antrenament, iese din vestiar, se duce direct pe gheaţă, traversează terenul şi îl faultează pe Benjamin Ovich cu toată forţa. Benji se ridică derutat şi se uită urât la el.

— Ce dra...

Bobo îi trage imediat o crosă peste genunchi. Benji vede negru în faţa ochilor de furie.

— Ce-ai, Bobo?

Bobo nu-i răspunde, ci îl pocneşte din nou cu crosa peste picioare. Restul jucătorilor se uită la ei înlemniţi, fără să ştie ce să facă. Bobo şi-a pierdut mama, oricine ar putea-o lua razna din cauza asta, dar mai ştiu şi că Benji n-o să-l lase să-l mai lovească o dată.

— Bobo, term... încearcă Amat să-l ia cu binişorul, dar Bobo i-a tras deja încă una lui Benji.

Nimeni n-apucă să-l oprească pe Benji. Bobo e unul dintre cei mai grei jucători din echipă, dar Benji îl aruncă până în mantinelă, îşi scoate mănuşile şi se repede la el cu pumnii strânşi.

— CE CREZI C-O SĂ FACĂ TOŢI CEILALŢI? strigă Bobo atunci.

Benji se opreşte uluit.

— Ce?

— Ce crezi c-o să facă CEILALŢI? Fiecare echipă cu care jucăm va încerca să te provoace! Toţi VOR să te baţi! Vor să fii suspendat!

Benji se holbează la Bobo. Restul echipei la fel. Amat mormăie:

— Cam are dreptate, Benji. O s-auzi chestii şi mai nasoale, până când vor găsi ceva care te-atinge. Nu trebuie să-i bagi în seamă. Nici tu, nici Vidar. Sunteţi prea importanţi pentru echipă!

Benji răsuflă furios. Dar, în cele din urmă, se calmează şi-l ajută pe Bobo

să se ridice.

— OK. Dă-i înainte atunci!

•

La fiecare antrenament de acum încolo, Bobo va încerca să găsească noi moduri, din ce în ce mai creative, de a-i provoca pe Benji şi pe Vidar. Uneori va reuşi, se va întoarce acasă cu vânătăi, deşi toţi ştiu că fix asta urmăreşte, să-i scoată din sărite. Se va dovedi că ăsta e singurul talent în viaţă al lui Bobo: să-i enerveze la culme pe alţii.

* * *

Când Benji îşi deschide dulapul într-o dimineaţă, găseşte bilete, ca de obicei. Dar unul e diferit. Un singur cuvânt: „Mulţumesc". A doua zi găseşte un altul, cu un alt scris: „Ieri i-am spus surorii mele că sunt bisexual". Câteva zile mai târziu, o a treia persoană îi scrie: „N-am spus nimănui, dar, când o s-o fac, n-o să zic că sunt homosexual, o să zic că sunt ca tine!" Apoi, cineva îi trimite un mesaj anonim pe telefon: „Toţi vorbesc de tine, te văd ca pe un simbol. Sper că pricepi cât de important eşti pentru noi, ăştia care n-avem curaj să zicem nimic!!!"

Sunt doar bilete şi mesaje. Doar cuvinte. Doar voci anonime care vor ca el să ştie ce înseamnă acum.

Benji le aruncă pe toate în acelaşi coş de gunoi. Pentru că nu ştie ce e mai rău. Ameninţările sau iubirea. Dispreţul sau aşteptările. Ura sau responsabilitatea.

•

Primeşte şi altfel de mesaje pe telefon. Care încep întotdeauna cu: „Salut! Nu ştiu dacă avem numărul corect. Tu eşti jucătorul de hochei homosexual? Sunt reporter şi aş vrea să-ţi iau un interviu..." Într-o dimineaţă, Benji se duce pe lac cu surorile lui, face o copcă în gheaţă şi îşi aruncă telefonul. Apoi fac alte câteva copci mai încolo, pescuiesc, beau bere şi tac pentru tot restul zilei.

•

Când Clubul de Hochei Björnstad joacă următorul meci în deplasare, zvonul despre Benji a ajuns şi acolo. În fiecare loc în care joacă după aceea, vor fi oameni care vor striga cele mai dezgustătoare lucruri care le trec prin cap, doar ca să-l facă să-şi piardă calmul. Dar Benji nu cedează, ci marchează. Cu cât ei urlă mai tare, cu atât e Benji mai bun. După meci, Bobo îl îmbrăţişează şi strigă bucuros:

— Dacă te urăsc, înseamnă că-i bine ce faci! Eşti cel mai bun! Nu te-ar urî atât dacă n-ai fi cel mai bun!

Benji încearcă să zâmbească. Să pretindă că nu contează. Dar nu poate să

nu se întrebe cât timp va trebui să fie asta – cel mai bun. Cât timp va trece până când cineva îi va da voie să joace hochei şi atât.

* * *

Povestea Anei şi a lui Vidar este genul acela de poveste de dragoste în care niciunul, nici celălalt nu prea ştiu cum să se poarte. Aşa că sfârşesc prin a se plimba în fiecare zi. Ture întregi prin pădure. Troienele sunt tot mai adânci, în pas cu îndrăgostirea.

Într-o după-amiază, îndrăzneşte să o atingă, iar Ana izbucneşte într-un plâns isteric. Cum Vidar nu înţelege ce se întâmplă, fata îi spune despre Benji. Despre fotografii, despre cum a aflat toată lumea şi despre izbucnirea de furie a Mayei.

— Nu te merit, sunt o fiinţă oribilă! Probabil sunt o psihopată! ţipă Ana.

În faţa ei, Vidar răspunde, de parcă e complet dezbrăcat:

— Şi eu.

Cum să nu se îndrăgostească şi mai mult de el? Unii poate că ar şti cum. Ana nu e printre aceia.

A doua zi dimineaţă, când ajung la şcoală, Ana aşteaptă până îl vede pe Benji. Când îşi deschide dulapul, cad mici bucăţi de hârtie. Ana ştie ce scrie pe bilete, ştie cât de mult din ura altora e nevoit Benji să ducă în el acum.

— Trebuie să... îi şopteşte ea lui Vidar.

Vidar încearcă s-o oprească, dar nu reuşeşte. Ana a ţâşnit pe coridor. Benji se uită mirat la ea şi încearcă să-şi ascundă buzele muşcate.

— Ştiu că mă urăşti, dar... începe Ana, dar nu reuşeşte să mai spună nimic, căci lacrimile i se rostogolesc pe obraji şi vocea i se frânge.

— De ce să te urăsc? întreabă Benji.

Abia atunci Ana înţelege că Maya n-a spus nimănui, nici măcar lui Benji.

— Eu am fost... Eu am făcut pozele cu tine şi cu... Eu am fost! Tot ce-nduri acum e din vina mea... *Eu* am fost!

Faţa i se încordează în riduri de ruşine, care nu se vor mai netezi pe de-a întregul niciodată. Tremură din tot corpul. O ia la fugă, iese din şcoală, departe, departe, departe de tot. Benji rămâne pe loc şi, preţ de-o clipă, privirea i-o întâlneşte pe-a lui Vidar. Portarul face ceva ce nu face niciodată, şovăie.

— E... începe Vidar, dar Benji îl întrerupe:

— E OK. Fugi după ea!

•

Iar Vidar face întocmai. Fuge după ea, o ajunge abia după un kilometru. Ana e atât de rapidă şi de puternică, încât Vidar n-are nicio şansă să o facă să încetinească. Aşa că fuge alături de ea, spre pădure. Aleargă până când

niciunul, nici celălalt nu mai pot răsufla sau gândi. Se prăbuşesc în zăpadă şi rămân aşa.

•

Vidar nu scoate o vorbă. E cel mai frumos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată pentru Ana.

* * *

În cantină, Maya stă singură la masă, exact ca în fiecare zi. Dar, brusc, cineva se aşază în faţa ei, de parcă l-a invitat. Ridică privirea. Benji face semn spre farfurie:

— Mai mănânci sau pot s-o iau?

Maya zâmbeşte.

— N-ar trebui să stau la masă cu tine. Ai reputaţie proastă!

Benji se preface impresionat.

— Câtă răutate!

— Iartă-mă! râde ea.

Uneori trebuie să râzi de rahat ca să fie suportabil. Benji zâmbeşte larg. Apoi spune:

— Ar trebui s-o ierţi pe Ana.

— Poftim?

— Mi-a zis că ea a pus pozele cu mine şi cu... şi cu... cu mine şi...

Vocea îl trădează la sfârşitul propoziţiei. Extraordinar de puternic şi incredibil de fragil – Benji îi aminteşte Mayei de Ana atât de mult.

— De ce s-o iert? E îngrozitor ce ţi-a făcut! zice ea furioasă.

— Fiindcă sunteţi ca două surori. Şi surorile se iartă una pe alta, reuşeşte Benji să îngaime.

Fiindcă el are surori. Maya îl priveşte neîncrezătoare şi-l întreabă:

— Tu ai iertat-o?

— Da.

— De ce?

— Oamenii fac greşeli, Maya.

•

Maya îşi mănâncă prânzul fără să mai spună o vorbă. După şcoală, traversează oraşul şi bate la o uşă. Când Ana răspunde, îi spune:

— Ia-ţi treningul.

Ana nu întreabă de ce.

•

Şi asta le salvează prietenia.

45.

CIREŞ

În Björnstad se spune că, atunci când se naşte un sportiv cu adevărat mare, într-un oraş atât de mic, atât de departe în pădure, e ca şi cum ai vedea un cireş înflorit într-o grădină îngheţată.

Peter Andersson a fost primul şi, când a ajuns până în Liga Naţională de Hochei din Canada, pentru noi n-a mai contat că a jucat în doar câteva meciuri şi că şi-a distrus cariera prin accidentări. A fost acolo. Unul dintre noi a ajuns pe cel mai înalt vârf. Peter a schimbat tot oraşul atunci, ne-a condamnat la o viaţă întreagă de speranţe nemuritoare de a ne împlini visuri imposibile.

* * *

Zacharias are şaisprezece ani. Cei ca el sunt uşor de uitat într-o poveste ca asta. Oamenii îl ştiu mai degrabă ca „prietenul lui Amat". Oamenii îl cunosc pe Amat pentru că e bun la hochei şi, pe-aici, hocheiul e tot ce contează. Viaţa lui Zacharias este una dintre acelea care se petrec în fundal.

El, Amat şi Lifa au crescut împreună. Se poate să nu fi existat nicicând pe-aici trei băieţi mai diferiţi care să se împrietenească. Părinţilor lui Zacharias nu le-a plăcut niciodată de Lifa, mai ales când a început să fie văzut în compania „bandiţilor", cum îi numesc părinţii lui Zacharias pe toţi cei din Groapa care nu par să aibă vreo ocupaţie. Dar Amat... Sfinte Sisoe, părinţii lui Zacharias îl idolatrizează pe Amat. Când a ajuns în echipa de seniori, au fost atât de mândri de el, de parcă era copilul lor. De parcă îşi doreau să fi fost copilul lor. Iar un băiat ca Zacharias n-are cum să nu bage de seamă lucrurile astea.

Zacharias a jucat hochei până astă-primăvară, deşi era cel mai slab jucător din echipă, deşi, de fapt, nici nu-i plăcea hocheiul. Mergea la antrenamente de dragul părinţilor, suporta de dragul lui Amat. Când li s-a spus că sezonul ăsta nu va mai fi echipă de juniori, s-a simţit uşurat şi a avut o scuză să renunţe la hochei. Oricum, tot ce-şi dorea era să se joace pe computer. Aşa că, atunci când, de curând, părinţii au venit acasă şi au strigat: „Antrenament deschis la club!", băiatul a simţit cum anxietatea îi face stomacul ghem.

— Trebuie să te duci!

Zacharias nu le-a putut spune niciodată părinţilor cât de hărţuit a fost toată copilăria lui. Pentru tot: greutatea, înfăţişarea, adresa de acasă. Părinţii nu l-au văzut niciodată aşa. Sunt din aceeaşi generaţie cu Peter Andersson, generaţia viselor imposibile. Zacharias a mormăit:

— Nu merge aşa, mamă, să mă duc pur şi simplu...

Dar tata l-a întrerupt:

— E un antrenament *deschis.* Oricine se poate duce. Şi să ştii că fabrica sponsorizează clubul acum. Poţi să-i spui antrenoarei că...

— Ce să-i spun, tată? Că trebuie să-mi dea un loc în echipă fiindcă taică-miu lucrează la fabrică? a izbucnit Zacharias, dar i-a părut imediat rău.

Clubul de Hochei Björnstad a fost clădit de muncitori din fabrică, iar cei mai în vârstă încă vorbesc despre echipă ca şi cum ar fi a fabricii. Când noii proprietari au promis mai multe locuri de muncă pentru cei care n-au, mai mult de muncă pentru cei care au slujbe şi, pe deasupra, că sponsorizează şi clubul de hochei, tatăl lui Zacharias a început să spere că vremurile bune se vor întoarce. Un oraş prosper, o echipă de hochei în elita naţională, slujbe sigure şi, poate, chiar o şansă ca familia să-şi cumpere o căsuţă şi să se mute din apartamentul din Groapa. Nu mare, nu luxoasă, doar o casă cu o cameră în plus şi o bucătărie mai mare. Cu calorifere ceva mai de încredere iarna.

— Iartă-mă, tată... n-am vrut... a spus atunci Zacharias încet.

Dar ochii tatălui străluceau în continuare de bucurie. Ar însemna atât de mult pentru el şi maică-sa dacă Zacharias ar juca din nou cu ursul pe piept. Aşa că Zacharias s-a dus la antrenamentul deschis, fireşte că s-a dus.

Şi a făcut tot ce a putut. Dar n-a fost nici măcar aproape bun. La sfârşit, antrenoarea l-a bătut prietenește pe umăr şi i-a spus doar atât: „Din păcate, echipa e completă, dar mulţumesc că ai venit!", fără să se mai uite la el pe urmă.

Când a ajuns acasă, părinţii arătau de parcă se străduiau să nu plângă. Peste mulţi ani, când îşi va aminti, Zacharias va înţelege ce nespusă declaraţie de iubire a fost faptul că propriii lui părinţi au fost dezamăgiţi, incapabili fiind să vadă cât de slab era la hochei.

Seara s-a certat din nou cu mama din cauza jucatului pe computer. A încercat să-i explice cât de bun e şi că a ajuns să se măsoare cu cei mai buni. Că a fost invitat chiar şi la o competiţie într-un alt oraş.

— Competiţie? Alea-s *jocuri pe calculator*, Zacharias, nu sport! a răbufnit mama.

•

Zacharias a jucat toată noaptea cu cuvintele ei implântate în piept.

* * *

Alicia n-are nici cinci ani, iar copiii de vârsta asta n-ar trebui să fie atât de buni la a chiuli de la grădiniţă. „Nu ne putem asuma răspunderea! Nu suntem închisoare!" i-au spus lui Sune angajaţii grădiniţei, când a adus-o înapoi pe Alicia pentru cel puţin a douăzecea oară. „Pentru ea *sunteţi* ca o închisoare!" le-a răspuns Sune. Alicia s-a uitat la el ca la Dumnezeu fiindcă a înţeles.

Sune a continuat să-şi târască picioarele cu Alicia zi de zi, de la patinoar la grădiniţă, iar copila a continuat să fugă de la grădiniţă ca să se uite la antrenamente. La orice antrenamente. Seniori, copii, patinaj artistic, nu conta. De îndată ce terenul era liber măcar vreun minut, îşi punea patinele şi ieşea pe gheaţă să joace hochei. Cum să opreşti aşa ceva?

Într-una din zilele în care Sune a dus-o înapoi la grădiniţă, personalul s-a uitat cu compătimire la el şi l-a invitat să stea la o cafea. În cele din urmă, şi-au dat seama cu toţii că era mai uşor ca Sune să vină să o ia dimineaţa de la grădiniţă, să meargă cu ea la patinoar şi s-o aducă înapoi după-amiaza când venea la o cafea.

Într-o seară, spre sfârşitul toamnei, cei de la grădiniţă i-au povestit că au probleme cu mucegaiul în clădire şi că le-au cerut celor de la primărie să renoveze, dar politicienii au răspuns că n-au unde să mute copiii ca să renoveze grădiniţa. Sune s-a uitat la Alicia. A cântărit bine situaţia. Apoi s-a întors la patinoar, s-a dus la Peter Andersson în birou şi i-a zis:

— Chiar ai nevoie de biroul ăsta?

— Poftim? a întrebat Peter.

Sune a făcut un gest spre coridor.

— Aproape toate birourile sunt goale. Suntem doar eu, tu şi Zackell pe-aici. Cine mai e? Cineva la secretariat, când şi când? Administratorul?

— Nu, nu mai sunt alţii. Noi suntem... clubul... a încuviinţat Peter.

Sune a luat o foaie de hârtie şi un creion de pe masă şi a început să deseneze, ca pe o hartă tactică.

— Dăm jos pereţii ăştia. Punem un ventilator bun. Se poate face.

— Scuze, dar despre ce vorbeşti? a întrebat Peter.

— Mai mult decât un club! Putem să facem mai mult decât un club! a tunat Sune.

•

A doua zi s-a dus la politicieni cu proiectul de a construi o grădiniţă în patinoar. Cei mai mulţi s-au uitat la el sceptici, unii de-a dreptul dispreţuitori, dar unul dintre ei a înţeles imediat potenţialul. Când ceilalţi politicieni refuză propunerea lui Sune, acel politician merge la grădiniţă, la o întâlnire cu părinţii şi îi mobilizează pentru o campanie de e-mailuri. În cele din urmă, campania îi convinge pe ceilalţi politicieni să includă proiectul în

buget. Sune primeşte bani să construiască prima „grădiniţă de patinoar". În iarna aceea, copiii se joacă la fel de mult încălţaţi cu patinele, cât şi cu pantofii. Peste ani de zile, Alicia va povesti cum orele acelea de antrenament suplimentar au făcut-o atât de rapidă şi i-au perfecţionat tehnica.

•

Va uita între timp că politicianul care s-a dus la şedinţa cu părinţii era Richard Theo. Dar, la următoarele alegeri locale, sunt destui părinţi de copii mici care îşi amintesc numele lui.

•

„E doar un sport!" Asta încercăm să ne spunem mereu.

* * *

Într-o seară, târziu, Amat îl sună pe Zacharias.

— Ce faci? întreabă Amat.

— Gaming, răspunde Zacharias.

Amat obişnuia să-l ia peste picior când auzea cuvântul „gaming" în loc de „mă joc jocuri pe computer", ca şi cum Zacharias încerca să facă să pară că e un... sport.

— Ai chef să ieşi pe-afară? întreabă Amat.

— Afară? Acum? E rece ca un fund de urs polar!

Amat râde.

— Urşii polari sigur n-au fundul rece. Haide!

— De ce?

Amat înghite în sec.

— Pentru că sunt aşa cu morcovul în fund din cauza meciului cu Hed, că nu pot să dorm. Hai, ieşi cu mine!

Aşa că Zacharias iese. Normal că iese. Se plimbă în jurul Gropii până îngheaţă, vorbind aşa cum făceau când erau mici şi n-aveau unde altundeva să se ducă.

— Cum merge cu gamingul? întreabă Amat.

— Terminã! mormăie Zacharias rănit în orgoliu.

— Nu! Pe bune! Povesteşte-mi! Am... am nevoie să vorbesc despre altceva decât despre hochei.

Zacharias stă bosumflat o vreme, dar, în cele din urmă, zice:

— Merge bine. Foarte bine, de fapt. Am fost invitat la o competiţie...

— Pot să vin şi eu să mă uit? întreabă Amat imediat.

Zacharias n-are cuvinte pentru cât de mândru e că l-a întrebat. Aşa că mormăie doar:

— OK.

Apoi adaugă supărat:

— Da' nu-mi zici şi tu aceleaşi rahaturi ca ai mei! Că nu-i un sport adevărat doar pentru că nu-i hochei.

Amat murmură ruşinat:

— Asta zic ai tăi?

Zacharias dă cu piciorul în zăpadă.

— Visul lor e să aibă un fiu ca tine, Amat. În oraşul ăsta numai hocheiul contează.

•

Amat nu zice nimic. Nu are cuvinte.

* * *

Maya vine la sala de arte marţiale de la canisă. Jeanette se antrenează la sacul cu nisip.

— Poate să stea şi ea? întreabă Maya.

Jeanette râde scurt, mirată.

— Absolut! Dacă ne-adunăm trei, aproape că suntem un club!

Nu se aşteptau la ce urmează, niciuna dintre ele nu se aştepta, nici măcar Ana. Când Jeanette demonstrează o tehnică de imobilizare pe care ea şi Maya o exersează, iar Maya încearcă să-şi amintească exact prin ce mişcări poate scăpa din strânsoare, dar, în cele din urmă, se dă bătută, Ana întreabă:

— Pot măcar să-ncerc şi eu?

Jeanette spune ezitând:

— E... ceva avansat. Am putea să-ncepem cu ceva mai... uşor?

— Pot să-ncerc? insistă Ana.

Aşa că Jeanette o lasă să încerce, căci uneori trebuie să-ţi laşi elevii să greşească pentru a învăţa. Problema e că Ana nu dă greş. Jeanette îi arată o mişcare, iar Ana face întocmai, din prima. Jeanette îi arată o altă mişcare mai grea, apoi una şi mai grea, iar Ana se descurcă, dacă nu din prima, sigur din a doua sau a treia încercare.

După douăzeci de minute, Jeanette îşi sprijină gâfâind mâinile pe genunchi, dar Ana pare doar un pic obosită. Fostul antrenor al lui Jeanette vorbea despre „inteligenţă cinetică", despre faptul că unii sportivi par a avea echivalentul perfect a ceea ce în muzică se cheamă „ureche muzicală": văd ceva şi trupul lor ştie instinctiv cum să reproducă mişcarea. Ana a jucat hochei câţiva ani, când era mică, a alergat pe teren accidentat, a sărit şi s-a căţărat. Tatăl ei e vânător şi pescar, aşa că a învăţat să ia urma, să împuşte şi să care animale grele împreună cu el de când era copil. A dat troiene la o parte, a săpat şanţuri şi a făcut copci în gheaţă iarnă de iarnă. E puternică, mlădioasă, rezistentă şi mai tare decât o friptură la Blană de Urs.

Jeanette îşi ridică palmele şi o îndeamnă:

— Loveşte! Cât de tare poţi!

— Pe bune? se miră Ana.

Jeanette încuviinţează:

— Cu toată forţa!

Maya e aşezată pe podea. Nu va uita niciodată că a fost acolo când s-a întâmplat. Ana loveşte atât de rapid şi de tare, încât Jeanette se dă înapoi, clătinându-se. Ca lovită de fulger. Jeanette şi Maya izbucnesc în râs. Ana nu pricepe ce e atât de remarcabil în ceea ce tocmai a făcut, dar Jeanette deja îi pune la cale cariera.

Cele trei femei sunt asudate, afară totul e îngheţat, acoperit de zăpadă şi scufundat în întuneric.

•

Dar tot oraşul miroase a flori de cireş.

* * *

Într-o dimineaţă, devreme, cineva sună la uşa părinţilor lui Zacharias. E Amat. Mama lui Zacharias pare bucuroasă şi frustrată să-l vadă, în egală măsură. Mai întâi îi spune fericită:

— Amat, ce bine îmi pare să te văd! Felicitări pentru locul la seniori, suntem foarte mândri de tine! Îţi dai seama că ne lăudăm prin vecini că te-ai jucat la noi acasă ani de zile! Cred că maică-ta nu-şi mai încape în piele de mândrie!

Înainte ca Amat să apuce să răspundă, femeia continuă pe un ton frustrat:

— Din păcate, Zacharias nu-i acasă. S-a dus să se joace pe calculator cu nişte amici. La câteva ore de-aici. La ce o fi bună treaba asta?

Amat trage adânc aer în piept, pentru că îi iubeşte pe părinţii lui Zacharias, şi spune hotărât:

— Zacharias nu s-a dus „să se joace pe calculator cu nişte amici". S-a calificat într-un concurs cu mii de participanţi. Ar trebui să veniţi cu mine azi, să-l vedeţi.

Tatăl lui Zacharias e undeva în spate, în hol. Nu vrea să-l jignească pe Amat, dar izbucneşte:

— E frumos din partea ta să-i iei apărarea, Amat, dar jocurile video nu sunt un sport adev...

Amat îl ţintuieşte cu privirea.

— Toată copilăria ne-am luat la întrecere care o s-ajungă profesionist primul. Zacharias o să câştige. Dacă nu vă duceţi acolo să vedeţi ce se-ntâmplă, o să regretaţi toată viaţa.

•

Se întoarce şi coboară scările, fără să aştepte răspunsul părinţilor lui

Zacharias.

•

Când Zacharias intră în enorma sală unde are loc concursul, la câteva ore de Björnstad, Amat e acolo şi îl urmăreşte atent. Nu-i o armată mare, dar e o armată.

Computerele sunt aliniate frumos şi înconjurate de o tribună cu multe rânduri de bănci, pline cu spectatori. Ecrane mari atârnă din tavan şi în boxe duduie muzica.

— E... aproape ca la hochei, recunoaşte tatăl lui Zacharias uimit.

L-au ajuns din urmă pe Amat la gară şi s-au dus împreună cu maşina. Părinţii au intrat reticenţi în sală, neînţelegând nimic, dar, înainte să se termine competiţia, văd în jurul lor oameni care izbucnesc în urale şi aplaudă ceva ce a făcut Zacharias. Când băiatul câştigă, Amat strigă de bucurie şi-atunci părinţii lui Zacharias fac şi ei la fel. Un străin pe rândul din faţa lor se întoarce spre ei şi o întreabă pe mamă:

— Îl cunoaşteţi?

— E fiul meu! izbucneşte ea.

Străinul dă din cap admirativ şi spune:

— Cred că sunteţi foarte, foarte, foarte mândră de el!

•

Nu e aşa de important. E doar un sport. Un altfel de sport.

* * *

Maică-sa i-a spus cândva Mirei Andersson: „Cel mai greu lucru, când ai o familie, e că nu termini niciodată cu ei". Mira se tot gândeşte la asta, în timp ce ea şi colega îşi mobilează noul birou, vânează clienţi, recrutează personal, negociază cu băncile şi îşi fac griji despre bani. Telefonul Mirei sună tot timpul. Se uită la fotografia cu copiii de pe masa de lucru şi îşi pune aceleaşi întrebări: „De dragul cui ai o carieră? Merită sacrificiul? Cum să ştii dinainte?"

•

Peter Andersson vine acasă, dar nu e nimeni. Mira e la serviciu, copiii pe undeva, cu prietenii. Îşi face de mâncare şi mănâncă singur în faţa unui meci de hochei la televizor. Telefonul e mut. Când a acceptat slujba de director tehnic, acum mulţi ani, îl ţinea doar pe „silenţios", pentru că nu înceta niciodată să sune. Nici măcar în vacanţă. Acum îi lipseşte.

•

Maya bagă cheia în broască şi intră în hol. Peter se ridică de pe canapea, încercând să nu arate ce bucuros e că nu mai e singur acasă. Maya e epuizată după antrenamentul de arte marţiale, dar, când vede expresia de pe chipul

tatălui ei, se duce și își ia chitara. Cântă împreună trei cântece în garaj. Apoi Maya îl întreabă:

— Ți-a zis mama? Despre... școala de muzică?

Peter pare mai întâi mirat, apoi jenat.

— Nu... eu și maică-ta... nu prea am avut timp să stăm de vorbă în ultimul timp.

Maya îi dă scrisoarea.

— Încep în ianuarie. E departe, trebuie să mă mut și să împrumut bani, dar... mama a zis că e OK.

Peter nu reușește să-și țină firea.

— Nu vreau decât să fii... fericită, Cotoraș... fericită și-atât, îngaimă el, copleșit.

— Știi, tată? Și eu vreau ca tu să fii fericit... șoptește fiica.

•

Leo Andersson merge singur prin Björnstad. Fără țintă, fără niciun plan, se plimbă, pur și simplu. Ca adult, își va aminti iarna asta în care tot ce-și dorea era ceva pentru care să simtă pasiune. Toți par a avea ceva la care țin ca la ochii din cap: taică-su are clubul, maică-sa – noua firmă, iar Maya are muzica. Leo tânjește să aibă ceva doar al lui. Poate că va găsi, până la urmă, iar aceea va fi o cu totul altă poveste.

Dar în seara asta, când ajunge acasă, mama e la serviciu, iar sora cea mare doarme. Taică-su se uită la televizor în sufragerie. Leo își pune geaca în cuier, se gândește mai întâi să se ducă direct în camera lui, ca orice proaspăt adolescent, dar se răzgândește și se apropie de canapea. Se așază lângă Peter. Se uită la meci împreună.

— Auzi... sper că știi cât de mult te iubesc, îi spune Peter în pauza dintre reprize.

— Știu, tată, știu, zâmbește Leo, apoi cască, de parcă e ceva de la sine înțeles.

Și-atunci Peter speră că poate, totuși, a făcut și ceva bine ca părinte. Dorm duși amândoi pe canapea când Mira vine de la serviciu. Îi acoperă cu o pătură.

•

Cu familia nu termini niciodată.

46.

O SĂ SPUNEM CĂ A FOST UN ACCIDENT DE CIRCULAŢIE

Aţi văzut vreodată un oraş decăzând? Noi da. Pentru că, uneori, e atât de simplu să-i faci pe oameni să se urască, încât e de neînţeles de ce nu facem asta tot timpul.

•

Povestea asta a fost despre patinoare şi toate inimile care bat în jurul lor. Despre oameni şi sport, despre cum se sprijină reciproc. Despre noi, cei care visăm şi ne luptăm. Unii au fost iubiţi, alţii distruşi. Au fost cele mai bune zile şi cele mai rele zile ale noastre. Oraşul a jubilat, dar a început să ardă. Şi a primit o lovitură înfiorătoare.

•

Câteva fete ne-au făcut mândri şi câţiva băieţi ne-au făcut un nume mare. O maşină a trecut prin noapte, cu viteză mult prea mare. O să spunem că a fost un accident de circulaţie, dar accidentele sunt întâmplătoare, pe când pe acesta vom şti că l-am fi putut împiedica. O să fie vina cuiva. A multora. A noastră.

* * *

Hocheiul e hochei. E doar un joc. Un joc inventat.

•

Când e iarnă în Björnstad şi în Hed, e la fel de întuneric când te duci la serviciu ca şi când te întorci acasă. Personalul de la urgenţe al spitalului din Hed îşi petrece timpul ca toată lumea – vorbind despre hochei.

Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare următorul meci. Unii ţin cu roşiii, alţii cu verzii. Unii medici şi asistente mai că nu-şi vorbesc. Pe măsură ce sezonul de hochei înaintează şi ambele echipe şi-au câştigat meciurile, următoarea partidă dintre cele două cluburi devine tot mai importantă. Clubul câştigător are şansa să urce o divizie. Cel care pierde poate chiar dispărea până la următorul sezon. Situaţia se poate răsturna rapid.

Încercăm să ne minţim că hocheiul e doar hochei, dar nu e adevărat niciodată. Un medic murmură că „banii distrug sportul". O asistentă ţine un adevărat discurs în camera personalului despre cum „barosanii de la Federaţia Naţională inventează tot soiul de licenţe noi şi impun cerinţe financiare imposibile cluburilor mici, agenţii seacă piaţa, sponsorii se joacă de-a v-aţi ascunselea, meciurile se dispută în sălile de şedinţă, nu pe

gheaţă!”. Cineva citeşte cu voce tare dintr-un ziar, în care ziarişti sportivi de departe scriu că echipe precum cele din Björnstad şi Hed vor deveni pepiniere pentru echipele mari peste câţiva ani, şi exclamă: „Pepiniere? Adică sclavi pentru oraşele mari?” Un altul spune înciudat: „Dacă s-ar fi închis clubul din Björnstad, măcar se duceau banii pe unul singur!” La care altcineva i-o întoarce: „Şi adică de ce să-nchidem *noi* clubul? De ce nu voi?” Angajaţii spitalului încep să se certe, să-şi întoarcă spatele. Exact ca toată lumea de pe-aici zilele astea.

•

Pe urmă însă, se întâmplă ceva neprevăzut, aşa cum se întâmplă, de obicei, în meseria lor. Alarma porneşte, a avut loc un accident, urmează să fie aduşi răniţii. Şi-atunci uită de meciuri de hochei şi preferinţe pentru culori. Lucrează împreună la urgenţe, se luptă împreună, sunt ca o echipă.

•

Şi vor face tot ce le stă în putinţă să le salveze vieţile celor veniţi cu ambulanţa în seara asta. Dar nu va fi de ajuns.

* * *

Dacă povestea Anei şi a lui Vidar ar fi fost o poveste de dragoste obişnuită, poate că ar fi trăit împreună o viaţă întreagă. Poate chiar ar fi avut timp să se plictisească unul de altul, să se despartă, sau, poate, ar fi apucat să se îndrăgostească din nou unul de altul, de sute de ori. O viaţă complet obişnuită e lungă, dacă o trăieşti alături de cineva.

Dar treaba e că, atunci când eşti un adolescent neobişnuit, uneori vrei să fii unul obişnuit. Ana stă întinsă în pat, cu Vidar tăcut, lângă ea. Ana e c*a Minecraft* pentru el. Când e cu ea, se poate concentra să facă orice.

— Vii cu mine la o petrecere? şopteşte ea.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Ce petrecere?

— Dau unii o petrecere în camping, într-o căsuţă. I-am auzit vorbind la şcoală. Nu trebuie să vii neapărat. Da’ vreau şi eu... vreau să merg la o petrecere şi să mă simt... normală. Un pic.

— OK, spune Vidar.

— OK? repetă Ana.

— Eşti surdă, ce-ai? OK! repetă el, cu gura până la urechi.

Ana râde. Se sărută. Şi totul pare obişnuit. Minunat de obişnuit.

•

Se duc la petrecere. Şi totul pare normal, pentru scurtă vreme. Dar, la un moment dat, Vidar se duce la toaletă şi tipul care se apropie de Ana e din

Hed, aşa că n-o cunoaşte. Poate că nici pe Vidar nu-l cunoaşte.

Ana încearcă să fie amabilă, refuză băutura oferită şi-i dă la o parte mâna pe care el i-o pune pe şold. Atunci tipul din Hed îi arată mândru tatuajul cu taurul de pe braţ şi-i spune că s-ar putea să joace în echipa de seniori în sezonul următor. Ana îl împinge când tipul începe să-i şoptească lucruri la ureche. Încearcă să plece. Dar el o trage de braţ, râzând:

— Haide! Nu mai fi aşa înţepată, ce dracu'! Zâmbeşte şi tu un pic!

Mâinile lui îi cuprind mijlocul. Tipul nu apucă să-l vadă pe Vidar, cu privirea neagră de furie şi fruntea lăsată, croindu-şi drum prin mulţime ca o vijelie. Vidar nici nu bagă de seamă că dă cu oamenii de pereţi sau că-i aruncă peste mese. Ana îl vede. Ştie cât de simplu ar fi să se dea la o parte şi să-l lase pe tipul din Hed să priceapă că s-a luat de fata de care nu trebuia. Că s-a certat cu băiatul cu care nu trebuia. Ar fi atât de simplu. Dar Ana n-a făcut ceva simplu în viaţa ei.

Aşa că se smulge din strânsoare tipului, se dă uşor înapoi să-şi ia avânt şi-i trage un cap în gură. Aude ceva pârâind când îi izbeşte nasul cu fruntea. Bărbatul se prăbuşeşte urlând. Ana simte cum i se prelinge sânge pe faţă, nu ştie al cui.

Prietenii tipului, la vreo doi metri de ei, sunt la fel de şocaţi. Ana ştie că are la dispoziţie doar câteva secunde. Îl vede pe Vidar măturând totul în cale, cu moartea în privire, şi face singurul lucru rezonabil pe care cineva care e ca Ana şi iubeşte un băiat ca Vidar îl poate face: îşi ia din nou avânt şi-l pocneşte şi pe el.

Toată lumea amuţeşte. Ana îi mai trage una, şi mai tare, iar Vidar face un pas înapoi, clătinându-se. Apoi îi prinde braţul şi o ia la fugă spre uşă, cu Vidar cu tot. Îl forţează să alerge prin pădure până când nimeni de la petrecere nu-i mai poate prinde.

— CARE-I PROBLEMA TA? urlă Vidar, când Ana se opreşte în sfârşit.

Ana se simte vinovată când vede umflătura de pe faţa lui Vidar. Dar se răţoieşte:

— Ştii care-i PROBLEMA? Toţi nenorociţii de BĂRBAŢI! VOI sunteţi problema mea!!!

— Da ce ţi-am făcut?

Ana plânge de furie.

— L-ai fi omorât... dacă nu te scoteam de-acolo, l-ai fi omorât şi te băgau la închisoare şi eu...

Suspină violent, încercând din răsputeri să-şi ţină lacrimile. Vidar are buza crăpată şi un ochi care se umflă tot mai tare, cu fiecare respiraţie.

— Am încercat doar... să te-ajut, spune el.

— Ce naiba e cu voi? De ce credeţi că trebuie să vă bateţi pentru noi tot

timpul? De ce credeţi că vrem să rezolvaţi totul doar cu pumnii? Sunteţi defecţi la cap sau ce?

— Nu... ştiu, recunoaşte Vidar.

Ana începe să râdă.

— Te iubesc.

— De aia m-ai pocnit?

— Da.

Vidar îşi freacă încurcat ochiul lovit.

— Şi-i musai să mă iubeşti aşa de... tare?

— Nu vreau să mă pui pe un rahat de piedestal! i-o retează ea.

— Poftim?

— Nu vreau să te baţi pentru mine! Nu vreau să faci chestii pentru mine! Vreau să *crezi* în mine! Nu vreau să mă duci *tu* undeva, vreau doar să fii lângă mine când mă duc undeva!

— OK.

— Ce OK?

— OK... eu... OK şi atât. OK. Şi eu... te iubesc!

— Eşti bătut în cap!

Mâna o doare atât de îngrozitor, încât îi vine să se ghemuiască în poziţie fetală şi să scâncească. Vidar o duce lângă un troian şi o pune să-şi bage pumnul în zăpadă. Ana ţipă de durere. Vidar încearcă să-i explice:

— Nu poţi să loveşti aşa, trebuie să... începe el, dar Ana i-o retează imediat:

— Nu mă-nvăţa tu pe mine cum să-ţi pocesc mutra!

— OK.

Or fi şi poveşti de iubire normale, fireşte, or fi...

•

A doua zi, Vidar se duce la antrenamentul Anei. Nu zice nimic, ci doar cară înăuntru şase paleţi şi-i pune unul peste altul, făcând un soi de scară rudimentară, apoi se urcă în vârf.

— Ce-i aia? întreabă Ana iritată.

— Un piedestal, răspunde el.

— Pentru cine? întreabă ea.

— Pentru mine! răspunde el.

Ana începe să râdă, dar Vidar spune serios:

— În picioare tu, în picioare şi eu!

Ana se opreşte din râs şi-l sărută. Poveştile de iubire obişnuite nu i-au plăcut oricum niciodată.

* * *

Cum a început totul? N-o să încetăm niciodată să ne certăm în privinţa asta.

•

Poate că totul a început cu tipul din Hed, care a încercat s-o agate pe fata din Björnstad la o petrecere, iar ea i-a tras una. I-a rupt nasul. Poate că i-a purtat pică.

•

Sau poate că a început mai devreme, încă de la primul meci din toamnă, când suporterii din Hed au scandat lucrurile alea dezgustătoare despre Benjamin Ovich. Poate că unii din Björnstad n-au putut trece peste asta, mai ales că Hed a şi câştigat meciul.

•

Sau poate a început într-o dimineaţă de toamnă sau de iarnă, când cineva a lăsat un corn de taur plin de sânge în faţa intrării în patinoarul din Hed. Nici măcar nu era sânge adevărat – o glumă proastă de adolescenţi beţi, cu siguranţă, dar cei din Hed n-au luat-o deloc aşa.

Într-o seară, nu la mult timp după aceea, un tânăr din Björnstad era la coadă la pizzeria din Hed – prietena lui e din Hed şi-l aştepta acasă, în apartamentul ei. La aceeaşi coadă, alţi câţiva tineri din Hed s-au apucat să repete sloganul îngrozitor. Unul dintre ei s-a aplecat spre tânărul din Björnstad şi i l-a strigat drept în ureche. Un altul i-a strigat „să se care acasă", „să se culce cu de-alea din Björnstad" şi „să lase în pace fetele din Hed!". Tânărul din Björnstad s-a întors şi i-a dat dracului, iar cei din Hed i-au răsturnat cutiile cu pizza din mâini. Angajaţii pizzeriei i-au despărţit, înainte să se întâmple ceva, dar poate că atunci a început totul.

Sau poate că totul a început cu zvonurile despre spital şi fabrică, atunci când totul a devenit o luptă pentru slujbe. Acum ceva ani, oamenii îşi făceau griji că politicienii vor încerca să facă din Björnstad şi Hed un singur oraş mai mare, iar acum se tem că nu vor mai fi resurse decât pentru un oraş mic.

După treaba cu cornul de taur de la uşa patinoarului şi cearta din pizzerie, echipele de copii de nouă ani ale celor două cluburi s-au întâlnit într-un turneu, la câteva zeci de kilometri depărtare. Meciul s-a încheiat la egalitate, dar, când unul dintre copii a început să strige „Poponari, târfe, violatori!", mulţi jucători au sărit la bătaie, iar părinţii au fost nevoiţi să coboare pe teren, ca să-l ajute pe arbitrul de centru să-i oprească. Un tată din Hed şi unul din Björnstad au încercat să-şi despartă fiii, dar unul dintre ei l-a acuzat pe celălalt că a tras prea tare de copilul lui. Au început să se certe, apoi să se împingă şi, în scurt timp, copiii erau cei care încercau să-i liniştească pe adulţi.

Cam în acelaşi timp, doi bătrânei s-au luat la harţă în sala de aşteptare a

spitalului din Hed, pentru că unuia i s-a părut că a fost nevoit să aştepte mai mult decât celălalt până să fie primit de medic. Celălalt a mârâit: „Fir-aţi ai dracu', voi, ăştia din Björnstad, ia faceţi-vă dracu' spital şi nu mai veniţi aici, să ne-nghesuim mereu cu voi la doctor!"

•

Poate că toate astea n-ar fi însemnat mare lucru dacă nu se petreceau în aceeaşi toamnă şi iarnă. Poate că tensiunile n-ar fi escaladat dacă nu se ivea ocazia ca toţi oamenii ăştia să se întâlnească în acelaşi patinoar încă o dată până să se termine anul. Dar uite că s-a ivit – meciul de retur între Hed şi Björnstad.

•

Într-o dimineaţă, nu cu mult înainte de meci, doi bărbaţi din Hed se duc la fabrica din Björnstad să caute de muncă. Amândoi sunt şomeri de ceva vreme, amândoi au copii şi, când noii proprietari ai fabricii i-au chemat la un interviu, a fost ca un dar din ceruri. Parchează în faţa fabricii. Când se întorc de la interviu, maşina e făcută zob. Cineva a îndoit toate portierele şi a înfipt o creangă uriaşă în parbriz. Nu e niciun martor, bineînţeles, deşi în apropiere sunt mai mulţi bărbaţi în geci negre. Pe scaunul de lângă şofer, printre cioburi, e o foaie de hârtie pe care scrie: „Slujbele din Björnstad – pentru oamenii din Björnstad!"

•

Poate că aşa a început.

•

Sau poate că a început când un mic grup din Hed s-a întâlnit, la puţin timp după aceea, să discute despre răzbunare. Vor să-i facă rău Găştii. Vor să le răpească gecilor negre ceva la care ţin. „Vreau să le dau foc la case..." murmură unul dintre bărbaţii din Hed la întâlnire. Poate că nu vrea să le dea literalmente foc. Dar unul dintre prietenii lui zice: „Atunci aşa facem!"

47.

O POVESTE DE DRAGOSTE PE CARE N-O S-O UITĂM NICIODATĂ

E greu să ţii secrete într-un vestiar. Orice fel de secrete.

•

În patinoarul din Hed, tensiunea creşte cu fiecare antrenament. Se vorbeşte tot mai puţin despre cei din Björnstad ca despre nişte oameni, se aud tot mai adesea expresii ca „verzii". Sau „puii de urs de măcelărit". Sau „pizdele". Sau „poponarii împuţiţi". Toată lumea se aştepta ca William Lyt să fie printre cei mai înverşunaţi, dar, dintr-un motiv sau altul, William e tot mai tăcut.

Când coechipierii îl întreabă de ce nu zice nimic, le răspunde: „Încerc să mă concentrez pe hochei" Pentru că nu ştie ce altceva să le răspundă. I se întâmplă ceva ciudat în toamna şi iarna astea – cu cât ceilalţi urăsc mai mult, cu atât îi e mai silă de toată chestia. A fost atât de furios, preţ de atâta amar de vreme – furios la antrenamente, furios la şcoală, furios acasă –, încât, în cele din urmă, n-a mai avut forţă să mai fie furios. „Concentrează-te pe hochei!" i-a zis maică-sa, mângâindu-l drăgăstos pe păr. Şi William aşa a făcut.

Se distanţează tot mai mult de restul echipei, se antrenează mai mult singur şi tot mai din greu. Cunoaşte o fată din Hed şi începe să-şi petreacă timpul cu ea seara. Într-o zi, David, antrenorul, îl cheamă în biroul lui. Îi dă o bucată de hârtie, cu un număr de telefon, al unui recrutor pentru un club de elită, aflat cu câteva divizii mai sus decât clubul din Hed.

— Sunt interesaţi de tine, vor să-i suni.

William se uită lung la bucata de hârtie. David dă ocol mesei de scris şi îl ia de umeri:

— Am văzut că în ultimul timp te-ai concentrat mai mult pe hochei, William. Că ai lăsat deoparte prostiile, certurile şi încăierările... Şi asta e bine! De asta şi e interesat clubul ăla. Poţi să devii cineva, William, poţi să ajungi departe! Dar să ştii că o să mă lupt să te ţin în echipa mea. În sezonul următor cred că eşti pregătit să devii căpitan.

Apoi David spune ceva îngrozitor. Ceva ce distruge un tânăr căruia îi e teamă să-şi arate sentimentele:

— Sunt mândru de tine, William!

William iese din biroul antrenorului şi îşi sună mama.

•

E greu să ţii secrete într-un vestiar, aşa că toată lumea îl felicită când se întoarce din biroul lui David. William e mândru, firește, dar bagă de seamă că jucătorii au început să tacă atunci când e prin preajmă şi înţelege că vorbesc despre ceva care nu trebuie să ajungă la urechile lui.

După antrenament, două maşini aşteaptă în faţa patinoarului. În ele sunt tineri cu hanorace şi tatuaje cu taurul. Câţiva dintre coechipierii lui William, cei suficient de tineri să vrea să se bată şi suficient de slabi la hochei pentru a nu avea nimic de pierdut, se îndreaptă spre maşini.

— Unde vă duceţi?

Unul dintre ei se întoarce spre William.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine, William. Eşti prea important pentru echipă ca să te luăm cu noi. Avem nevoie de tine pe gheaţă!

— Ce naiba aveţi de gând? întreabă William derutat.

Bărbaţii cu taurul ramat nu răspund, dar unul dintre coechipieri e prea entuziasmat ca să-şi poată ţine gura şi strigă:

— Vrem să vedem dacă blana de urs arde bine!!!

•

Maşinile pleacă. William rămâne. Singur.

* * *

După aceea, la interogatoriul de la poliţie, bărbaţii din Hed vor avea o mie de scuze. Cineva va spune că n-au vrut să dea foc întregii clădiri, că au crezut că va arde doar uşa şi că vor avea timp să stingă înainte să fie prea târziu. Unul va spune că nu voiau decât „să dea de înţeles ceva", altul va spune că „a fost doar o glumă". Că nu ştiau că e un apartament deasupra cârciumii Blană de Urs. Şi că în apartament dormea Ramona.

* * *

Maggan Lyt îşi ia fiul din faţa patinoarului din Hed, ca după fiecare antrenament. I-a adus sandvişuri şi o băutură energizantă cu proteine. Îi pune geanta cu echipamentul în portbagaj şi muzica lui favorită în drum spre casă. Dar băiatul nu scoate un cuvânt.

— Ce-i? întreabă mama.

— Nimic... nimic. Doar... emoţii pentru meci, mormăie William.

Se preface că e adevărat, iar Maggan se preface că-l crede. Nu vor să se supere unul pe altul. Mănâncă împreună cina, îl ascultă pe tată povestind ce a făcut la serviciu, râd când sora lui William povesteşte ce a făcut la şcoală – a desfăcut capacele solniţelor de pe masa profesorilor şi vă imaginaţi ce s-a

întâmplat când au încercat să-şi pună sare în mâncare. William a învăţat-o. Maggan ar vrea să o dojenească, dar fetiţa râde atât de minunat, încât n-are inimă să o certe.

William îşi priveşte părinţii în timp ce mănâncă şi discută, astăzi mai mult decât de obicei. Ştie ce crede lumea din oraş despre familia lui – că taică-su e „zgârcit de-şi mănâncă de sub unghii", iar maică-sa e „mamă nebună de jucător de hochei". Poate că e adevărat, dar şi multe alte lucruri despre ei sunt adevărate. N-au primit niciodată nimic de-a gata în viaţă, s-au zbătut pentru tot şi au vrut să le dea copiilor lor tot ce n-au avut ei vreodată: putere de decizie asupra propriului viitor, luxul de a nu fi nevoiţi să se chinuie pentru ziua de mâine. Uneori poate că au mers prea departe, dar William îi iartă. Lumea asta nu e făcută pentru oameni buni. Cei buni sunt folosiţi şi apoi daţi la o parte. E de ajuns să te uiţi în jur prin Björnstad ca să-ţi dai seama că aşa e.

După cină, se uită la desene animate în camera soră-sii. Când s-a născut, medicii au zis că e ceva în neregulă cu ea. N-a fost aşa, e doar specială. Oamenii vor cu tot dinadinsul să o descrie folosind numele unui sindrom, dar William refuză să accepte. Sora lui e cum e. Cea mai bună soră din lume. După ce fata adoarme, William ridică greutăţi în camera de la subsolul casei. Dar cuvintele alea încă îl rod: „Vrem să vedem dacă blana de urs arde bine!!!" Nu-i ies din minte. Îşi pune treningul şi îi spune maică-sii că iese să alerge. Maggan Lyt speră că e din cauza emoţiilor de dinainte de meci.

După ce William închide uşa în urma lui, mama se duce direct în bucătărie. Îşi face mereu griji pentru copiii ei. De fiecare dată când William nu e acasă, găteşte ca să nu se mai gândească. „Zică lumea ce-o zice de Maggan Lyt, da' de gătit găteşte bine!" spun oamenii despre ea, iar Maggan nu se supără că încep întotdeauna o discuţie despre ea cu „zică lumea ce-o zice". Face o salată de paste şi apoi una de cartofi. „Mamă, nimeni nu face ca tine, atâtea salate diferite care, de fapt, nu sunt salate! Tu reuşeşti să faci orice legumă nesănătoasă!" râde William de multe ori.

•

Îl aşteaptă să se întoarcă acasă. Nu încetează să-şi facă griji niciodată.

•

William aleargă prin Björnstad. Deodată îşi dă seama că e îmbrăcat în treningul roşu, cu taurul pe piept. Până şi el pricepe că e o provocare idioată să umble îmbrăcat aşa pe aici. Se întoarce şi aleargă spre casă, dar se opreşte când simte mirosul înţepător în nări.

•

Ceva arde.

* * *

Ramona nu se trezeşte din cauza fumului, ci pentru că o zgâlţâie cineva. Se prea poate ca Ramona să fi băut o mică gustare înainte de culcare, aşa că reacţionează ca de obicei, când cineva încearcă s-o trezească – dă din mâini şi ţipă obscenităţi, încercând să găsească un obiect tare cu care să lovească.

Dar, când vede flăcările pe pereţi şi aude strigătele din stradă, deschide ochii larg şi dă de Elisabeth Zackell.

Antrenoarea o fi ea nepricepută la sentimente, dar asta nu înseamnă că o ocolesc emoţiile. Nu putea dormi, se gândea prea mult la meciul cu Hed, aşa că ieşise să facă jogging. Văzuse câţiva bărbaţi fugind spre Blană de Urs, apoi focul izbucnind. Cei mai mulţi probabil ar fi sunat la pompieri şi ar fi aşteptat pe stradă. Oamenii normali la cap n-ar fi intrat în fugă într-o casă în flăcări. Dar Zackell nu e normală, de bună seamă.

Iar acum, când se prăbuşeşte pe stradă, gâfâind şi tuşind, Ramona, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, murmură:

— Faci tu de-astea pentru o strachină cu cartofi, măi, fată? Păi, oare ce-ai face pentru mine de ţi-aş da carne?

Zackell tuşeşte şi râde.

— Trebuie să recunosc că a cam început să-mi placă berea. Vitaminele sunt importante.

•

Lumea vine în goană din toate părţile, dar nimeni nu e mai iute ca Teemu. Se aruncă în zăpadă şi o îmbrăţişează pe Ramona.

— Hai, hai, băiete, cuminte! N-a crăpat nimeni. E doar un foc... şopteşte Ramona, dar Teemu simte că bătrâna tremură.

— Pozele cu Holger... geme Teemu şi se ridică.

Ramona e nevoită să-l ţină. Aşa de mult o iubeşte băiatul ăsta, că trebuie să-l ţină să nu intre în foc să salveze fotografiile cu bărbatul ei mort.

Dar nu-l poate împiedica pe Teemu de la ce se întâmplă mai târziu. Nimeni nu poate.

* * *

Incendiul trezeşte tot Björnstadul, ţipetele se răspândesc prin oraş mai repede decât tobele sau sirenele. Toate telefoanele sună, toate uşile se deschid.

Benji şi surorile lui vin şi ei în fugă pe stradă. Surorile se duc spre Blană de Urs, unde oamenii deja s-au mobilizat şi au format un lanţ uman, ca să-şi treacă din mână în mână găleţile cu apă. De peste tot sosesc maşini cu bidoane şi furtunuri în portbagaj.

Dar Benji stă pe loc, căci îşi dă seama că nu e o întâmplare. Nu e niciodată.

Aşa că se uită în jur după făptaş şi dă cu ochii de treningul roşu. William Lyt e undeva mai în spate, aproape de pădure, singur şi şocat, cu mâinile la gură.

Benji fuge spre el. Preţ de-o secundă, William e convins c-o să se repeadă la el, dar Benji se opreşte brusc, ca şi cum îşi dă seama de ceva. Oamenii aleargă încolo şi-ncoace şi, undeva, se aud sirenele apropiindu-se prin pădure. Benji se întoarce spre William şi-i spune printre dinţi:

— Tu şi eu. Acum! De-adevăratelea! Fără prieteni, fără arme. Doar tu şi eu!

William ar fi putut să protesteze, să încerce să-l liniştească pe Benji şi să-i explice că n-a avut nimic de-a face cu incendiul. Dar Benji e prea pornit ca să-l creadă, iar William îl urăşte încă prea mult ca să dea înapoi. Aşa că şopteşte doar:

— Unde?

Benji se gândeşte o clipă.

— Pista de jogging de pe Colina. Lume puţină, teren nivelat, lămpi aprinse.

William spune iritat:

— Ca să nu vin cu scuze după, vrei să zici?

Faptele lui Benji au fost întotdeauna mai rele decât vorbele sale. De aceea, răspunsul lui are o oarecare greutate:

— N-o să fie niciun *după* pentru tine, William!

•

Aleargă amândoi spre pista de jogging. Prin tot oraşul. Au făcut asta de mii de ori înainte, pentru că, atunci când erau copii şi jucau în aceeaşi echipă de hochei, se luau la întrecere la fiecare antrenament. Benji nu l-a lăsat niciodată pe William să fie mai bun la nimic – până şi lucrurile pe care nu le voia i le-a luat lui William. Iar acum, când aleargă prin zăpada până la glezne, sunt aceiaşi băieţei de atunci. Şi păstrează vreun metru distanţă între ei, ca şi cum Kevin încă aleargă la mijloc.

•

Când ajung la pista de jogging, pe Colina, se opresc şi îşi trag răsuflarea. Vălătuci groşi de aburi le ies din gură. Apoi William, în treningul roşu cu taurul pe piept, se repede la Benji, care aşteaptă calm, în tricoul verde, cu pumnii strânşi. Fără prieteni, fără arme, doar ei doi. Un taur contra unui urs.

* * *

Păianjenul şi Tâmplarul îl găsesc pe Teemu în faţa cârciumii. Primul lor impuls e să sară să ajute la stingerea focului, să protejeze oamenii. Blană de Urs e casa lor, mai mult decât le-a fost vreodată propria casă. Dar Păianjenul îi şopteşte lui Teemu la ureche:

— Ştim cine a fost! Nemernicii din Hed! Mama prietenei Tâmplarului i-a văzut pe fereastră. Şi-au lăsat maşina la supermarket! Dacă ne grăbim, îi prindem din urmă!

•

Când bărbaţii în geci negre ies din mulţimea adunată la Blană de Urs şi aleargă spre Saab-ul lui Teemu, aproape nimeni nu bagă de seamă. Singurul care îi vede e Leo Andersson. Se duce după ei.

* * *

William şi Benji nu se cruţă unul pe celălalt. Loviturile sunt turbate şi amândoi sunt atât de puternici, încât feţele le sângerează după doar câteva secunde. William scoate un urlet, de epuizare şi de furie, de fiecare dată când îşi ia avânt şi izbeşte. E mai înalt decât Benji, singurul avantaj pe care Benji nu i l-a putut lua niciodată – loveşte de sus în jos, pe când Benji e nevoit să lovească de jos în sus, ceea ce e mult mai greu. Se bat ca doi sălbatici preţ de-o veşnicie. Până când acidul lactic din muşchi îi forţează să se dea un pas înapoi, gâfâind însângeraţi. Benji a rămas fără un dinte, iar William aproape că nu mai vede cu ochiul drept.

— Erai îndrăgostit de el? mârâie el brusc.

— POFTIM? strigă Benji şi scuipă în zăpadă, înroşind-o.

Sunt la câţiva metri unul de celălalt, piepturile li se ridică şi coboară anevoios. William se sprijină cu mâinile pe genunchi. Are un deget rupt, din nas îi curge sânge ca de la robinet. Repetă pe un ton mai potolit, gâfâind cuprins de oboseală şi durere:

— Erai îndrăgostit de Kevin?

Benji tace câteva minute bune. Are sânge în păr şi pe mâini. Nu ştie de unde îi curge şi unde sunt doar pete.

— Da.

Benji recunoaşte asta pentru prima oară în viaţa lui. William închide ochii, îşi simte nasul pulsând dureros când încearcă să respire şi îşi aude propria răsuflare fluierând în nări.

— Dacă ştiam, nu te-aş mai fi urât atât.

— Ştiu, spune Benji.

William se îndreaptă de spate. Îşi pune mâinile pe şolduri. Tricoul e rupt şi leoarcă de sudoare.

— Mai ţii minte vara aia, când eram mici, şi a plouat întruna vreo lună? Şi s-a inundat patinoarul?

Benji pare mirat, dar încuviinţează încet:

— Da.

William îşi şterge nasul cu dosul palmei.

— Tu şi Kev eraţi mereu în pădure vara, dar, când ploua, veneaţi la mine acasă şi mă întrebaţi dacă putem să jucăm hochei la mine în subsol. Nu ştiu de ce nu vă duceaţi la Kevin, dar...

— Părinţii lui Kevin şi-au renovat casa în vara aia, îi aminteşte Benji posac.

William dă din cap, amintindu-şi.

— Exact. De-aia. Am jucat la mine acasă în fiecare zi în luna aia. Eram prieteni. Şi era mişto. Nu ne făceam mizerii.

Benji scuipă iar sânge în zăpadă.

— Dormeam acolo, pe saltele, ca să putem juca direct când ne trezeam...

Zâmbetul lui William e amar de atâtea şanse ratate şi ani pierduţi.

— Când alţii de vârsta noastră îşi amintesc de copilărie, îşi amintesc că era tot timpul soare. Eu îmi amintesc cum aşteptam şi speram să plouă.

•

Benji stă nemişcat. În cele din urmă, se aşază în zăpadă. William nu ştie dacă Benji plânge. Şi nu ştie dacă se vede că şi el face acelaşi lucru.

•

Apoi cei doi bărbaţi se despart. Nici ca prieteni, nici ca duşmani. Se despart şi atât.

* * *

E târziu când Maya şi Ana termină antrenamentul la clubul de arte marţiale. Mult prea târziu, se gândeşte Mira, dar vine să-şi ia fiica, fără să crâcnească. Se oferă s-o ducă şi pe Ana acasă, dar Ana dă misterioasă din cap că nu, iar Maya o necăjeşte:

— Se duce acasă cu Vidaaar...

Iar asta o face atât de fericită pe Mira, fiindcă sunt lucruri normale pentru două prietene de şaisprezece ani. Se tachinează despre băieţi. Maya se urcă în Volvo. Îi face cu mâna Anei prin parbrizul din spate.

•

Vidar o aşteaptă în luminiş. Merg de mână prin pădure. Vidar îngână şi fluieră un cântec, bate darabana cu degetele pe coapsă. Dacă ar fi trăit o viaţă întreagă împreună, poate că pe Ana ar fi ajuns s-o irite lipsa lui de control al impulsurilor. Dar acum iubeşte asta, iubeşte faptul că toate sentimentele lui trăiesc în el în acelaşi mod: deodată.

Dacă ar fi trăit o viaţă întreagă împreună, poate că s-ar fi plimbat şi prin alte locuri. Poate undeva, la soare, într-o altă ţară. Poate s-ar fi mutat în altă parte şi şi-ar fi făcut o casă împreună. Poate ar fi avut copii şi ar fi îmbătrânit împreună. Ana se ridică pe vârfuri când îl sărută. Telefonul lui Vidar sună. Ana simte mirosul de ars.

•

Când vede panica bruscă a lui Vidar care o ia la goană, nu încearcă să-l oprească. Ci fuge alături de el.

* * *

Pe drum vine o maşină albă, cu viteză mult prea mare. Bărbaţii din Hed care sunt în maşină abia dacă se pot numi bărbaţi, până de curând erau doar băieţandri. O să-i putem ierta pentru ce-au făcut? Ce vârstă trebuie să avem pentru a putea fi consideraţi responsabili pentru faptele noastre, chiar şi când consecinţele sunt infinit mai grave decât neam imaginat?

•

Când Saab-ul apare în oglinda retrovizoare şi bărbaţii din maşina albă înţeleg că sunt urmăriţi, intră în panică. Măresc viteza. Saab-ul la fel. Şoferul maşinii albe îşi ia privirea de pe drum o clipă şi, în secunda următoare, farurile unei a treia maşini îl orbesc – un Volvo masiv care vine din direcţia opusă.

•

Maşina albă derapează pe zăpadă, bărbaţii din Hed urlă. Cauciucurile zboară de pe şosea. Mii de kilograme de tablă se ridică în aer, preţ de-o clipă, şi plutesc tăcute în întuneric. Apoi se aude o izbitură atât de înfiorătoare, încât o s-o auzim toată viaţa.

* * *

Mira şi Maya sunt în Volvo, în drum spre casă. Tocmai au plecat de la canisă, când telefonul Mirei sună. E Peter, care a fugit deja spre centrul oraşului.

— ARDE LA BLANĂ DE URS! NU ŞTIU UNDE-I LEO!!! urlă el.

Canisa e izolată, departe în pădure. Spre Björnstad sunt doar două drumuri – cel obişnuit, din pietriş, cotit, pe care toţi oamenii normali o iau de obicei, şi un altul, puţin bătătorit, neiluminat, pe care îl folosesc uneori vânătorii şi care iese în şoseaua principală dintre Björnstad şi Hed.

•

Niciodată o mamă şi o soră n-au condus mai repede pe drumul vânătorilor ca în noaptea asta.

•

Un minut mai târziu, Volvo-ul iese brusc din pădure, cu motorul scrâşnind, şi o ia pe şosea. Un pic în urma Volvo-ului vine o altă maşină, cu un bătrânel care le claxonează iritat că i-au tăiat calea. Mirei nu-i pasă. Calcă acceleraţia.

Atunci vede maşina albă venind din faţă, direct spre ele, cu viteză mult prea mare. Maya ţipă, înainte ca Mira să apuce să reacţioneze. Şoferul

maşinii albe pierde controlul volanului şi maşina derapează. Mira frânează brusc, întoarce Volvo-ul spre şanţ şi se aruncă spre scaunul pasagerului pentru a-şi proteja fiica. Maşina albă zboară de pe şosea. Şi se izbeşte de un copac la aterizare.

* * *

Leo Andersson goneşte printre copaci, încercând să ajungă înaintea maşinilor. Dar nu e destul de rapid. Slavă cerului!

Nu e destul de rapid.

* * *

La Blană de Urs obişnuieşte să vină un unchiaş să-şi piardă vremea cu alţi patru, certându-se din cauza hocheiului. Nu vede bine, ceilalţi îi joacă uneori renghiuri şi-i înlocuiesc ochelarii cu unii ieftini de la benzinărie, ca să creadă că a orbit când şi-i pune. Ramona îi bodogăneşte de multe ori: „Şi *dacă o* orbi, cum dracu' să-şi mai dea seama?"

De data asta, unchiaşul poartă ochelarii buni, dar tot prost vede în întuneric. A încercat să le spună şi celor de la spital. Nevastă-sa e plecată azi, copiii s-au mutat de multă vreme în alte oraşe, mai la sud, după slujbe mai bune şi baruri cu sushi sau ce doamne iartă-mă mai mănâncă tineretul prin oraşele mari, iar unchiaşul s-a trezit cu o durere în piept. Aşa că s-a suit în maşină, s-a dus din Björnstad în Hed şi a petrecut câteva ore la spital, doar ca să afle că nu era niciun motiv de îngrijorare. Poate doar o problemă legată de digestie. „V-aţi gândit să beţi mai puţin alcool?" l-a întrebat medicul. „V-aţi gândit să vă faceţi lobotomie?" i-a întors-o unchiaşul şi l-a certat că l-a lăsat să aştepte atât. Şi i-a zis că vede prost în întuneric. Şi că i-a promis nevesti-sii că nu conduce noaptea. „Lipsă de personal!" i-a spus medicul. Unchiaşul a plecat supărat – „Ce spital de rahat mai e şi ăsta, a?"

Şi, când se întoarce din Hed în Björnstad, îi taie calea o femeie într-un Volvo ieşit de niciunde din pădure. Se vede treaba că a luat-o pe scurtătura vânătorilor. Unchiaşul frânează, claxonează şi îi dă faruri, dar femeii nici că-i pasă. Că aşa conduce lumea în ziua de azi!

Volvo-ul merge atât de repede, încât unchiaşul deja nu-i mai vede decât luminile de frână. Ninge şi vântul loveşte parbrizul în rafale. Unchiaşul mormăie o înjurătură şi mijeşte ochii în spatele ochelarilor. Nu vede mai nimic din ce se întâmplă apoi, n-are nicio şansă să apuce să reacţioneze. Femeia din Volvo frânează şi virează brusc în şanţ. Din direcţia opusă vin două maşini. Unchiaşul apucă să vadă că una e albă. Derapează, zboară de pe şosea, se rostogoleşte în aer şi se izbeşte violent de un copac când aterizează. În urma maşinii albe vine un Saab, mai apucă, poate, unchiaşul să

vadă. E limpede că Saab-ul urmăreşte maşina albă, căci frânează brusc, derapează şi se opreşte de-a latul şoselei, iar din ea sar Teemu, Păianjenul şi Tâmplarul. Unchiaşul îi ştie, de bună seamă, de la Blană de Urs.

•

Unchiaşul frânează şi el. Dar ninge. Şi e întuneric. Şi chiar dacă frânele îşi fac treaba, nimeni n-ar fi putut opri la o distanţă atât de mică, pe o asemenea vreme. Poate că n-a fost vina nimănui. Sau poate că e vina tuturor. Unchiaşul n-are centură de siguranţă, conduce o maşină veche şi ochii îi sunt bătrâni. Trece pe lângă Volvo, apoi întoarce volanul într-o parte cât de mult poate şi evită Saab-ul.

•

Nu apucă să vadă ce a lovit. Nu aude bufnitura pe capotă. Pentru că s-a lovit cu capul de volan şi şi-a pierdut deja cunoştinţa.

* * *

Mira sare din Volvo, dă ocol botului maşinii şi o scoate pe Maya de pe locul de lângă cel al şoferului. E primul gând al mamei – „Du fata departe de drum! Protejeaz-o!" Se îmbrăţişează în şanţ şi se trezesc că o a treia persoană le strânge în braţe de parcă se teme că altfel îl vor părăsi pentru totdeauna.

•

Leo.

* * *

Ana şi Vidar aleargă prin pădure, mai repede decât îi ţin puterile pe vreunul dintre ei. Dacă ar fi trăit o viaţă întreagă împreună, poate că s-ar fi distrat luându-se la întrecere. Dacă ar fi avut copii, n-ar fi încetat niciodată să se certe care e, de fapt, cel mai rapid dintre ei.

Aud izbitura de pe şosea, aşa că instinctiv se întorc şi încep să alerge într-acolo. Vidar aude vocea lui Teemu, apoi pe a Păianjenului şi a Tâmplarului. Urlă ceva despre „ambulanţă". Strigă: „Păzea!!!"

Degetele lui Vidar şi ale Anei apucă să se mai atingă o dată în treacăt. Povestea lor nu e o poveste de dragoste obişnuită. S-au iubit poate mai puţin timp decât mulţi dintre noi, dar mult mai intens decât majoritatea.

— Arde! strigă Ana, când ajung lângă şosea.

De partea cealaltă a drumului, văd maşina izbită de copac, cu tabla îndoită în jurul trunchiului. Trupurile dinăuntru sunt nemişcate. Prin crăpăturile capotei ies şuvoaie de fum. Ana repetă:

— ARDE! ARDE!

Apoi aleargă. Vidar încearcă s-o prindă, dar nu reuşeşte. Pentru că Ana e

crescută de un tată care i-a spus mereu: „Noi nu suntem dintr-ăia care lasă oamenii la greu, Ana!”

Aşa că Ana aleargă spre maşina albă care arde pe partea cealaltă a şoselei. Unchiaşul care vine pe drum dinspre Hed nu vede ce e în faţa lui decât când e prea târziu. Trece de Volvo şi evită în ultima clipă Saab-ul, frânând din răsputeri. Ana e în mijlocul străzii.

•

Vidar aleargă, ţipă, dar totul se întâmplă atât de repede. Aşa că se aruncă înainte şi o împinge pe Ana la o parte. Pentru că aşa e el, îi lipseşte controlul impulsurilor. Nu se poate abţine să-i salveze viaţa celei pe care o iubeşte.

Ana se rostogoleşte în şanţ. Se ridică în picioare şi urlă, dar cel pe care îl iubeşte n-o mai poate auzi. Maşina unchiaşului alunecă prea repede, îl izbeşte din faţă cu toată forţa, trupul întâlneşte tabla caroseriei şi Vidar Rinnius moare aşa cum a trăit. Deodată.

•

O poveste de dragoste pe care n-o s-o uităm niciodată.

48.

DOAMNE DUMNEZEULE!
DOAMNE DUMNEZEULE, COPILAŞUL MEU!

Aţi văzut vreodată un oraş decăzând? Noi da.

•

Aţi văzut vreodată un oraş ridicându-se? Noi da.

•

Aţi văzut vreodată oameni care, deşi în mod normal nu pot cădea de acord în legătură cu nimic, fie politică, religie, sport sau orice altceva, să vină în fugă din toate părţile ca să se ajute unul pe altul să stingă un foc care mistuie o cârciumă veche? I-aţi văzut salvându-şi viaţa unul altuia? Noi da. Poate că şi voi aţi fi făcut acelaşi lucru. Poate că nu sunteţi aşa de diferiţi de noi precum aţi crede.

•

Am făcut tot, tot ce ne-a stat în putinţă. Am dat tot ce-am avut mai bun în noi în noaptea aia. Cu toate astea, am pierdut.

•

Sunt mulţi copaci frumoşi în Björnstad. Noi zicem că se întâmplă asta pentru că, de fiecare dată când îngropăm pe cineva, creşte un copac nou. De-asta punem anunţurile despre naşterile din oraş lângă cele de înmormântare – ca să nu rămânem nici fără oameni, nici fără copaci.

•

Nu contează.

•

Nu vrem niciun copac nou. Niciun alt om. Îl vrem înapoi pe cel care ni s-a luat.

* * *

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! ţipă mama lui Vidar în bucătărie, prăbuşindu-se în braţele bărbaţilor zdrobiţi de durere.

Bărbaţii nu ştiu ce să-i spună. Se prăbuşesc în acelaşi întuneric ca şi ea. Mama lui Vidar zace pe podea, urlând deznădăjduită:

— Copilaşul meu! Unde-i copilaşul meu? Unde-i copilaşul meu unde-i copilaşul meu unde-i copilaşul meu?

* * *

„Plozi afurisiţi!”

•

De câte ori nu şi-a zis asta o mamă când copiii erau mici? „Plozi afurisiţi!” Cât să mai ţipe la ei? De câte ori să-i zică unui băieţel să facă un lucru cât de mic? Să-şi lege şireturile, de pildă. „Leagă-ţi şireturile!” îi spui. Dar te-ascultă? Bineînţeles că nu. „Leagă-ţi şireturile, să nu te-mpiedici!” îi zici. „O să te-mpiedici şi-o să cazi! O să te loveşti! Plod afurisit!”

În seara asta, Leo nu şi-a legat bine şireturile. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trecut cu câteva secunde mai repede printre copaci şi ar fi ieşit pe şosea. Ar fi fost acolo când a venit maşina. Doar câteva secunde. Doar un şiret şi un nod prost făcut.

Aşa că Mira adoarme în patul lui Leo în noaptea asta, iar băiatul n-o alungă. Ce cadou de vis pentru o mamă de adolescent! Se trezesc amândoi când Maya vine pe furiş şi se cuibăreşte lângă ei. Mira îşi îmbrăţişează copiii de aproape nu mai pot respira.

•

Plozi afurisiţi!

•

Plozi afurisiţi, afurisiţi, afurisiţi!

* * *

Când Vidar era copil, părea să nu-i fie frică de nimic. Toţi copiii au uneori coşmaruri şi vor veioza aprinsă noaptea, dar nu Vidar. Când împărţea aceeaşi cameră cu Teemu şi aveau paturi suprapuse, Vidar insista să doarmă în cel de jos. Lui Teemu i-a luat câteva luni să înţeleagă de ce. Într-o noapte, s-a trezit şi i s-a părut că-l aude pe Vidar plângând. A sărit din pat şi l-a întrebat pe frăţior de ce plânge. În cele din urmă, băiatul, să fi avut vreo cinci, şase ani, i-a spus că e convins că sunt monştri îngrozitori în casă noaptea. „Şi de ce naiba ai vrut să dormi în patul de jos atunci?” l-a certat Teemu. „Ca să mă ia pe mine primul şi s-apuci să fugi”, i-a răspuns Vidar printre suspine.

•

Nu s-a putut abţine. Niciodată.

•

E un drum atât de incredibil de lung înapoi la o viaţă normală când moartea ne îngenunchează pe noi, ăştia care am rămas. E o durere ca un animal sălbatic ce ne târăşte după el atât de adânc în întuneric, încât ne pierdem speranţa că vom putea vreodată să ne mai întoarcem acasă. Că vom mai putea râde vreodată. E o durere despre care nu ştim dacă o să treacă

vreodată sau dacă doar trebuie să ne obişnuim cu ea.

Ana stă pe jos, lângă camera de spital a lui Vidar, toată noaptea. Teemu şi mama lui, lângă ea, de o parte şi de cealaltă, strângându-i mâinile. Sau poate Ana le strânge pe-ale lor. Trei oameni care l-au iubit pe Vidar Rinnius atât de mult, încât n-ar fi ezitat o clipă să-şi dea ei viaţa pentru el dacă ar fi putut. Iar asta nu-i deloc un bilanţ rău pentru o viaţă de om. Într-o zi, vor fi în stare să gândească şi ei aşa, fără să se încovoaie de durere.

•

Un băiat moare în noaptea asta. Şi un unchiaş. O mamă, un frate şi o iubită aşteaptă la spital, o bătrână se duce spre o casă care nu va înceta niciodată să i se pară goală. Doi bărbaţi din Hed vor fi duşi la închisoare pentru că au pornit incendiul, iar al treilea nu va mai putea merge niciodată după accidentul din pădure, şi mulţi dintre noi vor simţi întotdeauna că nu-i o pedeapsă suficient de aspră pentru ce au făcut.

Unii dintre noi vor spune că a fost un accident. Unii că a fost crimă. Unii vor crede că a fost vina acelor bărbaţi, alţii vor spune că nu sunt singurii responsabili. Că a fost vina mai multora. A noastră.

E atât de uşor să-i faci pe oameni să se urască. Şi asta face iubirea imposibil de înţeles. Ura e atât de simplă, normal ar fi să câştige mereu. E un meci cu echipe inegale.

•

Păianjenul, Tâmplarul şi ceilalţi bărbaţi în geci negre rămân în sala de aşteptare a spitalului aproape o zi întreagă. Sunt înconjuraţi de femei şi bărbaţi, tanti şi unchiaşi, tineri şi bătrâni, în haine albe de spital şi tricouri verzi. Mult după ce medicii au venit cu chipurile înnegurate şi au dat mâna cu fiecare, spunându-le cât de rău le pare, gecile negre rămân pe loc, ca şi cum Vidar nu e mort întru totul decât dacă ei ies pe uşa spitalului.

Nimeni din cele două oraşe nu ştie ce să spună. Aşa că, uneori, e mai uşor să faci ceva. Când maşinile părăsesc curtea spitalului, Teemu şi mama lui sunt ultimii din coloană şi, mai întâi, nu înţeleg de ce toţi încetinesc. Până când văd copacii.

Cineva a dat jos zăpada de pe crengile reci şi a atârnat fâşii subţiri de pânză de-a lungul întregului şir de copaci ce străjuiesc drumul. Nu e mare lucru, bucăţi de pânză care flutură în vânt într-o pădure. Dar au pus, alternativ, o fâşie roşie, una verde. Astfel încât familiile din maşini să ştie că nu doar Björnstadul plânge astăzi.

•

Când Teemu şi maică-sa ajung acasă, cineva îi aşteaptă pe trepte.

— Mira? E Mira Andersson? întreabă mama lui Teemu.

Teemu se dă jos din maşină, dar nu spune nimic. Mira tace şi ea. Se ridică

şi intră cu ei în casă, se duce direct în bucătărie şi începe să facă mâncare şi curăţenie. Teemu o duce pe maică-sa în dormitor şi stă cu ea până când pastilele de somn îşi fac efectul.

Se întoarce în bucătărie. Mira îi întinde tăcută peria de vase. El spală vasele, ea le şterge.

49.

FIECARE CU CROSA LUI.
DOUĂ PORŢI. DOUĂ ECHIPE.

Viaţa e un lucru atât de al naibii de ciudat. Ne petrecem tot timpul încercând să controlăm una sau alta, dar suntem, de fapt, modelaţi mai mult de ce se întâmplă dincolo de puterea noastră de a controla. Nu vom uita niciodată anul ăsta, nici ce a fost cel mai rău, nici partea lui cea mai bună. Nu va înceta niciodată să ne afecteze.

Unii dintre noi se vor muta în alte părţi, dar cei mai mulţi vor rămâne aici. Locul ăsta al nostru nu-i unul necomplicat, dar, când creşti, îţi dai seama că niciun loc pe lume nu-i simplu. Numai Dumnezeu ştie că Björnstad şi Hed au defectele lor, dar sunt oraşele noastre. Sunt colţul nostru de lume.

•

Ana şi Maya se antrenează în magazia de la canisă. Ore întregi. Nu le e bine, nu va mai fi bine cu adevărat niciodată pentru niciuna dintre ele, dar vor găsi cumva puterea să se ridice din pat în fiecare dimineaţă. Când Ana cedează şi începe să ţipe şi să plângă, Maya îşi îmbrăţişează cea mai bună prietenă şi-i şopteşte la ureche: „Supravieţuitoare, Ana. Supravieţuitoare. Suntem supravieţuitoare!”

•

Într-o dimineaţă, devreme, de îndată ce soarele a mijit peste orizont, cineva bate la uşa atelierului auto. E în miezul iernii, la sfârşitul copilăriei şi, când Bobo deschide uşa, îi vede pe Benji, Amat şi Zacharias. Merg împreună pe lac, fiecare cu crosa lui şi un puc, şi joacă împreună pentru ultima dată. Ca şi cum e doar un joc şi nimic altceva nu contează pe lume.

•

Peste zece ani, Amat va fi jucător profesionist în arene gigantice. Zacharias va fi şi el jucător profesionist, în faţa computerului. Bobo va fi tată.

•

După ce au terminat jocul, e din nou întuneric afară. Atunci Benji îi salută scurt cu mâna şi le strigă „la revedere”. Ca şi cum s-ar întâlni din nou mâine.

* * *

Clubul de Hochei Hed joacă împotriva Clubului de Hochei Björnstad pentru a doua oară în sezonul ăsta, într-un meci care înseamnă totul şi

absolut nimic.

•

În bucătăria unei vile de pe Colina, Maggan Lyt face salată de paste şi salată de cartofi. Le pune în castroane mari, pe care le acoperă frumos cu folie din plastic. Nu ştie dacă e un om bun sau rău, dar ştie că majorităţii oamenilor li se pare de la sine înţeles că sunt buni. Dar ea n-a gândit niciodată aşa. Maggan s-a considerat întotdeauna în primul rând o luptătoare – pentru familie, pentru copii, pentru oraş. Chiar şi când oraşul nu vrea să audă de ea. Uneori oamenii buni fac lucruri rele, deşi au intenţii bune. Uneori se întâmplă invers.

Îşi ia salatele şi străbate oraşul cu maşina, trece pe lângă patinoar şi continuă pe şosea. Opreşte în faţa casei familiei Rinnius. Bate la uşă. Zică lumea ce-o zice de Maggan Lyt, dar e şi ea mama cuiva.

* * *

Se apropie ora punerii pucului în joc şi toţi jucătorii ar trebui să fie în vestiarele lor, dar William Lyt e pe coridor şi se îndreaptă spre vestiarul adversarilor.

— Aveţi mai multe dintr-alea? întreabă el încet. Amat şi Bobo îl privesc derutaţi, dar unul dintre jucătorii mai în vârstă înţelege ce vrea William. Îi aduce o banderolă neagră, aşa cum toată echipa lui Björnstad poartă pe braţ, şi i-o întinde. William şi-o pune şi el pe braţ şi dă încet din cap recunoscător.

— Îmi... pare foarte rău. Întregii echipe îi pare...

Jucătorii din Björnstad încuviinţează scurt. Mâine se vor urî din nou. Mâine.

* * *

Benji zăboveşte îndelung în faţa patinoarului. Fumează la umbra unor copaci, cu picioarele adânc înfipte în zăpadă. A jucat hochei toată viaţa, din atât de multe motive, de dragul atâtor oameni. Unele lucruri ne storc de vlagă. Să alegi sportul ăsta e ca şi cum ai alege un instrument clasic – e prea greu ca să fie doar un hobby. Nimeni nu se trezeşte într-o bună dimineaţă şi, gata, e violonist sau pianist de talie mondială. Sau jucător de hochei. E o obsesie de-o viaţă întreagă. E genul acela de lucruri care îţi absorb identitatea. Şi, într-un târziu, un tânăr de optsprezece ani stă în faţa unui patinoar şi se întreabă: „Cine pot să fiu, dacă nu mai sunt asta?”

•

Benji nu joacă în meciul ăsta. E deja departe când începe.

* * *

Antrenorul echipei din Hed o caută pe antrenoarea celei din Björnstad pe coridor. Elisabeth Zackell se uită mirată la David, care face un gest spre un băiat timid de şaptesprezece ani, care vine în urma lui, cu geanta pe umăr. David şi-a pregătit în minte un întreg discurs, ceva care să sune matur şi plin de înţelegere şi potrivit după toată nenorocirea întâmplată. Dar buzele refuză să-l ajute. Vrea să fie empatic sau măcar să pară, dar, uneori, e mai uşor să faci lucruri decât să le spui. Aşa că arată spre băiat şi spune:

— E... portarul nostru de rezervă. Zic că poate să fie al naibii de bun în mâinile antrenorului potrivit şi... mda... oricum nu prea apucă să joace mult la noi. Dacă vrei...

— Poftim? se miră Zackell, fără să-şi ia ochii de la băiat, care nu-şi ridică ochii din podea.

David îşi drege intimidat glasul:

— Am sunat la Federaţie. Date fiind circumstanţele, au fost de acord să ne dea o dispensă pentru un transfer.

Zackell ridică din sprâncene.

— Îmi dau un portar?

David dă din cap că da.

— Toată lumea zice că te pricepi la portari. Şi eu zic c-o să-l ajuţi să devină fantastic.

— Cum te cheamă? întreabă Zackell, dar portarul murmură ceva nedesluşit, cu privirea tot în podea.

David tuşeşte iar încurcat:

— Băieţii îi zic Guriţă, fiindcă-şi ţine... gura.

•

David are dreptate. Băiatul o să ajungă un portar al naibii de bun. Nu zice niciodată vreun cuvânt mai mult decât strictul necesar, iar Elisabeth Zackell îl place din prima. E din Hed, dar va juca în Björnstad pentru următorii douăzeci de ani, niciodată pentru vreun alt club şi, într-o bună zi, va fi mai urs decât oricine altcineva în ochii suporterilor. Nu va purta niciodată tricoul cu numărul 1, pentru că 1 era numărul lui Vidar. Ci îşi va scrie „1” pe cască şi gecile negre vor scanda şi mai tare pentru el din cauza asta.

•

David îi strânge mâna băiatului înainte să se despartă, apoi tânărul se duce spre vestiar. Antrenorul îşi mută stânjenit greutatea de pe un picior pe celălalt şi, în cele din urmă, îşi ia inima în dinţi şi o întreabă pe Zackell:

— Cum e cu Benji?

Buza de jos a lui Zackell tremură, aproape imperceptibil. Vocea îi e uşor nesigură:

— OK. Cred c-o să fie... OK.

Şi ea o să-i ţină tricoul cu numărul 16, în toate echipele pe care le va antrena, toată viaţa. Cei doi antrenori se privesc în ochi o clipă, apoi Zackell spune:

— Hai, daţi-ne să ne doară în seara asta!

— Daţi-ne *voi* să ne doară! zâmbeşte David.

•

Şi e un meci de pomină. Şi-o să vorbească lumea despre el ani de zile.

* * *

Teemu vine singur la canisă, cu un plic în mână. Benji e sus pe acoperiş. Teemu se urcă, şovăie un pic şi se aşază lângă el, la jumătate de metru distanţă.

— Te duci la meci? întreabă Teemu.

Răspunsul lui Benji nu e sfidător. De fapt, e aproape bucuros:

— Nu. Tu?

Teemu dă din cap că da. N-o să înceteze niciodată să meargă la meciuri de hochei. Unora li se pare, poate, că hocheiul îi va aminti prea mult de frăţiorul lui, dar, de fapt, în perioade lungi din viaţa lui Teemu, hocheiul va fi singurul loc în care va avea puterea să-şi amintească de Vidar. Fără să-l doară.

— Vrei să pleci, nu? constată el într-un târziu.

Benji se miră:

— De unde ştii?

Ochii lui Teemu licăresc o clipă.

— Arăţi cum speram eu c-o s-arate Vidar într-o zi. Ca şi cum ai de gând să... te cari.

Teemu arată de parcă orice adiere de vânt l-ar putea spulbera. Benji îi întinde o ţigară.

— Unde-ai fi vrut să se ducă Vidar?

Teemu suflă fumul afară pe nări.

— Oriunde ar fi putut ajunge ceva mai... mult. Tu ce-ai de gând să faci?

Benji trage cu sete din ţigară.

— Nu ştiu. Vreau să văd cine sunt dacă nu mai sunt jucător de hochei. Şi nu cred că pot să aflu dacă rămân aici.

Teemu încuviinţează înnegurat.

— Eşti un hocheist al naibii de bun.

— Mulţumesc, zice Benji.

Teemu se ridică grăbit, ca şi cum îi e teamă să nu lase conversaţia să alunece într-o direcţie în care nu e pregătit să meargă. Pune plicul pe genunchii lui Benji.

— Păianjenul şi Tâmplarul au citit pe internet că există un fond, *Fondul*

Curcubeul, care adună bani pentru... ştii... oameni hărţuiţi şi băgaţi la închisoare şi rahaturi dintr-astea, în alte ţări, fiindcă sunt...

Teemu tace. Benji se uită la plic şi şopteşte:

— Ca mine?

Teemu îşi fereşte privirea. Stinge ţigara şi tuşeşte.

— În fine... băieţii au hotărât că banii din Puşculiţa să fie pentru... asta. Şi de-aia m-au pus să ţi-i dau.

Benji înghite în sec, copleşit.

— Adică vreţi să-i dau eu banii fondului ăluia pentru că sunt unul de-al lor?

Teemu coboară deja de pe acoperiş, dar se opreşte, îl priveşte pe Benji în ochi şi-i spune:

— Nu. Vrem să le dai banii pentru că eşti unul de-al nostru.

* * *

Ramona tropăie încolo şi-ncoace în Blană de Urs, îşi bea prânzul şi dirijează meseriaşii cu o mână fermă şi cele mai picante înjurături. Peter Andersson intră, cu privirea băiatului de odinioară, care venea să-şi ia acasă tatăl beat.

— Cum merge? întreabă el, arătând în jur.

Ramona ridică din umeri.

— Miroase mai bine acum după ce a ars decât înainte.

Peter zâmbeşte vag. Şi Ramona. Încă nu sunt pregătiţi să râdă, dar, în orice caz, lucrurile merg în direcţia bună. Peter trage adânc aer în piept şi pupilele îi tremură înainte să spună:

— Uite, asta e pentru tine. În calitate de membră în consiliul de conducere al Clubului de Hochei Björnstad.

Ramona se uită la hârtia pe care Peter o pune pe tejghea, fără să zică nimic. Înţelege prea bine ce este, aşa că refuză s-o ia.

— O grămadă de babalâci la costum în consiliul ăla, dă-le-o lor!

Peter clatină din cap.

— Ţi-o dau ţie. Eşti singura din consiliu în care am încredere.

Ramona îl bate uşurel pe obraz. Uşa cârciumii se deschide. Peter se întoarce şi-l vede pe Teemu în prag. Amândoi ridică defensiv palma unul spre celălalt, ca pentru a spune că n-au chef de ceartă.

— Pot să... vin mai încolo, se oferă Teemu.

— Nu, nu, eram pe picior de plecare! insistă Peter.

Ramona îi pune la punct pe amândoi:

— Ia, gura! Staţi jos şi beţi o bere! Din partea casei.

Peter tuşeşte încurcat:

— Aş lua o cafea.

Teemu îşi pune geaca în cuier.

— Şi eu.

Peter îl salută scurt cu cana de cafea, ca şi cum ar da noroc. Teemu face la fel.

— Bărbaţii ăştia! mormăie Ramona iritată.

Peter spune cu privirea înfiptă în tejghea:

— Nu ştiu dacă ajută la ceva, dar cred că Vidar ar fi ajuns departe în hochei. Poate chiar până în vârf. Era foarte bun.

— Şi un frate şi mai bun, spune Teemu.

Apoi zâmbeşte. Şi Ramona. Peter îşi drege iar glasul:

— O pierdere îngrozitoare...

Teemu îşi învârte cana, privind gânditor micile valuri de cafea.

— Tu şi nevastă-ta... aţi pierdut primul copil, nu?

Peter răsuflă greu, clipind des.

— Da. Isak.

— Trece vreodată?

— Nu.

Teemu îşi învârte cana. Încă o dată. Şi încă o dată.

— Şi cum reuşeşti să mergi mai departe? întreabă el.

— Te zbaţi mai mult, şopteşte Peter.

Teemu dă din nou noroc cu el. Peter şovăie îndelung, apoi spune:

— Ştiu că tu şi băieţii tăi m-aţi considerat mereu un duşman al Găştii. Şi poate că aţi avut dreptate. După mine, violenţa n-are ce căuta în sport. Dar... aş vrea să ştii că înţeleg şi faptul că nu totul în viaţă e atât de simplu. Ştiu că-i şi clubul vostru. Şi-mi pare rău că uneori am mers... prea departe.

Teemu bate uşurel darabana cu unghiile în porţelanul cănii.

— Politica şi hocheiul, Peter, ştii? Nu trebuie să se amestece.

Peter trage adânc aer în piept şi spune:

— Nu ştiu dacă mai are vreo importanţă pentru tine acum, dar... acel Richard Theo mi-a tras clapa. Nu face decât să-i întărâte pe ăştia ca noi unul contra celuilalt, ca să pună mâna pe putere. Şi cei ca el nu vor doar să controleze clubul, vor să controleze tot oraşul...

Teemu îşi scarpină distrat barba, ca unul care nu mai are nimic de explicat.

— Dacă ne vor pielea, să vină să ne-o ia!

Peter încuviinţează gânditor. Încă nu ştie de ce îi e mai frică: de huliganii cu tatuaje sau de huliganii cu cravate. Se ridică şi-i mulţumeşte Ramonei pentru cafea. Ramona ţine hârtia de la Peter în mână, dar aşteaptă să plece şi apoi o citeşte.

•

E demisia lui Peter. Nu mai e directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad. Nu mai lucrează acolo.

•

Ramona împinge hârtia peste tejghea. Teemu o citeşte, îşi termină cafeaua şi spune:

— Peter e un idiot. Dar a ţinut clubul în viaţă. Şi asta n-o s-o uităm niciodată.

— Nu-i idiot pe lumea asta să n-aibă pe cineva care să-l iubească, zice Ramona.

Bătrâna îşi ridică paharul, Teemu îşi ridică şi el cana şi dau noroc în tăcere. Seara, Teemu se duce la meci. Pe urmă mănâncă salată de paste şi salată de cartofi cu maică-sa.

* * *

Richard Theo lucrează singur în biroul lui de la prefectură. Drapelele din faţa clădirii sunt coborâte în bernă. Poate că îi pasă, poate că nu. Poate că se căieşte de unele lucruri sau poate că îşi spune că, până la urmă, va face mai mult bine decât rău pe lume. Richard Theo e convins că doar cel care are putere poate influenţa politica şi că nu e de ajuns să ai intenţii bune, trebuie să câştigi mai întâi.

La următoarele alegeri locale, va promite că se va lupta pentru investiţii în măsuri de pază şi securitate contra incendiilor în clădiri declarate monumente istorice, din centrul Björnstadului, în apropierea cârciumii Blană de Urs. Va promite şi micşorarea limitei de viteză în traficul rutier dintre Björnstad şi Hed, astfel încât să se evite asemenea tragedii. Va face propagandă electorală pentru „lege şi ordine”, „mai multe locuri de muncă” şi „servicii medicale mai bune”. Va fi cunoscut drept politicianul care a construit grădiniţa din patinoar şi care a salvat atât Clubul de Hochei Björnstad, cât şi locurile de muncă de la fabrică. Poate va salva chiar şi spitalul din Hed.

Într-o zi, oamenii din oraş îşi vor da seama că noii proprietari ai fabricii n-au avut niciodată de gând să lase fabrica acolo. O vor muta undeva unde terenul e mai ieftin şi salariile încă şi mai mici, de îndată ce situaţia e convenabilă pentru ei. Pentru Richard Theo nu contează, înainte de următoarele alegeri, vor fi scurgeri de informaţii către ziarul local, care vor arăta cum politicienii de frunte din regiune au făcut mişmaşuri cu bani publici ani de zile, cum alocări de fonduri şi împrumuturi ascunse au ajuns în buzunarele „barosanilor” din conducerile cluburilor şi cum au făcut „investiţii ilegale” pentru a obţine autorizaţia de construcţie a unui centru de

conferinţe cu hotel, „în contextul dosarului înaintat de prefectură pentru găzduirea Campionatului Mondial de Schi". În scurt timp, izbucneşte un scandal despre „politicieni cu putere de influenţă" mituiţi de „afacerişti bogaţi".

Nu contează nici că politiciana care acum conduce cel mai mare partid n-a fost niciodată implicată în delapidările de bani publici, va fi oricum nevoită să răspundă la întrebări legate de corupţie pe toată perioada campaniei electorale. Iar la una dintre companiile învinuite de implicare în scandalul mitei lucrează şi soţul, şi fratele ei. Mai târziu, se va dovedi că sunt nevinovaţi, dar nu mai are nicio importanţă, căci, odată ce cuvântul „corupţie" şi numele politicienei au stat împreună în acelaşi titlu în ziar de suficient de multe ori, cei mai mulţi oameni gândesc acelaşi lucru: „Sigur e şi ea coruptă! Sigur e ca toţi ceilalţi!"

Astfel, prin comparaţie cu ea, Richard Theo nici măcar nu trebuie să fie perfect, ajunge că e altfel. Aşa că va câştiga alegerile, căci asta fac cei ca el. Dar nu va câştiga de fiecare dată, căci cei că el nu fac asta.

•

Astăzi însă pleacă mai repede de la birou decât de obicei. Are un drum lung de făcut, tocmai până la fratele lui, în capitală. Nepotul lui Richard Theo împlineşte şase ani mâine şi, încă de când s-a născut copilul, Richard Theo l-a sunat în fiecare seară şi i-a citit poveşti de noapte bună la telefon. Poveştile sunt aproape întotdeauna despre animale, pentru că şi lui Richard, şi băieţelului le plac animalele.

•

Mâine, de ziua băiatului, se vor duce la grădina zoologică. Să vadă urşi şi tauri. Poate chiar şi berze, şi muşte.

* * *

Mira Andersson şi colega ei sunt în noul lor birou. E înghesuit şi plin de lăzi, iar ele sunt stresate şi epuizate. Au reuşit să atragă câţiva clienţi mari, dar nu e deloc la fel de uşor să recruteze personal competent. Nimeni n-are curaj să vină să lucreze pentru o firmă nou-înfiinţată, mai ales prin părţile astea ale ţării.

Aşa că, atunci când cineva bate la uşă, colega speră că e vreunul dintre juriştii intervievaţi care se întoarce să le spună că s-a răzgândit. Deschide bucuroasă uşa. Dar în prag e doar soţul Mirei.

— Peter? Ce cauţi aici? izbucneşte Mira uimită.

Peter înghite în sec şi îşi şterge pe blugi palmele asudate.

E îmbrăcat într-o cămaşă albă şi şi-a pus cravată.

— Am... o să vi se pară sigur o prostie, dar am citit pe internet... ăăă...

adică multe companii în ziua de azi au un „departament de HR”. Sau „human resources”[7], cred că se zice. E... se ocupă de recrutare, de dezvoltarea competenţelor personalului, de confortul angajaţilor. Şi eu...

Limba i se lipeşte de cerul gurii. Colega încearcă să nu pufnească în râs, dar nu prea reuşeşte. Pleacă să-i aducă lui Peter un pahar cu apă. Mira şopteşte:

— Ce-ncerci să spui, iubitule?

Peter îşi revine:

— Cred c-aş fi bun la chestia asta cu *human resources.* E ca şi cum ai clădi o echipă. Ca şi cum ai ţine un club. Ştiu că n-am experienţa necesară pentru firma voastră, dar am... altfel de experienţă.

Colega se scarpină nedumerită pe creştet.

— Iartă-mă, Peter, dar nu pricep! Ce cauţi *ateii* Björnstad n-are meci chiar acum?

Peter îşi şterge din nou palmele pe blugi. O priveşte pe Mira în ochi.

— Mi-am dat demisia de la club. Am venit să-mi caut slujbă.

Mira îl priveşte lung. Clipeşte des. Îşi cuprinde trupul cu braţele şi îşi şterge ochii.

— Şi de ce vrei să lucrezi tocmai aici? şopteşte ea.

Peter se îndreaptă de spate.

— Pentru că vreau să am mai mult decât o simplă căsnicie. Vreau să ne ajutăm unul pe celălalt să fim mai buni.

* * *

Când două echipe, una roşie şi una verde, în sfârşit ies pe teren să joace meciul în seara aceea, lipsesc şi din tribună, şi de pe gheaţă câţiva oameni care erau mereu acolo. Dar toţi ceilalţi sunt prezenţi, din două oraşe şi din o mie de poveşti diferite. Cu toate astea, patinoarul din Björnstad e mut. Rândurile cu scaune sunt pline ochi, dar nimeni nu vorbeşte, nu bate din palme, nu strigă. Pe rândurile cu locuri în picioare, o mulţime de oameni în tricouri verzi, iar în mijlocul lor un grup de bărbaţi în geci negre. Nu scandează nimic. E ca şi cum ar vrea, dar n-au puterea să o facă. Plămânii le sunt goliţi şi vocile stinse. Cu toate astea, un slogan se înalţă dintr-odată spre tavan – sloganul lor.

„Noooi suntem uuurşiii! Noi suntem uuurşiii! Noi suntem uuurşiii...”

Sloganul vine din partea opusă a tribunei, de pe locurile în picioare. Suporterii în roşu cântă. Suporterii din Hed, care au crescut urându-i pe cei

[7] Resurse umane (n. tr.).

din Björnstad. Iar mâine îi vor urî din nou. Nu vor înceta niciodată să se lupte unii cu ceilalţi, lumea nu se va schimba, totul va fi ca de obicei.

Dar astăzi, o singură dată, vocile lor întristate înalţă cu respect sloganul duşmanilor:

„URŞII DIN BJÖRNSTAD!"

Un mic semn de respect, unul singur. Sunt doar cuvinte. Patinoarul e mai tăcut ca oricând imediat după aceea, apoi e ca şi cum nu va mai amuţi niciodată – o explozie de mândrie şi iubire când un oraş întreg vrea să le spună tuturor că încă sunt acolo, că încă sunt în picioare, că încă sunt „Björnstad contra tuturor". Când tribuna în verde, cu gecile negre printre ei, deschide gura, cântă să se audă până la cer. Ca el să ştie cât de mult le lipseşte.

•

Apoi facem ce facem noi de obicei pe-aici. Jucăm hochei.

* * *

Pe Maya o duce maică-sa cu maşina la gară. Mira rămâne să o aştepte la intrare, iar Maya fuge în sus pe scări, aleargă de-a lungul peronului până îl vede pe o bancă.

— Benji... spune ea încet, de la distanţă, ca şi cum ar chema un animal pe care se teme să nu-l sperie.

Benji ridică surprins privirea.

— Ce faci aici?

— Te căutam, spune Maya.

— De unde ştiai că sunt aici?

— Mi-au zis surorile tale.

Benji zâmbeşte. Cel mai frumos zâmbet.

— Nu-s de încredere surorile astea ale mele!

— Deloc! râde Maya.

Mânecile gecii îi sunt prea scurte – Maya a crescut anul ăsta, iar geaca n-a băgat de seamă. Două tatuaje proaspăt făcute se zăresc pe antebraţele fetei. Unul înfăţişează o chitară, celălalt, o puşcă.

— Îmi plac, spune Benji.

— Mulţumesc. Încotro? întreabă ea.

— Nu ştiu. Undeva...

Maya aprobă încet. Îi întinde o foaie de hârtie cu un scurt text scris de mână.

— Am intrat la o şcoală de muzică. Mă mut în ianuarie. Nu ştiu dacă te-

ntorci până atunci şi... voiam să-ţi dau asta.

În timp ce el citeşte, Maya a plecat deja spre maşina mamei. După ce termină de citit, Benji o strigă:

— MAYA!

— DA? strigă ea înapoi.

— NU LĂSA PORCII SĂ TE VADĂ PLÂNGÂND!

Maya râde, cu lacrimi în ochi:

— NICIODATĂ, BENJI! NICIODATĂ!

•

Poate că nu se vor mai întâlni niciodată, aşa că i-a scris pe foaia de hârtie tot ce simte pentru el:

Îţi doresc curaj nestins
Şi sânge mereu aprins,
Inimi ce bat prea tare mereu,
Trăiri ce fac totul prea greu,
O iubire peste măsură
Şi cea mai lăuntrică aventură.
Sper ca vreodată calea să-ţi fi găsit,
Sper ca povestea ta să fie cu sfârşit fericit.

* * *

Soarele va răsări şi mâine peste oraşul nostru. De neînţeles cum.

•

O tânără pe nume Ana va căuta adânc în suflet şi va găsi forţa de a trăi mai departe. Căci oamenii ca ea o găsesc întotdeauna, cumva. Peste câteva luni, la sute de kilometri depărtare, într-un oraş mai mare decât Björnstad, va participa pentru prima dată la o competiţie de arte marţiale. Jeanette o sărută pe frunte în vestiar. Lângă ea, Maya atinge cu pumnii strânşi mănuşile Anei şi-i şopteşte:

— Te iubesc, zuzo!

Ana zâmbeşte trist şi spune:

— Şi eu te iubesc, tuto!

Ana are şi ea aceleaşi tatuaje ca şi Maya pe braţe. O chitară. O puşcă. Tatăl Anei aşteaptă la uşa vestiarului, încă încearcă.

Când Ana intră în ring să-şi întâlnească adversară, o parte din public se ridică în picioare, ca la comandă. Nu scandează nimic, dar sunt îmbrăcaţi în geci negre şi fiecare îşi duce scurt mâna la inimă când Ana se uită spre ei.

— Cine sunt? întreabă mirat arbitrul.

Ana clipeşte, cu privirea în sus. Încearcă să-şi imagineze cerul de dincolo

de tavan.

— Fraţii şi surorile mele. În picioare eu, în picioare şi ei!

Când meciul începe, Ana are doar o adversară în ring. Dar nu contează, puteau să fie şi o sută, tot n-ar fi avut nicio şansă.

•

Şi soarele va răsări iar. Şi mâine.

•

Un băiat din Groapa, pe nume Amat, pe care toţi îl credeau prea mic şi prea slab ca să fie bun la hochei, va tot alerga pe marginea şoselei până va ajunge în Liga Naţională de Hochei. Prietenul lui din copilărie, Zacharias, din casa de alături, va ajunge jucător profesionist de jocuri pe computer. Unii dintre băieţii şi fetele cu care au crescut o vor lua pe căi greşite, alţii îşi vor face un rost în viaţă. Vor avea vieţi împlinite, mândre. Şi niciunul nu va uita de unde a plecat.

Un tată, zis şi Mistreţul, va continua să repare maşini la service, să se zbată pentru copiii lui. Zi de zi. Se duc la mormântul lui Ann-Katrin în fiecare dimineaţă. Fiul lor cel mare, Bobo, care poate scoate un topor înfipt în capota unei maşini cu mâinile goale, dar încă nu ştie să patineze prea bine, se împrieteneşte la cataramă cu o antrenoare care nu se pricepe la sentimente. Zackell îl face antrenor secund. Iar Bobo ajunge să fie unul al naibii de bun.

Ramona îşi reclădeşte cârciuma. Când se redeschide, toată lumea din Björnstad şi destul de mulţi împieliţaţi din Hed stau la coadă să bea o bere şi să lase un bănuţ în Puşculiţa. Antrenoarea Clubului de Hochei Björnstad mănâncă tocană de cartofi gratis un an întreg. Dar berea trebuie să şi-o plătească singură, că aici nu-i organizaţie de binefacere, să fie limpede!

Într-un colţ stau cinci tanti. La bar stau patru unchiaşi. Nu-i mereu uşor. Dar, dacă le zici, o să-ţi răspundă că nici nu trebuie să fie.

Alicia mai are puţin şi împlineşte cinci ani. Vine la patinoar în fiecare zi, iar uneori se duce în grădina unui bătrân şi şutează pucuri de îi sfărâmă zidul casei. Iar într-o zi va fi cea mai bună.

Când vine primăvara, trei bărbaţi se întâlnesc într-o după-amiază în parcarea din faţa supermarketului. Peter, Frac şi Mistreţul. Au mai puţin păr şi ceva mai multă burtă decât data trecută când au jucat împreună, acum douăzeci de ani. Au cu ei crosele de hochei şi o minge de tenis. Nevestele şi copiii iau în primire o poartă, râzând şi strigându-le încurajări obraznice taţilor care apără cealaltă poartă. Apoi familiile joacă de parcă nimic altceva nu contează pe lume.

•

Căci e un joc simplu, dacă dai la o parte toate rahaturile din jurul lui şi

păstrezi doar lucrurile care ne-au făcut să ne îndrăgostim de el de la bun început.

•

Fiecare cu crosa lui. Două porţi. Două echipe.

•

Noi contra voastră.

virtual-project.eu

violin